"New York Times Best-Seller Yazarı"

Mary Alice Monroe

PLAJ EVİ

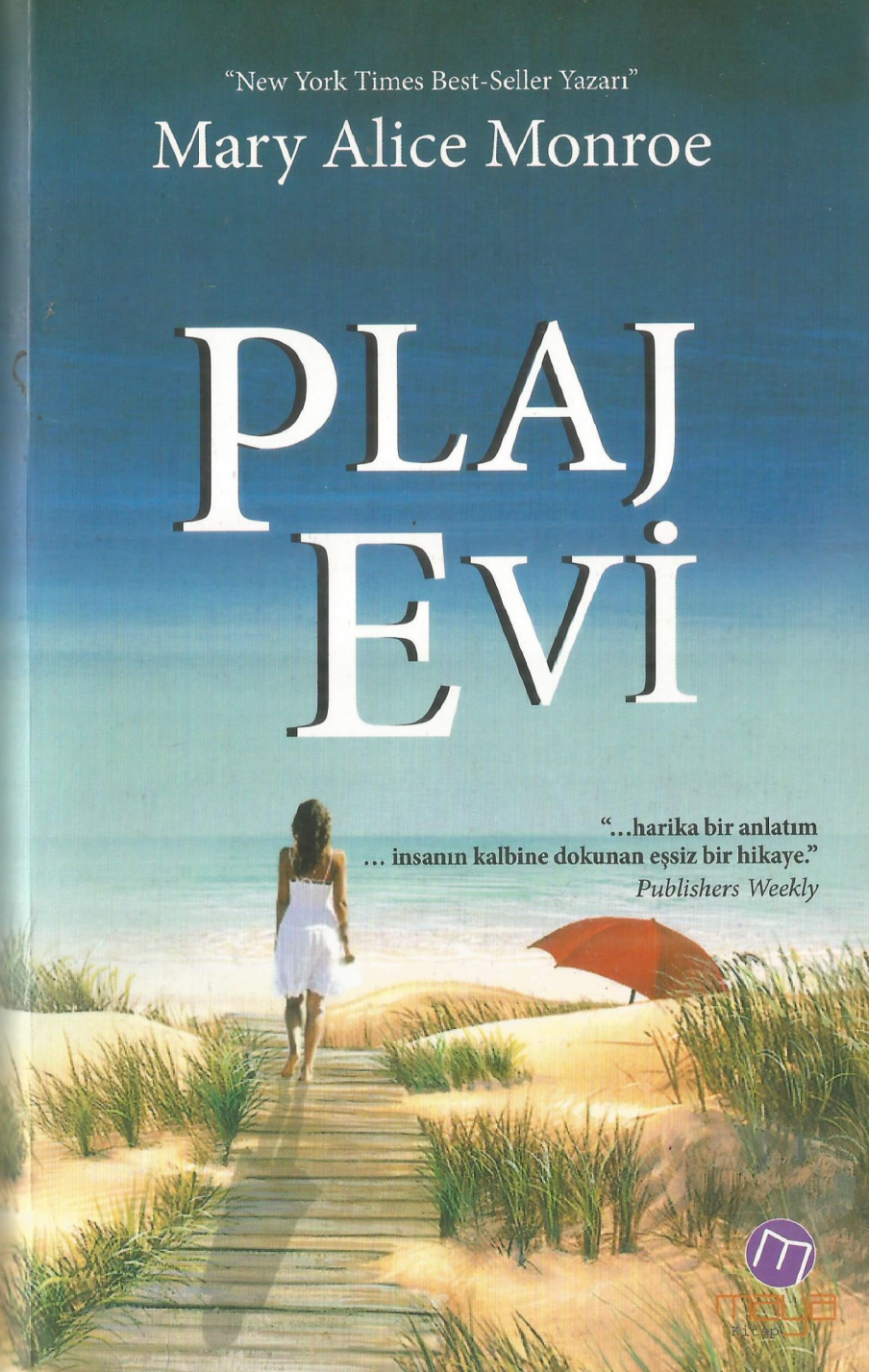

"...harika bir anlatım
... insanın kalbine dokunan eşsiz bir hikaye."
Publishers Weekly

MARY ALICE MONROE VE ROMANLARIYLA İLGİLİ YORUMLAR

"Pat Conroy gibi başarılı güneyli seslerden hoşlanan okuyucular, yetenekli Monroe'yu en sevdikleri listesine ekleyeceklerdir."

-Booklist

"*Skyward*, aşkın yalnızlığı ve acıyı iyileştirip, her ikisine de üstün gelmesini anlatan okuyucuyu alıp götüren, tutku dolu bir hikayedir."

-Anne Rivers Siddons

"Mary Alice Monroe, Carolina Lowcountry'nin büyüsünü ve güzelliğini yeniden tanımlamaya yardım ediyor. Yazdığı her kitap, bana eve dönüş hissi veriyor."

-Pat Conroy

"Adanmış bir doğasever ve Güney Carolina Lowcountry'nin bir yerlisi olarak Monroe, doğanın harikalarını ve insanların bununla olan bağını tasvir ederken hiç zorlanmıyor... Kuşlar ve insanlar arasındaki akıllardan çıkmayacak güzellikteki ilişki, hikayeye nitelik katıyor... Monroe bu lirik hikayede, kadın edebiyatının ve romantizmin öğelerini başarıyla bir araya getiriyor."

-Publisher Weekly

"Mary Alice Monroe, adeta okuyucularının kalbine yazıyor. Bu, okuyucularını *The Four Seasons* gibi kitaplara çeken lirik, betimsel metinlerinin yanı sıra onun duygusal dürüstlüğünün bir meziyetidir."

-Charleston Post&Courier

"Monroe, okuyucularının sayfalarını sürekli çevirmesini sağlayan kesin bir kararlılıkla ve hikaye enerjisiyle yazıyor. Karakterlerine sıcaklık ve hayat aşılama yeteneği ve bir hikayeye duygusal derinlikle şekil verme becerisi, ona geniş bir okuyucu kitlesi kazandıracaktır, özellikle de Barbara Delinsky ve Nora Roberts'ın hayranlarını."

- Publisher Weekly

"Mary Alice Monroe *The Book Club* ve bunun gibi romanları ile okuyucuyu kalbinden vuran karmaşık kadın ilişkilerini anlatan dramaların liderlerinden biri olmaya devam etmektedir."

-Midwest Book Review

"Güzelliğin bedeli nedir? Mary Alice Monroe'nun *Girl in the Mirror* adlı romanı, bir kadının kendini bulmasının, seçimlerinin ve aşklarının acı verici, aydınlatıcı yolculuğunun gölgeleriyle şekillerini yansıtıyor."

-Nora Roberts

"Monroe'nun romanı kaçırılmaması gereken, büyüleyici ve duygu yüklü bir hikaye."

-Booklist

Plaj Evi

Mary Alice Monroe

Çeviren:
Uğur Şaybak

maya
Kitap

Maya Kitap: 45, Roman: 25
1. Baskı, İstanbul Haziran 2012

ISBN: 978-605-5675-53-0
Tüm Yayın Hakları Maya Kitap'a Aittir

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Redaksiyon: Sevinç Kayır
Son Okuma: A. Bengi Çelik
Mizanpaj: Mehmet Büyükturna
Kapak: Seda Şakar

Maya Kitap
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4
34381 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 296 97 12
e-mail: info@mayayayinlari.com
www.mayayayinlari.com
Sertifika: 14079

Kitap Matbaası
Davutpaşa Cad. No: 123/1
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 9910
Sertifika: 16053

TEŞEKKÜRLER,

Bu, benim için çok önemli olan iki konu üzerine yazdığım ilk kitabım: Deniz kaplumbağaları ve Palmiye Adaları. Benim için özel olan bu kitaba katkılarından dolayı aşağıdaki kişilere teşekkür etmek istiyorum.

Bilgilerini paylaştığı, bana kitaplar, videolar ve broşürler verdiği ve sadece deniz kaplumbağalarıyla ilgili değil, burada sayması uzun sürecek trilyonlarca başka şey hakkında sorduğum sayısız sorularımı cevapladığı için, sevgili arkadaşım, Kaplumbağa Takımı lideri Mary Pringle'a sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Charlotte ve Ken Tarr'a hikayenin önemli noktalarıyla ilgili değerli yardımlarından bana kitaplarıma olan bitmek bilmeyen sayısız desteklerinden dolayı minnettarım.

Julie Beard'a redaksiyonu, harika eleştirileri ve sadece beni dinlediği için bir kez daha teşekkürler.

Yazı ve kapak tasarımı, hikaye redaksiyonu ve kadın kahramanlarımın kalplerine inmeme yardım ettiğin için sana teşekkür ederim, Margueritte Martino.

Bariyer ve Palmiye Adası ve Eko Turlarını düzenleyen Shane Ziegler'a, Lowcountry, onun vahşi yaşamı ve ekosistemi hakkındaki paha biçilemeyecek kadar değerli görüşleri ve engin bilgileri için özel teşekkürlerimi sunarım. Üstelik turlar da olağanüstü!

Kitabı ölü sezonda yazdığım için, Barb Bergwerf'in, deniz kaplumbağalarıyla ilgili çabalarımızın birçok farklı açısını gösteren inanılmaz fotoğrafları bana ilham kaynağı oldu. Teşekkür ederim!

Bana kitaplarımda en iyiyi yakalamama yardım eden harika bir editör bahşedildi. Her yönden çok güzel bir bayan olan Martha Keenan'a teşekkürler.

Bütün anlayışlı yorumları ve ne zaman gülümsemeye ve şevke ihtiyacım olduğunu bildiği için, temsilcim Karen Solem'e her zamanki gibi müteşekkirim.

Ben deliler gibi yazarken benim için boşlukları doldurdukları, büyük destekleri, sadece harika ve değerli birer arkadaş oldukları için, Cynthia Pearlman, Susan North, Carolyn Graf, Ann Nodtvedt, Buzzy Porter, Marge Irizarry, Dottie Ashley, Sally Marschner, Tim Brewerton, Therese Killeen, Lisa ve Barry Hand, Terri Ehlinger, Amy Rowe, Elizabeth Carota, Stacy Harwood, Marsha Lafrat, Clay and Martha Cable, Danny ve Lena Johnson, Angela Jones, David Tekler, Susan Shimmin, Tamar Myers, Nina Bruhns, Dave, Palmiye Adası postanesindeki dostlara, Palmiye Adası'ndaki insanlara ve tabii ki Kaplumbağa Takımı'na candan teşekkürlerimi sunarım.

Teknik desteği için John D. McCandlish'e büyük teşekkürler.

Güney Carolina Doğal Kaynaklar Müdürlüğü'ne ve Vahşi Hayat Çeşitliliği Bölümü'ne özel teşekkürlerimi sunarım. Deniz kaplumbağaları konusundaki eğitimlerinden dolayı, özellikle Sally Murphy, Meg Hoyle ve Charles Tambiah'a teşekkürler.

Bu işi ilk yapanlardan biri olan Florence Johson'dan "Kaplumbağa Hanımefendisi" olmayı öğrenmek benim için bir zevkti ve bunun için müteşekkirim.

Palmiye Adası Polis Müdürlüğü'ne ve Charleston Şehri Kızıl Haç'ına, kasırga tahliye prosedürleri konusunda bana verdikleri tavsiyelerden dolayı teşekkür ederim.

Son olarak aileme yürekten sevgiler ve teşekkürler. Markus'a, ben hikayeye şekil verirken yönelttiği tavsiyeleri ve kumsaldaki uzun yürüyüşleri için. Claire'e bilgisayarımın iyi yönlerini açıklamaya çalıştığı için. Gretta'ya on sekiz yaşındaki bir kızın fikirlerini anlamaya yarayacak düşünceler verdiği için. Ve son olarak da gülüşü her günü aydınlatan Zack'e teşekkürler.

KAPLUMBAĞALARI DÜŞÜNÜN

Kaplumbağaları düşünün. Şayet endişelenirseniz, dünyadan umudunuzu keserseniz, hayatın sonu üzerine derin derin düşünürseniz, size her şey yok olmaya doğru koşturuyor gibi görünebilir; ama doğa sakince kaplumbağa hızıyla gelişiyordur. Genç kaplumbağa bebeklik dönemini kabuğunun içinde geçirir. Tecrübe kazanır ve o duvarın ardından dünyanın nasıl işlediğini öğrenir. Kabuğuna çekilmiş ihtiyatlı bir şekilde dinlenirken, insanlar gizli dolaplar çevirir ve başarısız olurlar. İmparatorluklar yükselip çökebilir ama kaplumbağa aynı hızla gelişir. Yaz nedir? Kaplumbağa yumurtasının çatlama vakti. Bu yüzden kaplumbağa olgunlaşır, acı çekmeye hazır hale gelir çünkü yirmi Fransız hanedanlığından daha uzun yaşayacaktır. Bir kaplumbağa bir sürü Napolyon bilir. Hiç endişeleri, hiç tasaları yoktur ama muhteşem dünya, sizin kadar onlar için de var olmamış mıdır?

-Henry David Thereau
Journal
28 Ağustos 1856

Deniz kaplumbağası: 1. Latince: Caretta Caretta. Sert kabuklu ve koca kafalı bir tropikal deniz kaplumbağası*
2. Aptal kimse, mankafa
3. Tartışmada veya anlaşmazlıkta olmak

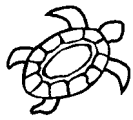

GİRİŞ

Alacakaranlıktı ve parlak, kızıl güneş Güney Carolina sahili üzerinde tembelce battı. Lovie Rutledge alçak ve yuvarlak bir kum tepeciği üzerinde dikilmiş, saçları sahildeki kumlarla aynı renkte iki çocuğun çığlıklar atıp suyun içinde oradan oraya zıplayarak yüzlerce yıllık "elim sende" oyununu oynamalarını seyrediyordu. Hafif bir gülümseme dudaklarının kenarlarının yavaşça bükülmesine yol açtı. Oğlan dört yaşından büyük olamazdı, ama yine de elindeki sopayı bir kılıç gibi ileriye uzatarak, denize saldırganca meydan okuyordu. O anda, topukları üzerinde geriye dönüp peşindeki dalgadan kaçarak sahile koştu. Zavallıcık epey ebelenmişti doğrusu. Ama kız... Yedi yaşında mıydı, yoksa sekiz mi? İşte bu marifetli bir oyuncuydu. Parmak uçlarında dans ediyor, köpüklü dalgaya cesaretle yaklaşırken hangi anda geri çekilmesi gerektiğini içgüdüsel olarak biliyor ve yüksek sesli kahkahalar atarak dalgalarla alay ediyordu.

---

* *Deniz kaplumbağasının İngilizcesi "Loggerhead"dir. Bu birleşik ismi oluşturan kelimeler tekil anlamlarıyla ele alıdığında "loggerhead" "keresteci başı" anlamına gelir.*

Lovie en küçük çocuğu Cara'yı hatırlayarak, bu kızın ona ne kadar da benzediğini düşündü. Tam bu sırada oğlanın yaramaz bir dalga yüzünden tepeden tırnağa sırılsıklam olduğunu, sendeleyip düştüğünü ve öfkeden çılgına döndüğünü gören Lovie, kendini gülmekten alamadı. O da oğlu Palmer'a ne kadar benziyordu. Biraz uzaklarında ise çocukların genç annesi eğilmiş, onların umarsızca etrafa attığı kova ve kürekleri tüm enerjisiyle kumaş çantasına dolduruyor, havlulardaki kumu temizliyor, bir an önce toparlanıp gitmeye can atıyordu.

Lovie genç anneye, *Ne yapıyorsan hemen bırak ve çocuklarını izle!* demek istedi. Çabuk, bırak yaptığın o ıvır zıvır işleri ve kafanı çevir. Ne kadar umursamazca güldüklerine bir bak! Sadece bu kadar genç olanlar böyle gülebilir. Kim olduklarının ipucunu sana nasıl da veriyorlar, baksana! Bu anların kıymetini bil. Tadını çıkar. Çünkü tüm bunlar batan bir güneş kadar çabuk ortadan kaybolacak. İşte o zaman, sen farkına bile varmadan benim gibi olacaksın. Bebekleriyle birlikte geçirdiği böyle tatlı bir akşamı bir kez daha yaşayabilmek için her şeyini verebilecek yaşlı ve yalnız bir kadın.

Kollarıyla bedenini sardı ve iç çekerek kendi kendine, "Lovie, ne olursa olsun devam etmelisin" diyerek başını salladı. Tabii ki bunları genç anneye söylemeyecekti. Bu kabalık olur, hiçbir işe de yaramazdı. Genç annenin aklı yapması gerekenlerle doluydu ve hiç rahat değildi. Çocukları büyüyüp onu terk edene kadar, Lovie'nin uyarılarını anlayamazdı. Bir gün bu günbatımını ve çocuklarının kumsalda dans edip oynayışlarını hatırlayacak ve o zaman... İşte o zaman her şeyi bırakıp çocuklarının tombul ellerinden tutarak onlarla oynamış olmayı dileyecekti.

Lovie kaçınılmaz sonla bitecek bu sahneyi izlemeye devam etti. Havlular silkelenip katlandı ve çantaya koyuldu. Suyun kenarında oynayan çocuklar çağrıldı ve hava kararınca, anne, yorgun askerlerini tek sıra halinde küçük kum tepelerinden uzaklaştırırken hep birlikte gözden kayboldular.

Sahil boyunca sessizlik tekrar hüküm sürdü. Bir gün daha geçmişti. Suyun kenarında bir çulluk kuşu öterek, kumun ve sahildeki köpük çizgisinin üzerinden bacaklarını düzleştirip uçarak geçti. Lovie'nin arkasındaki uzun otlar akşam melteminde sallanıyorlardı. Gözlerini kapatıp, tüm benliğiyle gecenin müziğine ayak uydurdu. Bu sessiz gecelerin sona ermesi yakındı. Mayıs ortasıydı ve Güney Carolina sahilleri yakında turistlerle dolacaktı.

Yakında, çok sevdiği deniz kaplumbağalarına da kavuşacaktı.

Hava kararana kadar dikkatle denize baktı. Uzaklarda bir yerde rüzgarın döndürüp savurduğu dalgaların birinde, bir deniz kaplumbağasının uygun zamanı kolladığını hissediyordu. Güçlü bir içgüdünün ona kıyıya çıkma vaktinin geldiğini söylemesi bekliyordu. Hatırlayamayacağı kadar uzun yıllardan beri, Lovie her yaz deniz kaplumbağalarına yumurtlama dönemlerinde yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı. Hatta bu yaz gelecek kafiledeki anneler yirmi yıl önce denize kavuşmalarına yardım ettiği yavrular bile olabilirdi. Bunu düşünmek gülümsemesine yol açtı.

Lovie suyun kenarına, denizin ayak parmaklarına dokunduğu yere kadar yürüdü. Gençliğinde-ne kadar da uzun yıllar önceydi-hiç eskimeyen, denizle elim sende oyununu oynarken o da kıkırdayarak dalgalardan kaçardı. Tıpkı çocuklarının ve torunlarının da yaptığı gibi... Fakat artık deniz onun eski dostuydu ve bu gece buraya oyun oynamaya gelmemişti. Lovie'nin eski dostunu ziyaret etme amacı daha çok teselli bulmaktı. Hareket etmeden duruyor, bileklerine çarpan küçük girdapların kendisini okşadığını hissediyor ve büyük dalgaların yumuşak haykırışlarını sevgi dolu fısıltılar olarak duyuyordu. İşte, işte...

Gözyaşlarıyla doldu gözleri. Anneyi ve küçük çocukları görmek, Lovie'nin mutlu ve bir o kadar da yürek burkan anılarını canlandırmıştı. Yıllar adeta elinden kayıp giden kum taneleri gibi çabucak geçmişti. Çenesini kaldırıp yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. Önündeki engin mavi-

lik, sanki sonsuzluğa uzanır gibiydi. Zaman gözyaşı dökme zamanı değil, diyerek kendini azarladı. Hayatın tıpkı deniz gibi her zaman adil olmadığını bilecek kadar yaşlıydı. Ama her zaman inanıyordu ki, eğer kurallara göre oynarsa, eğer mücadele ederse, bir gün yeterli zamanı olacaktı...

Sarsılarak, "Ne yapmak için," diye sordu kendine. Çocuklarıyla olan ilişkisinde neyin eksik olduğundan hala emin değildi. Özellikle de kızıyla olan ilişkisinde. Cara ve Palmer küçükken, tam bu kumsalda annelerinin dikkatli bakışlarının altında oynarlardı. O dönem çok yakındılar, beraber çok güzel zamanlar geçirmişlerdi. Fakat şimdi çocukları büyümüştü ve aralarındaki her yıl daha da artan o mesafenin her santimini hissedebiliyordu.

Lovie arkasını dönüp kumsaldan yukarı doğru yürüyerek, sahildeki değerli arazide boş kalan üç arsaya doğru ilerleyip küçük kum tepelerine tırmandı. Parsellerin ilerisinde; bir sıra zakkum ağacının önünü neredeyse tamamen kapattığı, ufak bir ada gibi uzaktaki bir kum tepeciğine tünemiş plaj evini görebiliyordu. Bir zamanlar parlak sarı olan rengi, güneş ışıklarıyla solarak yerini kum tepelerinde doğal olarak yetişen çuhaçiçeğinin solgun sarısına bırakmıştı. Kulübenin her açısı, her köşesi, tuhaf pencere camları onun için çok özeldi. Çuhaçiçeği Kulübesi, bir plaj evinden daha öteydi. Hayatında bir mihenk taşıydı. Onun için ve çocukları için, güneş ışığı ve mutlulukla dolu bir yerdi.

Lovie tek başına durup, batıya doğru baktı. Gün ışığı sönmüş, sahildeki yaban bitkilerinin hışırtısı ve dalgaların kıyıya nazikçe çarpışı hariç etrafa gecenin sessizliği ve karanlığı çökmüştü. Geçmişin hayaletleri, alacakaranlığın sanrı yaratan renklerinde ortaya çıkarken, Lovie derin bir iç çekip ellerini dua edercesine sıkıca birleştirdi. Neredeyse yetmiş yaşındaydı. Artık pişmanlıklar, kaygılar ve gerçekleşebilecek rüyalar için hiç zamanı kalmamıştı. Yapılması gereken planları vardı. Plaj evi ve içinde barındırdığı bütün sırlar-güvenilir ellere teslim edilmeliydi. Sırların şimdi açığa çıkmasına izin veremeyecek kadar uzun yıllar boyunca, çok fazla şey feda edilmişti. Birçok kişinin itibarı tehlikedeydi.

Tek umudu vardı artık.

"Tanrım" diye başladı duasına, gergin boğazından çıkan sesi kulak tırmalayıcıydı. "Buraya şikayet etmeye gelmedim. Bu kadar zamandan sonra benim böyle biri olmadığımı biliyorsun elbette. İncil'de senin bir kapıyı bir pencere açmadan asla kapatmadığın yazıyor. Bu yüzden bu pencereyi açman için sana yalvarıyorum. Cara ile aramın nasıl olduğunu biliyorsun. Barışmak için muhtemelen bir mucize gerekecek. Fakat sen mucizelerinle ünlüsün, bu yüzden umudum var. Lütfen, Tanrım senden tek istediğim bu. Daha fazla vakit istemiyorum. Gitmeden önce işlerin yolunda olduğunu bilirsem bu dünyadan isteyerek ayrılırım." Kederle gülümsedi. "İstekli olsam da olmasam da öleceğim, bunu da biliyorum." Acıyla yüzünü buruşturduğunda gülümsemesi birden söndü. "Lütfen Tanrım, bu küçük duama cevap ver. Sadece benim için değil, Cara için de... Ölmeden önce evladımla bir kez daha oynamama izin ver. Cara'mı eve getir."

Denizde yirmi yıl hatta daha da uzun süre kaldıktan sonra; dişi deniz kaplumbağası yuva yapmak için doğduğu sahile geri döner. Yaklaşık yüz elli kilo ağırlığındaki kızılımsı kahverengi kabuğunu yüzlerce bereketli yumurtayla doldurarak, Atlantik boyunca yüzlerce kilometre yol kat eder.

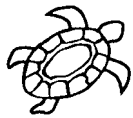

1. BÖLÜM

Cara eve olan bu uzun yolculuğunu yıllarca, birçok kez zihninde gerçekleştirmiş, fakat her zaman ya bir proje ya bir randevu ya da onu durduran kendi oluşturduğu birtakım duygusal engeller karşısına çıkmıştı.

Yoldan usanmış ve hayattan yorulmuş Cara, sahil ovası olarak bilinen eski pamuk diyarının engin düzlükleri boyunca güneye doğru ilerleyerek, en az zorlanacağı yoldan yolculuk ediyordu. Güney Carolina'nın deniz boyunca uzanan bu geniş otobanında araba süreli, aradan yirmi yıldan uzun zaman geçmişti. Büyüdükten sonra ise, burayı her zaman başka bir yere olan yolculuğu sırasında, oyalanmadan geçeceği bir bölge olarak görmüştü. Nereye olursa olsun.

Gözden kaybolan korulukların, hektarlarca satılık tarlanın, düz çatılı kocaman ambarların, pişmiş yerfıstığı satan mekanlara ne kadar kaldığını gösteren güneşten solmuş ilan panolarının, ağaçta olgunlaşmış şeftalilerin, araba yarışlarının ve havai fişeklerin yanından geçti. Mayısın sonlarıydı. İlkbahar yerini şimdiden güneyin aşırı sıcağına bırakmaya başlamıştı. Yolun iki yanında mürver çalıları bitmişti ve çam

ağaçlarının ötesinde, Cara mercan fasulyelerinin alev rengini aldığını, bataklık güllerinin kıyıları adeta yabani bir sera bahçesi gibi süslediğini biliyordu.

Deniz kaplumbağalarının yuva yapmak için eve döndükleri aklına geldi. Bu ironi karşısında yüksek sesle kahkaha attı.

Eğer birisi Cara'ya bir sonraki mayıs annesini bir süreliğine ziyaret etmek için Charleston'a arabayla yolculuk yapacağını bir yıl önceden söylemiş olsaydı, kafasını geriye atıp kendine özgü gırtlaktan yükselen kahkahasını patlatırdı. Yüzündeki gülümseme silinirken, gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla "İmkansız" derdi onlara... Öncelikle, ajandası buna asla izin vermezdi. Gününün her dakikası fazlasıyla doluydu. Acil bir durumda yapabileceği en iyi şey, babasının cenazesinde yaptığı gibi günübirlik bir uçuştu. İkincisi, dünyada Charleston'dan daha az ziyaret etmek istediği başka bir yer yoktu. Ve annesinden daha az görmek istediği başka bir kişi de... Şu an aralarında süregelen nazik ateşkes, Cara'nın kendine dayattığı yıllar süren sürgünü boyunca ikisinin de işine gelmişti.

Ama annesinin zamanlaması her zamanki gibi müthişti. Gidilecek başka bir yer olmayınca, evden başka nereye gidilebilirdi ki?

Cara direksiyonu daha da sıkı kavradı. Düzenli hayatı nasıl olmuştu da kontrol edilemeyecek kadar sarsılmıştı? Nasıl olmuştu da, yirmi iki yıl kimseye bağlı kalmadan yaşadıktan, başarılı bir kariyerden, eksiksiz ve tam bir özgüvenden sonra, kendisini bu lanet olası uzun yolda, topallayarak eve geri dönerken bulmuştu?

Onu cezbeden, annesinin mektubuydu. Lovie bir gün önce, Cara'nın doğum günü için her seferinde gönderdiği çiçekleri göndermişti. Cara mor çiçek ambalajını ihtiyatla açarken, gardenyaların baş döndürücü kokusu tüm daireyi kaplamıştı. Cara aniden, eski bir manolyanın geniş, parlak yapraklarını yaydığı, beyaz, ağır kokulu gardenyaların büyüyen yaseminlerle yarıştığı annesinin Charleston'daki du-

varlı bahçesine geri dönmüştü. Annesinden gelen mektubu açarak onun tanıdık, yumuşak hatlı yazısını okudu:

Doğum Günün Kutlu Olsun Sevgili Caretta!

Gardenyaları seni düşünmeden asla koklamıyorum.

Babanın ölümünden bu yana her şey sallantıdaydı. Artık benim için, nasıl söylesem, evimi düzene koymanın zamanı geldi. Bir süreliğine de olsa eve dön, Cara. Tradd Caddesi'ndeki eve değil. Plaj evine dön. En güzel zamanlarımızı hep orada geçirmiştik, değil mi?

Lütfen çok meşgul olduğunu veya işlerinin başından kalkamayacağını söyleme. Önceden ne derdik hatırla: "Doğum gününü asla kaçırma." Sana bahşedilen bu vakti kendine ayırıp yaşlı annenle birkaç gün geçiremez misin? Lütfen sevgili Cara, eve dön. En kısa sürede. Baban öldü ve yılların biriktirdiklerini çözmemiz gerek.

Sevgilerle,
Annen

Aniden kapıldığı yalnızlık hissine onu sevk eden, belki de bahçe çiçeklerinin kokusu ya da en basitinden, birisinin onun doğum gününü hatırlamasıydı. Veya belki de işini daha yeni kaybetmiş olmanın beraberinde getirdiği yıkımdı. Fakat annesinin kucaklayışını on sekiz yaşında terk ettiğinden beri ilk defa, içinde annesine karşı ani ve çaresiz bir özlem duydu.

Eve dönmek istiyordu. Bir zamanlar mutlu olduğu, Lowcountry'deki evine.

Cara, Ashley ve Wando nehirlerini geçip otobandan son bir dönüş yaptıktan sonra, Palmiye Adası olarak bilinen, ufak set adasını anakaraya bağlayan güzel, kavisli yeni bir yola girerek hızını artırdı. Göz alabildiğince uzaklara uzanan yeşil sulak alanlar ve sonsuz mavi gökyüzünün nefes kesen manzarası, hemen önünde beliriverdi. Geniş ve açık boşlukta ilerledikçe kafasının rahatladığını hissediyordu. Kalabalık yolların koşuşturmacası ve korna sesleri, geride

bıraktığı dünyada kalmıştı. Önünde ise, dalgalanan çimenlerin arasından geçen geniş, masmavi, göz kamaştırıcı Intracoastal Suyolu ve onunla aynı hizada yer alan, çoğunda bir teknenin demir attığı art arda sıralanmış limanlarıyla daha küçük olan Hamlin koyu vardı. Cara kavisli yolun zirvesine ulaşmıştı.

Sanki devasa fakat dingin bir canavar gibi tam karşısında beliriveren Atlantik Okyanusu'nun uçsuz bucaksız, parlak, engin maviliği önünde uzanıyordu. Durgun yüzeyinin altında nabzı atan bir canlıydı. Nefesi kesildi, bedeni titredi ve bu etkileyici anda, Cara tuzlu suyun hala damarlarında dolaştığını anladı.

Palmiye Adasına geri dönmüştü. İsmini söylemek bile ona keyif veriyor, dalgalanan palmiye ağaçlarının görüntüsünü ve gürleyen dalgaların yanında geçirdiği huzurlu, güneşli öğleleri hatırlatıyordu. Palmiye Adası yüz yıldır, aşırı sıcak yaz günlerinde, Charleston ve Columbia'da yaşayanların kaçış noktası olmuştu. Feribota binip meşe ve çam ormanlarında kamp yaparlar, isim yapmış grupların müziği eşliğinde çadırlarında dans ederlerdi. Yıllar sonra köprüler ve yollar yapılmış, ada nüfusu her yaz ısıyla beraber artmıştı. Cara büyürken, her yazı burada annesiyle ve ağabeyi Palmer'la beraber geçirdi. En mutlu anıları, üçünün Carolina güneşinin bunaltıcı ışıklarının sayılı günlerine hükmetmesine izin vererek, saate aldırış etmeden yaşadıkları döneme aitti.

Duyduğuna göre 1989 yılında Hugo Kasırgası adayı yerle bir etmişti. Fakat geçen zamanın manzarayı bu kadar değiştirebileceğini hayal edememişti. Burası önceden güzel manzaralı, adaya özgü restoranların hemen yanında, tek bir manavın, meyhanenin ve hırdavat dükkanının iç içe geçtiği sıkıcı bir adaydı. Okyanus Bulvarı'nda, okyanus boyunca tembelce oradan oraya savrulan, geniş bir hat halindeki kum tepeleri arasındaki mütevazı sahil kulübelerinden başka hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden, üzerinde oynadığı kum tepeciklerinin yerinde yeller estiğini, bir zamanlar caddenin karşısındaki ok-

yanusa bakan kulübeleri gölgede bırakan ve deniz manzarasını adeta pastel renkli odundan bir duvar gibi örten, bir sıra boyunca dizilmiş konaklar için sahilin dümdüz edildiğini görmek daha da sarsıcıydı. Hugo Kasırgası sonrası yapılan bu yeni ve güzel evler, yeni bir saldırı için gökyüzüne kibirlice meydan okurcasına, suyun kenarına daha da yakın inşa edilmişlerdi. Cara arabasını sürerken sola, ardından sağa bakıp; Hugo öncesinin ve sonrasının tüyler ürpertici manzarasını görebiliyordu.

Devriye gezen bir bombardıman uçağı filosu gibi tepesinde süzülen bir sıra pelikanı görünce, yine de bazı şeyler hiç değişmemiş, diye düşündü. Adanın yumuşak havasının içeri girmesi için camı açıp derin bir nefes aldı. Akşam karanlığı çöküyordu ve her bir nemli esintiyle tarihin sayfalarının geriye doğru çevrildiğini hissediyor, bisikletinin pedalını çevirerek bu yolda ilerlerken rüzgarın saçlarını geriye doğru savurduğu gençlik günlerini hatırlıyordu. Etrafı gözden geçirerek, güneye doğru iki blok daha ilerledi. Onu gördüğü zaman nefesi kesildi.

Çuhaçiçeği Kulübesi. Etrafını çevreleyen narin çuhaçiçekleri kadar solgun sarısıyla, 1930lardan kalma sahil kulübesi, yolun ötesindeki küçük bir kum tepeceğinin üstünde duruyordu. Daha yeni konakların o titizlikle düzenlenmiş bahçelerinin aksine, annesinin evi dalga dalga uzun çimlerin, muhteşem pembe alev çiçeklerinin ve kulübeye adını veren sarı çuhaçiçeklerinin arasında tan vaktinde parlıyor, geçmişin ufak bir hatırası gibi görünüyordu. Rüzgardan biraz yıpranmış olmasına rağmen, bu eski ev düz çatısı ve geniş misafirperver verandasıyla, palmiye ağaçları kadar buraya ait görünüyordu. Bu evi son görüşünden beri aradan yirmi yıl geçmişti. Küçük bir kızdan orta yaşlı bir kadına dönüştüğü yolculuğuna başlayalı aradan uzun zaman geçmişti. Eve bakmak için kaldırıma yanaşınca, adada olup bitenlerden bihaber Chicago'daki hayatıyla meşgulken, bu ufak evin onu sabırla beklediğini anladı.

Vites değiştirip arabasını yavaşça caddenin etrafından dolanarak arabayı evin arka tarafına sürdü; tekerleklerin kuma saplanmadan ince çakıl tabakasından geçmesine dikkat ederek dönemeçli, çakılla kaplı garaj yoluna girdi. Verandanın altına park edilmiş eski parlak altın renkli vosvosu görünce ufak bir kahkaha attı. Annesi hala Altın Böcek'i mi kullanıyordu? Bu eski tosbağa, bir bayrak gibiydi. Altın Böcek garajın önünde park edildiyse, Olivia Rutledge'ın evde misafirleri beklediğini herkes bilirdi.

Durmak üzereyken, Cara kat ettiği mesafelerin hala damarlarında dolaştığını hissedebiliyordu. Arabanın camından, her zaman evi olan yere baktı ve şimdi kendisinin de Çuhaçiçeği Kulübesinde misafir olup olmadığını merak etti. Sadece kan bağı, buraya evi deme hakkını ona veriyor muydu? Çiçek yataklarından saatlerce yabani ot koparmış, fırtınalara karşı pencereleri desteklemiş veya yıllarca ön verandada koşuşturmuş olması bunu mümkün kılar mıydı? İç çekip el frenine asıldı. Muhtemelen hayır. Ayrıca, gençlik arzularıyla dolu olduğu bir dönemde annesine bağırarak, onunla, lanet olası babasıyla ve onlarla alakalı hiçbir şeyle hiçbir ilgisi olmasını istemediğini nasıl söylediği hatırladı.

Ama aralarındaki bağ, onu arabasının keskin hatlarla belirlenmiş sınırlarından çıkarıp, baş döndürücü hanımeli kokularının, serin deniz meltemlerinin içine sürüklemişti. Bir ayağı kumun üstünde diğeri arabada dururken, geride bıraktığı dünyanın kıyılarından gelen bir anaforu arkasında hissederek ayakta durdu.

Zihni şimdi hatıralarla dolmuştu ve annesinin kapısına varmak için kalan mesafeye gergince baktı. İçeri girmek istese de öfkeyle geçirdiği yıllar olduğu yere çakılıp kalmasına yol açmıştı. Bu yüzden arabaya yaslanarak buzları eritecek, aynı zamanda az da olsa özsaygısını korumasına izin verecek neler söyleyebileceğinin hesabını yaptı. Bir hafta kalacağım, dedi kendi kendine, cesaretini toplayarak. Belki on gün. Bundan daha uzun kalırsa annesi onu çılgına çevirir ve uzun, can sıkıcı bir sessizliğin takip ettiği sert sözlerin sarf

edildiği ve ağız dalaşının yaşandığı zamanlara geri dönerlerdi. Tanrım, dedi alnını ovarak. Geri dönmek başlı başına bir hata mıydı?

Dört bir yanında, hava koyu mor ve mavi renklerle bezenerek karardı ve kuşlar eve dönmek için son uyarılarını yaptılar. Uzaklarda bir yerde, bir köpek uludu. Ardından, evin diğer tarafından, bir kadının yüksek sesle mırıldandığı bir melodi duyuldu.

Cara evin köşesine bakmak için harekete geçti. Okyanusa giden kumlu patikadan yavaş yavaş yürüyen, büyük sarkık bir hasır şapka takmış, solmuş kot etek ve parlak kırmızı Ked ayakkabılar giymiş minnacık bir kadın gördü. Mırıldandığı melodinin tüm notaları, meltem tarafından uzağa taşınıyor, hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bir kolunda, adanın Kaplumbağa Hanımefendilerinden biri olduğunun açık bir işareti olan, kırmızı plastik bir kova taşıyordu. Cara'nın kalbi deli gibi çarparken, sessiz kalıp izlemeyi tercih etti. Bu mesafeden, kadının bir genç kız olduğu zannedilebilirdi. Arasından geçtiği yaban çiçekleri hariç her şeye karşı tamamen ilgisiz ve kaygısız görünüyordu. Bir çiçeği koparmak için yolun üzerinde durduktan sonra, mırıldanmayı sürdürerek Çuhaçiçeği Kulübesine ulaşan patikada ilerlemeye devam etti.

Cara'nın söylemek istediği milyonlarca şey, takınmak istediği binlerce tavır, kıyıya çarpan deniz köpükleri gibi çabucak yok oldu.

"Anne!" diye bağırdı.

Annesi bir an durup başını o yöne doğru çevirdi. Parlak mavi gözleri şapkasının geniş kenarlarının altından parladı ve duyduğu içten mutlulukla nefesi kesilirken ağzı açıldı. Kovasını düşürüp kollarını açarak onu neşeyle karşıladı.

"Caretta!"

Cara hor gördüğü bu ismi duyunca bir an irkildi, fakat annesinin kucağına koşan bir çocuğun geçtiği bu asırlık patikayı aşarken, aradaki mesafeyi çabucak kapadı. Bir baş daha uzun olduğu için dizlerini kırdığında, kendini Olivia

Rutledge'ın yanında her zaman nasıl hissediyorsa öyle hissetti. Porselen bir bebeğin yanında debelenen bir boğa gibi... Ama annesinin kolları onu sarmalayıp sıkıca sarıldığında, Cara bir çocuk gibi bir mutluluktan yüzünün kızardığını hissetti.

Annesi yumuşak bir sesle yanağına doğru konuşarak, "Seni özledim" dedi. "Tekrar evdesin. Nihayet."

Cara da ona sarıldı, fakat yıllar süren sessizlik bütün kelimeleri boğazına dizmişti. Sarılmayı bırakıp bir adım geri çekildiğinde annesinde gözlemlediği değişim onda bir yumruk etkisi yarattı. Olivia Rutledge, artık yaşlı bir kadın olmuştu. Şirin hasır şapkasının altında cildi solgunlaşmış ve belirgin elmacık kemiklerinin üstünden sarkmıştı. Mavi gözlerinin parlaklığı azalmış ve her zaman ufak tefek ve ince görünmesine rağmen, şimdi acı verici ölçüde zayıflamıştı.

Cara, "Nasıl bu kadar çabuk gerçekleşmiş olabilir?" diye düşündü. Yalnızca on sekiz ay önce, babasının cenazesinde, Olivia zamana yenik düşmeyen güzelliğini ve zarafetini hala koruyordu. Altmış dokuz yaş tabii ki genç sayılmazdı, fakat Cara annesinin yaşlı olduğunu düşünemiyordu. Genç bir kız gibi narin vücudu ve hayran olduğu yaban çiçekleri kadar taze ve doğal güzellikteki bir yüzü olan doğuştan şanslı kadınlardan biriydi. Babası, Olivia göründüğü kadar tatlı olduğu için onunla evlendiğini söylerdi ve bu doğruydu. Olivia Rutledge'ı herkes sever, onu iyi tanıyanlar kendisine "Lovie" diye hitap ederlerdi. Ama kızı, bu güler yüzlülüğün annesinin yıllarına mal olduğunu biliyordu.

Cara, annesinin yüzüne dikkatle bakarak, "Nasılsın?" diye sordu. "İyi misin?"

Cara'nın endişeli ses tonunu yok saymak istercesine elini sallayarak "Ah, iyiyim, iyiyim" dedi. "Kaçınılmaz sonu durdurmak için yapılabilecek pek bir şey yok. Denemeyi çoktan bıraktım." Başını kaldırıp kızına baktığında gözleri parladı. "Ama bir de sana bak. Mükemmel görünüyorsun!"

Cara kırışmış beyaz tişörtüne ve beline yapışan siyah kotuna şöyle bir baktı. Sabahleyin şafaktan önce uyanmış,

yüzünü soğuk suyla yıkamış ve makyaja hiç vakit ayırmayıp siyah saçlarının dağınık bir şekilde omzuna dökülmesine izin vererek aceleyle giyinmişti.

"Hayır, görünmüyorum. Elbiselerim berbat ve fast food kokuyorum."

"Bence harika görünüyorsun. Hala kendime gelemedim. Buradasın! Geleceğini söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Tanrı'ya şükürler olsun."

"Anne, Tanrı'nın bununla bir ilgisi yok. Bana gelmemi istediğini belirten bir mektup yazdın, ben de geldim."

Kızının koluna girip nazikçe sıkarak "Bu senin düşüncen. Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım. Şimdi tartışmayalım," diyerek onu azarladı. "Eve dönmen için dua etmiştim ve şimdi dualarım kabul oldu." Eve doğru yavaşça yürümeye başladılar. Lovie, Cara'nın yüzüne bakmak için başını çevirdi. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Şoktaymışsın gibi..."

"Bilmem. Farklı görünüyorsun. Çok... mutlu."

"Tabi ki mutluyum. Neden olmayayım ki?"

Cara omuz silkti. "Bilmiyorum... Sanırım mektubun senin kendini yalnız hissettiğini düşünmeme yol açtı. Belki biraz da bunalımlı. Babam öldüğünden beri, aradan çok vakit geçmedi."

Lovie'nin yüz ifadesi birdenbire değişti ve her zamanki gibi, Cara annesinin gülümsemesinin ardında neler hissettiğini kavrayamadı.

"Mektubumu okuyunca üzgün olduğumu düşünmeni istememiştim. Belki özlemle dolu olabilir."

"Onu özlüyor musun?"

Elini Cara'nın yanağına değdirdi. "Ben seni özledim. Özellikle de burada. Adada güzel zamanlar geçirmiştik, değil mi?"

Cara annesinin duygu yüklü sesinden etkilenerek başını salladı. "Evet, geçirmiştik. Sen ve ben. Ve Palmer." Babasının ismini eklemekten kendini alıkoydu. Şehirde kalmayı

veya seyahat etmeyi tercih eder, plaj evine nadiren gelirdi. Ve bu konu hakkında hiç konuşmamalarına rağmen, yazların en iyi buluşma zamanı olduğu konusunda sessiz bir anlaşmaya varmışlardı.

Lovie hafifçe kıkırdayarak, "Ah, evet" dedi. "Ve Palmer..."

"Benim vahşi ve çılgın kardeşim nasıl?"

"Ne vahşi ne de çılgın. Daha çok acınacak halde."

Cara kaşlarını kaldırdı. "Bu durum senin karakterine uygun görünmüyor. Palmer ne zaman vahşi yollara çıksa ve kendini gençliğinin dalgaları arasına atsa, sen ve babamın onun iplerini sıkıca elinize aldığınızı hatırlıyor gibiyim. Soylu varisi eleştirdiğini görmenin şokunu atlatır atlamaz bu konu üzerinde daha derin düşüneceğim."

Annesi sadece güldü. "Ne kadar kalabilirsin?"

"Bir hafta."

"Bu kadar mı? Cara, tatlım, her zaman çok meşgulsün. Lütfen biraz daha uzun kal."

Cara bir an durup düşündü. Gerçekten de, zamanında bitirmesi gereken hiçbir işi yoktu ve annesi de tedirgin görünüyordu. Bir süreliğine rahatlamak güzel olabilirdi. "Belki biraz daha kalabilirim. Araba sürmenin güzel yanı da bu. Yolculuğa çıkmak için bilete gerek yok." Bir an sustu. "Kesin bir karar vermememin bir sakıncası var mı?"

"Sakınca da ne demek. Bu harika." Cara'nın kolunu hafifçe okşayıp kumla kaplı patikanın karşısındaki yolda ilerleyerek onu eve götürdü.

"İçeri gel. Uzun yolculuğundan sonra bitkin düşmüş olmalısın. Aç mısın? Hazır yemeğim yok ama etrafa bakıp yiyecek bir şeyler bulabilirim."

"Hiç zahmet etme. On dört saattir arabada tıkınıp durmaktan başka bir şey yapmadım."

"Chicago'dan saat kaçta ayrıldın?"

Cara esnemesini bastırarak "Beşten önce" diye cevap verdi.

"Kendini neden bu kadar zorluyorsun tatlım? Yolculuğunu iki, belki de üç güne yayabilir ve yol üzerinde birkaç

yerde durabilirdin. Yılın bu zamanında dağlar çok güzeldir."

"Evet öyle, ama beni bilirsin işte. Yola bir kez çıktım mı, gideceğim yere ulaşmayı severim."

Annesi gözlerinde muzip bir parıltıyla "Evet, öyle yaparsın" dedi. "Her zaman öyle yaparsın."

Verandanın merdivenlerini çıkarken eve baktığında, Cara evin yaşını gösteren daha fazla işaretle karşılaştı. Durumu ilk tahmin ettiğinden daha da kötüydü. Arka tarafa bakan veranda sallanıyordu, bahçedeki fundalar aşırı büyüyerek ormana dönmüştü, bir panjur eksikti ve evin boyası bazı noktalarda dökülüp tahtalar açığa çıkmıştı. "Bu eski yerin biraz bakıma ihtiyacı varmış gibi duruyor."

"Bu zavallı yaşlı ev... Havadan dolayı çok zarar görüyor. Sürekli tamir etmek gerekiyor."

"Tek başına üstesinden gelmen imkansız. Palmer işleri yoluna koymana yardım etmiyor mu?"

"Palmer mı? Çabalıyor fakat diğer evle ilgilenmek onu bayağı meşgul ediyor. Bir de işi var. Ve ailesi." Kaşlarını çatıp dudaklarını sıktı. Kendini konuşmamaya zorladığı açıkça belliydi. "Kendi dertleri var. Kendi kendime de idare ediyorum. Ah, çuhaçiçeklerime baksana," diye haykırarak, yakındaki bir çiçek kümesini işaret etti. "Bu yıl çok güzeller değil mi?" Gözlerini kapatıp havayı kokladı. "Limonlu kokularını alabiliyor musun?"

Cara annesinin ustalıkla konuyu mu değiştirdiğine yoksa öylece dikkatinin mi dağıldığına karar veremedi. Ama bugün kat ettiği mesafenin ona kolundan sarkan valizi kadar ağır geldiğini hissedebiliyordu ve son yapmak istediği şey de etrafı kaplayan karanlıkta durup çiçekleri koklamaktı.

"Çok yorgunum. Bu yükten kurtulup, eğer varsa, soğuk, ıslak ve alkollü bir şeyler yudumlamayı gerçekten çok isterim."

"Cin ve tonik kulağa nasıl geliyor?"

Cara neredeyse kedi gibi mırlayacaktı.

Hint kamışından yapılmış eski sandalyeler, her türlü plaj eşyasıyla doldurulmuş küflü bez bir sahil çantası ve

çeşitli paslı bahçe araç gereçleriyle tıka basa doldurulmuş, pencereli bir verandadan geçtiler. Lovie durup elini duvara dayayarak, kum taneleriyle dolmuş koşu ayakkabılarını çıkardı. Cara gayri ihtiyari olarak, annesinin yüzük parmağında kırk iki yıl boyunca takılı duran büyük tektaş yüzüğün, yerini küçük solgun bir boşluğa bıraktığını fark etti.

"Anne, evlilik yüzüğün nerede?"

Annesi bocalayarak parmağına baktıktan sonra, eteğindeki kumları silkelemeye başladı. "Ah, o büyük eski şey mi? Baban öldükten sonra onu çıkardım. Sadece babanı memnun etmek için takardım. Onu takmaktan hiçbir zaman fazla hoşlanmadım zaten. Bana engel oluyor ve sahilde büyük zorluk yaratıyordu. Sanırım onu bir gün eşine takması için Cooper'a vereceğim."

Cooper, Palmer'ın küçük oğluydu ve doğal olarak, annesi de şanlı Rutledge adını taşıyacak tek erkek evladın üzerine titriyordu.

"Ayaklarını iyice sil, oldu mu? Eve bu kadar fazla kum girmesine hiç alışamayacağım."

Cara annesinin dediğini yaptı. "Bu kadar geç vakitte sahilde ne yapıyordun?"

"Şimdiden iki tane kaplumbağa yuvamız var."

Cara'nın gözleri hem muzipçe hem de bıkkınlıkla parıldadı. "İzleri sabahleyin araştırdığınızı sanıyordum."

"Araştırıyoruz zaten. Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istemiştim. Beni bilirsin. Mevsim başladığında daima biraz heyecanlı olurum." Yüzü sıkıntıdan kırış kırış olmuştu. "Bir yuvanın yerini değiştirmedim ve değiştirmeli miyim bilmiyorum. Normalde yapardım. Şu an deniz seviyesi biraz alçak" diyerek başını salladı. "Doğal Kaynaklar Müdürlüğü bugünlerde oldukça katı ve zorunlu olmadıkça yuvaların yerinin değiştirilmesini istemiyor. Ah, bilemiyorum..." Kaygılıydı. "Eğer sular yükselirse yuva mahvolabilir. Belki de yerini değiştirmeliydim."

"Anne, sen kararını verdin. Bitti artık. Bırak öyle kalsın." Cara iş hayatında her gün binlerce karar veriyordu ve

bazı insanların nasıl eveleyip geveledıklerini asla anlayamamıştı. Ama onu asıl rahatsız eden şeyin kararsızlık olmadığının farkındaydı. Kaplumbağalardı. Hep kaplumbağalar olmuştu. Hatırlayabildiği kadarıyla her yıl mayıstan ekime kadar, annesinin hayatı deniz kaplumbağalarının etrafında dönmüştü. Ve bu yüzden kaçınılmaz olarak, kendisinin ve Palmer'ın hayatı da.

"Biliyorum, haklısın. Onların yerini bu saatten sonra değiştiremem zaten ve sadece gereksiz yere telaşa kapılıyorum." Kapıya doğru dönmeden önce yüzüne bir kasvet çöktü. "İçeri gel. Sana şu içkiyi hazırlayayım."

Cara bir adım daha atınca kendini evde buldu. Zaman adeta geriye doğru aktı. Adada kalan son birkaç el değmemiş sahil kulübesinden biri de annesine aitti. Daracık ve eski, ama rahattı. Ahşap duvarları ve çam döşeme zemini, annesinin tertemiz tuttuğu bu küçük odaların sıcacık bir görünüme bürünmesini sağlıyordu. Lovie'nin rahatlık ve cazibeye olan düşkünlüğü, yumuşak yıpranmış doğu işi kilimlerden, birçoğu eski arkadaşı olan yerli ressamlarca yapılmış adanın resimleri ve aile fotoğraflarıyla süslü fildişi renkli duvarlardan anlaşılıyordu. Farklı renkteki şişkin kanepeler ve sandalyeler, ileride uzanan okyanusun nefes kesici manzarasını gözler önüne seren ön taraftaki büyük pencerenin önünde gelişigüzel fakat samimi bir şekilde kümelenmişlerdi.

Aile yadigarı antikalar, kasırgalardan, çocuklardan ve mayolu misafirlerin vereceği zararlardan çok uzakta, Charleston'daki evde tutuluyordu. Plaj evine sadece "idare eder" parçalar getirilmişti. Cara'nın arkadaşları her zaman evine gelip oynamak istemişlerdi, çünkü annesi asla "Çek ayaklarını!", "Dikkat et!" veya "Dokunma!" demezdi. Şekerli buzlu çay daima buzdolabında, tatlı kurabiyeler de kilerde olurdu. Burada, sahildeki hayat şehirdekinden çok farklıydı. Birçok açıdan.

Annesinin bir adım gerisinden ilerleyip, onu ön odadan dar bir koridora, oradan da koridorun sonundaki iki yatak

odasına –kendisinin ve Palmer'ın– doğru takip etti. Yürüdükçe, küflü duvarlara ve karanlık köşelere gizlenmiş hatıraların baskısını üzerinde hissetti.

Lovie yatak odasının kapısını açarak "Odan senin için hazırlandı" dedi. Güçlü bir okyanus esintisi şiddetle koridora doğru esti. "Pencereleri kapatmamı ister misin?"

"Hayır, böyle iyi. Açık kalmaları hoşuma gidiyor." Kemikleri gevşeten nemli hoş kokulu havayı içine çekerek, annesinin nasıl olup da klima kullanmadığını merak etti. Birbirlerine baktılar.

Lovie hızla o yönü işaret ederek "Banyoda temiz havlular var" dedi.

"Tamam"

"Banyo eşyalarını rahatça kullanabilirsin. Sabun ve şampuan var. Bir de yedek diş fırçası."

"Kendiminkini getirmiştim ama teşekkürler."

"Sıcak su yavaş geliyor."

"Hatırlıyorum."

Lovie telaşla ellerini birbirine kenetleyerek "Pekala o halde" dedi. Sanki birbirlerine yabancıymışlar gibi, bir an tuhaf bir uyumsuzluk hissettiler. "Kendine gelebilmen için seni yalnız bırakayım."

"Bu çok iyi olur."

Annesinin eli yatak odasının kapısı üstünde oyalanırken yüzünde öyle bir hasret vardı ki, Cara bu hırpalayıcı yoğunluğa sırtını dönmek zorunda kaldı.

Lovie "Keyfine bak" diyerek kapıyı arkasından kapattı.

Kapı kapandı ve mevcut mahremiyetinde, Cara rahatlayarak derin bir iç çekip valizini bıraktı. Pat diye yere düştü. Tartışmaya girmediklerini hesaba katarak, birinci raunt oldukça iyi geçti, diye düşündü. Uzun yolculuktan dolayı yorgun düşmüş, annesiyle yaptığı gergin konuşma rahatsız edici bir baş ağrısını beraberinde getirmişti. Boynundaki kasılan noktayı ovarken, yavaşça eski odasını incelemeye başladı. İnanılmaz bir şekilde, yirmi yıl önce nasıl bıraktıysa aynen öyle duruyordu. Pembe çılgın bir yorganın örttüğü

iki kişilik eski siyah demir yatak, yerdeki boşluğun çoğunu kaplıyordu. Üzeri gül renkli mermerle kaplı, dayanıklı çam komodinin üstünde yer alan tek bir pencerenin önünde pembe ve beyaz çizgili perdeler dalgalanıyordu. Pencerenin hemen yanındaki dar kapı ön taraftaki kapalı verandaya açılıyordu.

Tam bir kız odasıydı, rahat ama boş. Rock yıldızı posterlerinin yerini palmiye ağaçlarının resimleri almıştı ama bütün eski kitapları hala oradaydı. Yıllarca, yazları geçirmesini sağlayan tanıdık kitapların isimleri üzerinde parmaklarını gezdirdi: *Nancy Drew, Zamanı Bükülen Gezegen, Hobbitler, Uğultulu Tepeler, Zen ve Motorsiklet Bakım Sanatı.* Genç bir kızın fikirlerini şekillendirmesine yardımcı olmuş kelimelerdi bunlar. Hayatının bu aşamasını atlatmasına yardımcı olacak hangi kitapları rafına eklemeye ihtiyacı vardı?

Aynada kendini fark ettiğinde yansıma karşısında şaşırarak bir an donakaldı. Zaman tarafından parçalanmış, gerçeküstü bir andı. Eski odasına geri döndüğü için, içten içe bir zamanlar gözlerinde yaşlarla bu aynaya bakan tel saçlı, cılız çocuğu görmeyi bekliyordu. O zavallı, acınası kızı.

Güneyin güzellik standartlarına göre, Cara'nın annesi kadar güzel olduğu düşünülmüyordu. Cara'nın bütün organları çok büyüktü. Yaklaşık yüz seksen santim boyuyla çok uzundu, vücudu çok inceydi ve göğüsleri dümdüzdü. Ayakları kocaman, dudakları dar yüzüne göre fazla dolgundu. Ten rengi de tamamen yanlıştı. Önceleri kendisine babasının uzun boylu, siyah-saçlı, siyah-gözlü genlerini, Palmer'a da annesinin küçük kemikli, sarışın ve mavi gözlü genlerini verdiği için Tanrı'ya lanet ederdi.

Halbuki Lovie kızının esmer görünümüne hayrandı ve siyah renkli ışıl ışıl gözleri ve siyah saçları yüzünden Cara'yı "Küçük Kırlangıç" diye çağırırdı. Bazen de onu kızdırmak için, Cara'yı yüksek sesle öten başka bir siyah kuş olan, "Gülen Martı" diye çağırırdı.

Cara öne doğru eğilerek aynaya daha da yaklaştı ve elini kaldırıp yanaklarına dokundu. Bütün takma adları bir yana,

Güney Carolina altmışlar ve yetmişlerde cılız ve ilgi çekici olmayan bir kızın büyümesi için kolay bir yer değildi. Ama bu çirkin ördek yavrusu büyümüş, siyah bir kuğu haline gelmişti. Cara'nın bir zamanlar alay edilen leyleğe benzer görünümü, iş arkadaşlarının "vurucu bir çekicilik" olarak adlandırdıkları olgunluğa ulaşmış, önceleri küçük görülen girişken zekası "başarılı bir iş kadının göze çarpan güveni" olarak tanımlanmaya başlanmıştı.

Fakat bu gece acı verici bir şekilde, bu tanımların bile vadesinin dolduğunu hissediyordu. Ne bir çocuk ne de genç bir kadındı. Yansımasında teninin yeni kırılganlığını, ağzının ve gözlerinin kenarlarındaki belirgin çizgileri ve şakaklarında ortaya çıkan ilk beyaz saçlarını gördü. Büyük bir üzüntüyle, artık ne çekici ne de başarılı olduğunu düşündü. Daha çok, eski plaj evi kadar yorgun ve çökmüş görünüyordu.

Aynadan yüzünü çevirip elbiselerinden kurtulurken kendi kendine, "Şöyle bir uzanacağım," dedi. Onları yerde üst üste bıraktı. Sadece iç çamaşırları ve tişörtüyle kalarak, çarşafı açıp yumuşak yatağa uzanarak esnedi. Sadece gözlerimi dinlendirecek kadar.

Eski çarşaf kırış kırıştı ve yumuşak, nemli okyanus meltemi çıplak teninin üzerine esiyordu. Düşünceleri yavaşça akıp gidiyor ve kendini bıraktığını hissettikçe göz kapakları da azar azar ağırlaşıyordu. Yalnızca saatler öncesine kadar sürdüğü hayat, şimdi ona Chicago şehri kadar uzak görünüyordu. Kafası sakinleştikçe, sessizlik daha da derinleşti. Penceresinin dışından gelen, annesinin onu kollarında nazikçe sallayışı gibi yatışarak uyumasını sağlayan okyanusun sakin ahenkli hareketini dinliyordu.

Onu bu yolculuğa sürükleyen son birkaç günde yaşanan olayların kargaşasında, düşünceleri nehre düşmüş bir ağaç dalı gibi çaresizce sürükleniyordu. Her şey salı sabahı ofisindeki telefonun çalıp, uyarı olmaksızın Bay David Alexander'ın ofisine davet edilmesiyle başlamıştı. Dave işten çıkarma bölümünün başkan yardımcısıydı. Herkes bilir-

di ki, onun ofisine davet edilmek mafyayla yapılan uzun bir araba yolculuğuyla eşdeğerdi.

Asansörle on üçüncü kata çıkarken çılgınca, neden beni sadece vurmadılar ki, diye düşündü. Saatler boyu çalışarak yaşayan bir işkolikti ve bu kaynağı kesilmek üzereydi. Önemli bir müşteri kaybetmişti fakat reklamcılıkta bu sık sık yaşanan bir şeydi. Harika bir özgeçmişi vardı. Şu sıralar bir başka müşterinin peşinde değil miydi? Koridor boyunca yürürken, kül rengi odacıklarda ve daracık ofislerde hakim olan sıra dışı ve gergin sessizliği, sadece bastırılan iç çekişlerle açılan telefon sesleri bozuyordu. Boş dosya kutuları koridorda sıralanmıştı ve hepsinden de dehşet verici olanı, asansörlerin yanında dikilen silahlı korumalardı. Zorla yutkunup, koridor ve odalardan oluşan labirent boyunca bacakları kaskatı kesilerek yürüdü. Söylentiler doğruydu, nihayetinde. Büyük çapta bir kelle avı vardı.

Bay Alexander'ın ofisine varana kadar vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Ruhsuzca oturdu. Kahve veya su teklifini reddetti. Sonuçta bir sürprizle karşılaşmadı. Bay Alexander çok üzgün olduğunu fakat başkan yardımcısı olarak, önemli bir müşterinin kaybedilmesinin yükünü onun kaldırması gerektiğini ince, genizden gelen sesiyle belirtti. Adamın şirketin cömert işten ayrılma paketi hakkında vızıldamasını dinlerken, Cara bacak bacak üstüne attı, ellerini özenle kucağında kavuşturdu ve şaşkınlıktan afallamış bir halde aynalı camdan dışarı baktı. Aşağılayıcı toplantı bittiğinde ayağa kalktı, Bay Alexander'a kişisel eşyalarını daha sonra alacağını söyleyerek nazikçe teşekkür ettikten sonra, silahlı bir koruma eşliğinde binayı terk etti.

Doğruca, gölün kıyısındaki sıkışık, tek odalı dairesine gitti. Oldukça bakımsız olan bu yer, geçmiş yirmi yılda biriktirdiği her kuruşu simgeliyordu. Burayı suyun yanında olduğu için satın almıştı. Uzun bir sürgünden sonra çekilen sıla özleminin son kalıntısıydı. Fakat burası oklarla ve sapanlarla yaralandıktan sonra dönülecek güvenli bir liman değildi. Dönüm noktalarının yaşandığı veya aile üyelerinin

karşılandığı bir ev değildi. Bu duvarlar kahkahalarla dolu hatıraları veya hazine değerindeki anları hiç barındırmamıştı. Oldukça sade tarzı, duvarlardaki ve döşemelerdeki soğuk buz mavisi ve gri tonları ve şahsi eşyalarının azlığıyla, burada kişiliğine veya ilgilerine dair hiçbir ipucu yoktu. Dairesi sadece geceleri uyumaya geldiği bir evdi. Hiç bir anlam ifade etmeyen, bir banka kasası kadar sade, eşyalarını depoladığı bir yerdi.

Ve bu dünyada sahip olduğu her şeydi.

Kırk yaşında uyanıp, işiyle bağlantılı olmayan herhangi arkadaşının, ilgi alanının veya yatırımının olmadığının farkına varmak çok rahatsız ediciydi. Çok uzun süredir böyle şeyleri ertelemiş, vakit buluncaya dek beklemişti. Kendisini işiyle tanımlamış ve şimdi aniden her şeyi yitirmiş, annesinin evine, çocukluğunda uyuduğu yatağına, on sekizinde olduğu kadar kırkında da ne olacağını kestiremeden tekrar geri dönmüştü.

Cara kollarıyla bedenini sardı ve iliğine işleyen acı soğuğu hissederek titredi. Bu soğuk korkuya çok benzeyen bir türdendi.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra, annesinin şakaklarına dokunduğunu, yüzüne düşen saçları nazikçe geri atıp alnına şefkatli bir öpücük kondurduğunu, rüyasında mı gördüğünden yoksa gerçekten mi hissettiğinden emin olamadı.

Dişi deniz kaplumbağaları, yuva yapmak için eve geri dönerler. Bu davranışı tetikleyen sebepler içgüdüsel midir yoksa genlere mi dayanır? Kokulara ya da seslere mi? Belki de manyetik alanlarla bir ilgisi vardır. Kimse bunu kesin olarak bilmiyor.

2. BÖLÜM

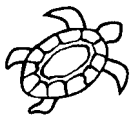

Güney Carolina ayı insanı gümüş rengi parıltısıyla uyutabilir ama kumsal güneşi, bir boru sesi kadar keskin ve serttir. Cara açık pencereden içeri süzülen göz alıcı güneş ışığına, tek gözünü kısarak baktı. Nerede olduğunu anlaması ve kafa şişiren araba kornalarıyla, kuşların aralıksız ve neşeli cıvıldamaları arasındaki tezadın farkına varması bir dakikasını aldı. Uzun yolculuk, kaybedilen iş bütün her şey aniden yeniden zihninde beliriverdi. Sızlanarak kafasının üstüne bir yastık koymuştu ki, koridorun diğer ucundaki telefon çalmaya başladı.

Kimse onu cevaplamayınca yastığı attı, tişörtünü çekiştirerek iç çamaşırını örttü ve sonra da bir yengeç gibi yan yan koridorda ilerleyerek, üç ayaklı tahta masada duran evin tek telefonuna doğru yaklaştı.

Kurbağamsı bir sesle "Merhaba" diye cevapladı.

Bir anlık duraksama oldu. "Olivia?" Hattaki kadının sesi büyük bir kararsızlıkla doluydu.

Esnemesini bastırarak "Hayır, Lovie değilim" dedi. "Onun kızıyım."

"Ah" Bir başka duraksama daha oldu. "Lovie'nin bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Cara gözlerini ovuşturarak bekledi.

"Annenle görüşebilir miyim?"

Yirmi yıldır ona bu soruyu kimse sormamıştı. Oturma odasında göz gezdirirken, uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Evde çıt çıkmıyordu.

"Burada değil."

"Ama... Kaplumbağa izleri buldum."

Sesindeki panikten yola çıkarak, Cara kadının adanın Kaplumbağa Takımı için çalışan tecrübesiz gönüllülerden biri olduğunu anladı. "Ah, harika" diye karşılık verdi. "Teşekkürler, geri döndüğünde ona söylerim."

"Bekle! Nerede olduklarını bilmek istemiyor musun? 6. Caddenin sahil girişindeyim şu an. Ne yapayım? Bekleyeyim mi?"

Cara iç çekerek biraz daha uyandı. "Gerçekten, ne yapman gerektiğine dair ufak bir fikrim yok ve kahve içmeden tahminde bulunmaya bile cesaret edemiyorum."

Verandanın dışından, basamakları ağır ağır tırmanan birinin ayak seslerini duydu. Tanrıya şükür, kurtarıcım, diye düşündü.

Telefondaki kadına, "Bekle" dedi. "Sanırım gelen o olmalı." Cara köşeyi dönüp kapıya göz atmak için siyah antika telefonun kablosunu uzattı. Ön kapı açıldı. Fakat annesinin yerine, genç bir kadının eve elini kolunu sallayarak girdiğini gördü. O eğilerek bir sürü plastik sebze meyve poşetiyle uğraşırken, kabarık sarı saçları gözlerini örtmüştü. Topuğuyla ittirerek, boğuk bir homurtuyla kapıyı kapattı.

Genç kadının hiç de tehditkar bir görünümü yoktu. Zaten hamile kadınlar genellikle öyle görünmezdi. İnce yapay ipekten yapılmış, ucuz, çok kısa, kumaşın karnına değen yanı yukarıya çekilmiş, soluk renkli, çiçek desenli, düz kesim bir elbise giymişti. Kadın başını kaldırdığında, saçlarını geriye atınca göz göze geldiler.

Cara tişörtünü çekiştirerek, başını yeniden duvarın arkasına kaçırdı. Onun aksine, kadın evde Cara'yla karşılaştığına hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. Cara koridorun duvarına yaslanarak, gizemli kadının hiç merhaba demeden,

sanki evin sahibiymişçesine doğruca mutfağa gidip dolapları açıp kapamasını dinledi.

Cara otoriter bir tavırla "Affedersiniz" diye seslendi. "Ama siz kimsiniz?"

Kadın "Anneniz benden bahsetmedi mi?" diye seslenerek karşılık verdi. Kırsalda yaşayan güneyliler gibi ağır bir aksanı vardı.

Birden Cara'nın aklına, hiç yemek yemeden veya annesine iyi geceler demeden uyuyakaldığı geldi. Yapacakları şeylerden, ziyaretçilerden veya sabahleyin uğrayacak bir kızdan konuşmaya hiç fırsatları olmamıştı. Cara onun ya bir komşu ya da alışverişe yardım etmek için işe alınmış birisi olduğunu varsaydı.

Telefondan tiz bir ses yükseldi. "Alo! Alo! Orada kimse var mı?"

Cara mutfaktaki kadına seslendi. "Bir kaplumbağa ile alakalı, çok heyecanlı bir telefon görüşmesi yapıyorum. Annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ben bakarım."

Ses giderek yaklaşırken, yüzü bir anda karşısına çıktı. Cara bunun bir kadının değil, bir ergenin yüzü olduğunu gördü. Kızın çekici, oyuncak bebeklerinkine benzeyen bir yüzü, toplu yanakları ve dolgun, somurtkan dudakları vardı. Gençliği Cara'yı şaşırttı ve bakışları kızın karnına doğru kaydı. Kız elini aniden hareket ettirerek, yuvarlak kıvrımın üzerinde dinlendirdi. Tekrar başını kaldırdığında, Cara onun soluk yeşil renkli bakışlarının buz kestiğini gördü. Siyah sürme çekilmiş gözlerinde gördüğü meydan okuma, ona katı ve sert bir kız görüntüsü veriyor ve Cara'yı hedef alıyordu. Neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla kaşını hafifçe kaldırarak, soğuk bir ifadeyle Cara'nın üzerindeki giysileri süzdü. Bir an, hiç konuşmadan birbirlerinin tepkilerini ölçtüler.

Arayanın kişinin sesi aralarında yükseldi. "Alo! Alo!"

Kız elini uzattı, avucunu açtı ve telefonu istercesine parmaklarını kımıldattı.

Cara gözlerini kısarak telefonu uzattı. Kız Cara'yı hor görürcesine ona kasten sırtını dönüp, telefondaki kadınla konuşmaya, adresi doğrulayarak bu işi daha önce birçok kez yapmış birinin güveniyle talimatlar vermeye başladı.

Gücenen Cara, "Seni küçük serseri," diye aklından geçirdi. Sonra yorgunluğa yenik düştü. "Neyse ne" diye mırıldandı, arkasını döndü ve koridorun sonuna doğru ilerledi. En azından kız her kimse, o baş belası aramaya nasıl karşılık verileceğini biliyordu. Giderken, erkek kardeşinin eski odasının kapısının açık olduğunu fark etti. İçeri baktığında, düzeltilmemiş dağınık yatak ve üstündeki fırfırlı pembe gecelik gözüne ilişti.

Bilmece çözülünce, Cara hayal kırıklığına uğradı. Kız bir misafirdi. Özel bir anne-çocuk buluşması için yapılan planlar buraya kadardı. Kulübe zaten ikisi için bile yeterince geniş değildi, üç kişiyle epey kalabalık olurdu. Kendisini gördüğü için aynı derecede heyecanlanan ergen anneden kaçış yokmuş gibi görünüyordu. Eğer misafirlerin olacağını bilseydi...

Yerdeki yastığını alarak yatağın üstüne fırlattı, ardından kendini yastıkların üstüne bıraktı. Başka ne bekliyordu ki? Annesi kızı karşısında her zaman başkalarına öncelik vermişti, erkek kardeşine, babasına ve Charleston'daki evi her zaman dolduran misafirlere...

Ama plaj evi hep farklı olmuştu. Umut ediyordu ki burası...

Cara dudaklarını büzerek ahmak olduğunu düşündü. Ergenliğinden çok daha önce, kendi başının çaresine bakmayı ve kimseden bir şey beklememeyi öğrenmişti. Keskin sabah ışığını alan odası artık ona çekici gelmiyordu. Eski yorganının renkleri güneşten solmuş, duvarlardaki badana sararmıştı. Yumuşak bir esinti hala yıpranmış perdeleri dalgalandırsa da, klima olmadan nem öğleye doğru dayanılmaz olacaktı. Cara eve dönmek için verdiği acele karar yüzünden pişmanlık duymaya başlamıştı.

Birçok günün stresinden ve çok az uyumaktan kaynaklanan baş ağrısının nüksetmesi rahatsızlık veriyordu.

Sırtüstü yatarak birkaç kez yastığını yumrukladı, ardından sıkıntı verici düşünceleri kaybolarak, yerlerini derin, uzun bir uykuya bıraktı.

Toy Sooner mutfak lavabosunun önünde durup kahve demliğini duruluyor ve gergin bir şekilde ayağını yere vuruyordu. Altı yemek kaşığı kahveyi dikkatle filtreye boşaltarak başlat tuşuna bastı. Kaplumbağa nöbetinden döndüğünde, Lovie'nin bir fincan taze kahve içmekten hoşlandığını biliyordu. Toy "Kırmızı ve Beyaz"a gidip "Çıtır Kremalı" tatlı çöreklerden bir kutu almıştı. Bayan Lovie'ye ne kadar minnettar olduğunu göstermek için fazla bir şey yapmaya gücü yoktu ve Lovie de belki yüz kereden daha fazla sefer, hiç teşekkür beklemediğini söylemişti. Bu durum Toy'un sadece daha fazla teşekkür etmek istemesine yol açıyordu.

Toy, insanların karşılığında hiçbir şey beklemeden bir şeyler vermelerine alışık değildi. Burada Bayan Lovie'yle beraber yaşamak bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Burası şimdiye kadar yaşadığı en güzel yerdi ve kendine ait de bir odası vardı. Hepsinden de iyisi, sürekli onunla kavga eden ya da ona bağıran kimse yoktu. Bayan Lovie'yle yaşamaya başlamadan önce yemek vaktinin bu kadar güzel olduğunu bilmezdi. Her yemek için temiz bir masa örtüsü, peçete, bıçak, çatal ve kaşık...

Ayrıca düzenli yemek yiyorlardı. Televizyonun karşısında açılmış konserve çorba veya McDonalds hamburgerleri değil, sebzeli gerçek yemekler. Lovie, Toy'a konuşmaya ve dinlemeye değer biri gibi davranarak, onunla konuşuyordu da. Anne ve babasının söylediği gibi, hamile kalacak kadar aptal, değersiz, nankör bir çocuk olduğunu hissettirmiyordu. Eve geri dönmek istediğinde kapının eşiğinde durup içeri girmesine izin vermemişlerdi. "Eğer Darryl'le yaşayacak kadar büyümüşsen, o halde onun çocuğuna bakabilecek kadar da büyümüşsün demektir" demişlerdi ona. Nasıl anne babaydı bunlar? Darryl'in kendisine vurduğunu söylediğinde bile yardım etmemişlerdi. "Kendin ettin ken-

din buldun" tek söyleyebildikleri şeydi. Bir de kiliseye gidip günahlarını affetmesi için gece gündüz Tanrı'ya dua etmesi gerektiğini söylemişlerdi.

Halbuki Lovie ona sevginin asla bir günah olmadığını sürekli tekrarlıyordu. Asıl günah sevmemektir, derdi. Bayan Lovie, Toy'un karşılaştığı en aziz insandı ve eğer o öyle diyorsa, buna inanırdı. Her zaman Toy'a kendini iyi hissettirmenin bir yolunu bulur, onun kendisini hiçbir şey, hatta daha da kötüsüymüş gibi hissetmesini engellerdi. Annesi ise ona kendini, sanki gözden çıkarılacak bir şeymiş gibi hissettirirdi.

İşte bu yüzden, Bayan Lovie'nin kızının onun gibi bir anneye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkına varamaması onu çıldırtıyordu. Toy içerleyerek, "Cara benim annemle sadece bir gün yaşasın da nasılmış görsün bakalım," diye düşündü.

Caretta Rutledge'ın eve geleceğini duyduğu anda, Toy bunun kendisi için kötü bir haber olduğunu anlamıştı. Öncelikle, Bayan Lovie'den duyduğuna göre, Cara Chicago'da büyük çaplı bir reklam yöneticisiydi. Bu her şeyi açıklıyordu. Toy böyle tipleri bilirdi. Mesele sadece Broad'ın doğru tarafında yetişip en iyi okullara gitmeleri veya güzel elbiselere ve lüks evlere sahip olmaları değildi. Cara gibi kızlar içten içe daha iyi olduklarını biliyorlardı. Kanıtlamaları gereken hiçbir şeyleri de yoktu.

"Zenginler işte böyle zengin kalıyorlar," diye düşündü. Sanki kendileri dışında kimsenin bilmediği ve kendisi gibi kızların asla anlayamadığı gizli şifreler kullanan bir cemiyet gibilerdi. Sanki çok istiyordu da... Cara'nın hamile karnına bakışından bile, kendisini asilce aşağıladığı anlaşılabiliyordu. Toy hakir görüldüğü çok tecrübe yaşamıştı ama bu sefer, nihayet mutlu olduğu bu evde kendini değersiz hissetmek ona acı vermişti.

Kahve tanelerini bir süngerle sildi. Bu evde her şeyin yerli yerinde olmasına bayılıyor ve eşyaları temiz tutmayı da oldukça seviyordu. Büyüdüğü evde her taraf darmadağındı, elbiseler ve kağıtlar evin dört bir yanındaydı, çama-

şır da yıkanmazdı. Çamaşır dolabında katlanmış havluların veya masada çiçeklerin olduğunu hatırlamıyordu bile. Burası ona sanki başka bir dünyaymış gibi geliyordu. Dolabı açtığında, sadece özenle dizilmiş porselen takımları görmek bile hazla titremesine neden oluyordu.

Buradan ayrılmaktan nefret ediyordu. Lovie Cara'nın yaz boyunca yanında kalmasını istiyordu, fakat Toy Cara'nın o kadar uzun dayanabileceğini sanmıyordu. Lovie'nin hatırına, onların aralarındaki ilişkiyi mahvetmek istemiyordu. Sebebini bilmese de, kızıyla bu seferki buluşması Bayan Lovie için gerçekten önemliydi ve Toy Bayan Lovie için her şeyi yapmaya hazırdı.

Taze pişmiş kahvenin kokusu mutfağın dört bir yanını sardı. Ön verandadan gelen ayak seslerini duyduğunda, tatlı çörekleri güzel bir tabağa henüz yerleştirmişti. Elindeki şekeri çabucak bir yana bırakıp, Lovie'yi kapıda karşılamak için koşturdu.

Kadının kolundaki kırmızı kovayı alarak "Merhaba, Bayan Lovie" diye seslendi. "Bütün sabah dışarıda mı kalacaksınız diye merak etmeye başlamıştım."

Lovie nefes almak için duraksayarak "O kadar geç olmadı, değil mi?" diye karşılık verdi.

Toy, Lovie'nin ne kadar yorulduğunu görünce kaşlarını çattı. "Neden biraz oturmuyorsun? Sana biraz su ve yeni yapılmış güzel bir fincan kahve getireyim."

Lovie mutfağın hemen dışında duran küçük tahta masadaki sandalyeye otururken "Tanrım, kulağa hoş geliyor" diye karşılık verdi.

Toy, Lovie'nin solgun yüzünü inceleyerek mutfaktan bir tepsi getirip Lovie'nin önüne koydu. "Bugün bir şeyler bulabildiniz mi?"

Lovie'nin yüzü aniden parladı. "Üçüncü yuvamızı bulduk. Emi'yle sondaj yaptık ve üçüncü denememizde, sonda tam içine battı. Emi'nin yüzünü görmeliydin. Tam yüz elli dört yumurta. Harika değil mi? Maalesef anneleri tam sahilin girişine yuva yapmış. On yedinci caddedeki o büyük girişe."

"Pek de zekice davrandığı söylenemez."

"Zavallı yaşlı kızın oranın bir sahil girişi olduğu hakkında en ufak bir fikrinin olmadığına eminim. Bu yüzden yuvanın yerini değiştirmek zorunda kaldık. 16. ve 17. caddeler arasındaki kum tepecikleri oldukça yüksekti, bu yüzden Emi'yle birlikte etrafı şöyle bir kontrol ettikten sonra, yuva için güzel bir yer bulduk. Nihayetinde güzel bir gündü."

Ciddi bakışlarını Lovie'nin yüzüne dikerek "Ama senin için uzun" diye belirtti.

"Ah, ben iyiyim, gerçekten. Biraz nefessiz kalmış olabilirim, ama en azından aşırı yorgun değilim."

"Hiç ağrın yok mu?"

"Hem de hiç."

Lovie'ye içi hapla dolu küçük bir kase getirerek "6. Cadde'yle ilgilenen gönüllüden gelen mesajı da aldın değil mi?" diye sordu.

"Aldım, teşekkür ederim. Flo bana iletti." Haplara küçümsercesine bakıp burun kıvırdı.

"Haydi Bayan Lovie, bunu yapmak zorundasınız, biliyorsunuz. Gördünüz mü? Yanında bir de tatlı çöreklerden getirdim, yutmanıza yardımcı olması için. Şarkıda da dediği gibi 'Bir kaşık şeker ilacı yutmaya yeter.' Haydi ama, ertelemeyin."

Lovie bir sürü hapla karşılaştığı için yüzünü ekşitti ama Toy onun yanından ayrılmadı. Kollarını kararlı bir tavırla göğsünde kavuşturarak bekledi. Sert biri gibi rol yapmaktan nefret ediyordu ama doktor onu bir kenara çekip Lovie'nin tüm hapları aldığından emin olmanın onun işi olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Lovie'nin aklını hapları yutmaktan uzaklaştırmak için kaplumbağalar hakkındaki sohbeti sürdürmeyi denedi.

"6. Cadde'yle ilgili arama sonucunda yuva bulabildiniz mi peki?"

Lovie yüksek sesle yutkunduktan sonra bardağı masaya koydu ve başını salladı. "Öylesine karaya tırmanmış. Sahilde oldukça ilerlemiş, sonra geri dönmeden önce biraz etrafta dolanmış. Dikkatle araştırmamıza rağmen yuvayı

bulamadık. Sanırım aynı anne yumurtalarını 17. Cadde'nin biraz uzağına bırakmış. İzler birbirine benziyordu." Kalan haplara üzüntüyle baktı.

Toy "Haydi ama sadece birkaç tane daha kaldı" diyerek onu ikna etmeye çalıştı. Lovie'nin derin bir nefes alıp kalan son iki pembe hapı da ağzına götürdükten sonra, tiksintiyle irkilerek hapları yutuşunu izledi.

"İşte bitti."

"Berbat şeyler. Neden hala alıyorum anlamadım."

"Böyle söyleme. Nedenini biliyorsun. Seni etrafımızda uzun bir süre görmek istiyoruz.

Lovie'nin yüzü yumuşadı ve üzgün bir ifadeyle Toy'a baktı. "En azından yaz boyunca."

"Hayır, bundan çok daha uzun süre. Noel hediyelerini almaya çoktan başladım. Ama evet, yaz en güzel zaman. Kaplumbağalar geri döndüğü için çok mutlu görünüyorsun."

"Ve şimdi, kendi Caretta'm da döndü."

Toy'un gülümsemesi yüzünden silindi.

Lovie başını kaldırıp bir şeyler tahmin edercesine Toy'a baktı.

"Tanıştınız mı?"

Toy'un masanın başında oturan Lovie'ye katılmak için çektiği sandalyenin ayakları yerdeki çam döşemeyi sıyırdı. Büyüyen karnı için yer bırakarak, sakarca oturdu.

"Tanıştık gibi. İzler hakkındaki telefona bakmıştı ve o konuşurken ben de dükkandan geldim. Sanırım ikimiz de birbirimizi biraz şaşırttık."

"Dün gece erkenden uyuyakaldı. Sen sinemadan eve döndükten sonra hepimizin oturup tanışması için bir fırsat bulabileceğimizi düşünmüştüm. Gördüğün gibi, ona senden bahsetmeye fırsatım olmadı."

"Bunu anladım zaten. Bana baktığında sanki... Neyse, sadece beni gördüğüne memnun olmadı diyebilirim."

"Cara bazen oldukça zor olabiliyor."

Toy homurdanarak "Yemin ederim Lovie, onun senin

kızın olduğuna inanamıyorum. İki kadının birbirinden bu kadar farklı olduğunu hiç görmemiştim" dedi.

Lovie kıkırdadı, ardından üzüntüyle: "Onun da seninle aynı fikirde olduğuna eminim" dedi.

Toy dudaklarını büzüp tırnaklarını yemeye başladı. "Düşünüyordum da, belki de sadece bir haftalığına veya o burada olduğu sürece, başka bir yere gitmeliyim. İkinize baş başa kalmanız için biraz vakit vermiş olurum."

"Nereye gideceksin?"

"Sanırım bir haftalığına Daryll'in evine gidebilirim."

"Hayatta olmaz."

Lovie'nin keskin ses tonu, Toy'u onun yüzüne bakmaya sevk etti. Lovie gözleri parlayarak sandalyede doğruldu.

"Sadece bir haftalığına. Onun geri dönmemi istediğini biliyorum."

"O adama geri dönme ihtimalini bile tartışmayacağız."

"Beni seviyor."

Uzun bir sessizlik boyunca karşılıklı oturdular. Lovie uzanıp elini Toy'un elinin üzerine koydu. "Burada yaşaman için seni davet ettiğimde buranın senin evin olduğunu hissetmeni istedim. Bence, burada kendimiz için güzel şeyler başardık, değil mi?" Toy başını sallayınca konuşmaya devam etti. "Öyleyse, bir misafir geldi diye apar topar ayrılmayı düşünmene sebep olan şey nedir?"

"Sıradan bir misafirden bahsetmiyoruz. Cara senin kızın."

"Ve artık sen de benim kızım gibi oldun."

Toy başını eğip elinin üstünde duran küçük ele baktı. Bir annenin eliydi. Bir serçeninki kadar narin kemiklerine yapışmış mavi damarlarını ortaya seren, neredeyse yarısaydam ve solgun bir teni olmasına rağmen, Toy onun o kadar sevgi dolu ve güçlü olduğunu duygulanarak gözlerinin yaşardığını hissetti. Lovie nazikçe "Bana kalacağını, üstesinden gelmek için çalışacağını söyle" dedi.

Toy gözyaşlarından utanarak kararlı bir tavırla başını salladı.

Cara kızarmış gözleriyle saate bakınca vaktin öğleye geldiğini gördü. Kendini bir on iki saat daha uyuyabilirmişçesine halsiz hissediyordu. Ama bütün günü yatakta geçiremezdi, değil mi? Bu soruya, evet bunu yapabilirim, diye yanıt vermesi rahatsızlık vericiydi. Ağzı pamukla doldurulmuş gibiydi ve boğuk bir araba motoru sesi hala kafatasının içinde yankılanmaktaydı. Ayaklarını yataktan çıkardıktan sonra, bokser şortlarından birini giydi ve yumuşak adımlarla koridordan mutfağa doğru yürüdü.

Çocukluğunu geçirdiği yaz evinde, kendini sanki buraya ait değilmiş gibi mekanın dışında hissetti. Plaj evi bile farklı görünüyordu. Annesi köklü bir değişiklik yapmış ve evin merkezinde, ön ve arka taraftaki büyük kapalı verandalara açılan havadar bir ana oda yaratmak için eski kulübenin küçük odalarını yeniden dizayn etmişti. Evin sol tarafında, iki küçük çocuk odasına ve ortak kullanımlı bir banyoya açılan küçük bir koridor vardı. Sağında ise yatak odası, banyo ve ufak bir mutfak yer alıyordu. Hatırladığı o eski kullanışsız mutfakla, şimdi adımını attığı modern mutfak eşyalarıyla dolu bu pırıl pırıl geniş mutfak arasında uçurumlar vardı.

Tanıyabildiği tek şey tabak dolabıydı. Cam kapaklarının içinde, nesilden nesle aktarılmış porselen takımlardan son kalanları görebiliyordu. Mavi-beyaz bir Meissen fincanı alarak, bir zamanlar üzgün hissettiği sabahlardan tanıdık gelen bir nesneyle kendisini rahatlattı. Termostaki kahve hala mutluluk verici ölçüde sıcaktı ve birisi düşünceli davranarak masaya küçük bir tabak dolusu tatlı çörek koymuştu.

Yavaş adımlarla ilerleyerek fincanını ve çöreğini kapalı verandaya taşıdı ve okyanusa bakan büyük, tahtadan bir sallanan sandalyeye kendini bıraktı. Tam önünde, az tümsekli kum tepecikleri ve vahşi, iç içe geçmiş yeşilliklerin yer aldığı boş arazinin karşısında, okyanus uzak ve tekinsiz görüntüsüyle sakince dalgalanıyordu.

"İşte buradasın!"

Ani bir hareketle başını çevirerek, annesinin evin köşesini döndüğünü fark etti. Haki renkli şortu, göğsünde kaplumbağa deseni olan yeşil tişörtü ve önünde palmiye ağacı ve

hilal logosu yer alan kırmızı beysbol şapkasıyla sportif görünüyordu. Cara tembelce el sallayarak ona karşılık verdi.

Lovie korkuluklara tutunup nefes nefese kalarak kısa merdivenleri tırmanmaya başladı. Zorlukla nefes alıp veriyordu. Cara korkarak, annesinin kolunu tutmak için aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

"İyi misin?"

Lovie üzgün bir şekilde "Yaşımın belirtileri" dedi. "Başka bir şey değil."

"Doktorunu en son ne zaman gördün?"

"Bilmeni isterim ki Doktor Pittman'la aramda çok özel bir ilişki var. Hapşırdığım zaman "Çok yaşa" demek için beni arar."

"Ciddiyim, anne. Bu kadar nefessiz kaldığını hiç hatırlamıyorum."

Lovie bir basamakta durup Cara'ya yan yan bakmak için başını çevirdi. "Cara, tatlım" diyerek, kınama dolu bir ses tonuyla sözlerine devam etti. "Beni uzun bir süredir ziyaret etmiyordun. Hafızan o kadar güncel değil. Bu günlerde sık sık nefessiz kalıyorum."

Hatasının farkına varan Cara, merdivenleri tırmanan annesini sessizce takip etti. En üst basamağa ulaştıklarında, Lovie bir adım atarak Cara'dan uzaklaşıp derin bir nefes aldı.

"Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. Kaplumbağa gibiyim, yavaş ama kendinden emin. Sen nasılsın?"

Cara annesinin üst dudağından süzülen terleri fark etmişti, ama bunun hakkında daha fazla konuşmadı. "Dün gece için üzgünüm. İlk gecemizde uyuyakalmak istemezdim ama yatak çok davetkar geldi, bir de pencereden içeri giren yumuşak meltem... Sadece bir dakikalığına gözlerimi dinlendirmek için uzandım ve sonra bildiğim tek şey sabah olduğuydu."

"Böyle şeylere kafanı yorma. Uzun süren yolculuğundan sonra yorulmuş olacağını düşünmüştüm zaten. Geçireceğimiz daha çok vaktimiz var. Kesinlikle doğru olanı yaptın. Yeterince dinlendin mi?"

"Ne yazık ki hayır. Kendimi hala bitkin hissediyorum. Sanırım keşmekeş beni yordu."

"Yakında ada zamanına alışırsın. Kuzeyden gelen misafirlerimden birçoğunun, rahatlamak için birkaç güne ihtiyaçları olur. Biraz dinlen. Neden yarın sahile inip Kaplumbağa Hanımefendileri'yle tanışmıyorsun? Temiz havada yürümek ve güneş sana iyi gelecektir."

"Eskiden güneş banyosunu severdim ama artık sevmiyorum. Cilt kanseri ve kırışıklıklarla ilgili her şeyi okudum. Bugünlerde güneş ışığını gölgeden takdir etmeyi tercih ediyorum, çok teşekkürler. Ayrıca kaplumbağalarla alakalı hiçbir şey yapmak istemediğimi unuttun mu?"

Lovie duygusallığı bir kenara bıraktı. "Bana eşlik etmek için gel o halde. Emmaline Baker'ı hatırlıyor musun? Artık bize katıldı ve seni görmek için can atıyor."

"Emi burada mı?" Cara en yakın arkadaşının büyümüş halini gözünde canlandırdı.

"Yazları oğullarıyla birlikte hala buraya geliyor. O da seni soruyordu."

Cara lafı dolandırarak "Ben de onu görmeyi çok isterim. Ama bugün değil. Belki daha sonra" dedi. Havadan sudan konuşma düşüncesi ona çok uzaktı.

Lovie göz ucuyla onu süzdükten sonra pencereli verandaya yürüdü. Kendine has nezaketiyle, sallanan sandalyeye yumuşakça oturdu. "Otur Cara. Biraz konuşabiliriz."

Cara onu verandaya kadar takip etti. Lovie şapkasını çıkardı ve sallanırken onunla yüzünü yelledi. Onu izleyen Cara ürpertisini bastırdı. Annesinin bir zamanlar kalın telli ve altın sarısı olan saçları şimdi o kadar incelmiş ve beyazlamıştı ki, parlak ışıkta kafa derisi görülebiliyordu. Cara titreyerek dudaklarını yaladı. "Sana su getireyim mi?"

"Hayır, ben de tam içeri girip öğle yemeğini hazırlayacaktım. Çok aç olmalısın."

Fincanını kavrayıp annesinin yanına oturarak "Ben buradayken benim için zahmete girme" dedi. "Hiç düzenli yemek yemiyorum ne de olsa. Vücudum onu hor kullanmama alıştı."

"Çok zayıf ve solgunsun."

Gülerek "Ben de aynısını senin hakkında düşünüyordum" dedi.

"Ah?" Lovie'nin mavi gözleri açıldı. "Beni önemseyen kim? Yaşlı bir kadınım. Ama sen en güzel çağındasın." Bakışları şevkle Cara'nın yüzünde ve dağınık, omuzlarına dökülen, kabaca kesilmiş kahverengi saçları üzerinde dolaştı. Ayak ayak üstüne atan uzun ince bacaklarını ortaya seren mavi erkek bokserinin üstüne, buraya geldiğinde üzerinde olan aynı kırışık tişörtü giymişti. "Her zaman en iyi kuaförü bulursun" dedi. "Ama yorgun ve stresli görünüyorsun. Özellikle de gözlerin... Şişmiş ve biraz da kanlanmışlar."

Cara kahvesinden bir yudum alırken "Harika" diye mırıldandı. Sinirlendiğini hissederek alnını ovmak için elini kaldırdı.

"Hasta mısın? Etrafta çok sayıda yaz nezlesi vakası var."

"Hayır, sadece can sıkıcı bir baş ağrısı."

"Ahhh... Hala devam ediyor mu onlar?"

"Maalesef."

"Hımmm... Gördün mü? Stresten kaynaklanıyor. Sen küçükken, ne zaman bir sınavın olsa başın ağrırdı hatırladın mı? Ya da ne zaman ..." Cümlesini yarıda kesti.

Cara "Ne zaman babamın tepesi atarsa" diyerek onun sözünü tamamladı.

Annesi bitkince gülümserken garip bir sessizlik etrafı sardı.

"Ah, söylemeyi unuttum, sen dışarıdayken biri sana telefon etti." Cara tatlı çöreğine uzandı. "Bayanın biri izler bulmuş."

"Saat kaçtaydı bu?"

"Saatler önceydi. İçerideki o kız telefona baktı."

"Ah, evet: Başarısız yuva yapma girişimlerinden biriydi." Ardından anlamak istercesine sordu. "O kız derken? Toy Sooner'ı kastediyorsun galiba."

Cara düşüncelerinin yüzünden anlaşılmasını engelleyemiyordu. "Toy mu? Adı bu mu?" Tatlı çöreğinden bir ısırık

daha alırken, parlak şeker taneleri göğsüne saçıldı. Lokmasını çiğnerken kırıntıları süpürerek "O kadar samimi olamadık" diye mırıldandı. "Birkaç dakikalığına kediler gibi birbirimize hırladık ve sonra, ikimiz de herhangi bir zarar görmeden oradan ayrıldım." Kahvesine uzanıp hızlı bir yudum aldı. "Hem, kim o? Ve hamile olmak için biraz fazla genç değil mi?"

Lovie kızının yüzünü, Cara gençliğinde ağzı doluyken konuştuğunda takındığı ifadenin aynısını takınarak inceledi. "Evet, genç. Çok genç, zavallım benim. Ama böyle şeyler oluyor biliyor musun? Charleston'da bile."

Cara gözlerini devirip peçeteyle ağzını hafifçe sildi.

"Anne, çok şaşırdığımı söyleyemem. Sadece burada ne arıyor onu merak ediyorum. Hem de bu zamanda."

"Ziyaretin sırasında demek istiyorsun sanırım?"

"Açıkçası, evet. Çok sık geldiğim söylenemez. Yirmi yılda bir mesela." Çöreğinden bir ısırık alıp lokmasını çiğnedi. Zorla yuttuktan sonra üzüntülü bir sesle ekledi: "Beraber biraz vakit geçireceğimize inandırdın beni. Ne kadar aptalım ki sadece ikimizi kastettiğini sanmışım."

"Cara tatlım, asabileşmeyelim hemen. Seni buraya benimle olman için davet ettim."

"Anlıyorum. Yani bu Toy adlı şahsiyeti davet ettin çünkü..."

"Onu davet etmedim. O bir misafir değil, Cara. Burada yaşıyor. Sırf ziyarete geliyorsun diye onu buradan kovamazdım ki."

"Burada mı yaşıyor? Ne zamandan beri? Sezon daha yeni başladı ama."

"Geçen ocakta buraya taşındığımdan beri. Toy martta geldi."

"Ocak mı? Ama sen hiç o kadar erken gelmezdin. Buraya kışın gelip kalmak için neden evinden ayrıldın? Palmer'la kavga mı ettiniz yoksa?"

"Hayır, kavga etmedik. Neden böyle düşünüyorsun? Ama bu yaşımda tek başıma yaşayamazdım ya da daha doğrusu yaşamak istemedim. Bu yüzden durumumu Flo'ya

açtığımda, o da beni Toy'la tanıştırdı." Cara şaşkın görünürken, Lovie sordu: "Kapı komşumuz Florence Prescott'u hatırlıyorsun değil mi?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Parlak kızıl saçlı neşeli kadın."

"Evet, ama saçı artık beyazladı. Hatırlamadığın şey ise, onun Summerville'de yıllarca sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştığı. Flo hafta içlerini oradaki bir apartman dairesinde geçiriyor, hafta sonları ise vakit bulabilirse ailesinin adadaki eski evini tamir ediyordu. Her neyse, annesi oldukça yaşlandı ve Flo nihayet emekli olma ve annesini kendisiyle birlikte yaşaması için eve getirme vaktinin geldiğine karar verdi. Tanrım, bu on yıl önce gerçekleşmiş olmalı. Zamanım, zamanım, zamanım su gibi akıp gidiyor. Çok iyi arkadaşlardı. Komşumuz oldukları için çok şanslıyım."

"Anne bunun Toy'la ne alakası var?"

"Ben de buna geliyordum. Flo hala Kadın Sığınma Evi'nde gönüllü olarak çalışıyor ve bir gün konuşurken, ona adada yaşamak istediğimden ve bir refakatçimin olması gerektiğinden bahsettim. Oldukça heyecanlandı –heyecanlandığında nasıl olur bilirsin– ve bana bu iş için biçilmiş kaftan olan bir kızdan söz etti."

"Onu barınakta mı buldun?"

Lovie "Ondan sanki kapı önünde bulduğum bir köpekmiş gibi bahsediyorsun" diyerek kızını azarladı. "Evet, barınaktaydı, zavallı kız. Tanrı'ya şükürler olsun, gidebilecekleri öyle bir yer var. Kadınların yaşamları için korktukları zaman gidecekleri bir yere ihtiyaçları var."

"Biliyorum, biliyorum. Boşuna vaaz veriyorsun. Zaten Chicago'daki bir sığınma evine düzenli bağışta bulunuyorum."

Annesi tasdik edercesine başını salladı. "Toy'un geçmişini sana kafama estiği için anlatmıyorum. Onunla bu konuyu konuştuk ve sana söylemenin en iyisi olacağı konusunda fikir birliğine vardık. Toy birlikte yaşadığı erkek arkadaşından hamile kaldı ve adam kendisine vurduğunda onu terk etti."

"Ona vurdu mu?"

"Aslında dövdü. Bebek zarar görmedi ama Toy çok korktu ve ayrıldı."

"Davranması gerektiği gibi davranmış. Benden ona koca bir aferin. Fakat erkek arkadaşıyla yaşayıp hamile kalmak için çok genç. Peki ya ailesi?"

"Onu geri almayan korkunç insanlar. Toy'u kovdular, ona sürtük deyip, sadece hayal edebileceğin çok kötü şeyler söylediler ve başının çaresine bakması için yalnız bıraktılar. Kendi kızına bunu yaptığını hayal edebiliyor musun?"

Cara gerçekten de hayal edebiliyordu ve aniden içinde kıza karşı bir acıma duygusu uyandı. Hikayenin ne kadar korkunç olduğunu biliyordu. Şehrin sokakları genç bir kız için soğuk ve şeytani olabilirdi.

"Kaç yaşında olabilir? On altı mı? On yedi mi?"

"Neredeyse on sekizinde ve çok güzel. Oldukça genç gösteriyor."

Cara'nın boğazı düğümlendi. "On sekizimde evden ayrılmıştım."

Annesi şaşırmıştı. "Ama o farklıydı, Cara. Sen gitmeyi seçtin. Babanla ben buna karşıydık ama sen hep kafanın dikine gidersin ve kendinden çok eminsin. Toy öyle değil. Korunmaya muhtaç bir çocuk sadece."

Cara gözlerini kapadı, yüreğinde keskin bir acı hissediyordu. Annesinin fal taşı gibi açılmış gözlerine bakamıyor, onun Cara'ya aynı yaşta yaşattıklarından sonra bu kelimeleri edebildiğine inanamıyordu. Annesi nasıl olur da kendisinin de bir zamanlar evden atıldığını unuturdu? Yoksa sadece unutmayı mı tercih etmişti?

Lovie "Toy'un gidecek hiçbir yeri yoktu" diyerek açıklamaya çalıştı.

"Buradan ayrıldığımda benim de yerim yoktu. Benim için endişelendin mi?" Cara gözlerini açarak "Yani onu öylece evine mi aldın?" diye sordu.

"Harika bir çözüm gibi geldi bana. Benim bir refakatçiye, Toy'un da kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

Cara ellerini kaldırarak "Sonuçta senin hayatın" dedi.

"Yine kendimi ifade etmeme izin vermiyorsun."

Bir yandan kabaran öfkesini kontrol ederek, sakince "Hayır" diye cevapladı. "Sadece karışmıyorum. Arada fark var."

Cara'nın başı ağrıdan zonklar, annesi denize doğru bakarken, o tanıdık acı verici sessizlik yine ortama hakim oldu.

"Eminim ki, Toy'a bir fırsat verirsen onu seveceksin. Başlangıçta biraz katı görünebilir ama daha çok bir kaplumbağaya benzer. Sert kabuğunun altında, korunmaya ve sevilmeye muhtaç olan çok tatlı bir yaratıktır." Lovie elini Cara'nın elinin üstüne koymak için uzandı. "En azından Toy'la iyi geçinmeyi deneyemez misin? Benim hatırım için."

Cara yorgun bir vaziyette sandalyeye sırtını yaslayıp uzun uzun annesine baktı. Öfkesi dinmişti ama içinin derinliklerinde bir çocuk gibi sızlanırken, acısı hala sürüyordu. "Neden beni, kendi kızını değil de Toy'u savunuyorsun?" Annesinin bu garip kıza bu kadar düşkün olmasının yol açtığı kıskançlık ateşine karşı koyamıyordu. Yıllar boyunca o ve annesi birbirlerine nazik davransalar da müdahale etmeden yaşamışlardı. Aralarında her ikisinin de işine gelen mesafeli bir ilişki vardı. Fakat şimdi annesinin bir adım ötede oturduğunu görünce, aniden bu mesafenin upuzun ve bomboş olduğunu hissetti.

Cara elini çekerek "Tamam anne, elimden geleni yaparım" dedi.

Nihayet deniz kaplumbağası tanıdık sulara varır. Ay Atlantik'in üzerinde yükseldiği için, kabaran suların kıyıya yakın kesimlerinde bekler. Deniz onun evidir fakat içgüdüsü bütün bildiklerini terk etmesini ve sahilden yuvasına kadar ilerleyerek karşılaşacağı bilinmeyen tehlikelerle yüzleşmesini ister. Burası güvenli midir yoksa daha uzaklara mı yüzmelidir?

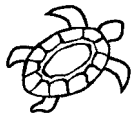

3. BÖLÜM

Cara'nın baş ağrısı, onu yatağına geri dönmeye zorlayan şiddetli bir migrene dönüşmüştü. Lovie onun gözlerinin ve alnının üstüne ıslak bir havlu koymuş ve Cara'ya düşünmemesini, kaslarının gevşemesine izin vermesini tembih etmişti. Cara itaatle başını salladı fakat bunun nefes almamasının söylemesi gibi bir şey olduğunu biliyordu. Ne işi, ne geliri ve ne de yarın için bir planı vardı. Beyni gelecek haftalara ilişkin düşüncelerle deliler gibi çalkalanıyordu. Huzursuzca oraya buraya döndükten sonra ıslak havluyu yüzünden aldı. Nadiren yaşadığı bir umutsuzluk ona hakim oldu ve yüzünü örtmek için ellerini kaldırarak gözyaşı dökmediği günleri geride bırakmaya karar verdi.

Az sonra gözleri kızarıp çapaklanmıştı ve insan içini boşalttığı zaman hissedilen o tuhaf kaygısızlığı hissetti. Başını çevirip pencereden dışarı, rüzgarda sallanan zakkum ağacına doğru boş boş baktı. Zamanın onun için çok az anlamı vardı artık. Bulutlar anakaranın üzerinde hızla ilerlemiş, mavi gökyüzünü griye çevirmişlerdi. Kocaman bir yük gemisi limandan denize açılırken Cara pencerenin

dışından gelen bir sis düdüğünün boğuk ötüşünü duydu. Kendisini önünde ne olduğunu göremeyen, yoğun bir sise yakalanmış gemilerden biri gibi hissetti. Kuzeye gitmek için Charleston'dan ayrıldığında daha on sekiz yaşındaydı. Güneyden ayrıldığı sürece nereye gittiğini umursamıyordu. Bir genç kızdan, özellikle de eski bir Charleston ailesinin üyesinden beklenen, konuşulmasa da açıkça anlaşılan beklentilerden bıkmıştı. Onların seçeceği bir koleje gidecek, bir koca bulup evlenecek, sonra da Güney'de bir yerde yaşayacaktı. Bütün hayatının haritası özenle önüne serilmişti.

Ama onun da kendine ait haritaları vardı. Evinden göz yaşları içinde dargınlıkla ayrılıp Chicago şehrine gitmişti. Michigan Gölü'nün etrafında yükselen bu şehir onun dobra isyankar ruhuna, nazik tavırlı, kültürlü Charleston şehrinden çok daha uygundu. Böylece tuzlu suyu tatlı suyla, güneyli şarkılarını orta batının zil sesleriyle takas ederek, dünyada kadınlığını kullanarak değil, beyni ve zekasıyla bir yer edinmeye ant içerek orada kaldı.

Kendini bu amaca adadı. Gün içinde bir reklam şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Geceleri ev arkadaşları barlarda eşler bularak eğlenirken o okula gidiyordu. Bugüne kadar yaptıkları arasında onu en gururlandıran şey, yedi uzun sene boyunca gece okuluna giderek üniversite diplomasına sahip olmaktı. Anne babasının bir kuruş bile desteğini almadan işletme üzerine mastır yapmak için okumaya devam etti. Bu onun yoluydu. Birçok kişinin razı olduğundan daha fazla çalışırsa yarışı kazanacağına inanıyordu.

Kazandı da, fakat yarış bir maratondu. İnatla çalışarak resepsiyon görevliliğinden yöneticiliğe çıkan merdivende yükselmesi on beş yılını almıştı. Kendi başına sahip olabilmekten gurur duyduğu ufak tefek lükslerle dolu, dolgun ve meşgul bir hayat kazanmıştı. Zengin değildi ama gösteriş yapıp tiyatroya gidebilir, kaliteli şaraplardan içebilir, yatırımlarında risk alabilir ve o pozisyondaki bir kadın için gerekli olan uygun takımları ve aksesuarları satın alabilirdi.

Arada sırada erkekler de olmuştu hayatında... Sağlam bir ilişkisi hiç olmamıştı ama olmasını da beklemiyordu. Ri-

chard Selby ile dört yıl boyunca birliktelerdi. Bu daha öncekilerden çok daha uzun sürmüştü. Aynı reklam şirketinde avukat olarak çalışan, ayağını yere sağlam basan, esprili ve yakışıklı, tipik bir şirket çalışanıydı. Aralarındaki, ciddi bir ilişkiye yaklaşmıştı. Bu gerçekten aşk mı, diye düşünüyordu. Kelimelerle ifade etmeseler de –bu onların stili değildi zaten– birbirlerini anladıklarını hissediyordu.

Genel olarak hayatından memnundu.

Sonra, tasavvur edilemez bir şekilde o hayat sona erdi. Kovuldu ve iş dışında hiç arkadaşı olmadığını fark etti. Richard'a bir güle güle bile demeden şehri terk etmesine karşın, bu durumun onun için çok da fark ettiği söylenemezdi. Bu gerçeği hala kabullenemiyordu.

Onu en çok korkutansa, yaşananlar üzerinde hiçbir kontrolünün olmamasıydı. Olabilecek bütün aksilikleri planlayan, kontrolü seven bir kadındı. Ama bunun gelişini görememişti. Çalışmış çalışmış, planladığı rotasında ilerlemeye başlamıştı ki bam! Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Korku hariç her şey kuruyup gitmişti. Şimdi onu görselerdi, çalışanları sağlam bir kahkaha atmaz mıydı? Güçlü, sert Bayan Rutledge annesinin evinde bir fetüs gibi iki büklüm olmuştu.

Battaniyeyi çenesinin altına kadar çekip yüzünü yastığa gömdü. Kuştüyü yastık deniz kokuyordu. Yastığı daha sıkı tutarak tekrar pencereden dışarı baktı. Yağmurun tatlı kokusunu taşıyan sert bir rüzgar stor perdelere çarparak ses çıkarıyordu.

Mayışmış bir halde, sağanak bir yağmur güzel olabilir, diye düşündükte sonra yeniden gözlerini kapadı.

***

Daha sonra tahtaya vurma sesine uyandı. Gözlerini açtığında loş bir odayla karşılaştığına şaşırmıştı. Koridorda bir ışık parlıyordu. Belinin etrafına bir önlük bağlamış, ince yazlık bir süveter giymiş annesinin ufak tefek silueti pen-

cerenin önünde duruyordu. Lovie pencerenin çerçevesine eliyle yavaşça vuruyor, yaklaşan fırtınaya karşı, şişmiş inatçı tahtayı kapatmaya çalışıyordu. Kızgın bir rüzgar camları dövüyor ve ilk şişman yağmur damlaları pencereye hızla çarpıyordu. Nihayet pencere gümbürtüyle kapanarak odayı kuru ve güvenli bir hale getirdi.

Cara dirseklerini kaldırarak hırıltılı bir sesle "Saat kaç?" diye sordu. Ağrı başında bir nabız gibi atarken yumuşak bir inlemeyle kendini yastıklara geri attı.

Annesi pencerenin kilidini sürgüleyip stor perdeyi indirerek "Seni uyandırdığım için üzgünüm" dedi. "Ama bu yağmur gökten sanki Tanrı'nın tufanıymış gibi yağıyor." Yeniden Cara'nın yüzüne dönerek, onu bir annenin gözleriyle inceledi. Biraz daha yaklaşıp tereddütle "Baş ağrın nasıl?" diye sordu.

"Sabahki kadar kötü değil."

"Ama hala devam ediyor, değil mi?"

"Evet" diye mırıldandı. Kurumuş dudaklarını yalayarak "Ne kadardır uyuyorum? Saat kaç?" diye tekrar etti.

"Saat neredeyse dört oldu. Yağmur bütün gün bizle alay edercesine, bir çiseledi bir durdu. Ama şu anda sağlam bir fırtına anakaradan buraya doğru geliyor. Şükürler olsun. Yağmura ihtiyacımız vardı." Cara'nın alnındaki bir tutam saçı okşamak için elini uzattı ve ardından, ateşini ölçmek için avucunu dayadı. Parmak uçları yatıştırıcı bir his veriyordu ve Cara'nın göz kapakları kapandı. Avucunu kaldırırken "Uyumayı deneyebilirsin" diye ekledi. "Ama önce bir şeyler yiyebilir misin? Sana biraz çorba yapmıştım."

Cara hafifçe ama müteşekkir bir tavırla gülümsedi. "Harika bir şeyin kokusunu almıştım zaten. Bir bardak da su alabilir miyim?"

"Tabii ki. Hemen getiriyorum."

Cara şakaklarındaki acımasız ağrıyla irkilerek yeniden doğruldu. Fakat loş ışıkta gözlerini açabiliyordu ve mide bulantısı da dinmişti. Pencerenin dışında rüzgar uğulduyordu. Gök gürültüsü o kadar yüksek sesle ve yakından

gürlüyordu ki, Cara onun hızla ilerleyen titreşimlerini hissedebiliyordu. Bu fırtınanın yakında denize ulaşacağını biliyordu. Yüzüne soğuk su çarpmak için yalpalayarak banyoya yürüdü. Geri döndüğünde, annesini üzerinde yemek ve vazoya konmuş taze çiçeklerin olduğu bir tepsiyle yatak odasında dikilirken buldu.

"Buyur bakalım. Güzel bir tavuklu bamya yemeği, birkaç dilim ekmek, buz gibi su ve hepsinden de iyisi aspirin."

Cara yavaşça hareket etti, ani bir hareket başındaki ağrının nüksetmesine sebep olabilirdi. Battaniyenin altına girip annesinin onun için yığdığı bir yığın yastığa sırtını dayadı. "Kendimi hastanedeki bir hasta gibi hissediyorum."

"Sadece evindesin tatlım. Bu baş ağrılarını sıklıkla çekiyor musun?"

"Arada sırada. Çok çalışırsam veya çok uyursam, işte bu tür durumlarda oluyor. Bazen çikolata yüzünden oluyor. Bazı durumlarda da kafein yüzünden... Son zamanlarda bu saydıklarımı normalden çok daha fazla tükettim."

Annesi "Muhtemelen genetik bir rahatsızlık" diyerek konuyu sonuca bağladı. Tepsiyi Cara'nın kucağına koydu. Bir yandan peçeteyi açarak konuşmasına devam etti. "Büyükannen Beulah o kadar kötü baş ağrıları çekerdi ki panjurları kapatarak günlerce odasına çekilirdi. Biz çocuklara dışarıda oynamamız tembihlenir ve sert tahta zeminde adım atarken ses çıkarmamak için çoraplı ayaklarla parmak uçlarımızda yürümemiz konusunda katı emirler verilirdi. Emirler evdeki hizmetçiler için de geçerliydi. Çoraplarının tekinde delik gördüğümüzde nasıl kıkırdadığımızı hala hatırlıyorum."

Cara tat ağzında dağılırken çorbanın ne kadar lezzetli olduğunu fark etti.

"Tanrım, bunun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Kızını izlerken Lovie'nin de göğsü kabarıyordu.

Cara çorbaya bir kaşık daha daldırarak "Eğer her şey genlerden kaynaklanıyorsa" dedi. "O halde, sanırım içimde gizli bir yerde böyle güzel bir bamya yemeği yapma maha-

reti de yatıyor. Ve salata... Ve barbekü sosu... Ve tavuk suyuna çorba..." Bir kaşık daha çorba aldı. Kaşığı ağzına götürmeden önce gözlerinde bir parıltıyla "Ama çok derinlerde sanırım" diye ekledi.

"Bunun genlerle hiçbir alakası yok. İşin sırrı pratikte. Bana mutfakta yardım edecek kadar büyüdüğün günden beri pratik yapmaktan geçiyor. Eğer aileye özgü tarifleri sana devretmeseydim, bir anne olarak görevimi yerine getirmiş olamazdım."

Cara kaseye bakakaldı.

"Sorun ne tatlım? Canın sıkkın görünüyor. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz." Bu sözlerinin kulağa küstahça geldiğini fark edince duraksadı. Niyeti bu değildi. Daha çok, kendi hayatına karışan herkese gösterdiği istemsiz bir tepkiydi. Annesine bile. Belki özellikle de annesine. Aralarındaki uçurumu kapamak için bir adım atarak ekledi. "Henüz değil."

Lovie kenetlediği ellerini açıp kapıya doğru ilerledi. "Fikrini değiştirirsen burada olacağım."

"Anne" diye seslendi Cara.

Lovie döndü, eli kapının kolunu kavramıştı.

"Teşekkür ederim. Çorba için."

"Teşekkür etmene gerek yok. Ben senin annenin. Bu benim görevim. Ne demek."

"Biliyorum ama teşekkürler... Her şey için."

Lovie ellerini önlüğüne silerek başını salladı ama gözleri minnetle parlıyordu. "Önündekilerin hepsini yiyeceksin, duydun mu? Tepsi için biraz sonra geri döneceğim."

Cara yeniden yastıklarına yaslanarak iç çekti. Bu ilk adımlar yorucu olabiliyordu.

Yağmurlu hava Şehitleri Anma haftası boyunca aralıklarla devam etti. Törenler iptal edildi ve piknikler kapalı mekanlara taşındı. Lovie adadaki otellerde ve kiralık evlerde kalanların homurdanarak şikayet ettiklerini hayal edebiliyordu. Kendisine gelince, Lovie yağmurdan memnundu.

Ona umutsuzca ihtiyaç duyuyorlardı. Palmiye ağacı yapraklarının uçları sertleşip kahverengine dönmüştü. Ayrıca bulutlu ve kapalı gökyüzü hoş bir değişiklikti. Bu durum onu yapılması gereken küçük ev işlerine daha fazla vakit ayırmaya itmişti. Fotoğraf albümleriyle ilgilenmek gibi.

Yıllar boyunca eski aile fotoğraflarını bir albümde toplamaya niyetlenmiş ama hiç boş vakit bulamamıştı. Bu yüzden fotoğraflarının birçoğunun sonu, kutularda saklanmak oldu. Zarar görmeseler de belli bir düzende oldukları söylenemezdi. Fakat plaj evine taşındığından beri, bu projesini öncelikler listesinin tepesine koymuş ve geçen dört ayda, kırk yılda oluşturduğundan daha fazla albüm oluşturmuştu.

Bu yağmurlu öğle vaktinde, Lovie fotoğrafları incelemeye o kadar kendini kaptırmıştı ki mutfak kapısının açıldığını duymadı.

Florence Prescott evden içeri girerken "Hala bu eski, küflenmiş fotoğraflarla mı uğraşıyorsun?" diye sordu.

Lovie sevgili arkadaşına ve komşusuna gülümsemek için başını çevirdi. "Hala mı? Tatlım, bir hayat boyunca yapabileceğimden daha fazla sayıda fotoğraf incelemem lazım. Veya en azından kalan hayatım boyunca."

Flo'nun gülümsemesi yüzünden silinirken harika mavi gözleri daha da ciddi baktı. "Neden? Nasıl hissediyorsun? Herhangi bir değişiklik var mı?"

"Yok, olmasını da hiç beklemiyorum."

"Bu kadar üzgün konuşma. Bu iyi bir şey, tahminimce. Olabildiğince sakin."

Flo odada ilerleyip kendini Lovie'nin yanındaki kanepeye bıraktı. Orta boylu ve orta yapılıydı, fakat bir koşucuya ait ince uzun bir bedene ve altmış beşinde olmasına rağmen, sarkmalara daha yeni yenik düşmeye başlayan koyu bir tene sahipti. Yaşının yarısı kadar göstermesini engelleyen tek şey, kalın telli kar beyazı saçlarıydı. Geleneksel yarışlarda koşarken kullandığı aynı yüksek enerjiyle, kendini kaptırarak konuşurdu.

"Pekala! Burada her şey nasıl? Oldukça sessiz görünüyor. Toy nerede?"

"Markete gitti. Tatlı için güzel bir şeyler yapmak istediğini söyledi. Bunu beni şişmanlatmak için mi yapıyor yoksa hormonları kontrolden mi çıktı emin değilim."

Flo güldü. "Muhtemelen her iki sebep de geçerlidir. Hala senin kaçak kızını göremedim. Gerçekten burada mı, yoksa uyduruyor musun?"

"Bana inanmıyorsan git de odasına bir göz at. Ama umarım yapmazsın. Uyuyor çünkü."

"Yine mi? Bütün yaptığı uyumak. Hasta mı?"

"Migreni var. İlk birkaç günü sadece karanlıkta uzanarak geçirdi, zavallım. Ama tavuklu bamya yemeğimden yedirdim ve ağrıları bayağı azaldı."

"Ev yemeğine bir puan daha. O halde neden hala uyuyor?"

"Ben de aynı soruyla boğuşuyorum. Sadece yorulduğu için olabilir. Çok çalışıyor ve işinin onu yiyip bitirdiğini söylüyor. Ayda birçok kez New York'tan Los Angeles'a yolculuk yaptığını biliyor musun? Ben bilmiyordum. Böyle yaşamayı hayal bile edemiyorum. Oradan oraya, oradan oraya, bazen sadece bir günlüğüne... Sanırım o bunu yapabilir ama benim gibi bir ev kuşu için imkansız." Dudaklarını büzerek yatak odasının kapalı kapısına doğru baktı. Kızının gözlerinde gördüğü üzüntüyü düşünüyordu... Yoksa gördüğü şey yenilgi miydi?

"Başka bir şeylerin yanlış gittiği fikrine kapıldım. Sanki hastalığını içine atıyor ve bana sorunun ne olduğunu söylemiyor gibi."

"O bizim Caretta'mız. Sana söyleseydi çok şaşırırdım."

"Neden böyle diyorsun?"

"Kaç yıl oldu gideli? Yirmi mi? Bütün bu yıllar boyunca kaç kere senin tavsiyeni almak için geldi? Veya sadece ziyaret edip, biraz vakit geçirip ya da ne bileyim, şu sizin eski fotoğraflara beraberce bakmak için?" Gözleri parladı. "Bir kere bile hatırlamıyorum."

Lovie bu yorumun verdiği acıyı derinden hissederek fotoğraflara geri döndü. "O meşgul biri ve kendine ait bir hayatı var."

"Bence sadece daha kolay olduğu için. İkiniz çok kavga ederdiniz."

"Hayır etmezdik."

Flo onu dürterek "Belki birbirinize bağırmıyor veya bu tür şeyler yapmıyordunuz. Zaten bunun için fazla naziksiniz" dedi. "Fakat ikinizin arasında her zaman sessiz bir tartışma vardı. Sanırım bu da sizin yönteminiz. Ama eğer bana sorarsan –biliyorum sormayacaksın ama ben gene de fikrimi söyleyeyim– ikinizin eski usul bir saç saça baş başa kavgaya ihtiyacınız var. İçinizde ne varsa dökün."

Lovie en yakın arkadaşının durumu hiç anlamamış olmasının verdiği bıkkınlıkla "Ne öneri ama!" dedi. "Daha iyisini bilecek kadar uzun süredir bizi tanıyorsun. Cara sadece uzaklara gitti. Aramızda duygusal bir mesafenin olması çok doğal. Ayrıca, Cara her zaman yalnızları oynamıştır ve kendi başının çaresine bakabilmeye son derece muktedirdir."

"Kendi başının çaresine bakabilmek ve kendi başına olmak tamamen farklı iki şeydir."

"Ne demek istiyorsun?" Bu ayrım onu şiddetle sarsmıştı.

"Bir arkadaşı var mı?"

"Kim bilir, gerçi yeterince sordum ama. Konuyu biraz açtığımda hemen huysuzlaşıyor. İş yerinden, bir süredir görüştüğü Richard Selby diye birinden bahsetmişti. Hayatında bir erkeğin adı iki kez geçtiğinde dikkat kesilirim. Ama bence eğer onun için biraz özel biri olsaydı, şimdi onunla telefonda konuşuyor olurdu. Fakat kimseyle konuşmadı." Lovie, Cara pencereden dışarı bakarken onun gözlerinde fark ettiği boş ifadeyi düşündü. "Sence yalnızlık mı çekiyor?"

"Nereden bileyim? Olabilir tabii. İş hayatında süper kadın olabilir ama akşamları eve döndüğünde hala bir kadın sonuçta."

Lovie fotoğrafları kucağına koydu, telaşlanmıştı. "Ama söylediğim gibi. Yoğun, dopdolu bir hayat yaşıyor. Her za-

man bir yerlere gidiyor ve hep birileriyle bir şeyler yapıyor. Cara tiyatroyu da sever, biliyor musun? Yeni gösterime giren bütün oyunları izlemiştir."

Lovie'nin konuşmasının tam ortasında, Flo'nun mavi gözleri parladı. "Yoğun bir hayatın ne kadar boş olduğunu birçok kişiden daha iyi biliyorsun."

Lovie'nin nefesi kesildi ve cevap veremedi. Sadece birkaç dakika önce düzenli ve huzur dolu görünen dünyasının dengesi sanki tamamen bozulmuştu.

"Özür dilerim" dedi Flo. "Beni bilirsin, önce konuşur sonra düşünürüm. Bir çuval inciri ilk berbat edişim bu değil. Nasıl biliyorsan öyle yap."

Lovie titrek bir gülümsemeyle başını salladı. "Senin en çok sevdiğim yönün bu. Fakat Cara konusunda gerçekten haklı mısın merak ediyorum." Kucağındaki yığından bir fotoğraf seçti. On üç yaşındaki siyah saçlı, ince kollu ve bacaklı Cara'yı gösteriyordu. Kıvrımlı, kocaman, canlı bir meşe ağacının dallarında bir kedi gibi kıvrılmış kitap okuyordu.

Flo duygulanarak "Şuna baksana" dedi. "O zaman bile kaşlarını çatarak bakıyormuş."

Lovie kıkırdayarak bir parmağını kızının resminin üzerine koydu. "Bunu çektiğimiz günü hatırlıyorum. Bu yaşlı ağaç onun en sevdiği yerdi. Okumak, düşünmek veya sadece yalnız kalmak için oraya çıkardı. Daha çok saklandığı yerdi. Komik, tatlı bir şeydi. Her zaman dünyanın bütün ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibiydi."

"Ergen kızlar genelde böyle davranır. Kadınlığın eşiğinde sendelerken çok kaprisli olurlar."

"Belki. Küçükken çok yakın olmamıza rağmen sonradan çok uzaklaştı . Neredeyse beni eliyle ittirdiğini hissediyordum."

"O yaştaki bir kız için bu da normal bir şey."

"Ne olursa olsun, bir anne için çok acı verici bir durum." İç çekti. "Beni hala itiyor. Babasına karşı benimsediği tutumun yanında bu hiçbir şey. Beni sadece itmekle yetinirken, babasına pençelerini gösteriyordu. Her fırsatta onunla

mücadeleye giriyordu. Onun için korkuyordum. Babasının ne kadar sinirli olduğunu bilirsin. Cara'nın ona işkence etmekten hoşlandığını bile söyleyebilirim."

"Öyle mi? Aferin ona."

"Flo!"

"Ne var? Stratton hakkında nasıl hissettiğimi bilirsin. Tanrı ruhuna huzur versin ama kart horozun şimdi nerede kızardığını düşünmek bile istemiyorum."

Lovie kaşlarını çatsa da yorum yapmadı. Stratton konusunda vereceği en ufak bir karşılık Flo'yu olduğu yerde bir topaç gibi döndürürdü. Adamdan nefret ediyordu ve bu duygusu da karşılıklıydı. Ama bunların hepsi Lovie için geçmişte kalmıştı.

İlgisini fotoğrafa yönelterek "Cara'yı ağaçta çekmeyi çok istemiştim ve iyi ki de çekmişim" dedi. "Hugo kasırgası, birçokları gibi bu meşe ağacını da alıp götürdü. Ne yazık ki." Cümlesini iç çekerek bitirip fotoğrafı bir kenara koydu. "Ona bunu sonra göstereceğim. Ağacının yok olduğunu bilmeli."

"Ona bunu söylerken neden dönemle alakalı başka neler hatırladığını sormuyorsun? Aranızdaki meseleleri gün yüzüne çıkarmak için iyi bir yöntem olabilir."

"Oh Flo, o günler geçeli uzun zaman oldu. Neden kötü hatıraları canlandıralım ki? Eve sadece beni ziyaret etmek için ilk defa geldi. Her şey neşeli ve pozitif olsun istiyorum. Hem kim bilir? Belki haklısındır, ergenliğin yol açtığı kızgınlıktan başka bir şey değildir. En iyisi oluruna bırakmak."

"İşte tipik sen, yine her şeyi bir güzel halı altına süpürdün." Tırnaklarına bakıp "Konu açılmışken ona..." diyerek gözlerini kaldırdı "...senden bahsettin mi?"

"Benden mi? Tanrı korusun. Daha yeni geldi."

"Günlerdir burada. Biliyorum, Olivia Rutledge. Tekneyi batırmamak için annelik yapıp her şeyi içinde tutacaksın."

"Hayır, tutmayacağım. Birkaç güne doktorla randevum var. Ona söylemek için bu kadar uzun süre bekledim, birkaç gün daha bekleyebilirim."

"Ona söyleyeceksin yani?"

"Tabii ki."

Flo gözlerini ona inanıp inanmaması gerektiğini ölçercesine bir kez daha Lovie'ninkilere dikti. Orada gördüklerinden memnun olduğunu belli ederek derin bir iç çekti, avuçlarını birbirine vurdu ve ayağa kalkmak için harekete geçti. Miranda'ya bakmam lazım. Ufak bir soğuk algınlığı var ama onun yaşında her şey bir endişe. Ah! Neredeyse buraya gelme sebebimi unutuyordum. Bu sabah Sullivan Adası'nın oralarda ölüm vakası olmuş."

"Deniz kaplumbağası mıymış?"

Flo başını salladı. "Bir yavru. Zavallı şey. Kabuğu bir pervane tarafından parçalanmış. Muhtemelen limanda olmuş. Bu sezon kıyıya vuran altıncı ölü kaplumbağa. Ölülerin sayısının yuvaların sayısını geçmesinden nefret ediyorum. Karides mevsiminin açılışı yaklaşırken, bundan daha fazlasını da bekleyebiliriz."

"Umarım öyle olmaz. Daha erken. Kızlarımız hala dalgaların arasında ve daha yeni harekete geçtiler. Onlara biraz zaman ver. Yavaş bir başlangıç olmuş olabilir ama harika bir sezon olacak. Şimdiye kadarkilerin en iyisi." Cara'nın fotoğrafına bakarak parlak bir umutla gülümsedi. "Hissedebiliyorum."

Deniz kaplumbağası adını sıra dışı büyüklükteki kafasından alır. Gagaya benzeyen çok güçlü bir çeneye sahiptir ve kulak zarları derisiyle kaplıdır. Keskin bir koku alma duyusuna ve türünün tarih öncesi çağlardan bu yana varlığını sürdürmesini sağlayan daha da güçlü bir hayatta kalma yetisine sahiptir.

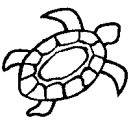

4. BÖLÜM

Bir hafta boyunca pijamalarıyla evde sıkıntıdan patladıktan sonra, Cara yeterince debelendiğine kanaat getirdi. Bugün ziyaretlerine başlayacaktı. Lovie ve Toy'un evden ayrılırken çıkardıkları ayak seslerini ve ön kapının kapandığını duyana kadar, yatak odasının kapalı kapısının ardında bekledi. Kaplumbağa gönüllülerinden gelen raporlar ve çalan telefonların ardından, Toy'la, Lovie'nin telaşlı hareketlerle malzemeleri kırmızı bir kovaya doldurduktan sonra Altın Böcek'e binerek sahil boyunca ilerleyip kaplumbağa izleri nerede bulunduysa o noktaya gittikleri çılgın sabahlardan biriydi.

O ve Palmer, babaları işe gitmek için evden çıktığında, "Meydan boş," derlerdi. Kireçli bir musluktan gelen acınacak miktardaki suyun altında elinden geldiğince duş aldı ama annesinin çıkardığı Fransız lavanta sabunu onun kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Banyosunu kocaman, suya aç havlular ve gardenya kokulu losyonlarla tamamladı. Odasına geri döndüğünde annesinin bavulunu onun için yerleştirdiğini gördü. Elbise dolabının çekmecesinde yeni konulmuş bir lavanta kesesi buldu.

Cara gülümseyip başını sallayarak "Anne..." diye mırıldandı.

Annesi, ergenliği boyunca onun dağınık odasını hep toparlamıştı. Odasının süpürülüp kirli tabakların ve çamaşırların ortadan kaldırıldığı doğruydu ama Cara biliyordu ki bunlar, onun asi kişiliğini kontrol altında tutmak için annesinin izlediği zekice bir yöntemdi. Bir gün Cara kahverengi bir kese kağıdına koyduğu bir kutu prezervatifi, çekmecesinin dip köşesine, sutyenlerinin altına yerleştirmişti. Ah! O öğle vakti sahilden eve geldiğinde havai fişekler nasıl da patlamıştı. Lovie hem Cara'yı azarlıyor hem de kızının çekmecesini karıştırdığı için kendini savunuyordu. Cara'nın eli elbise dolabının üzerinde hareketsiz kaldı. Annesinin babasına o kese kağıdının içindekilerle ilgili hiçbir şey söylemediğini hatırlamıştı.

Sıkışık dolabın içinde şık bir pantolon, ipek bluzlar ve seksi bir siyah elbise asılıydı. Chicago'daki dolabı, şehirdeki profesyonel çalışma ortamı için gereken çok hoş keten takımlar, ipek bluzlar, fularlar ve gerçek deriden botlar ve ayakkabılarla dolup taşmıştı. Fakat sahilde sıradan bir gün geçirmeye uygun hiçbir şeyi yoktu. Chicago'daki hayatı hiç sıradan olmamıştı.

Nane yeşili şık bir ipek elbise de ve Michigan Caddesi'nde harika görünebilecek yapay elmaslarla süslenmiş bir çift gösterişli deri ipli sandalette karar kıldı. Kapının arkasına çivilenmiş boy aynasına bakınca, çok şık giyimli ve korkunç bir şekilde, bu geri kalmış adaya ait olmayan, uzun boylu, bakımlı, siyah saçlı bir kadın gördü. Üstüne üstlük cesaretlenmeye ihtiyaç duyduğunu hissettiği için, hafif bir far ve rimelin yanı sıra bir miktar parfüm süründü. Hala ıslak olan siyah saçlarını arkada toplayıp bir tokayla tutturmuştu.

Oturma odasına adımını atana dek, sis denize çekilmiş ve güneş ışıkları pencerelerden içeri akmaya başlamıştı. Bir an durup sadece temiz tuzlu havayı derince içine çekerken, güzel bir günün manzarasıyla keyfi yerine geldi.

Mide gurultusunu iyi bir işaret olarak kabul edip, güneşte parlayan bakımlı küçük mutfağa doğru ilerledi. Alela-

cele ettiği bir kahvaltıyla yetindikten sonra, sessizce etrafta dolaşmaya başladı. Pencereden dışarı bakıyor, bütün odalara şöyle bir göz atıyor ve kahve masasının üstündeki dergileri inceliyordu. Çok geçmeden, eski huzursuzluğunun canlandığını hissetti. Bu kadar boş vakti olmasına alışkın değildi. Yapılacak hiçbir işi yoktu. Bir şeyler yapmak için can atıyordu.

Çoktan yapmam gereken uzun bir tatile ihtiyacım vardı, diyerek mantık yürüttü. Ama şimdi yeniden toparlanma zamanı geldi, diye düşündü. Birkaç telefon görüşmesi yapıp bir harekat planı geliştirmeliydi. Belki de birkaç toplantı ayarlayabilirdi. Ne de olsa piyasada hala bağlantılara ve güvenebileceği sağlam bir isme sahipti.

Fakat yanında ne bilgisayarını ne de cep telefonunu getirmişti. Nasıl bunları Chicago'da bırakacak kadar sersem olabilirdi? Şehirden, bütün bağlantısını kesmeye kararlı bir halde, öfkeyle ayrılmıştı. Fakat daha rahat olmak bir yana, e-postasına erişemediği için kendini her şeyden tamamen mahrum kalmış gibi hissediyordu. İletişime bağımlıydı. O olmadan kendini gergin ve berbat hissediyordu. Sanki ıssız bir adaya terk edilmiş gibi.

Hızlı adımlarla yürüyüp etrafa bakınırken gözleri şöminenin rafı üstündeki, daha önce orada olmayan bir grup fotoğrafa takıldı. Annesi onları oraya henüz koymuş olmalıydı. Merakı ağır basınca incelemek için daha da yaklaştı.

Doğal olarak önce kendi fotoğrafı dikkatini çekti. Küçük gümüş bir çerçevede, kendisinin bir ağaçta kıvrılıp kitap okuyan ergen halini gördü. İçinde bir yerde bir şeylerin kıpırdadığını hissederek, yıllarca onun çok sevdiği arkadaşı olan yaşlı meşe ağacını görmek için ön pencereden dışarı baktı. Fakat bahçede yoktu. Kaybı için yas tutarak yumuşak bir sesle "Zavallı yaşlı ağaç" dedi. Bir hatıra seli onu alıp götürürken içgüdüsel olarak fotoğrafı şömine rafının üstüne bırakıp diğerlerine yöneldi.

En büyüğü, Charleston evinin verandasında çekilen gümüş çerçeveli bir aile fotoğrafıydı. Parlak sarı düğmeli spor

ceket giymiş al yanaklı Palmer bir kolunu beline doladığı, beyaz keten elbisesi ve özenle yapılmış saçlarıyla dimdik duran narin Julia'nın yanında oturuyordu. Palmer tıpkı annesine benzeyen bir kızla evlendiğini söyleyerek bir sürü espri yapar, ama Cara bunlara asla gülmezdi. Her şakanın altında bir gerçek payı olduğunu biliyordu. Onların iki yanında çocukları Linnea ve Cooper oturuyordu.

İncelemek için çiçek desenli porselen çerçeveli bir okul fotoğrafı seçti. Anne ve babasının ilginç bir bileşimi olan Linnea tatlı bir kızdı. Geriye doğru sayarak, Cara yeğeninin şimdi dokuz yaşında olduğunu hesapladı. Linnea, Palmer'ın sıcak gülümsemesine ve bir gün bir erkeği parmağında oynatabilmesini sağlayacak cilveli bakışlarına sahipti. Ama her şeyiyle annesine ve büyük annesine benziyordu: Berrak mavi gözleri, ince telli parlak sarı saçları ve pürüzsüz cildiyle minyon bir kız. Yaşlı Palmer'ın işi gücü erkekleri kızından uzak tutmak olacak, diye düşünerek kıkırdadı. Üstelik büyürken çıkardığı sorunlar düşünülecek olursa, bu durum Tanrı'nın yüce adaletini ortaya koyacaktı.

Ama Cooper isyankar bir açıyla çıkıntı yapmış güçlü çenesinden, bir Rutledge'a özgü saç hizasının bulunduğu geniş alnına ve bir gün gururlu ve düz bir hal alacağının ipucunu veren burnuna kadar, her şeyiyle tam bir Rutledge'dı. Kameraya bakarken "Zorunda mıyım sanki?" dercesine, azıcık bile gülümsememişti. Cara onun kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bunu başaramayınca kendinden utandı. Kardeşiyle olan ilişkisi açısından üzüntü verici bir durumdu. Tombul yanaklarından ve belli belirsiz titrek gülüşünden beş yaşından daha büyük olmadığı anlaşılıyordu. Fakat Cara ve babasınınkine benzeyen koyu kahverengi gözlerinde, onu içine çeken bir şey vardı. Bu gözlerde gördüğü şey kendisinin de çok iyi bildiği, meydan okumanın arkasında yatan savunmasızlıktı.

Fotoğrafı şömine rafındaki yerine yavaşça geri koyarken kendisini bu çocuklardan çok uzak hissetti ve bunun için üzüldü. Hiç çocuğu yoktu –bu durum kendi seçiminden ziyade şartlardan kaynaklanmıştı– ve onlar da tek erkek ve

kız yeğenleriydi. Noelde ve doğum günlerinde onlara, hemen ardından nazik ama kendilerine ait olmayan bir teşekkür notu aldığı hediyeler göndermişti. İlişkilerinin boyutu bu kadardı. Acaba caddede karşılaşsalar kendisini tanırlar mıydı, diye merak etti.

Ani bir kararla, doğruca telefona yönelerek Palmer'ın aile evindeki numarasını çevirdi. Çocukluğundan beri çevirdiği numaranın aynısıydı. Aksi bir ses onu açmadan önce telefon dört kere çaldı.

Sabahleyin onu evde bulduğuna şaşırarak "Palmer?" diye sordu. Julia'ya ulaşacağını sanıyordu.

Bir duraksama oldu. "Anne?"

Cara güldü. "Hayır benim, Cara. Nasılsın?"

"Cara mı? Yani... Bu bir sürpriz oldu. İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim. Aslında kasabadayım."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi? Bu harika. Ne kadar süreliğine geldin?"

"Çok uzun değil."

"İş için mi, eğlence için mi?"

"Eğlence için aslında."

"Gerçekten mi?" Sesi gerçekten de şaşkın geliyordu. Güneyli erkeklere özgü yumuşak, erkeksi, alçak bir gürleme çıkararak kıkırdadı. "İşte ben buna değişiklik derim."

Cara gülerek "Yine benimle uğraşmaya başlama, Palmer" diye karşılık verdi. "Aslında plaj evindeyim. Annem ziyarete gelmemi istedi, benim de birkaç boş günüm vardı ve işte buradayım."

"Öyle mi yaptı?" Söylediğini tekrar düşünürcesine duraksadı. "Peki refakatçisiyle tanıştın mı?"

Palmer'ın kelimeyi söyleyiş tarzından, Cara onun Toy Sooner'ı onaylamadığını anında anladı. Cara annesine verdiği sözü hatırlayarak iç çekti. "Evet, tanıştım. Kısaca. Kendini gözden uzakta tutuyor ve açıkçası, geldiğimden beri ben de bir migrenle cezalandırıldım. İnlemek dışında ağzımı açamıyordum. Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Dinle Palmer, Linnea ve Cooper'ın fotoğraflarına

bakıyordum ve ne kadar büyüdüklerine çok şaşırdım. Aslında aramamın sebebi, halihazırda kasabadayken hepinizi görmek istememdir." Palmer'ın ağdalı konuşması o kadar bulaşıcıydı ki Lowcountry aksanının kendi ses tonuna ve kelimelerine sokulmasına engel olamıyordu.

"Tabii ki tatlım. Buna bayılırız. Julia gerçekten özel bir şeyler pişirecektir. Ne zaman gelebilirsin?"

Gülümsediğini fark etti. "Ne zaman gelmemi istersin?"

"O zaman şöyle olsun. Bu öğlen Charlotte'a gitmek için hazırlanıyorum. Bir hafta sürecek, ilgilenmem gereken birkaç iş var. Şu anda valizimi hazırlıyorum. Cumartesiye ne dersin? O kadar uzun kalacaksın değil mi? Burada koskoca üç gün geçirmen gerekecek..."

Onun kendisine sataşmasına izin verdi. Pencereden dışarı bakınca parlak mavi bir gökyüzüyle karşılaştı. İlk haftasını ya kapalı panjurlar ardında yatağında inleyerek ya da yüzünü ekşiterek geçirmişti, buna tatil demek çok zordu. Ama daha da önemlisi yapmak için buraya geldiği şeyi henüz başaramamıştı. Yeğenlerini de görmek istiyordu.

"Oldu bil, büyük kardeş."

"İyi o zaman" diye cevap veren ağabeyinin ağdalı konuşmasındaki mutluluğu duyabiliyordu. "Hepimiz dört gözle bekliyoruz. O kaçağı da beraberinde getir, duydun mu? Söyle ona torunları onu özlüyor. Annem taşındığından beri eve sadece birkaç kez geldi. Ufak yuvasında saklanan bir yengeç gibi. Onun için endişeleniyorum."

"Adaya gel o halde. Çok uzak değil."

"Yaz geldiğine ve çocukların da okulu bittiğine göre, belki bunu yapabiliriz. İyi bir ziyaret için geleceğiz."

"Annem de çok ister." Sonra Toy'u düşündü. "Ama şimdi burası biraz kalabalık."

Garip bir şekilde kulağa babasınınki gibi gelen sert bir sesle öneriyi reddederek "Kahretsin, artık kulübede kalmıyorum" dedi. "Sullivan Adası'nda bana ait bir yerim var. Deniz fenerinin hemen yakınında. Sorun şu ki, orası yazın o kadar çok kiracıyla doluyor ki istediğimiz gibi denize girmemiz pek mümkün olmuyor. "

Cara Palmer'ın sesindeki gururu hissedebiliyordu. İşleri Sullivan'da yazlık bir ev satın alabilecek kadar iyi gidiyor olmalı, diye düşündü. Son duyduğunda, şehir merkezinde bir ev satın almak için para biriktiriyorlardı. Annesinin evinde yaşadıkları süre onlar için yeterli olmuştu. Aklına yeni gelen bu düşünceler yüzünden rahatsız edici bir duyguya kapıldı.

Palmer "Neden hepiniz saat dört gibi uğramıyorsunuz?" diye sordu. "Tekneyle bir tur atarız, belki Intracoastal'a gider oradan da limana geri döneriz. Bunu uzun zamandır yapmadığına bahse girerim. Hepimiz birer içki içer ve eski günlerdeki gibi güneşin batışını izleriz. Muhteşem olur."

Samimiyetle "Kulağa mükemmel geliyor, Palmer" dedi. "Getirebileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Hazır sen sormuşken, evet var. Shem Koyu'nda karides satan kulübeyi hatırladın mı? Clud'ın yerini?"

"Hayır ama bulabilirim."

"Öyle bir dükkanı nasıl unutursun? Tabii ki hatırlıyorsun. En taze karidesleri doğruca tekneden satıyorlar. Petrol istasyonunun bitişiğindeki Coleman'dan sapacak, eski mahallenin etrafından dolanarak gidebildiğin kadar gideceksin. Dükkan limanın oralarda. O karideslerden birazını getirebilirsen, görüştüğümüzde hesabı ben hallederim. Yaklaşık iki kilo yeterli olur. Kendim de alırdım ama cumadan önce Charleston'dan dönemeyeceğim ve Julia'yla çocuklarla birlikte annesini ziyarete gidiyor. Ama hepimiz Cuma günü döneceğiz. Size Frogmore Yahnisi yapacağım."

Cara, Palmer'ın bu yemeğin onun küçükken en sevdiği yemek olduğunu hatırlayıp sadece onun için hazırlamak isteyip istemediğini merak etti. "Tabi ki böyle bir teklife hayır diyemem."

"Tamam o zaman, hepsi bu kadar. Anneme selam söyle. Yakında görüşürüz."

Sanki daha dün konuşmuşlar gibi aynı içtenlikle konuşmalarını sonlandırdılar. Eski telefona gülümseyerek bakıp, aile böyle bir şey işte, diye düşündü. Yıllardır ayrı kalmış

olsalar da, birkaç kelimeyle, telefon hatlarıyla hiçbir ilgisi olmayan çok eski bağlar yeniden kuruluyordu.

Ahizeyi yuvasına geri koyup, elini onun üzerinde dinlendirdi. Ev sessizdi. Cara yalnızdı. Battı balık yan gider diyerek karar verdi ve telefonu yeniden eline aldı. Çok kullanışsız eski bir şeydi ve küçük cep telefonuna kıyasla sanki bir ton ağırlığındaydı. Ev numarasını çevirip gelen mesajlarını kontrol etti.

Kimileri işten çıkarılmış arkadaşlarından beklediği gibi telefonlar gelmişti. Bu numaraları not aldı. Richard bir çok kez aramıştı, neden cep telefonuna bakmadığını soruyor, her seferinde daha telaşlı bir sesle onu araması için yalvarıyordu.

Richard. Onun güçlü simasını ve beyaz tellerinin parlaklığını ortaya seren koyu kahverengi saçlarını anımsamış, onu aniden özlemişti. Bugüne dek zaferleri de felaketleri de paylaşmışlardı. Şirketteki herkes onların ilişkisinden haberdardı ve hatta bu durumu sessizce onaylıyorlardı. Ne de olsa, iş yerinde hiçbir projede beraber çalışmıyorlar, birlikte geçirdikleri kişisel zamanlarda projeler hakkında konuşuyorlardı. Aslında durumlarına sıklıkla gülerler ve paylaştıkları şeyin aşktan daha öte olduğunu söylerlerdi.

Mesajlarındaki paniği anlamış ve ona daha yakın bir zamanda ulaşmaya çalışmadığı için kendini suçlu hissetmişti. Şehirden ayrıldığını haber veren bir mesaj bile bırakmamıştı. Baş ağrısına rağmen, ona ulaşmaya çalışmalıydı. Acaba Richard, Cara kovulduğu için onun kadar yıkılmış mıydı? Kariyerlerinin en büyük krizi sırasında, birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları anda New York 'a gitmek zorunda kalması ne kadar büyük bir şansızlıktı.

Saatine baktı. Burada 10:15'i gösterirken, Chicago'da bir saat geriydi. Hala uyuyor olabilirdi. Onu aramak için yanıp tutuşuyordu ama önce Adele Tilwell ile konuşmaya karar verdi. Eğer onu erkenden yakalayamazsa, ona ve personel avcısına öğle yemeğinde asla ulaşamazdı. Dijital avuç içi ajandasını ve kağıt kalem almak için odasına gidip

koridordaki küçük tahta masaya geri göndü. Cep telefonunu bıraktığı için kendine tekrar söverek, masayı geçici bir çalışma masasına çevirdi. Bir sandalye çekip, daha birçok kez başvurduğu ama hep işe alan taraf olarak müracaat ettiği iş bulma bürosundaki güvenilir bir aracının numarasını çevirdi.

Şansına, Adele masasındaydı. Biraz hoşbeşten sonra süratle işe koyuldular. Onun işten çıkarıldığını bilmesine hiç şaşırmayarak, Adele'le mevcut durumunu uzun uzadıya konuştu. Birkaç espri yaptılar, biraz güldüler, azıcık dedikodu ettiler, sonra çene çalmaları sona erdiğinde, doğruca piyasada ne olup bittiğine odaklanarak Cara'nın özgeçmişini değerlendirip bir sonraki hareketinin ne olması gerektiğini düşündüler.

Adele "Elimden geleni yaparım ama iş bulman zor görünüyor " diyerek konuşmasını sona erdirdi. "Özellikle de senin düzeyindekiler için. Mezun olduğun okul sayesinde caddeler adaylarla dolup taşıyor."

Cara panik duygusunun içine kök saldığını hissetti. "Ama sağlam bir ismim var. Etkileyici bir özgeçmişe sahibim."

"Evet, öyle. Sen en iyisisin, buna hiç şüphe yok. Senin için uygun bir iş vardır."

Cara onun sesindeki kararsızlığı sezmişti. "Devam et..."

"Sadece bekleyip görelim."

Cara hiç geliri olmadan ne kadar süre geçinebileceğini anlamaya çalışarak ufak bir hesap yaptı. Ayrılma tazminatı oldukça cömertti ama... "Çok uzun bekleyemem yoksa huzursuzlanırım. Dairemden bahsetmiyorum bile."

"Böyle şeyleri kontrol edemem Cara. En iyi ihtimalle aylar alacaktır."

"Tanrım, kontrol edememekten nefret ediyorum."

Adele kıkırdadı ve Cara gerginliğinin azaldığını hissetti. Adele işinde başarılıydı. "Kontrolümüzün tamamen dışında değil. Senin için yapabileceğim şey, sıkı çalışmak olacaktır.

Ve çalışacağım da Cara. Şimdi benim en iyi müşterimsin. Sana borçluyum. Geçmişte benim için çok şey yaptın."

"Hayır, bana hiçbir şey borçlu değilsin ama teşekkürler Adele."

"Sen de kendi bağlantılarını takip edebilirsin. Bu arada, araştırmamı özellikle istediğin herhangi biri veya herhangi bir yer var mı?"

Takip edilecek muhtemel firmalar hakkında birkaç dakika daha konuştular.

Adele "Tamam o zaman" diyerek konuşmayı sonuca ulaştırdı. "Listeyi bana faksla sadece."

"Yapamam. Burada taş devrini yaşıyorum. Eğer konuştuğum telefonu bir görseydin..."

"Bana e-posta at o halde."

"Bilgisayarım yok."

"Yok mu? Neredesin sen? Sibirya'da mı?"

"Hayır" diyerek kıkırdadı. "Annemin plaj evinde. O kadar hızlı ayrıldım ki her şeyimi unuttum. Bak, önemli değil. Burada o kadar uzun kalmayacağım. Listeyi sana ulaştıracağım. Birleşik Devletler Postanesi var nihayetinde."

"İlginç olacak. Chicago'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Muhtemelen önümüzdeki hafta."

"Bakalım neler toparlayacağım. Ah, aklıma bir fikir geldi. Richard Selby'yi arayıp, senin için birkaç bağlantısını kullanabilir mi bir bak bakalım."

"Richard mı? Tamam, peki. Tekrar teşekkürler. Güle güle."

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Sonra bir dakika boyunca Adele'in kapatmadan önce söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken bir elini telefonun üstüne dayayarak oturdu. Açıkçası, Richard'ın güçlü bir mevkide olduğunu söylemişti. Bütün bu olanlardan sonra Richard'ın işten çıkarılmamış olması mümkün müydü? Aklını sorularla kurcalarken, hemen Richard'ın ev telefonunu çevirdi. Normalde onun sabahleyin evde olmasını beklemezdi ama bu normal zamanlardan biri değildi.

Telefon beş kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Richard'ın net ve neşeli sesi konuşmaya başladı ama Cara mesaj bırakmadan telefonu kapattı. İmkansızı düşündükçe kalp atışı kulaklarında çınlıyordu. Hala şirkette olabilir miydi?

Kahretsin. Yapmak istediği son şey orayı aramaktı. Mahcup edici taziyelerin ve utanç verici açıklamaların hayali bile korkudan büzülmesine neden olmuştu. Ama öğrenmeye ihtiyacı vardı. Şimdi. Derin bir nefes alarak ahizeyi tekrar kaldırdı ve hala kullanılabilir olup olmadığını bile merak ederek, Richard'ın özel numarasını tuşladı.

"Günaydın, Richard Selby'nin ofisi."

Cara'nın nefesi kesildi ve kendini toplamak için bir saniye duraksadı. "Merhaba Trish. Ben Cara Rutledge."

"Merhaba! Nerede saklandığınızı çok merak ediyorduk!"

Sözlerindeki iğnelemenin yanağını karıncalandırdığını hissetti. Soğuk bir tavırla "Saklandığımın farkında değildim" dedi.

Sekreter bocalayıp "Affedersiniz" diyerek daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Sadece Bay Selby sizi birçok kez aramaya çalıştı da... Sizin için endişelenmişti."

"Öyle mi? Hiç gerek yoktu. Annem aradı ve onu görmek için şehirden hemen ayrılmak zorunda kaldım. Acil bir aile meselesiydi." Cara Rutledge'ın bir çalının arkasında saklanmadığını, ilgilenmesi gereken acil bir durum olduğunu vurgulamak istiyordu.

"Umarım iyidir."

"Şimdi her şey yolunda, teşekkürler." Kalbi deli gibi çarparak elinden geldiğince sıradan bir tavırla "Bay Selby hala şirkette anladığım kadarıyla, değil mi?" diye sordu.

Trish güldü. Şaşkınlıkla dolu titrek, yüksek bir sesti. "Tabii ki. Aslında terfi etti. Bilmiyor muydunuz? Başkan Yardımcısının Baş Avukatı artık."

Şüphesi aklında kuşkular yaratarak pis işini yerine getirirken, Cara'nın kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Acımasız

bir tablo çizmek zor değildi. Richard hukuk işlerine bakıyordu. Büyük işten çıkarmanın yaklaştığını biliyordu. Ama yine de terfi etmişti. Bunun tek anlamı, onun da bu işin içinde olduğuydu. Cara'nın adının listede olduğunu önceden biliyor olmalıydı. Bu yüzden, pis işler yapılırken şehirden ayrılmıştı. Cara'nın işten çıkarma bölümüne gözleri bağlı bir şekilde gitmesine izin vermişti.

Parmaklarına doladığı telefon kablosunu sertçe sıkarak, seni sinsi küçük korkak, diye aklından geçirdi. Hem de doğum günümde...

"Bayan Rutledge?"

Sakin bir sesle "Onun için çok güzel bir haber" diye karşılık verdi. "Ofisinizi taşımakla oldukça meşgul olmalısınız."

"Ah, hayır. İşimiz bitti. Resmi açıklama bu hafta yapılsa da, durumu bir süredir biliyorduk ve eşyaları toplamak için vaktimiz olmuştu. Sadece, bilirsiniz, Bay Selby bütün bu işten çıkarmalar sona erene kadar durumu resmileştirmek istemedi. Ah..." Sanki Cara'nın talihsiz kişilerden biri olduğunu o anda hatırlamış gibi, ani bir kararsızlıkla duraksadı. "Üzgünüm Bayan Rutledge. Ama tabii bütün bunlardan haberiniz vardı, değil mi?" Bu soruyu endişeli bir tavırla sormuştu.

Cara "Tabii ki " diye yanıtladı. Temiz hava almaya ihtiyacı vardı.

"Şimdi bir toplantıda ama eminim sizinle konuşmak istiyordur. Söylediğim gibi, sizi arayıp durdu. Şehir dışında olduğunuzu mutlaka söyleyeceğim. Size ulaşabileceği herhangi bir numara var mı?"

Cara kalbinde ihanetin pençesini hissederek duraksadı. Sakince "Hayır" diye cevapladı. "Yolda olacağım. Lütfen onu sonra arayacağımı söyleyin." Kapatmadan önce hala özel bir ilişkilerinin olduğu görüntüsünü vermek için "Evden" diye ekledi.

Şu anda her şey bundan ibaretti. İğrenç bir aldanma. Dört yıl boyunca paylaştıkları bütün yakınlıkları, güvenle-

ri, saatleri anlamsızdı! Kızgınlığının artarak göğsünün düğümlenmesine yol açtığını hissetti. Richard'ın evini arayıp o sinir bozucu makineye öfkeli bir mesaj bırakma dürtüsüyle boğuşurken eli telefonun üzerinde kaldı.

Elini yumruk yaparak ahizeyi olduğu yerde bıraktı. O adi herifi ancak cehennemde soğuk bir gün yaşanırsa tekrar arardı. Canı yanmış ve kızmış olsa bile, Richard'ın yanındaki kişiyle içki içip kıkırdayarak tekrar tekrar dinleyeceği böyle bir mesaj bırakacak kadar aptal değildi. Ucuz kurtulduğu için onu tebrik etmek gerekirdi. Cara'nın gözleri acıyla kısıldı. Ona bunu nasıl yapabilmişti? Richard'ın en azından kendisine karşı bu kadar zalim olabileceğini hiç anlamamıştı. Hayır, evli değillerdi fakat bir takım olduklarını düşünmüştü. Beraber geçirdikleri bir sürü mutlu anı hatırladı. Birçok güzel an yaşanmış, birçok mahremiyet paylaşılmıştı.

Sert arkalıklı sandalyeye oturup her şeyin üstesinden gelirken denizi izledi.

Ardından güldü.

Kısa bir kahkaha olarak başlayıp, inançsızlığını ve kendiyle alay edişini yansıtan gürültülü, değişken ritimli bir kahkahaya döndü. Ah, acınacak bir haldeydi. Bundan daha kötüsü olamazdı. Hangi astrolojik olay bütün bu felaketleri yoluna çıkarmıştı? Kırkına basmış, işini kaybetmiş ve şimdi de erkek arkadaşı onu terk etmişti. Eğer bir köpeği olsaydı, o da bir arabanın altında ezilirdi. Sırada ne vardı acaba?

Kahkahası kesilince, Tanrım, diye düşündü, evden çıkmazsam deliye döneceğim. Kendisiyle telefonun, plaj evinin ve her şeyin arasına mesafe koymak istercesine hızla sandalyeden kalktı. Dışarıdaki kuşluk vakti güneşi tepedeydi ve parlak ışığı okyanusun üzerinden yansıyordu.

Kapının yanındaki sepetten annesinin geniş kenarlı hasır şapkalarından birini alıp güneşin altına fırladı. Yaz güneşinin gücünü omuzlarında hissetmesine rağmen, caddenin karşısındaki boş arazilerden geçen dar patikaya açılan yolu kullanarak yürümeye devam etti. Bu değerli sahilde, bu kadar geniş yer kaplayan arazilerin işgal edilmemiş olması sıra

dışıydı. Bütün adada sahile bakan sadece birkaç arazi kalmıştı ve burada üçü bir aradaydı. Annesi onların karşısında yaşayıp okyanus manzarasını görebildiği için şanslıydı.

Patika bir kum yükseltisini aşıp uzun bir kum tepeciğinin etrafından dolanıyordu. Parıldayan mavi suların geniş enginliğinin gözler önüne serdiği ani ve şaşırtıcı manzarayla bir kez daha keyiflendi. Yankılanan dalga seslerinin bir martının çığlıklarıyla kesildiğini duydu. Çok uzaklarda, sislerin arasında bir yük gemisinin belli belirsiz şeklini yakaladı. Daha yakında, bir sıra pelikan dalgaların hemen üstünden kıyı boyunca uçuyordu. Denize bakarken sorunları veya onların çözümleri düşünmemesi bir mucizeydi. Sanki beyninde sil düğmesine basmış, ekran temizlenmişti. Meltem onu adeta kucaklıyor, kum tepeceğine tünemiş Cara'yı sahilin geniş yayına doğru çekiyordu.

Adanın oteller ve restoranlardan uzak olan bu tarafında daha az turist vardı. Ama az ileride insan grupları renkli plaj havlularına uzanarak güneş banyosu yapıyor veya kuma saplanmış hoş şemsiyelerinin gölgesinde oturuyorlardı. Soğuk bir içecek alıp dinlenebileceğini bildiği üç kilometre ilerideki iskeleye ulaşma hedefine odaklanarak bu insanların olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Şık ipek elbisesi içinde yürürken, bikinili genç kızların ve sıcak suda çırpınan küçük çocuklarının yanından ayrılmayan annelerin boş bakışlarını yakaladı. Bir kum tepesinin üstündeki, odun kazıklar, turuncu şeritler ve parlak plastik uyarı işaretleriyle çevrilmiş küçük bir üçgen bölgeyi geçtiğinde gülümsedi. Bu muhtemelen annesinin işaretlediği bir deniz kaplumbağası yuvasıydı. İskeleye ve adanın ufak işletmelerinin yer aldığı, Sahil Önü olarak adlandırılan bölgeye ulaşana kadar omuzları yanmaya başlamıştı. Genç, sert kaslı gençler, tezahürat eden kalabalığın önünde kıyasıya voleybol maçları yapıyorlardı. Son derece susamış bir halde, Banana Cabana'ya çıkan tahta bir yolda ilerledi. Kırmızı şemsiyelerin altındaki masalar boştu ama o kadar sıcak basmış ve terlemişti ki, klimalı bir odanın serinliğine ulaşmaya can atıyordu. İçeri adımını

attığında, mutluluk veren bir serinlik dalgası yüzüne çarptı ve siyah camlı restoranın loş ışığında gözlerini kırpıştırdı.

Cara neon ışıklı bira işaretinin altında, duvarın hemen yanındaki ufak bir masaya oturdu. Tek başına oturmayı dert etmedi. İşi sürekli seyahat etmesini gerektiriyordu ve havaalanının barında vaktini geçirmeye veya restoranlarda yalnız yemek yemeye alışkındı. Fakat bir iş gezisinde aklı işine odaklanır ve takım elbisesiyle evrak çantası onun görünmez olmasını sağlardı. Burada ise boş boş duvarlara bakınıyordu ve şort, tişört ve plaj elbiseleri giymiş bu rahat kalabalıkta, gösterişli ipek elbisesi adeta "Yabancı!" diye bağırıyordu.

Genç bir bayan garson yanına gelerek bir kalem ve avuç içi defteri çıkardı. Gösteriş yapmak için can attığı harika bir ten rengi vardı. Cara bir diyet kola ve karides salatası istedi. İstedikleri çabucak geldi ve küçük bir gezegen büyüklüğündeki salatayı yemeye başladı. Çatalını yeşilliklere saplarken, birinin onu izlediğine dair ürpertici bir hisse kapıldı. Hızla başını çevirerek, biraz önce karanlık odanın dışında bıraktığı gök mavisi renkle tıpatıp aynı bir çift göze kilitlendi.

Cazibesinin kıvılcımları, onu ayak parmaklarına kadar sardı. Dirseklerine dayanarak barda oturuyordu ve gömleğinin soluk mavi renkli kumaşını geren geniş omuzlarının üzerinden başını çevirmiş, maksatlı olarak ona bakıyordu. Kalın telli sarı saçları rüzgardan dağılmış, kirli sakallı, gözlerinin kenarlarındaki uzun çizgiler güneş yanığı teninde daha da belirginleşmiş bir erkekti. Etrafına yaydığı bastırılmış güç, belirli bir olgunluğa erişmemiş kişilerin dizginleyemeyeceği kadar fazlaydı.

Barda, hepsi de en sevdikleri mekanda biraları çeken yetişkin oğlan çocukları olan üç ahbabıyla beraber oturuyordu. Sağında oturan kızıl saçlı sakallı adam, onun kulağına gizli bir şeyler mırıldanmak için eğildi. Bunu ufak bir kahkaha ve hızlı ona dönen bir bakış takip etti. Uzun boylu adamın bakışlarının yüzünden ayakkabılarına doğru kaydığını ve sanki esprinin kaynağını bulmuş gibi, yavaş ve hafif bir sırıtışla ağzının sol kenarını kaldırdığını gördü. Onunla ilgilenmeyerek, başını televizyondaki beysbol maçına çevirdi.

Cara'nın yanakları alev alev oldu. Şehirde mükemmel görünebilecek parlak taşlı ipli sandaletlerinin burada espri konusu olduğunu görebiliyordu.

Garsona işaret ederek "Hesap lütfen" diye seslendi. Kız yolda küçük defterini karalayarak, çabucak yanına geldi. Cara, kız daha masaya varmadan kredi kartını cüzdanından çıkarmıştı. Hesabı hemen ödeyip ufak bir bakış bile atmadan bardan hızlıca geçerek, restoranı alelacele terk etti.

Dışarıdaki güneş kör ediciydi ve hassas omuzlarını sızlatıyordu, ama Cara şimdi çılgına dönmüş, kimsenin onu yıldıramayacağı bir hale gelmişti. Kızgınlık ona iyi gelmişti, günlerdir hissettiği ilk gerçek duyguydu. Daha da iyisi, şimdi bir görevi vardı. Sağa sola bakınarak sakin caddeyi araştırdı. Bakışları beyaza boyanmış binalardaki çılgın duvar resimlerinin, dondurma ve pizza salonlarının, sörf malzemeleri satan bir dükkanın, yeni, ufak bir otel zincirinin üzerinde dolaşıp, yüksek ve bet sesli bir Afrika papağının ıslık çalıp konuştuğu ufak bir butikte yoğunlaştı.

Mağazaya girerken papağana "İyi işti" dedi.

Bayan satış elemanı genç olmasına rağmen, Cara'ya tecrübeli gözlerle baktı. Tezgahın arkasından aceleyle koşturmasından, Cara adeta üzerinde "Acil Yardıma Muhtaç Müşteri" yazan bir tabela taşıdığını anlamıştı.

Kız neşeli bir sesle "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Cara "Soyunma odasına ihtiyacım var" diyerek özenle katlanmış elbiselerle dolu dar koridorlarda canlı bir şekilde yürümeye başladı. İki çift şort, dört tişört, sahildeki geceler için harika olabilecek ince, rahat bir ter eşofmanı, iki mayo, örtünmek için ince bir kumaş havlu, kırmızı Hawaii çiçekleriyle süslenmiş, pamuklu, uzun dökümlü siyah bir elbise ve es geçemeyeceği mavi batik bir plaj havlusu aldı. Soyunma odasına girip biraz sonra haki rengi şortu ve etiketleri sallanan beyaz tişörtüyle kapıda belirdi. Satış elemanı gülerek etiketleri koparıp, nane renkli ipek elbiseyi özenle poşete koydu.

"Başka bir şey var mı?"

Cara şimdi hor gördüğü ayağındakilere bakarak, kendinden emin bir tavırla "Sandaletler" dedi. "Islanma derdi olmayan ve sahil boyunca yürüyebileceğim rahat sandaletlere ihtiyacım var. Birçok yürüyüş yapmayı planlıyorum."

Kız kendi ayağını kaldırarak "Bunları almalısınız" dedi.

Cara sert kauçuk tabanlı, kalın kemerli eski sandaletlere baktı ve tek başıma olsam asla bunu seçmezdim, diye düşündü.

"Kırk numara" diye karşılık vererek, taşlı sandaletlerini çıkarıp çöp kutusuna attı.

Satıcı kız, alaycı bir gülümsemeyle Palmiye Adası logolu mor bir Koozie'yi tutarak "Bu nasıl?" diye sordu. Cara gülerek başını salladı, ama hilal ve Güney Carolina palmiyesi logolu beysbol şapkasını görünce, onu da satın aldı. Şapkayı kafasına takıp, onu da kabaran poşete koyması için hasır şapkayı kıza uzattı. Mağazadan çıkarken bir boy aynasında kendine bir göz attı. Boynu ve kolları güneşten yanmış, uzun ince bacakları bir balık derisi kadar solgun kalmıştı.

Cara "Turistim diye haykırıyordum adeta" demesine rağmen, annesinde hayran olduğu aynı kaygısız görünümle karşılaştığına memnun olarak güldü.

"Şimdi buraya tamamen uyum sağladınız."

Anne deniz kaplumbağası aç ve yorgun olsa da, işi daha yeni başlıyor. Bu sezon boyunca, her biri arasında ikişer hafta dinlenerek, ortalama dört kez kuluçkaya yatacak.

5. BÖLÜM

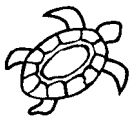

Lovie bluzunun düğmelerini titreyen parmaklarla iliklerken, omuzları düşmüş bir vaziyette sert muayene masasında oturuyordu. Bu radyasyon tedavisi seansları bütün enerjisini alıp götürüyordu. Keşke aynı şekilde kansere karşı da etkili olsa, diye düşündü. Ama kanserin keşkelerle alakası yoktu. Kanser ne olduğuyla alakalıydı ve radyasyon tedavisinin çok işe yaramadığı da basit bir gerçekti. Hayatını birkaç ay daha uzatabilme umuduyla bu kadar uzun süre devam etmişti. Böyle dopdolu ve hareketli bir hayattan sonra, Lovie son günlerini hasta geçirmek istemiyordu.

Çocuklarına kanserden bahsetmenin zamanı olup olmadığını tekrar düşünürken, elleri bluzunda hareketsiz kaldı. Geçen aralık tümör bulunduğunda şok olmuştu. Korkudan donakalmıştı. Tümör çoktan büyümüştü, ameliyat edilemezdi ve kötüye doğru seyrediyordu. Vereceği kararı dikkatle tartmış ve ardından, çocuklarından tatsızlıkları uzak tutmak konusunda yılların tecrübesine başvurmuştu. Böylece hastalığını gizlemişti.

Ayrıca Palmer öğrendiğinde büyük yaygara koparırdı. Çünkü annesine çok bağlıydı. Gereksiz yere bağırır çağırır,

doktorlarla nasıl konuşacağıyla ilgili bir sürü hiddetli söz sarf eder, telaşla ellerini ovuşturur ve mümkün olan en iyi tedaviyi görmesi gerektiğini söyleyip, bağırır çağırırdı. Sonra da Julia'nın onun bakıcısı olmak için baskı yapardı; ama Lovie gelininin bu iş için uygun olmadığını biliyordu. İyi bir kız olmasına karşın huzursuzluğa kapılıp kaygılanır, hastalığın Lovie'nin hayatından çok kendi hayatını ve takvimini nasıl etkilediğiyle ilgilenerek onu yarı yolda bırakırdı. Ortaya çıkan kaos çocuklar için çok yıkıcı olurdu. Eğer durumunu bilseydi, Palmer'ın Charleston'daki evden ayrılıp plaj evine gelmesine asla izin vermeyeceğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Ve Cara... Lovie düğmelerini iliklemeyi bitirdikten sonra ellerinin kucağına düşmesine izin verdi. Kızının bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. İşten izin alır, uçakla gelir ve kendine has becerisiyle tıbbi bakımının sorumluluğunu üstlenmeyi talep ederdi. Veya sadece çiçek gönderirdi.

Ah, diğer kanser hastalarından hikayeler duyuyordu. Hasta anne babasını ziyaret etmeyen çocukların, konuşmak için bir telefon bile açmayan eski dostların, kanser gerçek değilmiş veya eğer üzerinde durulmazsa kolayca gelip geçecekmiş gibi davranan erkek ve kız kardeşlerin kalp kırıcı hikayelerini... Kanserin bulaşıcı olduğunu mu düşünüyorlardı acaba? Hastalığın verdiği sıkıntının hayatlarına müdahale etmesini istemeyecek kadar mı bencillerdi? Yoksa ölüm fikrinin ta kendisinden o kadar korkuyorlardı ki, başka tarafa bakmayı mı tercih ediyorlardı? Ölümcül hastalığı olanların bu kadar yalnız olmalarına hiç şaşırmamak gerekirdi.

Lovie yeşil fayanslı duvarlara boş gözlerle bakarak muayene masasında titredi. Odanın soğuğu doğruca ince derisinden geçerek kemiklerine işledi. Çok yorgundu, kendini ağlayacakmış gibi hissetti. Radyasyon tedavisi de her zaman midesini bulandırıyordu. Bütün yapmak istediği, plaj evine gidip rüzgar alan verandadaki en sevdiği sallanan sandalyeye oturmak ve denizin rahatlatan çağıltısını dinlemekti.

Kapının aniden çalmasıyla ardına kadar açılması ve Dr. Pittman'ın ardından süzülen uzun beyaz önlüğüyle içeri

girmesi bir oldu. Her zaman acelesi varmış gibi görünür ve konuştuğunda, konunun özüne mümkün olduğu kadar çabuk inmek, kelimeleri elinden geldiğince insanca dile getirmek için adeta haykırırdı. Lovie bunu sinir bozucu bulsa da, bu durumu adam çok zeki olduğu için ağzının beynine yetişememesine ve onun Harvard veya Yale gibi kuzeyde bir yerden gelmesine bağlıyordu. En iyisi olduğu söylense de, Lovie onun bu kadar dereceye sahip olmak için çok genç olduğunu düşünüyordu.

Gözlerini dosyasından kaldırmadan "Günaydın Bayan Rutledge" diye gürledi.

Lovie nazikçe mırıldanarak karşılık verirken, bluzunu boynuna daha da yaklaştırdı.

Toy adamı takip ederek, telaşla açılmış gözleriyle sessizce içeri girdi. Lovie içinden, "Tanrım ona huzur ver," diye geçirdi. Bu son aylarda, onu terapiye ve bitmek bilmeyen doktor randevularına götürüp her seferinde saatlerce beklemekten çocuğun pestili çıkmıştı ama en ufak bir şikayet dahi etmemişti. Ulaşımı sağlamak önemliydi ama bu Toy'un sarf ettiği özenli çabaların en önemsiziydi. Alışverişin çoğunu, evin bütün günlük işlerini o yapıyor ve pazar günleri Lovie'yle birlikte kiliseye bile gidiyordu. Hepsinden önemlisi, Toy onunla konuşuyordu. Terapiden eve geldiklerinde, Lovie kendini canlıdan daha çok ölü gibi hissettiği zamanlarda, sadece arkasına yaslanıp onun genç beyninde uçuşan her şey hakkında yaptığı hayat dolu, neşeli gevezelikleri dinlemek başlı başına bir zevkti.

Lovie bu kız olmasaydı ne yapardı, bilemiyordu. Toy Sooner bir refakatçiden öte, Tanrının bir nimetiydi.

Lovie elini kıza uzatınca, Toy onu yakalamak için koşturarak cesaretle ve güvenle elini sıktı. Fakat yüzü yorgunluktan solmuş, burnunun çevresindeki belli belirsiz çilleri ortaya çıkmıştı.

Toy'un azıcık nasırlaşmış ellerine dokunarak "Tanrı, hastalara bakın, demiştir" dedi. "Ama bugün bu işi son aşamasına getirdin."

"Bak, önemli değil" diye cevap vererek, elinin bir hareketiyle onun içindeki endişeyi silip süpürdü.

Lovie gülümseyerek "Ödülünü cennette alacaksın" dedi. Sonra daha ciddi bir tavırla "Bu kadar uzun süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu" diye açıkladı.

"Orada öylece oturup televizyon izliyor ve dergi okuyordum. Bu arada, doktor, hastaneniz birkaç yeni dergiden faydalansa iyi olur. En yenisi dört aylıktı. Çok üzüntü verici."

Doktor, Lovie'nin dosyasını okurken dalgınca başını salladı.

Toy onun yüzüne daha yakından bakarak "Yoruldun mu?"diye sordu. "Gerçekten yorgun görünüyorsun. Eve dönerken birer milkşeyk veya başka bir şey almak için durabiliriz, ister misin?"

"Benim için olmaz. Midem hala bulanıyor. Senin için durabiliriz, ama. Bebeğe iyi gelecektir."

Doktor Lovie'ye dönerek "Daha çok yemek yemeni bekliyorum" diye ekledi. "Hala kilo kaybediyorsun."

Lovie daha çok doktoru mutlu etmek için donuk bir sesle "Denerim" dedi. Aslında bunun pek bir anlam ifade etmediğini düşünüyordu. Ne de olsa ölecekti. Ama Toy'u korkutmamak için, bunu dile getirmiyordu. Kız Lovie'yi sonsuza kadar canlı tutmaya niyetli görünüyordu.

Doktor kara gözleriyle dosyasının üzerinden ona doğru bakarak "Son zamanlarda canını sıkan bir şeyler mi var?" diye sordu. "Hiç ağrın var mı?"

Ah, evet, canımı sıkan çok şey var, diye düşündü Lovie. Ama doktor onu iyileştiremeyeceğini bildiği için durumuna olan ilgisini kaybetmiş ve bir an önce dosyasını tamamlamaya can atıyormuş gibi görünüyordu.

"Bana verdiğiniz haplar sayesinde ağrılarımla gayet güzel bir şekilde başa çıkıyorum, teşekkür ederim."

"Haplar artık işe yaramazsa beni herhangi bir zamanda arayacaksın, anlaştık mı?" Ona da bu sözleri onaylaması için baktığında, Toy itaatkarca başını salladı. Doktor dosyayı kapatıp elini üzerine koydu, başını sallayınca seyrelen saçları

hareketlendi. "O zaman, bu kadar. Tedaviyi iptal ettiğiniz için mutlu olmadığımı söylemeliyim, Bayan Rutledge. Yaz boyunca devam etmenizi beklerdim."

Lovie gözlerini kapatıp iç çekti.

Toy gözlerini telaşla açarak "Tedaviyi mi durdurdun?" diye sordu.

Lovie "Evet tatlım" dedikten sonra yeniden doktora döndü. "Eğer önerdiğiniz gibi yaz boyunca tedaviye devam edersem iyileşecek miyim?"

Doktor ihtiyatla "Hayır" diye cevap verdi. "Radyasyon asla bir çare değildir. Ama bunu konuşmuştuk, Bayan Rutledge. Değil mi?" Lovie'nin bunun aksini düşünmesi ihtimali onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Lovie ciddi bir ifadeyle "Evet konuştuk" Dedi. "Sizi tamamıyla anlıyorum. Şunu da anlıyorum ki, eğer durum böyleyse, yaz bittikten sonra hala hayatta olmam beklenmiyor. Değil mi?"

Doktor gülümseyecek kadar nazikti.

Toy'un elini gergince sıktığını hissetti.

"Öyleyse söyleyin doktor, hayatınızda geçireceğiniz sadece tek bir yaz kaldıysa, onu da radyasyon terapisinde mi harcardınız?"

"Belki. Eğer beni sonbahara ulaştıracaksa..."

Lovie hafifçe omuz silkti. "Yaz benim için yeterli. Eğer güzel bir yazsa."

"Ama Bayan Lovie, bilemezsiniz!" Toy coşkuya kapılmıştı ve Lovie eğer ona müdahale etmezse uzun bir süre daha böyle konuşmaya devam edebileceğini biliyordu. "Bunu yenebilirsiniz."

"Sakin ol tatlım. Ben kararımı verdim." Ardından daha da nazik bir tavırla "Zaman, keşkelerle harcanamayacak kadar kıymetli. Yüce Tanrı'nın bana bağışladığı her dakikanın keyfini çıkarmak istiyorum. Hasta ve yorgun olursam bunu yapamam. Sahip olduğum bu kadar az zamanı neden sadece ölümü bekleyerek harcamak isteyeyim ki? İçimde hala hayat oldukça bunu yapamam. Ciddiyim, doktor. Başka radyasyon tedavisi yok."

Toy susmuş ve gözleri dolmuştu.

Doktor anlayışlı bir tavırla başını salladı. Uzun beyaz önlüğünün cebinden reçete defterini çıkarıp "Pekala" diyerek karşılık verdi. "Hastanedeki zamanımız sona ermiş olmasına rağmen gelişiminizi takip etmek istiyorum, Bayan Rutledge. Ve tabii ki, durumunuzda bir değişiklik olursa uzman doktorunuzla iletişime geçeceğim. Fakat bakımınızla ilgili ailenizle tartışmanız gereken acil meseleler var. Kanserin yayıldığı zaman çerçevesini bilmiyoruz. Bu son bir dizi tedavinin, sizi kanserden biraz uzak tutacağını umut ediyorum. Bayan Sooner'ın sağladığından çok daha fazla yardıma ihtiyacınız olacağı bir zaman gelecek. Profesyonel destek almaya ihtiyacınız olacak. Veya bir bakım evine taşınmayı düşünebilirsiniz."

Toy aceleyle "Hayır. Bayan Lovie'nin bir yere gitmeye ihtiyacı yok. Ben onunla kalacağım" dedi.

Doktor Pittman ona şefkatle baktı. "Bebeğiniz ne zaman geliyor, Bayan Sooner?"

"Eylülde."

"Bunun tam da Bayan Rutledge'ın yardıma en çok ihtiyaç duyabileceği zamana denk geldiğinin farkındasınız, değil mi? Hastabakıcılık oldukça zorlayıcı olabilir. Yeni bir bebeğin endişesinin ve yükünün yanı sıra, nasıl onun bütün acil ihtiyaçlarının üstesinden gelebilirsiniz ki?"

Lovie cevap verdi. "Yetişkin evlatlarım var ve dediğiniz gibi başvuracağım organizasyonlar mevcut. Bakım evine gitmek istemiyorum."

"Ailelerin böyle kararlar vermesine yardım eden bir sosyal hizmet görevlisinin numarasını yazıyorum. Tartışılması gereken çok şey var, tabii ki. Bu konuyu rahibinizle de konuşmak isteyebilirsiniz." Kağıdı Lovie'ye uzattı. "Keşke sizin için yapabileceğim daha çok şey olsaydı. Size bol şans dilerim. İletişimi kesmeyelim."

Doktor odadan çıktıktan sonra, Lovie rahatlayarak omuzlarını düşürdü. En azından yaza kadar, doktorlarla işi bitmişti.

"Terapiyi kesmeyi planladığını keşke bana daha önceden söyleseydin." Toy'un sesi sitemkardı.

"Şimdi karar verdim."

"Artık Cara'ya söylemek zorunda kalacaksın. Hasta olduğunu yani."

"Hayır. Senin söylemeni de yasaklıyorum, duydun mu?"

"Ama..."

"Toy, açıkça söylüyorum. Cara'nın bilmesini istemiyorum. Henüz değil."

Anlık bir kızgınlıkla "Onu neden koruyorsun anlamıyorum" dedi. "Oldukça güçlü bir hanımefendi olması gerekiyor, değil mi? O halde üstesinden gelebilir."

"Bunu, onu korumak için yapmıyorum. Sebebi, söylediğin gibi güçlü bir kadın olması. Eğer şimdi söylersem, tek konuşacağımız şey tedavi olacak. Ayrıca kendindeymiş gibi görünmüyor. Onunla konuşmam gereken önemli mevzular var ve çok da zamanım yok. Eğer hastalık çok kötüleşirse, tamam, ona söyleyeceğim. Doğru zaman geldiğinde bunu ben anlarım. Bana güvenmek zorundasın. Ona hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz ver."

Toy isteksizce "Tamam, söz veriyorum" dedi. "Ama bu yaptığının doğru olduğunu düşünmüyorum. Eğer onun yerinde ben olsaydım bilmek isterdim. Ona söylemelisin."

"Öyle mi? Peki annene bebeğin ne zaman doğacağını söyledin mi?"

Toy çabucak "Bu farklı" diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Yoksa annenin öyle ya da böyle ilgilenmeyeceğinden mi korkuyorsun? Toy tatlım, bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Belki ben de korkuyorumdur." Güven verici bir tavırla gülümseyip ve elini Toy'un elinin üzerine koydu. "Sadece yükünü kaldırabildiğimiz kadarıyla yaşayabiliriz."

Toy dudağını ısırarak başını salladı.

"Şimdi çok yoruldum ve plaj evime gitmek istiyorum. Bugün bununla kafamızı yormayalım artık. Ne de olsa,

bunları düşünmek için koca bir yazımız var. Hem de ne yaz. Cara eve geri döndü! Senin küçük kaplumbağa yavrun da yakında dünyaya geliyor. İyi giden çok şey var. Ne dersin? Bu yazı unutulmayacak bir yaz yapalım mı?"

Çuhaçiçeği Kulübesinin hanımları, hepsini şaşırtan bir heyecanla Palmer'ın daveti için koşuşturuyorlardı. Bu durum, evi saran rehaveti üzerlerinden atmalarını sağlamıştı. Günün eğlencesinin bir bölümü de, her zamanki günlük sahil elbiselerini gösterişli giysilerle değiştirmeleri olmuştu. Cara oturma odasına adımını attığında, Lovie keten elbisesinin üzerine gül desenli ipek fularını bağlamayı bırakarak ona baktı.

"Akşam yemeği için giyinmeyecek misin?"

Cara kenarlarından beyaz ipler sarkan yeni eşofman altına baktı. Şık göründüğünü düşünüyordu. "Bunu giyerim diye düşünüyordum."

Lovie bir an konuşmadı. "Akşam yemeği için mi?"

"Anne, tekne gezisine çıkıyoruz."

"Spor salonuna gidecekmiş gibi görünüyorsun. Çok şık olabilirsin, çok da güzel elbiselerin var. Neden biraz renkli bir şeyler giymiyorsun? Yüksek topuklar ve biraz da ruj bir kadının kendini iyi hissetmesi için çok yararlı olur. Güneyli kadınlar bunu iyi bilir."

Cara derin bir nefes aldı. "Fark etmemişsindir diye söylüyorum, ben son yirmi yılımı Chicago'da geçirdim."

"Caretta Rutledge, Güneyli bir kadın olarak doğduğunu hiçbir zaman unutma. Charleston'dan ayrıldığında kendinle ailen arasına kilometrelerce mesafe koymuş, aksanını kaybetmiş, birkaç derece ve unvan elde etmiş olabilirsin ama bunlar seni nereye ait yapar? Nerelisin? Tatlım, kilometrelerce öteye gitsen ve yıllarca yaşasan da, sana kalan mirası kaybedemezsin. Bu senin kanında var."

"Anlıyorum. Şimdi de 'Geleneksel kadının sıra dışı özgüveni' hakkında bir nutuk mu dinleyeceğim?"

Zorla kazanılmış bir tecrübenin kıvılcımı Lovie'nin gözlerinde alevlendi. "Senin için endişeleniyorum, Caretta. Ger-

çekten de güçlü bir kadınsın. Ama esneklikten yoksun bir güç, insanı zor biri yapar. Buraya bir de eylülde, denizden esen sert rüzgarların, sert ağaçları çatırdatıp, parçalayıp yıktığı zamanda gel. Fakat esnek palmiye ağaçları dayanıklıdır ve rüzgarla birlikte bükülürler. Güneyli kadının sırrı da işte budur. Güç, dayanıklılık ve güzellik. Asla zor değilizdir."

Cara gözlerini kapatıp ona kadar saydı. "Akşam yemeği için giyinirsem beni rahat bırakacak mısın?"

Lovie tatlı bir şekilde gülerek fularını bağladı. "İstediğin bu olsun, tatlım."

Cara üstünü değiştirip yeni aldığı uzun, pamuklu Hawaii desenli elbisesini giydi ve siyah saçlarının parlak bir yele gibi omuzlarına düşmesine izin verdi. Kulaklarındaki altın halka küpeler ve bileğindeki parlak renkli bilezikler tek takılarıydı ve annesini mutlu etmek için dudaklarına parlak kırmızı ruj sürdü.

Cara ikinci kez odasından dışarı çıktığı zaman, Lovie onaylayıcı bir tavırla başını sallayarak "Çok çekici görünüyorsun" dedi.

Cara bu bol dökümlü elbise üzerindeyken hoş bir rahatlık hissettiğini ve adanın havasına daha fazla uyum sağladığını kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

Toy uzun siyah bir etek ve beline yapışan dökümlü siyah bir bluz giymişti. Cara'ya siyahlara bürünmüş, sahnede fark edilmeyen bir Japon kukla ustasını hatırlatırcasına, asık yüzlü, sessiz ve içine kapanıktı. Toy akşam yemeği için ana eve gitmek konusunda gergindi ve geride kalması gerektiğini öne sürerek bunun için düzinelerce gerekçe saymıştı. Ama Lovie, Toy'un onlarla beraber gelmesini istediğini, yoksa kendisinin de gitmeyeceğini ciddi bir şekilde belirtmişti. Cara itiraz etmeye kalkıştığında, Lovie'nin, Palmer'ın, refakatçisi hakkında ne hissettiğinin gayet farkında olduğunu ve bunu zerre kadar umursamadığını açığa vuran sert bir bakışla karşılaştı. Verdiği sözü hatırlayarak dilini ısırdıktan sonra, Palmer'ın telesekreterine masaya bir tabak daha koymalarını söyleyen dostça bir mesaj bıraktı.

Gezintiye çıkmayı teşvik eden çok güzel bir hava vardı. Güzel bir gökyüzü, düşük nem ve yumuşak, dostane bir meltem üç kadını Charleston'a olan yolculuklarına uğurladı. Ilık bir cumartesi öğlesinde, kimse hafta sonuna özgü uzun bir tekne trafiği için Ben Sawyer Köprüsü'nü açık bulduğuna şaşırmazdı. Bekleyen arabalar sırasında yerlerini alarak önlerindeki arabanın açık camından yayılan eski günlere ait güzel bir şarkıya tempo tuttular.

"Bak, bu şarkı senin adınla alakalı." Toy arka koltuktan işaret etti. "Duydun mu? Caretta, Caretta" diyerek şarkıya eşlik etti.

Cara soğuk bir tavırla "Bu 'Corina Corina'" dedi. "Bir deniz kaplumbağası türüne kıyasla, kesinlikle çok daha havalı bir isim olurdu."

Toy yastıklara sırtını dayayarak "Öyle mi? Nereden bileyim? Eski bir şarkı. Benim zamanımdan önce" diye dalga geçti.

Cara gülmemeye çalışarak "Benim zamanımdan da önceydi" diye mırıldandı.

Annesi "Asil deniz kaplumbağalarının ismini aldığın için mutlu ve gururlu olmalısın" dedi.

"Sadece bana tam Latince ismi olan Caretta Caretta'yı vermediğin için mutluyum."

"İstemiştim ama baban izin vermemişti. Gülme. Ben ciddiyim."

"O zaman ikinci adın da Caretta mı olacaktı?" Toy'un kahkahası bir çan gibi çınlarken, Cara o andan itibaren, Toy'un kendisiyle dalga geçmek için Caretta Caretta ismini kullanacağı gerçeğine boyun eğerek başını salladı.

Cara sadece birkaç gün önce çok gergin olan ilişkilerinin şimdi ne kadar rahatladığını düşünerek, parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. İki boksörün zil sesinden önce birbirine sarılmaları gibi o ve Toy, aralarına nazik ama kesin bir mesafe koymuşlardı. Fakat gün geçtikçe, Cara genç kızın evde ne kadar iş yaptığını görmezden gelememiş ve ona olan saygısı artmıştı.

Cara arka koltuğa doğru dönen annesi ve Toy arasındaki seri konuşmayı dinlemek için başını çevirdi. Susam yağı ve sarımsak kullanarak yapılan bir turşuyla ilgiliydi. Aralarındaki sevgi gayet açıktı. Bu ikisi ne zaman yan yana gelse, saksağanlar gibi laflarlardı. Siyah güneş gözlüklerinin arkasından bir kıskançlık sancısıyla onları izledi. Annesiyle araları hiç böyle olamamıştı. Çok uğraşmalarına rağmen, boş konuşmaya ve kahkahalara yer vermeyecek kadar güçlü bir dip akıntısı onları birbirinden uzaklaştırıyordu.

Ben Sawyer Köprüsü'nün tekrar kapanması biraz zaman aldı ama nihayetinde nehrin üstünden karşıya geçerek sulak alanlara, oradan da Pleasant Dağı'na doğru yola koyuldular.

"Yol üzerinde karides almak için durmamız gerekiyor" diye hatırladı. Gözleri Coleman Bulvarı dönüşünü kaçırmamak için dikkat kesilmişti. "Bu karides dükkanının nerede olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

Yanındaki annesi hafifçe güldü. "Shem Koyu'nun orada. Bir sonraki dönemeçten sola dönmen yeterli. Babanın o kadar sefer seni buraya getirdiğini hatırlamadığına inanamıyorum."

Alaycı bir tavırla "Seçici hafıza işte" dedikten sonra ana yoldan saptı. Dakikalar sonra, yosunlarla kaplı kocaman meşe ağaçları ve sevimli küçük evlerin olduğu eski bir mahallenin dar yollarındaki dolambaçlı labirentlerde kayboldu. Palmer'ın tarif ettiği gibi dümdüz devam etti, koy boyunca sıralanmış kocaman ev sıralarını geçti, ardından üzerinde 'Clud'ın Karides, Yem ve Teçhizat Dükkanı' yazan eski tahta bir levhanın olduğu bir çıkmaz sokağa ulaştı.

Arka tarafında birkaç karides teknesinin bağlı olduğu, küçük tahta bir kulübe için, bu isim çok uzun kaçmıştı. Birkaç iri yapılı adam karidesleri ağdan çıkarıyor, çamdan yapılmış tezgahın arkasındaki yüksek topuklu, güneş elbiseli üç kadından bihaber görünerek bağırıp çağırıyor ve birbirlerine gülüyorlardı.

Cara birinin kendileriyle ilgilenmesi için arka tarafa yürüdü. Güneşli bir öğle vaktiydi ve baktığı her yer, eski

Charleston sanayisini tasvir eden posta kartları gibi görünüyordu. Havadaki tuz, deniz ve karides karışımının keskin kokusunu alabiliyor, dalgaların hafifçe kıyıya çarpışını, teknelerin rıhtıma vuruşunu ve martıların boğuk çığlıklarını duyabiliyordu. Kırkayağı andıran halatları daha iyi görebilmek için yanlarına yaklaştı. Wyeth'in tablolarından çıkmış bir model gibi görünen, ağın bir tarafına tünemiş geniş sırtlı bir karidesçi, lekeli kotu, kırmızı tişörtü ve boya sıçramış, güneşten solmuş ağır botlarıyla duruyordu. Kirli sakalı rüzgardan yıpranmış ve bronzlaşmış yüzünü çevrelemiş, ağlara eğilirken kahverengi saçları kaşlarının üstüne düşmüştü. Cara tam başka bir yöne bakıyordu ki adam başını ona doğru çevirdi.

Kahretsin, bu bardaki adamdı. Onun da kendisini tanıdığını anlamıştı, çünkü bir saniye sonra, onu tanımanın etkisiyle adam gözlerini kısıp gülümsedi.

Bu bir serserinin muziplikle dolu gülüşüydü ve Cara sertçe başını çevirdi. Deniz martılarının alaycı gülüşleri kulağında çınlıyordu. Topukları üzerinde geriye dönüp kulübeye yönelirken "Şansa bak!" diye mırıldandı. Annesi ve Toy çoktan karidesleri topluyorlardı.

Gitmek için sabırsızlanarak "Her şey tamam mı?" diye sordu. Cüzdanını çıkardı.

Annesi azarlarcasına "Kredi kartın burada işe yaramaz" dedi.

Cara biraz kağıt para çıkarıp masanın üzerine bıraktı ama annesi tam ücretini ödemek için acı verici bir yavaşlıkla cüzdanındaki metal paraları sayıyordu. Cara arkasına doğru gergin bir bakış attı. Göz ucuyla teknedeki adamın köşeden çıkıp ve kasten rampaya doğru ilerlediğini gördü.

Bir dolar daha çıkarmak için cüzdanına uzandı. "Üstü kalsın" dedi. Ardından annesinin koluna girip geride kalanları getiren Toy'la beraber acil bir geri çekilmeye önderlik etti.

Cara tozu dumana katarak park alanından çıkarken annesi emniyet kemerini takıp "Neden bu kadar acele ettiğimizi anlamadım" diye bağırdı.

"Palmer'ı bekletmek istemeyiz."

"Bekletmek mi? Tanrı aşkına! Tam dakikası dakikasına varmak nazik bir davranış değildir. Şimdi biraz yavaşla ve terbiyeni takın Cara."

Palmer Rutledge bir eliyle sıkıca dümen yekesini diğeriyle de bir birayı kavramış, Boston Whaler marka botunun dümeninde duruyor, Intracoastal Suyolu'nda bir yukarı bir aşağı doğru ilerlerken, yeni pahalı evleri göstererek heybetli el kol hareketleri yapıyordu. Lovie ve Toy gölgeliğin altındaki pelüş yastıklarda beraberce oturuyorlardı. Cara kıç tarafında güneşin altında oturmayı tercih etmişti. Güzel, güneşli, ıslak bir geziydi ve Palmer bunun için var gücüyle çalışıyordu. Cara pamuk kumaşlı şezlonga sırtüstü uzandı, şapkasını tuttu ve Palmer'ın söyledikleri karşısında gülümseyerek başını salladı.

Dolambaçlı su yolunu hatırladığından daha fazla ev ve liman çevrelemiş, eskisinden daha fazla tekne gezintiye çıkmıştı. Gençliğinde arkadaşlarıyla birlikte rıhtımdan atlayıp geri yüzmeden önce biraz dinlemek için durdukları suyolunun karşısındaki küçük bir kara parçasına kadar yüzerlerdi. Bunu bugün denemek çift şeritli bir otoyoldan emekleyerek geçmek kadar tehlikeli olurdu. Yanlarından hızla geçen botların yarattığı dalgalar onları sallıyordu ama herkes birbirine el sallayıp gülümseyerek durumun can sıkıcı bir hal almasını engelliyordu.

Sadece arkasına yaslanıp kendi halindeki kardeşinin görüntüsünü izlemek, evlerin ve bataklıkların güzelliğini izlemekten çok daha zevkliydi. Palmer toprağın her zerresine ve Tanrı'nın dünyasında burayı özel bir yer haline getiren her bir su damlasına tepeden tırnağa aşık olan bir Lowcountry çocuğuydu.

Her zaman yerinde duramayan bir çocuk olmuştu. Annesi gözlerindeki aç bakışlarla avını aramasından dolayı, ona "Panter Palmer" derdi. Ama şimdi daha yaşlanmış. Cara onun Tommy Bahama marka mayosundan fırlayan koca göbeğinin ve yanaklarındaki ekstra şişkinliğin, haya-

tından oldukça memnun olduğunu –bir de bisküvi ve barbekü tutkusunu– kanıtladığını düşündü.

"Caretta Hala, biraz soda ister misin?"

Cara başını çevirince, önünde ayaklarını açıp can havliyle dengesini sağlamaya çalışarak bekleyen, plastik bardak tutacağındaki soğuk kolayı bir hanımefendiye yaraşır tarzda sunan Linnea'yı gördü.

Sodayı alırken "Teşekkür ederim, hayatım" diye karşılık verdi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en sevimli ev sahibesisin. Hem de harika bir iş çıkarıyorsun. Palmer, kızının ne kadar harika olduğunu görüyor musun? Bir damla bile dökmedi. Her tarafı sallanan bu yerde bir balerin gibi adeta."

Palmer "Daha çok sarhoş bir denizci gibi" diye karşılık verdi.

"Baba!"

"Sadece şaka yapıyorum, tatlım. En iyisi olduğunu düşündüğümü bilirsin."

Cara'ya içtenlikle "Annem ev sahibesinin ben olduğumu söyledi" dedi. "Çünkü evde akşam yemeğini hazırlamakla meşgul. Başka bir şey ister misin?"

"Bir öpücük sadece."

Küçük kız Cara'nın yanağına sert bir öpücük kondurmak için öne eğilerek bu isteği yerine getirdi, ardından görevine devam etti. "Büyükanne Lovie, soğuk bir şeyler ister misin?"

Bot hızla giderken, Linnea koltuk arkalarına, dizlere, düşmesini engelleyecek herhangi bir şeye sıkıca tutunarak tekne boyunca ilerledi. Çocuk işini hakkıyla yapmak için çok çaba sarf ediyordu.

Cooper ise sadece tekneyi kullanmakla ilgileniyordu. Ufak ama güçlü bedeni sert bir şekilde babasının yanında duruyor, yuvarlak siyah gözleri Palmer'ın dümende yaptığı her hareketi ve dişlilerin dönüşünü izliyordu. Ne yazık ki, Palmer motorun gürültüsünden dolayı söylediklerini yetişkinlere ulaştırmak için bağırmakla meşgul olduğu için oğluyla ilgilenemiyordu.

"Baba, dümeni tutabilir miyim? Lütfen?" diyerek onuncu kez sordu.

Palmer çocuğu kovarak "Cooper, bir anlığına da olsa büyükannenin yanına git artık" diye bağırdı.

Cooper kaşlarını çattı ama babasına boyun eğip, bacakları kasılmış bir şekilde ilerleyerek tentenin gölgesindeki Toy ve Lovie'nin yanına oturdu. Cara oğlanın birkaç dakika boyunca yerinde dönüp duruşunu izledi. Bunun ardından onun yalvaran gözlerle babasına bakmak için sinsice dümendeki yerine döndüğünü görünce kendi kendine kıkırdadı. Bu durum Cara'ya göre hem komik hem de üzücüydü, çünkü Palmer'ın babasına karşı aynı şekilde davrandığını ve babasının da onu nasıl kovduğunu hatırlıyordu.

Palmer, Palmer, diye düşündü. Ne yaptığına dikkat et.

Charleston'a geri dönerlerken kırmızı güneş ufukta batıyordu ve sular mükemmel parlak bir pembeliğe bürünmüştü. Limanın dalgaları arasında ilerlerlerken güçlü motor suyu köpürtüyordu.

Linnea "Bak Cara Hala. Sumter Kalesi" diyerek Atlantik'ten Charleston Limanı'nın girişin ortasında duran küçük bir adayı işaret etti.

Cara gülümseyerek başını salladı. Geçmişte o tarihi mekanı milyonlarca kez görmüştü.

Linnea onunla sohbet etmeye niyetlenerek Cara'ya daha da yaklaştı. "Cara Hala, Eyaletler Savaşı'nda ilk kurşununun orada atıldığını biliyor muydun?"

Cara ağzını açtı ama cevap vermek için gereken kelimeleri bulamayacak kadar çok şaşırmıştı.

Palmer karnından yükselen gür bir kahkaha patlatarak bağırdı. "Senin bir Yankee olduğunu düşünüyor! Bu sana o kadar uzun süre kuzeyde yaşamanın dersini verecektir."

Lovie sadece gülümseyip, "Sana söylemiştim," dercesine başını salladı.

Palmer kahkahalar arasında "Ballı pastam" dedi "Eğer senin halan bir Yankee ise ben de öyleyim."

Linnea kafası karışarak babasına baktı. "Ama baba, o Chicago'da yaşıyor."

"Evet, bu doğru tatlım. Ama burada, Charleston'da doğup büyüdü. Tıpkı senin gibi."

Linnea yeniden Cara'ya bakmak için başını çevirdi, parlak mavi gözlerindeki merak, çıldırıp Lowcountry'den ayrıldığı için Cara'nın küçümsenmesi mi yoksa ona acınması mı gerektiğine karar veremediğini yansıtıyordu.

Cara ailesi için garip bir olgu haline geldiğinin farkındaydı. Sıcakkanlı güneylilerin aşina olmadığı soğuk bir iklimde yaşayan bir sürgün gibi kabul ediliyordu. Sadece görev icabı ziyarete gelen, farklı elbiseler giyen ve otelde kalmayı ailesiyle kalmaya tercih eden biri... Aradaki mesafenin acısını onu ölçülü bakışlarla inceleyen bu çocuklarda hissetti.

"Merak etme tatlım." Cara hoşnutsuz bir gülümsemeyle yeğenini rahatlattı. "Bilmemek senin suçun değil. Buradan İç Savaş'tan çok önce ayrıldım." Sırf Palmer'ı bozmak için, onu Yankee yapan bu kalıbı abartarak dile getirmişti.

"Tek başına takılmaya devam et, kız kardeşim." Palmer tek bir vurguyu bile atmadan, kelimeleri uzata uzata konuşmuştu. Cara onun siyah güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini görememesine rağmen, parladıklarını biliyordu. "Ama her zaman annemizin sevgilisi ve her yönden senden üstün olan ağabeyin olarak kalacağım."

Cara bu şakayı umursamadı. Bu sözlerin, ardından geleceklerin sadece ufak bir habercisi olduğunu çok iyi biliyordu. Yaraya tuz basmak Palmer'ın tarzıydı ve her zaman işe yaramıştı. Aile bağları vurgulandıkça Linnea ona iyice ısınmıştı. Sevgiden ziyade meraktan dolayı Cara'nın yanına oturdu. Cara, Charleston Yarımadası'nın ucuna doğru dümdüz ilerlerlerken onun zayıf bedeninin kendisine çarptığını hissedip, içinde küçük yeğenine karşı büyük bir sevgi duydu. Yaşadıkları onun için yeni bir tecrübeydi ve sıcak bir gülümsemeyle Linnea'ya bakınca, onun da aynı şekilde karşılık verdiğini görüp mutlu oldu.

Şehre yaklaştıkça teknedeki herkes sessizleşti. Cara çenesini kaldırınca, içinde şehre şöhretini veren Battery bo-

yunca kümelenmiş tarihi evleri görmenin heyecan verici gururunu hissetti. Yüksek taş setin üzerinde belli belirsiz görünen evlerin, demir bir tırabzana yaslanmış soylu güzeller kadar tatlı ve arzulanan bir havası vardı. İnsan manzarayı ne kadar görürse görsün, yabancı da yerli de olsa, şehri yüzyıllar önce denizden gelen gezginlerle aynı şekilde görmenin heyecanını üzerinden atamıyordu. Charleston en iyi denizden caka satıyor, diye düşündü gülümseyerek.

Büyük motor yavaşlayıp tekne Charleston yat limanına yanaşırken, pervaneler suları köpürtüyordu. Mazot kokusu tuzlu suyunkiyle karıştı. Tekne sallandıkça Cara'nın midesi bulandı.

Linnea "Neredeyse eve geldik" dedi. Sonra kıyıyı göstererek çocuksu bir heyecanla ekledi: "Evimiz işte tam orada."

Cara uzun gemi direklerin ötesindeki Bay Caddesi'ne ve tanıdık gelen malikaneler dizisine bakmak için çenesini kaldırdı. Ev mi? Düşünceleri birkaç sokak boyunca uzanan tuğla, tahta ve demir yığının içinden geçip büyüdüğü eve ulaşırken derin bir nefes aldı. Annesine bakıp Lovie'nin de dudaklarında küçük, imalı yarım bir gülümsemeyle bakışlarını ona diktiğini görünce şaşırdı.

Karanlığın örtüsü altında deniz kaplumbağası kıyıya çıkar. Bir tank gibi ilerleyerek bedenini yavaşça sahilin yukarısındaki kuru bir bölgeye çeker. Sadece dişi deniz kaplumbağası yuva yapmak için kıyıya gelir. Erkek yavru denize bir kez daldı mı, yüzgecini kıyıya bir daha neredeyse asla çıkarmaz.

6. BÖLÜM

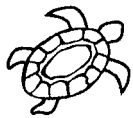

Annesinin evi zenginliğin hala ihtişamla hüküm sürdüğü altın bölge olan Güney Broad Caddesi'nin palmiye ve meşe ağaçlarının gölgelediği tali yollarından birinde yer alan, güzel bir Yunan mimarisi örneğiydi. Birçok insan bu tarihi, soluk renkli evlerin, kiliselerin ve özenli bir işçilikle inşa edilmiş demir parmaklıklarla çevrili bahçelerin özgün mimarisini tasvir etmek için büyüleyici kelimesini kullanıyordu. Olivia ve Stratton Rutledge bu evi 1960'ların ilk yıllarında, Cara'nın doğumundan hemen sonra, şimdiki değerinin çok altında bir fiyata satın almışlardı ve burası Cara'nın içinde büyüyüp yaşadığı tek evdi. Annesi daha çok bir döküntü olan bu evin zarafetine ve cazibesine ilk görüşte aşık olmuştu. Satın aldıktan sonrası da ayrı bir maceraydı. Havuz için toprağı kazarlarken Lovie bahçede sayısız sanat eseri bulmuş ve yıllar sonra konağı üç katlı lüks balkonuyla özene bezene eski ihtişamına kavuşturmuştu. Evin yıllarca her sonbahar, Koruma Topluluğu'nun düzenlediği yıllık ev ve bahçe turuna dahil edilmesi Lovie'nin zaferiydi.

Kaldırımın kenarında durup görkemli meşe ağaçlarıyla çevrilmiş çocukluk evine bakarken, Cara güzel bir evin

her zaman mutlu bir ev anlamına gelmediğini biliyordu. Limandan gelen sise adımını atarak arabadan çıktı. Kapıyı kapatıp eğri büğrü kaldırımdan sessizce geçerek ön kapıya yürüdü. İlerlerken bile, her zaman olduğu gibi topuklarının üzerinde dönerek kaçma isteği duyuyordu. Bu kocaman evin içinde yeniden ziyaret etmek istemediği hatıralar vardı. Ne bir iğrençlik, ne ensest bir ilişki, ne de skandal haberlere konu olacak türden bir şeydi. Onlarınki daha sessiz ve sinsi bir tür travmaydı. O ve Palmer, bu tunç grisi gecenin sisi gibi etraflarını kalın bir tabakayla ve küfle saran, uzun süreli bir dizi aşağılamanın ve birçok üzücü olayın ıstırabını çekmişlerdi.

Göğsü daralarak zile birisinin cevap vermesini beklerken ön kapıda annesi ve Toy'un yanında durup derin bir nefes aldı. Evin içinden çocukların tiz sesli gülüşlerini ve merdivenlere vuran ayak seslerini duydu. Bir dakika sonra, Julia geniş dış kapıyı ardına kadar açıp her birini sıcak bir kucaklamayla karşıladı.

"Nihayet geldiniz. Hepiniz kayboldunuz sanmıştık. Rıhtımdan buraya gelmek ne kadar zamanınızı aldı?"

Cara "Eski mahallede arabayla biraz dolaşmak istedim" diye açıkladı.

"İçeri girin, hoş geldiniz. Çocuklar zıplayan fasulyeler gibi." Julia parlak mavi gözleriyle tamamen uyumlu çiçek desenli enfes yaz elbisesinin içinde ufak ve narin görünüyordu. Cara onu yıllardır görmemişti ve görümcesinin gençlik neşesini, onu daha güzel gösteren olgun bir şıklıkla takas ettiğini düşündü. Ama Julia'nın parlak gülüşünün ardında yeni oluşmuş bir sertlik fark etti, özellikle de gerginliğini belli eden, gözlerinin etrafındaki belirgin çizgilerde... Uzun sarı saçlarını kulaklarındaki büyük yakut ve elmas küpeleri ortaya çıkaracak şekilde sportif ve kısa kestirmişti. Makyajı ustalıkla yapılmıştı. Görümcesiyle manavda karşılaşsaydı onun yine böyle görüneceğinden emindi.

Julia'nın Lovie'yi kendi evinde bir misafir olarak karşılaması biraz küstahça bir davranış gibi görünse de herkesi hoşça ağırlamak için elinden geleni yapmak Güneyli kadın-

lara özgü olduğu için bu tutumunu makul göstermeyi başardı. Toy onun aksine bir katır kadar inatçıydı, ayak diriyor ve isteksizce yarım ağızla bir merhaba demeyi bile çok görüyordu. Cara kızı artık onun güvensizliğini gizlemek için böyle bir maske taktığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Julia alınmadı. Lovie'nin söylediği bir şeye gülerek, hepsini girişten balkona doğru götürdü. Cara gezinmek için içeride kaldı. Yüksek tavanları, yoğun tahta doğramaları, özenle inşa edilmiş şöminesi ve cilalı meşe kaplama zeminiyle bu ev Charleston'ın büyük tarihi evlerinden biri gibi görünüyor, içinde gezen kişiye böyle bir his veriyordu. Ama bir farklılık vardı. Atmosfer çok değişmese de mobilyalar değişmişti. Hatırladığı boğucu duvar kağıtları, parlak ve neşeli renklerle değiştirilmişti; yemek odasında ahududu kırmızısı, ön taraftaki oturma odasında adaçayı yeşili, çalışma odasında ise soğuk, mavimsi yeşil bir renk hakimdi. Pencerelerdeki ağır işlemeli kadife perdeler yerlerini, tavandan yere kadar süzülüyormuş gibi görünen üç metrelik muhteşem ipeklere bırakmıştı. Mükemmel renkler, Cara'nın ailesi tarafından nesilden nesile aktarılan antikalara dikkat çekiyordu.

Palmer ona cin tonik getirerek "Bir hayaletin ete kemiğe bürünmesini bekliyormuş gibi görünüyorsun" dedi. Teknedeki kıyafetlerini pantolonla ve ipek bir polo gömlekle değiştirmişti.

Cara başını çevirip onu görünce yüzünü koca bir gülümseme kapladı. Minnetle içkiyi kabul etti. "Babamı mı kastediyorsun?"

Palmer'ın bakışları Stratton Rutledge'ın merdiven sahanlığında göze çarpan büyük yağlı boya portresine kaydı. "O hala burada, etrafta geziniyor. Orospu çocuğundan asla kurtulamayacağım."

"Kurtulabilirdin."

Palmer başını sallayıp zorla güldü, ama gözleri bomboş bakıyordu. "Şirketi şimdi ben yürütüyorum. Evinde ben yaşıyorum. Onun ismini taşıyorum. Ne diyebilirim ki? Kaderimin peşinden koşmayı bıraktım, artık."

Ağabeyinin gözlerinin içine baktı. "Her birimiz kendi kaderimizi kendimiz çizeriz."

"Eğer buna inanıyorsan, tatlım, sana satmaktan memnuniyet duyacağım bir bataklık arazim var." Kadeh kaldırırken gözleri bardağın üzerinden parlıyordu. Cara çocukken paylaştıkları eski bağı yeniden hatırladı. Palmer "Seni yeniden görmek gerçekten çok güzel" dedi. "Her zamanki gibi güzelsin." Konuyu değiştirerek "Ve uzun boylu" diye ekledi.

177 santim boyuyla, Cara kardeşinin gözlerine neredeyse aynı hizadan bakabiliyordu. Büyürlerken Cara'nın ondan daha küçük olmasına rağmen, daha uzun boylu olması aralarındaki hassas bir meseleydi. Sonra Palmer geç kalmış bir büyüme hamlesi yaparak onu sadece birkaç santimle geçmişti.

"Hala seni geçiyorum" diye ekledi.

"Beni bel bölgesinde de geçmişsin gibi görünüyor."

İftiharla karnını sıvazladı. "Evet hanımefendi. Evlilik bir erkeğe bunu yapıyor. Senin anlayabileceğin bir şey değil."

Cara bu sözlerden etkilenmemiş gibi göründü. "Şimdiye kadar kaçmayı başardım."

"Kadınlar, böyle saçına fikirleri nereden alıyorsunuz? Güneyden olmadığı açıkça ortada. Eğer burada kalsaydın iri yapılı bir kocan ve şu anda etrafında dönen bir sürü çocuğun olurdu. Ah hayır, ona bir baksana. Nasıl da kızmış."

"Annemin çektiği son söylevi bir bilseydin. Çok yoruldum gerçekten."

Durumu anlayarak kıkırdayıp içkisini karıştırdı. "Bu sefer ne kadar süre kalacaksın, peki?"

"Tam olarak bilemiyorum. Annem daha uzun kalmamı istiyor ama dürüst olmak gerekirse biraz içim sıkılmaya başladı. Burada yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Cara, Cara" dedi başını sallayarak. "Bu cenneti bırakıp o soğuk şehre gitmek için sabırsızlanıyorsun değil mi? Seni hiç anlayamayacağım." Başını ilgiyle yukarı kaldırdı. "Annemin sana mektup yazdığını mı söylemiştin?"

Başını sallayıp içkisinden bir yudum alarak daha ciddi bir tavır takındı. "Evet. Her zamanki nazik ateşkesimiz yıllar boyunca ikimiz için de işe yaramıştı, ama sanırım babam öldüğünden beri onun için işler değişti. Beni özlediğini düşünmek istiyorum. Ama daha çok, babam da gittiğine göre bütün ıvır zıvır işleri benim halletmemi istiyor galiba."

Palmer'ın yüz ifadesi sertleşti. Bunu pek belli etmese de, Cara'nın hassas bir konuya değindiğini anlamasını sağlayacak kadar belirgindi.

"Nasıl halledeceksin?"

"Onu da bilmiyorum. Kilerde depoladığı bütün ıvır zıvırları karıştırmak ve şimdi plaj evinde yaşadığı için bu evden bazı şeyleri pay etmek istediğini düşünüyorum. Sanırım evi satmak istiyor. Seninle bu konu hakkında konuşmadı mı?"

Yüzüne bir kasvet çökerek Cara'yı onun anlayamadığı sorgulayan bir ifadeyle inceledi. Yavaşça "Hayır" dedi. "Hayır, konuşmadı."

"İnanıyorum ki, annem..."

Ağabeyi onun sözünü kesip kolunu oturma odasına doğru uzatarak "Evi nasıl buldun söyle bakalım?" diye sordu.

Cara konunun aniden değişmesine çok şaşırmıştı ama Palmer'ın fikrine başvurulmadığı için üzüldüğüne kanaat getirerek bunun üzerinde durmadı.

Onu güneş alan odaya doğru takip ederek "Ev oldukça farklı görünüyor" diye cevap verdi. "Çok daha, bilmiyorum... Genç duruyor. Hatta neşeli. Dekoratör harikaymış."

Palmer'ın gözlerinin içi güldü. "Bütün övgüyü Julia hak ediyor ve ona bununla ilgili bir şeyler söylersen gerçekten çok hoş olur. Her detay için köle gibi çalıştı. Sana rahatlıkla söyleyebilirim ki, perdeler, yatak örtüleri, yastıklar ya da aklına gelebilecek her şey için eve getirdiği örnek kumaşlara bakmaktan şaşı oluyordum neredeyse. Bir de pervazlar. Hayatın boyunca bu kadar çok pervaz görmüş olamazsın."

"Ona söyleyeceğim. Harika bir iş çıkarmış." Ardından içkisine bakarak sordu. "Annem değişikliklere karışmadı mı?"

Palmer ona garip bir ifadeyle baktı. "Karışmak mı? Neden karışsın ki?"

"Bilmem. Bu evde uzun yıllar boyunca yaşadı, sonuçta..."

Aşırı özgüvenli bir tavırla "Hayır hayır, çok seviyor" dedi. "Julia da tadilat yapmaya bayılıyor. Ben de öyleymiş böyleymiş umursamıyorum, bu yüzden herkes mutlu. Ama geleneksel şeylerin senin tarzın olduğunu sanmıyorum. Anladığım kadarıyla modern, boş görüntüyü tercih ediyorsun."

Cara'nın bakışları lüks odaları dolaşırken, tercihinin hala aynı yönde mi olduğunu merak etti. Ağabeyinin gözünün içine bakıp kurnazca gülümseyerek "Belki" diye cevap verdi. "Ama kadının ayrıcalığı fikrini değiştirmesidir."

"Umarım Frogmore yahnisi konusunda fikrini değiştirmemişsindir. Adamım! Üstünde senin ismin yazılı koca bir tencereyi mutfakta bekletiyorum. Birazdan hazır olur. Julia!" diye seslendi.

Julia köşeden başını uzattı. "Evet tatlım?"

"Ben yahniyle ilgilenirken sen de kız kardeşime kemirecek bir şeyler ver." Cara'nın yüzüne bakıp göz kırptı. "Senin için özel yaptım."

Cara Palmer o kadar zaman sonra en sevdiği yemeği hala hatırladığı için yüzünün mutluluktan kızardığını hissederek ziyafeti sunmaya yardım etmek için mutfaktaki Julia'nın yanına gitti.

Uzun beyaz mumlar onları aydınlatıp işlemeli kristal şamdanlar gökyüzündeki ay gibi parlarken, ahududu renkli yemek odasında hep beraber oturmuşlardı. Eski zamanlardan konuşuyorlardı. Aslında daha çok Palmer konuşuyor, o şehirdeki evde ve plaj evinde paylaştıkları mutlu anları ve komik hikayeleri yeni baştan anlatırken, Cara arkasına yaslanmış, kızıl kestane renkli uzun masanın başında onu dinliyordu. Babalarının hikaye anlatma yeteneği ağabeyine de miras kalmıştı. Güneyli genç oğlanlara öğretilen, yaş ilerledikçe gelişen bir kelime becerisiydi. Ama sadece birkaçı ince detayları çekip çıkarmak, onları renklendirerek anlat-

mak ve dinleyicinin o kişiyi sanki önünde ete kemiğe bürünmüş gibi görebilmesini sağlayacak kadar doğru bir betimleme yapabilmek yeteneğine gerçekten sahip olabilirdi. Palmer eski anıları hayata getirirken dinleyiciler öne doğru eğilmişlerdi. Palmer konuştukça, sanki anılarını tekrar yaşıyormuş gibi görünüyor ve Cara ve Lovie'yi de beraberinde sürüklüyordu. Her ikisi de yorumlarıyla arada sırada hikayeye dahil oluyorlardı.

Toy başlangıçta sıkılmış gibi davransa da, sonunda o da kendini kaptırdı. O ve çocuklar, karides buğulama, sosis ve mısırı mideye indirdikleri gibi hikayeleri de çabucak yutarken, gözlerini kocaman açarak oturuşu Cara'nın gözüne çarptı. Bazen Palmer onları o kadar güldürüyordu ki çocuklar yiyeceklerin içeride kalması için ağızlarını kapatmak zorunda kalıyorlardı. Toy bile gülümseyip kahkaha atacak kadar rahatlamıştı.

Fakat akşam ilerleyip daha fazla şarap tüketildikçe Palmer'ın yanakları kızardı ve renkli, yumuşak hikayeleri acı dolu bir hal aldı. Üzüntülerle dolu geçmişlerinin daha karanlık taraflarına değindiğinde rahatsız edici bir gerginlik hepsinin etrafını sardı. Ayağa kalkmak için sandalyesini ittiğinde, kadınlar neredeyse duyulabilecek kadar derin bir nefes alarak rahatladılar.

Palmer boş şarap şişelerini masadan toplayarak "Bence bir şişe daha açmalıyız, ne dersiniz?" diye sordu. "Hepiniz burada bekleyin, ben şimdi geliyorum."

Palmer odadan ayrılır ayrılmaz, Lovie anlamlı bir tavırla Julia'ya baktı.

Kadın hemen ayağa kalktı. "Gelin çocuklar. Acele edip büyükannenizle Cara Halanıza hızlı bir iyi geceler öpücüğü verin."

Alelacele öpücükler verildikten ve şefkatli sevgi ifadeleri dile getirildikten sonra Julia çocukları yatağa yatırmak için izin istedi.

Toy da durumu anlamıştı. "Gerçekten çok yorgunum Bayan Lovie. Kanepede biraz uzanıp ayaklarımı dinlendirmemin sakıncası var mı?"

Lovie rahatlamış görünüyordu. "Tabii ki, bu iyi bir fikir. Biraz da televizyon izle istersen. Ama fazla rahatlama. Birazdan ayrılacağız."

Toy masadan ayrıldıktan biraz sonra, Palmer bir başka şarap şişesiyle odaya geri dönmüştü.

Lovie peçetesini masanın üzerine bırakarak "Oğlum geceyi sona erdirmenin vakti geldi sanırım" dedi. "Harika bir gündü. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Palmer olduğu yerde kalakaldı. Küskünlükle karışık yalvarırcasına bir ses tonuyla "Hayır hayır, gitmeyin" diyerek karşılık verdi. Şişeyi masaya getirip tıpasını açmaya başladı. "Daha gecenin ortasındayız ve seni artık hiç göremiyoruz, anne." Ardından durumu sanki yeni fark etmiş gibi etrafına bakınıp "Çocuklar nereye gitti?" diye sordu.

Lovie "Julia onları yataklarına yatırdı" diye cevap verdi.

Palmer kaşlarını çatarken gözleri öfkeyle parladı. "Bu aptal kadın neden şimdi bu kadar acele ediyor ki?" Bir adım atıp başını merdivenlere doğru uzatarak "Julia!" diye haykırdı.

Cara ağabeyine şaşkınlıkla baktı.

"Evet?" Yukarıdan Julia'nın keyifsiz sesini duydular.

Palmer "Yukarıda ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Çocukları yatağa yatırıyorum. Geç oldu."

Lovie sakinleştirici ve rahatlatıcı bir ses tonuyla "Sus artık Palmer" dedi. "Bir odadan diğerine böyle bağırdığında balık satıcılarına benziyorsun. Bırak da o tatlı çocukları yatağa yatırsın."

"İstedikleri zaman yatağa gidebilirler. Seninle daha fazla zaman geçirmelerini istiyorum."

Cara çok fazla şaraptan çılgına dönmüş, çirkin ve ona gayet tanıdık.gelen bir adamın siması karşısında kaskatı kesildi.

"Yoğun bir gün geçirdiler ve göz kapakları güzel gözlerinin üzerine kapanıyordu. Küçükler ve uyumaları gerek. Ben de yaşlıyım, benim de yatağıma gitmem gerek. Ayrıca

kısa bir araba sürüşü mesafesindeyim. Torunlarımı ne zaman istersen ziyaretime getirebilirsin."

Palmer somurtarak başını salladı. "Senin gitmenle her şey bambaşka oldu. Büyükannelerinin etkisine ihtiyaçları var. Julia iyi bir kız ama hepsi bu... Senin çocuk yetiştirme becerine sahip olmadığını kabullenmemiz gerekir."

Cara annesinin ve kız kardeşinin önünde karısını aşağıladığı için Palmer'a sertçe baktı.

Ağabeyi "Neden bizi bırakıp gittin ki?" diye homurdanmaya devam etti. "Burası her zaman benim olduğu kadar senin de evin olacak."

Cara onu tersleyerek "Ne kadar cömertsin!" dedi.

Palmer kendini şiddetle savunarak "Ama öyle!" dedi. "Annemin ayrılmasını asla istememiştim." Birkaç damlasını dökerek Cara'nın bardağına biraz daha şarap koydu. Ardından neredeyse yüzünü ekşiterek "O ısrar etti" dedi.

Lovie elini bardağının üzerine koyarak ikna edici tatlı bir ses tonuyla "Bu doğru" dedi. "Kalmamı istediğini biliyorum ve çok duygulandım ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir yerde şimdi yaşadığım yerde olduğumdan daha mutlu olamazdım. Küçük plaj evimi daima sevmişimdir."

Palmer kendi bardağını doldurarak "Sen her zaman bu evi sevdin" diye karşılık verdi.

Cara ve Lovie birbirlerine endişeli bakışlarla baktılar.

Rahatça oturarak "Ama madem konuyu açtın" dedi. "Şunu mantıklı bir şekilde konuşalım." Sandalyesinde yeniden doğrulup dirseklerini dik açıyla masanın üzerine koydu. "Pekala, açık ve basit olacağım. Anne, geri dönüp bizimle yaşamanı istiyorum. Adada o kadar uzakta kalmandan hoşlanmıyorum. Senin tam burada, gözümün önünde olmanı istiyorum."

"Şu anda olduğum yerden oldukça memnunum."

"O eski evden mi? Her şeyden önce orası tam bir yangın kapanı. Ayakta zor bela duruyor. Kahretsin, sağlam bir rüzgar o kulübeyi temelinden alıp götürecek."

Lovie savunma yüklü bir ses tonuyla "O küçük kulübe

benim sayabildiğimden daha fazla kasırgaya dayandı" diyerek karşılık verdi.

Palmer elini kaldırdı. "Evin bakımı ayrı bir mesele. Burada yaşayabilecekken o kızı işe alman da bir başka mesele. Ama bunlar son vergi değerlendirmesinde öğrendiğimiz şok edici gerçekle karşılaştırıldığında ufak lokmalar. Bu küçük arazi parçasının değeri son birkaç yılda tavana vurmuş." Gözleri parlayarak dirsekleri üzerinde ciddiyetle öne doğru uzandı. "O değersiz küçük kulübe, birinci dereceden okyanus arazisi üzerinde. Adada böyle bir güzelliğe artık nadiren rastlanıyor ve bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Yeni vergi hesabı tansiyonumun yükselmesine neden oldu."

Üzgün görünen Lovie oğluna doğru uzandı.

"Ama Palmer, vergi indirimi için başvurmadın mı? Geçen aralık buraya geldiğimde bunu benim için yapmanı söylemiştim."

"Yaptım ama hala büyük bir meblağ. Paranın büyük bir kısmı yatırımda anne ve borsanın şu anki haliyle nakit akışın oldukça kısıtlı. O evi daha fazla elde tutman hiç mantıklı değil artık."

"Çok paraya ihtiyacım yok."

"Mesele bu değil anne. Şimdi bilgiçlik taslama da beni dinle. Kendi araştırmamı yaptım ve o kulübenin, ne kadar içler acısı bir halde olsa da en az yedi yüz hatta sekiz yüz bin dolar ettiğini öğrendim. Belki daha da fazla. Şimdi asıl mesele, evin tam karşısında üç boş arazi var. İkisi açık park alanı olarak Sahil Koruma Vakfı'na tahsis edilmiş."

Cara'nın kaşları kalktı. Bunu bilmiyordu. Eğer öyleyse, bu durum annesinin arazisine büyük bir değer katardı.

Palmer "Şimdi gördüğüm kadarıyla" diyerek sözlerine devam etti. "Eğer senin tam karşındaki araziyi de satın alabilirsem, iki tane birinci dereceden arazimiz olur. Birini diğerine kesin bir okyanus manzarası sağlayacak şekilde konumlandırarak, rastgele iki ev inşa ederim. O zaman araziye paha biçilemez. Milyonlar eder."

Lovie kısık bir sesle "Orası benim için zaten paha biçilemez" dedi.

"Tabii ki öyle anne, orayı sevdiğini biliyorum. Ama doğru zaman gelmişken harekete geçmeliyiz. Başka biri almadan önce o araziyi almalıyız."

Cara "Üçüncü arazinin kime ait olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Palmer başını salladı. "Hayır ama adamların üzerinde çalışıyorlar. Öğrenmem sadece an meselesi."

Lovie "Öyleyse, anladığım kadarıyla evi şimdi mi satmamı istiyorsun?" diye sordu.

Annesinin ses tonunda Cara'yı endişelendiren, sorunun içine gizlenmiş demir gibi bir sertlik vardı. Lovie'nin yüzüne baktı. Vakur ve solgundu. Palmer'ın yüzü tam tersine pancar gibi kızarmış, gözleri koku almış bir tazınınki kadar canlanmıştı.

"Bence bunun hakkında konuşmalıyız. Seçeneklerimiz ne görelim."

Lovie dönüp Cara'ya baktı. "Satmamı istiyor musun?"

Cara soruyu beklemiyordu. "Bu bana kalmamış."

Palmer "Niye ona soruyorsun?" diyerek öfkeyle araya girdi.

Cara çıkıştı. "Ailenin bir üyesi olarak en azından fikrimi belirtmeye hakkım var."

"Hak mı? Yirmi yıllık yokluktan sonra hala hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annesinin "Cara" derken kullandığı ses tonu Cara'nın dikkatini yeniden kendine çekti. "Satmamı istiyor musun?"

Cara düşünerek dudaklarını büzdü. İş hayatındaki güçlü yanlarından biri de, kendisini bir denklemden soyutlayıp tarafsızca düşünebilmekti. Cevap verdiğinde sesi sakin ve kararlıydı. "Eğer Palmer'ın söylediği doğruysa ve o iki arazi park olarak bağışlanmışsa, o zaman senin arazin bankadaki bir altın gibi. Güvende. Para da bir mesele değil veya en azından olmamalı." Palmer'a baktı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, annem güvenilir hisse senetlerine yatırım yapmıştı.

Onlar batarsa ülke de batar. Bu yüzden," diyerek annesine dönüp konuşmasını tamamladı. "Bana göre, seni ne mutlu ediyorsa onu yapmalısın, anne. Senin arazin. Senin hayatın. Keyfini çıkar."

Lovie'nin yüzü yumuşak bir gülümsemeyle rahatlarken gözleri ferahlama, hatta umutla bakmaya başladı.

Palmer "Ve sen de plaj eviyle hiç ilgilenmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Çirkin bir soruydu ve Cara bunu duyduğuna üzüldü. Annesine baktı. Öne doğru uzanmış, dikkatle cevabına odaklanmıştı.

Cara içtenlikle "Hayır" diyerek cevap verdi. "Orası anneme ait. Umarım orada çok uzun bir süre mutlu bir şekilde yaşar."

Palmer sandalyesine yaslanıp karnının üstünde parmaklarını birleştirdi. "Gerçekten mi? Ani bir ilgiyle bu evdeki ve plaj evindeki ıvır zıvır işleri halletmek için o kadar yıldan sonra eve geri dönmen tuhaf bence."

İçki konuşuyordu ve Cara oltaya gelmedi. "Sana söylemiştim, Palmer. Eve geldim çünkü annem öyle istedi. Çıkarcı biri olduğum şüphesinden vazgeç. Durumum iyi Palmer, zengin olmasam da rahatım yerinde. Gayet de iyi bilirsin ki, her zaman kendi kendime yetebilmişimdir." Sandalyesine sırtını yaslayarak hafif bir gülümsemeyle ekledi. "Ben paramı eski usulle hak ederek kazandım. Annemden gelebilecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Palmer ağır ağır konuşarak "Tatlım" diye karşılık verdi. "Ben de paramı gerçek eski usulle kazandım. Mirasa kondum." Gülerek, hala orada olan, sadece yüzeyin altında köpüren gerginliği yok etmeye çalıştı. Tekrar Lovie'ye döndüğünde yüzü samimi görünüyordu. "Anne mantıklı ol. Finansal tabloyu bir kenara koysak bile sağlığın konusunda gerçekçi olmalıyız. Ne kadar güzel olsan da, yeniden gençleşmen imkansız. Orada kendi başına yaşaman güvenli değil. Bizler şehir merkezindeyiz. Doktorların şehir merkezinde. Acil bir müdahaleye ihtiyacın olsa, gerçek bir yardım

alabileceğin yerlerden çok uzaktasın. Seni hayatının bu döneminde kendi başına bırakırsam, oğulluk görevimi nasıl yerine getirmiş olurum?"

Lovie soğuk bir ifadeyle "Endişeni takdir ediyorum" diye karşılık verdi. "Ama yalnız değilim. Kaplumbağa Hanımefendileri bana göz kulak oluyor ve Toy da günlük ihtiyaçlarımı karşılıyor." Lovie kızın adını söylediğine pişman olmuş görünüyordu çünkü çabucak ağzını kapadı.

Palmer bu fırsatı kaçırmadı. "Bu da başka bir şey! Bu kız hakkında ne biliyoruz? Seni soyup soğana çeviriyor olabilir."

Lovie başını avuçları arasına alıp sallayarak "Ah, Tanrı aşkına..." dedi.

"Parada gözü olmadığını varsayalım, peki hamileliğinden ötürü zar zor yürüyebilen bir kızdan ne tür bir yardım alabilirsin? Sana nasıl bakabilir? Kendine bakamayacak kadar genç neredeyse. Demek istiyorum ki, kahretsin!" Palmer elini masaya vurdu. "Çocuklarımın o türde biriyle muhatap olmasını istediğimden emin değilim. Onu evimde bile istemiyorum. Kim bilir nerelidir? Linnea'ya nasıl örnek oluyordur acaba?"

Cara omzunun üstünden baktı. Toy'un ağabeyini duyup duymadığını merak ediyor, Palmer'ın o şekilde bağırmasından sonra duymamış olamayacağından şüpheleniyordu. Annesinin kızı şiddetle savunmasını bekledi ama onu tekrar omuzları çökmüş bir halde görüp hiçbir şey yapmayacağını anladığında eski bir hayal kırıklığı baş gösterdi. Kendini daha fazla tutamayınca, Chicago'daki toplantı salonlarının bile donakaldığı bir sesle bağırdı. "Bu kadarı yeter Palmer! Bu kızı daha tanımıyorsun ama onu sırf hamile olduğu için mi aşağılıyorsun? Bu ikiyüzlülük değil mi? Yıllar önce gerçekleşen bir olay hafızamda canlandı sanki..."

Palmer'ın yüzü renkten renge girdi ama başını öne eğecek kadar terbiyeye sahipti.

Cara eski rezaleti daha fazla uzatmayarak "Öyleyse, hatırlıyorsun" dedi. Onun yıllar önce eline geçen her fırsatta

liseli bir kızı babasının avcı kulübesine götürdüğünü hatırladığını biliyordu. Tahmin edilebilir şekilde sonuçlanmış, paralar ödenmiş ve Palmer ucuz kurtulmuştu. Fakat aynı şeyi kız için söylemek çok zordu. Cara onun adını hatırlamıyordu ve Palmer'ın da hatırlamadığına dair bahse girebilirdi. Bazı şeyler asla değişmiyor diye düşünerek iç çekti. Bedeli ödeyen daima kızlar oluyordu.

Palmer'ın bardağını indirdiği ve Cara'nın derin bir nefes aldığı sırada garip bir sessizlik oldu. Cara'ya göre gece bitmişti.

"Bence anı tünelinde bir gece için yeterince dolaştık" dedi. "Annem kulübede kalmaya karar verdi ve bu genç bayanı refakatçisi olarak seçti. Bir değeri var mı bilmiyorum ama Toy'un düzgün, çalışkan bir genç kadın olduğunu ve çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim. Hem de elinden gelenin en iyisini yapıyor ve bu son birkaç gün için kendi adıma aynı şeyi söyleyemem." Lovie'ye döndü. "Son günlerde bu kadar tembel olduğum için özür dilerim anne, ama sanırım bu güzel yemek ve konuşmalar beni yeniden canlandırdı. Kim olduğumu ve neden burayı terk ettiğimi şimdi kesinlikle hatırlıyorum. Palmer, söylediğime alınma ama babam kadar zalim ve önyargılı bir domuz olmuşsun. Seni artık tanıyamıyorum."

Palmer kısa süreliğine incinmiş görünse de, ardından ifadesi sertleşti. Tekrar konuşmaya başladığında, gülümsemesinin cazibesine rağmen sesi boğuk ve soğuk geliyordu. "Benim hakkındaki fikirlerin yüzünden düş kırıklığına uğradıysan üzgünüm ama gerçek şu ki sevgili kardeşim, bir süreliğine resmin dışındaydın, kendi hayat tarzını sürüyor, kendi işinle ilgileniyordun. Annemize bakmak bana düştü."

Cara "Ona çocukmuş gibi davranıyorsun!" diye parladı. "Onun kocası değil, oğlusun. Ona daha fazla saygı göster. Sonuçta para onun parası. Annem kendi maddi durumunu idare etmek konusunda son derece yetenekli. Bence sen onun üzerinde kontrol sahibi olmaktan zevk alıyorsun. Tıpkı babamın yaptığı gibi."

Palmer'ın yüzü bir an donunca, Cara ifadelerindeki doğruluğa rağmen onun bir zamanki çocuk halini hatırlamış, ağabeyi için anlık bir acı hissetmişti. Sonra Palmer'ın yüzünde katı bir gülümsemenin belirişini izledi.

"Sadece görevini yerine getiren bir oğulum. Ona sor."

Cara annesine döndü.

Lovie sanki kabuğuna çekilmiş gibi uzak bir sesle "Rakamlara aklımın ermediğini bilirsin" diyerek karşılık verdi.

Palmer hassas konuya geri dönerek "Beni babama mı benzetiyorsun?" diye sordu. "Belki öyleyimdir. Armut dibine düşermiş, değil mi? Ama ne dersen de, gerçek şu ki sen Chicago'dayken ben burada onun iğrenç alkol bağımlılığıyla ve her zamanki lanet cimriliğiyle uğraşıyordum. O öldükten sonra, sırf viski ve puronun iğrenç kokusundan arındırmak için Julia evi yeniden boyamak zorunda kaldı. Ben annem için buradaydım, ona göz kulak oluyordum ve her ikimiz de biliyoruz ki mesele sadece para değil." Kendi kendini galeyana getirirken gözleri parlıyordu. "İşi bana bıraktı, sana değil. Mülkünü bana bıraktı, sana değil. Neden? Beni daha çok sevdiği için değil, bunu her ikimiz de biliyoruz" dedi acı dolu bir ifadeyle. "Sen ona, tüm bunlara sırtını döndüğün ve bu durumu onun başına kaktığın için. Seni bunun için asla affetmedi."

Öfkeyle dolu bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Ben de onu bize karşı olan davranışları yüzünden asla affetmeyeceğim" dedi. "Sana karşı olan davranışları yüzünden de, anne."

Lovie gözlerini kaçırdı.

Cara annesinin yeniden kabuğuna çekildiğini görmeye dayanamadı. Bu durum ona adeta fiziksel bir acı verdi. Masanın başında oturan bu mütevazi varlık kendisini büyüten annesi, plaj evindeki kadın ise tamamen başka birisiydi. Annesini düşündüğünde aklına "yerinde durmayan" ve "itaatle boyun eğen" kelimeleri gelirdi. Ailenin bu aynı uzun ve cilalı masadaki akşam yemeği sohbetleri sırasında, Olivia Rutledge genelde sessizce oturup dinler veya tek

kelime etmeden ikram için mutfaktan yemek odasına gidip gelirdi. Sadece doğrudan kendisine bir soru yöneltildiğinde, kimsenin hatırlamadığı veya umursamadığı bir noktada kızışan tartışmalara katılırdı. Ne kadar zalim olursa olsun, kocasına da asla karışmazdı. Cara ve babası için aralarında geçen tartışmalar karşılıklı atışma ve kazanmaya odaklıydı. Annesiyle Palmer ise kurşunlardan kaçmaya odaklanırlardı. Cara'nın çok güçlü olduğunu düşünüyorlardı. Asla anlamadıklarıysa, onun ateşe karşılık vermesinin hayatta kalmak için başvurduğu bir yöntem olmasıydı.

Erkek kardeşine bakarken eski, soğuk bir köz göğsünde alevlenmişti. "Geçmişten bahsetmeyelim."

Sarhoşluğun bütün etkileri silinen Palmer "Maalesef geçmişin günümüze yansımaları var" diyerek sözlerine devam etti. "Sen yokken nelerin vuku bulduğuyla ilgili seni kısaca bilgilendirmeme izin ver."

"Palmer..." Lovie araya girdi.

"Anne, açıkça belli ki Caretta'mızın işlerin nasıl olduğuyla ilgili hiçbir fikri yok. Hiçbir sır olmamalı. Öğrenmemesi doğru değil."

Cara "Neyi öğrenmek?"diye sordu. "Hepimiz iyi biliyorduk ki, babam ölmeden önce şirketi sana devredecekti. En büyük çocuk sen olsan da olmasan da, doğrusu buydu. Ben istemiyordum ve sen de hak etmiştin. Bir sürü şeye katlandın ve çok çalıştın. Senin adına mutluyum."

Palmer kısaca başını sallayarak bunu onayladı. "Ama bana bıraktığı tek şey bu değildi. Eğer vasiyet okunurken buralarda olsaydın, bilirdin."

Cara "Bu konuya şimdi hiç girmeyelim" dedi.

"Bana varlığından aslan payını bıraktığını bilmen gerek."

Cara bu sözleri onaylaması için Lovie'ye baktı. Babasının annesine ettiği son hakaret midesini bulandırmıştı. "Yarısını bile mi almadın? Ama anne, para öncelikle senin hakkındı."

Palmer cevap verdi. "Babam ölene kadar her şeyi kendi adınaydı. Bu ev bile."

Cara soluğu kesilerek "Hayır" dedi. Yüz ifadesi donup kalırken vaziyeti anlayamamışçasına annesine baktı. Lovie oturmuş, ellerine bakıyordu. Nasıl onun her şeyi elinden almasına izin verecek kadar zayıf olabilirdi? Palmer'ın gecenin başında evle alakalı sarf ettiği anlamsız sözler şimdi anlam kazanmıştı. Cara başını Palmer'a çevirirken sesi yükseldi.

"Annemin evini mi aldın?"

Palmer'ın yüz çizgileri öfkeden belirginleşti. "Kahretsin, hayır. Beni ne sanıyorsun? Tabi ki almadım. Orospu çocuğu sadece onu üzmek için vasiyetinde evi bana bıraktı. Geri vermeye çalıştım." Onaylaması için Lovie'ye döndü. "Değil mi?"

Lovie başını sallarken gözyaşları gözlerini nemlendirdi.

"Anlamıyorum" dedi Cara.

Palmer "Babam..." diyerek konuşmaya başladı.

Lovie "Açıklamama izin ver" diyerek araya girdi. Sesi alçak ama anlaşılırdı. "Evi geri alamazdım. Tamamını Palmer'a verdim." Cara'nın gözlerine baktı. "Sen hiçbirini istemiyordun, Cara. Yıllar boyunca, bunu açıkça belirttin. Palmer gerçekten istemişti. Julia ve çocukları için istemişti. Evle ilgilendiler, evi sevdiler ve hak ettiler. Üstelik burada çok mutlular. Nihayetinde bütün istediğim de buydu. Mutluluğun bu eve geri dönmesiydi. Bu odaları gülen bir ailenin doldurmasıydı." Yaşı ve hastalığıyla daha da solmuş mavi gözlerini acıyla odanın içinde dolaştırdı. "Sebebi ne olursa olsun, bu kararı babanız uygulamaya koydu. Ama sonuçta bu benim kararımdı. Ne Stratton'un ne de Palmer'ın. Benim. Sadece benim."

Cara annesinin gözlerinin içine baktı. Acısı onu hayal edebileceğinden daha sert ve daha derinden vurmuştu. Palmer'ın eve miras konmasından dolayı değil. Annesinin düşüncelerini duymuş ve bunlar ona mantıklı –ve hatta adil– gelmişti. Ama hiç düşünülmemiş miydi bile? Acı veren buydu. İçten içe kendini suçluyordu. Her şeyin kendi yüzünden olduğunu bilecek kadar dürüsttü. Evden ayrıldığında, tabii

ki genç ve dik başlıydı. Kim on sekizinde öyle olmamıştı ki? Ama görmezden gelinmek? Duygularının mantığı üzerinde hakimiyet kurduğunun farkındaydı ama bu durumun önüne geçemiyordu. Babası öldüğünde mesleğinde güvenli bir mevkideydi ve her şeyden uzaklaşacak kadar güçlüydü. Fakat şimdi yumuşak zemindeydi. İki haftadan daha az bir süre önce işinden kovulmuş ve erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti. Şimdi ise teselli bulmak için eve gelmiş, ailesi tarafından da gözden çıkarıldığını öğrenmişti.

Annesinin gözleri endişeyle doldu. "Eğer bu evden almak istediğin bir şey varsa, bir parça mobilya, tablo, ne olursa..."

Palmer "Tabi ki Cara," diyerek araya girdi. "Bana sadece ne istediğini söyle."

Ona şöyle bir baktı, ailesinin gözündeki değerini gösteren, her şey olup bittikten sonra gelen bu teklife cevap veremedi. Cara zamanın sınadığı bir kendini savunma mekanizması olarak kabul ettiği bir bitkinlik hissetti. Sanki eskiden kendisini bir sürü mızraktan koruyan onlarla arasındaki çelik duvar oracıkta yıkılıvermişti. İlk yıkılışı da yirmi iki yıl önce tam bu masada gerçekleşmişti. Tam on sekizine basmış, babasına Boston University'ye gideceğini söylemişti. Babası yine sarhoştu ve öfkeli gözleriyle Palmer'ın şimdi oturduğu yerde oturuyordu. Annesi ise onun tam karşısında, şimdi oturduğu yerdeydi. Her zamanki gibi gözlerini tabağına indirmişti. Masada onun tam karşısında oturan Palmer donakalmış, sessiz olması ve sadece idare etmesi için kız kardeşine gözleriyle yalvarıyordu.

"Sen kim olduğunu zannediyorsun, küçük kız?" diye kükremişti babası. "Ben ne dersem onu yapacaksın. Eğer bu şehirden –bu evden– bir adım dışarı atarsan, aramızdaki her şeyi yırtıp atmış olacaksın, anladın mı? Kuzeye gitmiyorsun, o kadar. Bu küstahlığa izin vermeyeceğim. Özellikle de yetiştirilişine uygun bir hanımefendi gibi davranmayan patavatsız genç bir kızın küstahlığına... Annen için bir utanç kaynağısın. Benim için de. Nereye gittiğini sanıyorsun?

Buraya dön! Caretta Rutledge! Evden ayrılırsan benden ne bir dolar ne bir parça mobilya ne de caddede benimle karşılaştığında bir selam alacaksın."

O zaman yaptığı gibi şimdi de içgüdüsüyle hareket etti. Aile antikalarına ne kadar hayran olsa, hatta üzerlerine titrese de, bir parça bile alırsa onun bileğine bağlanmış kendisini aşağı çeken ağır bir taşa dönüşeceğini biliyordu. Özgürlüğüne şimdi de en az o zamanki kadar ihtiyacı vardı.

Sakin bir sesle "Teşekkür ederim ama hayır" dedi. "Bunlar sana ve Julia'ya verildi. Hiçbir şey istemiyorum. Bana her şeyi açıkladığınız için teşekkür ederim."

Şimdi bütün istediği kendisini daha fazla küçük düşürmemekti. Bu evde her zaman hissettiği baskı her tarafını sarmış onu boğarken, kendini kaybedip sert bir kahkaha atmaktan ya da acıyla ağlamaktan korkuyordu.

Tam bir sessizliğe bürünerek ayağa kalktı. Ruhsuz bir halde, her zamanki nazik veda hareketlerine ve mırıldanmalarına katlandı. Toy çağrıldı, Julia onlara katılmak için aşağıya indi ve Cara iki yanındaki Lovie ve Palmer'la birlikte, gözü hiçbir şey görmeyerek evden çıkmak üzere ilerledi. Kapıda Palmer yanağını öpmek için öne doğru uzandı.

Kapı arkasından kapanmadan önce aniden esen kuvvetli bir rüzgarın, sanki kendisiyle alay eden bir hayaletin uğultusunu andıran sesini duydu.

Eğer doğru yeri bulamazsa, kökle veya kayayla karşılaşırsa veya davetsiz bir misafirin varlığını hissederse, deniz kaplumbağası yumurtalarını bırakmadan denize döner. Bu "Göstermelik Sürünme" olarak bilinir.

7. BÖLÜM

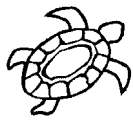

Sessizce eve dönüyorlardı. Bunun sebebi belki birçok şeyin çoktan söylenmiş olması belki de yeterince söylenmemesiydi. Ne olursa olsun, nehirler üzerinden geçerek durgun bataklığın karşı tarafına ulaşıp Sullivan Adası'ndan da Palmiye Adası'na arabayla geri dönerlerken kimse konuşma gereği duymadı. Bulutlar alçakta ve yoğundu. Sadece birkaç evin ışığı bu kadifemsi karanlığı parçalıyordu.

Lovie arka koltukta Toy'la beraber oturuyor ve loş ışıklı arabada kızının siluetini izliyordu. Cara omuzlarını geriye atmış, direksiyonu sıkıca kavramıştı. Lovie bu pozu iyi bilirdi. Çocukken ne zaman üzülse, Cara sessizleşir ve kesinlikle yaklaşılamayacak kadar sert bir tavır takınırdı. Palmer ağlayıp yaygara koparırdı, ama birisi Cara'ya nasıl olduğunu sorarsa sadece başka bir yöne bakıp "İyiyim" diyerek cevap verirdi.

Kulübeye vardıklarında Cara annesi için nazikçe kapıyı açtıktan sonra, herhangi bir tartışmayı engellercesine hızla eve girdi. Lovie içeri girene kadar, Cara kendine bir bardak su doldurmuştu. Hızla "İyi Geceler" deyip el sallayarak odasına sıvıştı ve kapıyı kapattı.

Toy soğuk ve mesafeli bir tavırla "Sanırım ben de yatağıma gideceğim" dedi.

"İyi misin?"

"Sadece yorgunum" diye cevap vermesine rağmen gözlerini kaçırdı.

Lovie onun uzaklaşmasını izlerken büyüyen bebeğinin artan ağırlığıyla sallanan kalçalarını gördü. "O zaman iyi geceler, sevgili kızım."

Toy sadece başını sallayarak odasına gitti.

Lovie bir çaydanlığa çay koymak için yavaşça mutfaktaki ocağa doğru yürüdü. İki fincan çıkarıp kaşıkla çaydanlığa bitki çayı koyduktan sonra ardından ellerini havluya sildi. İşi bitince elleriyle tezgaha dayanıp dertli bir şekilde iç çekerek başını eğdi. Kalbi kırılıyordu. Kendisiyle Cara arasındaki bu sessizlikler iyiye işaret değildi. Yıllar boyunca aralarında yeterince sessizlik olmuştu. Gerçeği söylemek gerekirse, çok fazla. Artık zayıf davranmayı sürdüremezdi. Flo ikisinin konuşmaya ihtiyaçları olduğunu söylerken haklıydı. Artık daha fazla zamanları da olmayacaktı.

Yeni verdiği kararla kenevir kilim üzerinde yürüyerek doğruca Cara'nın odasına ulaşıp kapıyı bir kere çaldı. "Caretta?"

Hiç cevap yoktu.

"Cara?"

Ayak seslerini duyduktan sonra kapı açıldı. Cara solgun mavi ipek pijama altı ve pamuklu iç gömleğiyle eşikte belirdi. Yüzü ovalanıp temizlenmiş, parlayan siyah saçları iyice fırçalanmıştı. Arkasındaki yatağın üstünde, Lovie açılmış bir valiz gördü. Yarısı doluydu. Cara elini saçlarında gezdirip öfkeyle iç çekerek yüzüne dökülmelerine izin verdi.

"Ne oldu, anne?"

"Şu konuşmayı yaparız diye düşünmüştüm."

"Şimdi mi?" Bir an duraksayıp tavana baktıktan sonra başını salladı. "Yapamam. Çok yorgunum." Ama Lovie'nin yüzündeki hayal kırıklığını görünce, daha nazik bir tavırla ekledi. "Sen de öyle olmalısın. Bitkin görünüyorsun."

"Aslında evet, öyleyim ama konuşmazsak azıcık bile uyuyamayacağım."

"Konuşmak konusunda asla iyi olmamışızdır."

"Hayır, olmadık."

"Neden şimdi? Neden bu gece?"

Lovie'nin bakışları valize doğru kaydı. "Bence gayet açık. Ayrıca hiç başlamamaktansa geç başlamak iyidir."

"Belki de çok geç kaldık."

"İçimizde konuşmamıza izin verecek kadar nefes olduğu sürece asla geç değildir. Haydi. Mutfakta kaynayan bir çaydanlığım var."

Sıcak çaylarıyla dolu fincanlarını oturma odasına taşıdılar. Lovie sarı, yumuşak ışık havuzları oluşturan iki küçük lambayı yakınca oda samimi bir havaya büründü. Cara kanepeye yönelip uzun ince bacaklarını bir kedi gibi köşede kıvırarak dolgun döşemenin üzerinde gevşedi. Güzel siyah gözleri dikkatli ve temkinliydi. Lovie onun karşısındaki sandalyeye yerleşti. Kendisini minderlere bırakınca, aniden yorgunluğunun ağırlığını hissederek esnedi.

Cara "Bunu yarın yapmak ister misin? Saat neredeyse on bir oldu" dedi.

"Hayır hayır, sadece rahatlamaya çalışıyorum."

Annesi sandalyeye yerleşince Cara "Bana söylemeliydin" dedi.

Lovie doğruca konuya girip her ikisinin de kafasındakileri dışa vurmanın ne kadar kızına özgü bir hareket olduğunu düşündü. "Biliyorum. Söylemek istiyordum. Ama bu gece konunun açılacağı aklımın ucundan bile geçmedi."

"Palmer eve gelme sebebimin aile yadigarlarını almak olduğunu düşünüyor."

"O iyi bir oğul ve bu geçen yıllarda onsuz ne yapardım bilmiyorum, fakat gerçekten de her şeye hakim olmak istiyor. Sanırım bu durum onun güvensizliğinden kaynaklanıyor. Bunun için kendimi de kısmen suçlayabilirim. Ona verebileceğim her şeyi verdim çünkü Stratton... Babanın nasıl biri olduğunu bilirsin. Senin için onun kızı olmak ne kadar zorsa, Palmer için onun oğlu olmak iki kat daha zor."

"Anne, bunların hepsinin farkındayım. Ama o aşırı despot. Neden buna katlanıyorsun? Demek istediğim..." Öfkeyle elini indirdi. "...babam bir yere kadar anlaşılabilir. Ama Palmer senin oğlun. Hiç özgür olmayı istemedin mi? Paranın nerede olduğunu bilmeyi?"

Lovie şaşkınlıkla "Paranın nerede olduğunu önemsemiyorum" diye cevap verdi. "Hiç de önemsemedim. Neden önemseyeyim ki? Bela ve baş ağrısından başka bir şey değil. Baban yaşadığı müddetçe maddi konularla ve fatura ödemeleriyle her zaman o ilgilenmiştir ve şimdi o olmadığına göre, Palmer bunu benim için yapmaya devam ediyor."

"Tüm bu güvenin sana ne faydası olduğuna bir bak!"

"Palmer iyi bir çocuk. Sen yokken o buralardaydı, Cara. Bunu seçiminden dolayı seni suçlamak için değil, Palmer'ı savunmak için söylüyorum."

"Sevgili sevgili Palmer."

"Cara..."

"Sorun hep buydu değil mi? Bana karşı hep Palmer'ın tarafını tutman."

Lovie yorgun bir sesle "Taraf tutmuyorum" dedi.

"Evet, tutuyorsun. Sadece farkında değilsin. Bütün hayatın boyunca bunu yaptın ve bu durum beni çılgına döndürüyor. Orada öylece oturup seni ezip geçmelerine izin veriyorsun, anne. Daha fazla yanında olup hayatındaki bu adamlara boyun eğmeni izleyemeyeceğim. Neden daha güçlü olamıyorsun?"

"Senin gibi mi? Ben öyle değilim. Bu açıdan daha çok babana benziyorsun."

Cara sanki tokat atılmış gibi kaskatı kesildi. "Ben ona hiç benzemiyorum."

Lovie Cara'nın cevabındaki öfkeye hayret etti. "Ona benzetilmek seni bu kadar mı rahatsız ediyor? Ona benzetilmeyi bana benzetilmeye her zaman tercih ettiğini düşünmüşümdür. Zayıftansa güçlü olana."

"Mümkünse kimseye benzetilmeyeyim. En azından ona."

Nefesini verip şaşkınlıkla "Peki" dedi. "Peki. Aferin sana. Seni iğnelemek için söylemiyorum, aksine sana karşı dürüst davranıyorum. Keşke senin yaşındayken ben de o kadar güçlü olabilseydim."

"Olmalıydın."

Lovie gözlerini kapattı.

Cara hemen duygusallıkla yükselen bir sesle "Özür dilerim, anne" dedi. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini biliyorum. Sadece o kadar uzun yıllar boyunca bu lanet olası zulme nasıl katlandın onu hiç anlayamadım."

Annesi yorgun bir sesle "Anlayamazsın" dedi.

"Neden anlayamayayım? Çocuk değilim. Onu seviyordun. Bunu biliyorum." Elini alnına götürüp gözyaşlarıyla konuşmaya başlamadan gözlerini sıkıca kapattı. "Ama o orospu çocuğundan nefret ediyordum."

Lovie'nin nefesi duruldu ve kızına sakince karşılık verdi. "Ben de öyle."

Cara elini indirip başını çevirdi. Birbirlerine bakarlarken her ikisi de konuşmuyor, düşünceleri farklı yollarda yolculuk ediyordu. Ani bir hareketle Cara pencereden dışarı bakmak için döndü.

Lovie sessizce kızının yandan görünüşünü inceledi. Gururlu düz burnu, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla nefret ettiğini söylediği babasına çok benziyordu.

"Cara birbirimizi yanlış anlamalarımız hakkında konuşabilir miyiz?"

Cara gözlerini silip annesinin yüzüne bakmak için tekrar döndü. Onun gözyaşlarını görmek Lovie'ye acı vermişti. Kızının ağladığını gördüğü zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Eve sadece bunu umut ederek gelmiştim. Aslında saçma bir anne kız ilişkisi hayalini taşıyormuşum. Bunu hayal edebiliyor musun?" Ufak gülümsemesi yüzünden silinirken yorgun bir tavırla ekledi. "Sorun değil. Önemi yok." Derin bir nefes aldı. "Yarın Chicago'ya geri dönüyorum."

Lovie sesindeki kuzey aksanını çoktan duymuştu. "Bu kadar erken mi?"

"Burada benim yardımıma ihtiyacın olmadığı çok açık ve dürüst olmak gerekirse, evde toplamam gereken bir dağınıklık bıraktım. Burada daha fazla oyalanamam."

"Ah, Cara. Canın yanmış senin."

"Hayır, iyiyim. Sadece yeniden odaklanmaya ihtiyacım var."

Lovie derin titrek bir nefes aldı. "Terk edildiğini düşünüyorsun. Sana hiçbir şeyin verilmezken, Palmer'a her şeyin cömertce verildiğini..."

"Anne, lütfen..."

"Halledilmesi gereken meseleler olduğunu yazdığımda bana bunun ne anlama geldiğini sormuştun. İşte bunlar." Biraz çay içip rahatladıktan sonra fincanı masaya koydu. Küçük kulübesinde kendini güvende hissediyor, Charleston'daki eve nazaran burada aklındakileri daha iyi ifade edebiliyordu.

"Baban öldükten sonra," diyerek konuşmaya başladı. "Buraya, plaj evine yerleşmeye karar verdim. Bu düşünmeden verilmiş bir karar değildi. Çok önceden kendime verdiğim bir sözdü. Zor zamanlarda, aklımın bir köşesinde paketini açtığım ve üzerinde düşündüğüm bir tür hediyeydi."

Cara o zor zamanları merak ederek annesinin solgun mavi gözlerine baktı. "Neden bu kadar çok bekledin?"

"Sebeplerim vardı. Ama planlamıştım. Yıllar önceden niye mutfağı yeniden yaptırdım zannediyorsun?"

"Kiralamak için olduğunu sanıyordum."

"Stratton'a böyle söyledim. Eğer bir yatırım olarak sunarsam kabul edeceğini biliyordum" diyerek komplo kurarcasına gülümsedi. "Ama kendim içindi. Tek başıma yaşamak istedim ve plaj evi benim yaşımdaki biri için daha kolay idare edilebilecek bir yerdi. Bütün o can sıkıcı antikalar olmadan. Burada özgürüm bütün..." İç çekti, kelimeyi idrak ederek.

"Can sıkıntılarından mı?"

"Meşguliyetlerden. Bence sen bunu her zaman anlıyordun. Evini asla çok eşyayla doldurmuyorsun. Bu yönüne hayranım."

Cara bu beklenmedik iltifat karşısında şaşırmıştı.

Daha özel düşüncelerden bahsederken Lovie'nin yüz ifadesi değişti. Yavaşça "O büyük evde kırk yıl harcadım" dedi. "Şunu söyleyebilirim ki, herkesin hayranlık duyduğu o büyüleyici eski evlerin bakımı hiç de kolay değil. Bunu yapmak için bir köle gibi çalıştım. Her zaman yapılması gereken bir boya, kablo, su tesisatı veya sıva işi vardı. Seni temin ederim ki, bu şehirde iyi bir sıvacı ağırlığınca altın değerindedir. Yıllardır tanıdığım kadınlar bildiklerini fısıldamadan mezara girdiler. Antikaların tozunu almak ve onları güneşten korumak için yeterince telaşlandım. Tanrı da biliyor ki yeterince misafir de ağırladım."

"Evi sevdiğini sanıyordum."

"Seviyordum, bir süreliğine. Sadece evden bahsetmiyorum. Orada babanın eşi, senin ve Palmer'ın annesi, kilisenin, okulların ve iş hayatının aktif bir üyesi olarak toplumdaki yerimi almam gerekti. Zamanımı alan sonu gelmeyen istekler vardı. Davetler, teşekkür yemekleri, siyasi yolculuklar, kültürel etkinlikler, bitmek tükenmek bilmeyen telefon görüşmeleri, herhangi bir amaç için gerçekleştirilen toplantılar, yemek hazırlamak, yemeklerden sonra temizlik yapmak, doktorlar, dişçiler, bahçe işleri, alışveriş... Her zaman dikilmesi gereken bir düğme ve sulanması gereken bir bitki vardı. Bir de araba yolculukları. Tanrım! Ortak kullanımlı arabalarda yıllarımı harcadım, ardından daha da fazlasını sen ve Palmer'ın yolculukları hakkında endişelenerek geçirdim ve karşılaştığım son küçük düşürücü durum da, yaşlandığımız için Stratton'la benim direksiyon başındaki yeteneklerimizden endişe etmek oldu.

Bir kadının hayatı bir sürü meşgale gerektirir çünkü kadın bir çok gezegenin etrafında döndüğü bir eksendir. Evet, o evi sevmiştim ve orada sayılamayacak kadar fazla sayıda hoş anlar geçirdim. Ama hayatımın bu bölümü Stratton öldüğünde yok oldu."

Sesi bu noktada ciddi bir tona bürünmüştü. Lovie başını çevirip bakışlarının sarı kulübede tembelce dolaşmasına izin verdi. Yeniden konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı, samimiydi. "Eğer bir tek hata yapmışsam, Cara, o da her gün yalnızlık için yeterince zaman ayırmamamdır. Düşünmek, dua etmek ve varlığımı yeniden doldurmak için sessiz bir zaman. Çok meşguldüm. O büyük evde her dakika o kadar çabuk tükeniyordu ki ruhum kuruyup gitmişti. Sanırım, insanları ve olayları işaret edip suçu onlara atabilirdim ama içten içe biliyorum ki bu başkalarının değil, benim kendi sorumluluğumdu." Yüzü aydınlandı. "Buraya geldiğim yazlar hariç. Burası beni korudu. Burayı seviyorum. Hep de sevdim. Kendimi daha özgür, daha mutlu hissediyorum. Yılın her günü yaz içimdeymiş gibi sanki."

Cara annesinin kişiliğinin daha önce hiç incelemediği bu penceresine dikkatle bakmak için öne doğru uzandı. "Ben de burada böyle hissediyorum."

"Öyle mi? Her zaman buna inanmıştım. Çuhaçiçeği Kulübesinin ne kadar önemli olduğunu anladığına da... Bizim için ve aile için."

Cara kendisini güçlü aile bağlarıyla özdeşleştirmek istemeyerek "Hım" diye karşılık verdi. "Seninle böyle konuşmak çok güzel. Bunu yeterince sık yapamıyoruz."

"Kal öyleyse."

"Anne, kalamam. Küçük bir kız değilim artık. Yazları tatil yapamıyorum."

"Hala benim küçük kızımsın."

"Bu tatil için uygun bir vakit değil. Yapacak çok işim var. Hepsini şimdi söyleyemem. Belki önümüzdeki sene."

"Hayır, Cara gelecek sene olmaz. Bu sene."

Cara ayaklarını toparlayıp ayağa kalktı ve annesine doğru yürüdü. Uzanıp Lovie'nin elini tuttu. "Üzgünüm anne. Yapamam. Her şeyimi topladım ve şafakta ayrılacağım."

"O kadar erken mi gidiyorsun?"

"Gerçekten geri dönmem gerekiyor."

"Eğer birkaç gün daha kalsaydın beraber..."

"Arkamda çok şey bıraktım, evimi, faturalarımı... Hayatımı kazanmam gerek anne. Yarın çok erken yola çıkarsam bir günde dönebilirim."

"Anlıyorum. Yakında geri gelecek misin?"

"Çalışırım."

Lovie, Cara'nın elini bıraktı. Olmayacağını biliyordu ve kendini ifade edilemeyecek kadar yaşlı ve kederli hissetti. "Sen yatağına git tatlım. Ben çayımı bitireceğim."

Gece rüzgarlıydı ama bu iyi bir şeydi. Rüzgar gökyüzünü sanki dev bir silgi gibi kaplayan bulutları hareket ettiriyordu. Yıldızlar şimdi açık gökyüzünde parlıyor ve insan eski nesillerin neden onları genellikle elmaslara benzettiğini anlayabiliyordu.

Pencereli verandadan dışarı adımını atan Lovie başını kaldırdığında Büyük Ayı'nın küçük Cooper'ın noktaları birleştir oyununu oynayabileceği kadar parlak olduğunu gördü. Yine de karmaşık arazinin içinden geçen yol tehlikeli olabilirdi. Lovie kaplumbağaları rahatsız etmeyecek yumuşak kırmızı bir ışık yayan özel el fenerini açıp omuzlarının etrafına eski bir süveter bağladıktan sonra sahile doğru yola çıktı. Vakit çok geç olmuş, gece yarısını geçmişti ama çok dertliydi ve yorgunluğuyla mücadele ediyordu.

Yürümeye ihtiyacı vardı. Yaşlı olduğu için istediği kadar yürüyemeyebilirdi. Yorulursa muhtemelen kumların üzerinde biraz dinlenecekti. Ama kumda attığı bu adımlar, Russell gittiğinden beri ruhunun sahip olduğu tek rahatlama kaynağıydı.

Sevgili Russell... Onu ve nazik tavsiyelerini ne kadar da özlemişti. En yakın arkadaşı ve aşkıydı. Hala hayatta olsaydı, ona Cara'yla ilişkisini nasıl berbat ettiğini anlatır ve tavsiyesini isterdi. Önünde kıvrılan ince ışık huzmesini takip ederken aklı düşüncelerle doluydu. Dar patikada attığı bir adımı diğerini izlerken ayağına dolanıp onu kırık bir kalçayla bütün gece olduğu yerde bırakabilecek asmalara dikkat ediyordu. O zaman Palmer ne kadar kızardı, kim bilir?

Lovie küçük kum tepeceğinin zirvesine, onun sahille buluştuğu yere tırmandı. Zirvede minnetle dizleri üzerine

çöktü. Sarf ettiği çabadan dolayı sıcak basmıştı. Yaşlanmak korkunç bir şeydi. Eskiden sahile çıkan bu patikayı koşarak geçer, ardından nefes nefese kalmasına gerek bile olmadan uzun yorucu bir yüzme için doğruca denize girerdi. Elini göğsüne koyarak kıkırdadı. Tanrım, aradan o kadar uzun süre geçmiş gibi gelmiyordu.

Ked ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını serin kumun derinlerine daldırdı, ardından da parmaklarını esneterek onlarla da aynı şeyi yaptı. Burası en sevdiği konaklama yeriydi. Bu ufacık toprak parçasında uzun bir süre boyunca oturabilir ve kalbi için değerli olan her şeyi yakınında hissedebilirdi: Deniz, kum, bu toprak parçası... Hepsi de onu Russell'a yakınlaştırdığı için değerliydi.

Kuma uzanıp gözlerini kapayarak, Russell'ın kollarının onu tekrar sardığını hayal etti. Yaşlandıkça onun varlığını hissetmek daha da kolaylaşıyordu. Bugünlerde oynamak için kendisine daha sık izin verdiği bir oyundu. Bir zararını görmemişti. Eğer bunamaya başladıysa, ne olmuştu? Tamamen bunamadan önce muhtemelen ölecekti. Ayrıca bu yaptığında karşı konulamayacak kadar büyük bir teselli buluyordu.

Hayalinde Russell'la birlikte bu kum tepesinde buluştuklarında kulübeden getirdiği siyah ve kırmızı damalı eski battaniyenin üzerinde uzanıyorlardı. O zamanlar Russell'ın saçları o kadar sarıydı ki güneş altında saatlerce süren saha araştırmalarından bronzlaşmış yanık teninin yanında beyazmış gibi görünüyordu. Onun cildinin nasıl hem pürüzsüz hem de bazı noktalarda nasırlı olduğunu hatırlıyordu. Kendi cildi ise o günlerde yumuşak ve esnekti. Gün içinde uzun sarı saçlarını örerek dolaşırdı. Geceleri ise Russell karman çorman olmuş örgüsünü yavaşça çözerek onlara bakmak için saçlarını battaniyenin üzerine yayardı. Onların ay ışığının altın sarısını yansıttığını söylerdi.

Lovie sadece otuz dokuzunda, o da kırk birindeydi. Ona bağlanırken tadını çıkarabilecekleri sadece altın değerindeki bir yazlarının olduğunun bilincindeydi. Çünkü kendisinin bir kocası, onun da bir karısı vardı. Aileleri ve sosyal bir

konumları vardı. Ne kadar cezbedici görünse de bağlılıklar kırılamazdı veya kırılmamalıydı. En başından beri her ikisi de yasak aşklarının sonbahar gelince devam edemeyeceğini anlamışlardı.

Adanın terk edilmiş bir köşesindeki bu ufak toprak parçası onlar için bir vaha olmuştu. O zamanlar sığınaklarını gözetleyecek hiçbir ev yoktu. Ay dışında hiçbir ışık parlamıyordu. Aşıkların etrafında sahilde bitmiş yulaf bitkileri hışırdardı. Tepelerindeki yıldızlar onları izlerken şefkatle göz kırparlardı. Lovie gözlerini sıkıca kapatarak Russell'ın onunla birlikte burada olduğunu hayal etti. Aklını iyice dinginleştirebildiğinde Russell'ın sesini, kulaklarına ninni gibi gelen nazik güneyli aksanını duyabiliyordu.

Yüksek sesle "Russell, kafam iyice karıştı" dedi. "Palmer'ın bu arazi parçasının şimdi ne kadar ettiğini söylediğini duydun mu? Bu kadar değerli olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Şefkat isteği ve yalnızlıkla geçen o uzun seneler boyunca buranın benim için nasıl bir teselli kaynağı olduğunu biliyorsun. Burada kendimi sana yakın hissediyorum ve bu arazi benim için dünyalara bedel. Ama ölüyorum. Yakında bu dünyadan göçeceğim. Bu araziyle ne yapacağım ben? Karar vermek zorundayım. Palmer'ın burayı satın almak istediğini duydun mu? Buranın bana ait olduğunu söylemeli miyim? Eminim ki satacaktır hem de göbek ata ata. Bu benim kalbimi kırsa da bir sürü para eder. O kadar çok parayla neler yapabileceğimi bir düşünsene?"

Ne yapardın?

"Eğer yeniden genç olsaydım yolculuğa çıkardım. Dünya üzerinde görmeyi çok istediğim bir sürü yer var. Ama artık bunun için çok yaşlıyım ve yolculuğa çıkamayacak kadar hastayım. Elbiseleri de pek önemsemiyorum. Bütün mücevherlerimi başkalarına vereceğim. Hayatımın bu döneminde, bütün mal varlığımı Cara'nın da dediği gibi ıvır zıvır olarak görüyorum. Anlamsız! Anlamsızdan da beter. Hepsi birer avuntu. Ama gene de kendimi sorumlu hissediyorum. Çocuklarım için bir anlam ifade edecek kadar büyük bir para bu."

İkisine de birer mülk bırakmış olacaksın.

"Birçok çocuğun elde edebileceğinden de fazla bir miktardan söz ediyoruz. Sonra torunlarım da var. Bu para büyüdüklerinde onlara destek olabilir. Özel derslerinde, bir ev için ön ödeme yaparlarken onlara yardımcı olabilir. Sevgiyle anılmak hoş bir şey olurdu. Tabii bir de Toy var. Toy'a mutlaka yardım etmeliyim."

"Ama ne yapabilirim? Eğer araziyi torunlarıma bırakırsam, insanlar bunun nereden geldiğini merak edecektir. Sorular sorulacak ve nihayetinde cevaplar ortaya çıkarılacaktır. Hayatımın sonunda onurumu ve mahremiyetimizi kaybedemeyecek kadar uzun süredir birçok fedakarlıkta bulundum."

Mahremiyetimizi mi yoksa gizliliğimizi mi?

"Arada fark var mı?"

Mahremiyet kendimiz ve başkalarının yararı için koruduğumuz şeylerdir. Gizlilik ise kendimizi başkalarından, hatta sevdiklerimizden bile uzak tutmamıza yol açar.

"Ama ben sadece ailemi korumak istiyorum!"

Ama daha çok, onları bölmeyi başardın.

"Söyle aşkım, sence ne yapmalıyım?"

Yerinde olsam ne yapacağımı biliyorsun.

"Biliyorum. Her zaman araziyi Sahil Koruma'ya bırakmaya niyetliydin. Bunu ben de istiyorum ama doğru olan bu mu bilemiyorum. Bana yardım edeceğine güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Cara?

"Cara gidiyor."

O hala burada. Onunla konuşmalısın. Konuşmak istediğini biliyorsun.

"Hiç vakit kalmadı. Yarın gidiyor. Bir mucize gerek."

Mucizeler her gün gerçekleşir.

"Nereye gidiyorsun? Lütfen beni bırakma!"

Seni hiç bırakmayacağım.

"Russell!" Doğruldu ve ona uzandı. Elini kaldırdığında kum taneleri parmaklarının arasından yavaşça kayıp gitti.

Yeniden yalnız kalmıştı ve onun tekrar geri dönmesini isteyemezdi. Ondan yoksun bir şekilde, omuzları etrafındaki süveteri gererek dirseklerini dizlerine dayadı. Parlak ay sahile gümüşümsü bir aydınlık veriyordu ve önceden esen rüzgar kumu bir süpürge gibi süpürmüş, kaldırım kadar pürüzsüz bir hale getirmişti. Gelgit yaklaşıyordu. Kıyı şeridinin üzerinde dalgalanan beyaz kabarcıklı dalgalarının kenarlarını görebiliyordu.

Şaşkınlıkla, suyun kenarına dikkatlice baktı. Orada bir şeyin hareket ettiğini sanmıştı. Dalgalar geri çekilirken, sahilde parıldayan planktonlar, deniz kabukları ve yosunlar bırakmıştı. Lovie sessizliğini korudu, kalbi küt küt atıyordu, tarih öncesine ait muazzam bir yaratık gibi denizden çıkan bu kocaman, belli belirsiz hantal şeyi hareket edip korkutmaya cesaret edemiyordu.

Evet, bu bir deniz kaplumbağasıydı!

Kaplumbağa suyun kenarında başını kaldırıp havayı koklarcasına boynunu büktü. Ardından gagasını indirerek kumu karıştırdı. Lovie sadece kaplumbağanın ona rehberlik edecek, içgüdülerinde depolanmış çok eski bilgileri kullanmaya başladığı tahmin edebiliyordu. Kaplumbağanın kararını vermesi için nefesini tutarak bekledi. Nihayet, yavaş bir ayak sürümeyle deniz kaplumbağası sahili yararak Lovie'nin istikametine doğru ilerlemeye başladı. Kaplumbağa birkaç adımda bir duruyor, yer çekiminin yüz otuz altı kilodan daha ağır olan kabuğu üzerindeki etkisiyle mücadele ediyordu. Adım adım ilerleyen kaplumbağa bir sümüklü böcek gibi sebatla yavaşça ilerliyor, yalpalıyor, ardından nefes almak için duruyordu.

Kaplumbağanın sahile ulaşması vakit alacaktı ve Lovie'nin aklına bir fikir geldi. Çok yavaş bir şekilde bacaklarını döndürerek kum tepesinin diğer tarafına kadar süründü. Sırtını kamburlaştırarak aceleyle kum tepesinden aşağıya inerken deniz kaplumbağasını korkutmamak için el fenerini açmadı. Patika elinden geldiğince hızlı koşarak plaj evinin yolunu tuttu.

Bu sefer Cara'nın kapısını çalmadı. Yatak odasına girip yatağın ayakucundaki valizini geçtikten sonra elini kızının omzuna koyarak onu nazikçe sarstı.

"Cara, Cara, uyan!"

Cara şaşkınlıkla uyandı, nefesi düzensizdi ve gözlerini irkilerek kocaman açmıştı.

"Benim tatlım. Uyan. Görmeni istediğim bir şey var. Haydi acele et."

Heceleri karıştırarak "Neymiş o?"derken odada etrafına bakınıyordu.

"Haydi, ama. Kotunu giy. Bir kaplumbağa kıyıya çıktı. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Ama anne..."

Onu tatlı sözlerle ikna ederek uykulu Cara'nın aceleyle kotunu, tişörtünü ve sandaletlerini giymesini sağlayıp kalbi göğsünde heyecanla atarken kızına serin, nemli gecenin içinde yol gösterdi. Tek sıra halinde, denize açılan patika boyunca koşturdular. Lovie'nin gözleri karanlığa alıştığı için yolu çabucak gösterdi. Kum tepesine vardıklarında parmağını dudağına yaklaştırarak döndü ve yavaşlayıp emekleyerek tepenin etrafından dolaşıp sahile vardılar.

Deniz seviyesi iki buçuk santim kadar geri çekilmişti ve pürüzsüz kumun üzerinde, suyun kenarından kum tepesinin zirvesinin yakınına kadar uzanan geniş kaplumbağa izleri vardı. Sessizlikte, Lovie kaplumbağanın kumu ayaklarıyla kazdığını duyabiliyordu. İzleri takip ederek deniz kaplumbağasını buldu. Yaratık mükemmeldi. Kum taneleri her birini konfeti gibi püskürten sert rüzgarın etkisiyle havada uçuşuyordu.

Lovie arkasındaki Cara'nın nefes alıp verişini duydu ve onu kum tepesinin ardına saklanabilecekleri bir noktaya götürdü. Kaplumbağa çok eski bir ritüelmiş gibi, arka yüzgeçlerinden birini bir kepçe gibi kullanarak kumu çıkarmak, diğerini de oluşan yığını temizlemek için tekrar tekrar kullanarak neredeyse bir saat boyunca ara vermeden yumurta yatağını kazmakla uğraştı. Ardından durduğunda, derin bir

sessizlik yeniden hüküm sürdü. Lovie eliyle işaret ederek Cara'yı onun daha da yakına götürdü, çünkü yumurtalarını yumurtlamaya bir kez başladı mı annenin kendinden geçtiği ve muhtemelen işini bitirmeden durmayacağı söylenirdi.

Hafif rüzgarlı ve ayın bölgeyi bir tiyatro ışığı gibi aydınlattığı mükemmel bir geceydi. Lovie bu manzarayı her gördüğünde hissettiği heyecanı hissetti. Bir deniz kaplumbağasının ne zaman veya nerede kıyıya çıkacağını kimse bilemezdi. İhtiyatlı olunsa bile, bunu görmek şans meselesiydi.

Bu küçük mucize için teşekkürlerini sunduğu bir dua mırıldanarak, Tanrı'ya şükürler olsun, diye düşündü. Cara'ya baktı. Bir çocuğunki kadar sakin ve dikkatli yüzü Lovie'nin kendi kendine gülümsemesine yol açtı. Onu buraya getirmekle doğru kararı vermişim, diye düşündü. Kızının, adını aldığı deniz kaplumbağasının bu çok eski ritüelini paylaştıkları geceyi her zaman hatırlayacağını düşündü.

Bir saat boyunca daha omuz omuza otururlarken, Lovie sessizliklerinin bu sefer onları bölmekten çok birleştirdiğini hissetti. Zaman zaman Cara onunla bakışmak için ona şöyle bir dönüyor, gözleri gökyüzündeki ay gibi parlıyordu. Deniz kaplumbağası kararlılıkla yüz tane sarımsı yumurtayı kuma yerleştirdi. Çalışırken tuzlu sular gözlerinden sel gibi akıyordu.

Bir annenin gözyaşları, diye düşündü Lovie. Görev, sevgi ve bağlılığın gözyaşları. Feragat etme ve kabullenmenin gözyaşları. Bir de, terk etmenin gözyaşları. Çünkü bu deniz kaplumbağası yumurtlamayı bitirdikten sonra bir daha dönmemek üzere yuvadan ayrılacaktı.

Bu gözyaşlarını sadece gözlerin temizlenmesi olarak açıklayan bilim adamları ne bilirdi ki? Kaplumbağa gözyaşlarını gören bir kadın, anne kaplumbağanın çocukları için ağladığını içgüdüsel olarak bilirdi. Bir anne yavrularını bekleyen bütün yırtıcıların, onları yanlış yönlere sürükleyebilecek hızlı akıntıların, göz kamaştıran tehlikeli ışıkların, onları yakalayabilecek karmaşık ağların ve yıllar boyu tek

başlarına yüzeceklerinin farkındaydı. Ağlıyordu çünkü onları kaderlerinden koruyamıyordu.

Lovie önündeki güzel yaratıkla arasında güçlü bir benzerlik olduğunu hissederek, yüzünden akan gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı. Beraber hüngür hüngür ağlayan eski arkadaşlar gibiydiler.

Ardından Cara onun elini tutunca, birden kendini artık o kadar da üzgün hissetmemeye başladı. Doğa böyle bir şeydi işte. İncil'de yazdığı gibi, güneşin altında yeni olan hiçbir şey yoktu. Doğmanın, doğurmanın ve ölmenin belli bir zamanı vardı.

Kaplumbağa yumurtlamayı bitirdikten sonra arka yüzgeçleriyle yuvaya kum atmaya başladı. Arkasını dönmüş, hazinelerini saklamak için kumları şiddetle savuruyordu. Ona yuvasını gizlemeyi bitirip denize doğru sürünebilmesi için geniş bir manevra alanı vererek geri adım attılar.

Lovie'yle Cara onun arkasından yürüyen sadık korumaları gibiydi. Her hareketi muazzam bir çaba harcamasını gerektiriyor, sürüklenen kabuğu kumu yarıyordu. Denizin kokusunu almışçasına sık sık başını kaldırıp nefes almak için duruyordu. Fakat sanki denize yaklaştıkça dinçleşiyordu. Kaplumbağanın yeni enerjisi ve heyecanı bulaşıcıydı.

Lovie kaplumbağanın suya vardığında rahatladığını hissetti. Bir dalga üzerindeki kum tabakasını yıkayınca kızılımsı kahverengi renkli göz alıcı kabuğu ay ışığında mükemmel bir zırh gibi parladı.

Cara kaplumbağaya "Evine gitmekte özgürsün artık" diye seslendi.

Ay şimdi okyanusun üstünde iyice yükselmiş, kaplumbağanın eve varmak için takip etmesi gereken bir yol gibi görünen uzun bir ışık şeridi yaratmıştı. Lovie'yle Cara suyun kenarına kadar olan bütün bu yolu onunla beraber yürümüş, her adım için onunla birlikte çaba harcamışlardı ama artık daha uzağa gidemezlerdi.

Lovie kaplumbağanın hantal adımlarla denize doğru ilerleyişini izledi. Kaplumbağa tuzlu suyun yüzeyinde süzülmeye başlayınca güçlü yüzgeçlerini oynattı ve o muci-

zevi anda dünyevi yüklerini geride bırakarak ağır, hantal bir hayvandan, büyük bir güzelliğe ve zarafete sahip bir yaratığa dönüştü. Güle güle dercesine başını bir kez daha kaldırdıktan sonra, suya dalarak gözden kayboldu.

Lovie onun peşinden suya doğru adımını attı. İçinde onunla beraber gitmek için ifade edilemez bir dürtü hissetti. Ötesinde, büyük bir derinlik ve bilinmezlik seziyordu. Oralarda bir yerde, yüzeyin altında gizemler ve güzelliklerle dolu başka bir dünya uzanıyordu. Donakalan Lovie, kaplumbağayı ay ışığının şeridi boyunca takip etmek istiyordu.

"Anne. Geri dön. Çok ilerledin."

Lovie gözlerini kırpıştırarak aşağıya baktı. Su dizlerine kadar gelmiş, eteğinin kenarları suyun yüzeyinde süzülmeye başlamıştı.

"Bunu ancak şimdi fark ettim. Onu izliyordum. Ama artık gitti."

"Elimi tut."

"Güzeldi değil mi?"

"Nefes kesici bir güzellikti. Bu kadar büyüleyici olabileceğini hiç hayal etmemiştim."

Lovie kızının yanında durmak için sudan çıktı.

"Öyle, değil mi? Bunu birçok kez gördüm ama her seferinde sanki ilk defa karşılaşmışım gibi hissediyorum."

Sahilin kıyısında kollarıyla bedenini sarmalayarak durup denizi inceleyen Cara özlemle "Orada olmak nasıldır merak ediyorum" dedi. "Şuna baksana. Ne kadar da muazzam. Buraya öylece dalmak... Hayal edemiyorum."

"Daha çok ölüm gibi sanırım. Onunla gitmek istiyorsun, meraklısın ama bunu yapmak için iki dünyayı birbirinden ayıran ince, tarifi zor bir bariyeri geçmek zorundasın. Tüm gereken ufak bir ölüm. Bir adım, son bir nefes ve uçuyorsun."

"Henüz bu tür bir yolculuğa hazır değilim, teşekkürler. Bu gece eve geri dönmek bile yeterince zor geliyor." Cara arkasına dönüp sahile doğru birkaç adım attı.

"Cara?"

Durup etrafa bakındı. "Evet?"

"Yakında bu yolculuğu yapacağım."

Cara'nın yüzü şaşkınlıkla dondu. "Ne?"

"Kanserim. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ama bunu söylemenin daha kolay bir yolunu bulamadım. Bu yüzden söyleyiverdim."

Şaşkınlıkla dolu sessizlik süresince, Cara'nın yüzünde sayısız duygu belirdi. "Hayır!" diye patladı. Bir adım ilerledikten sonra aniden durup kafası karışmış bir halde başını salladı. "Kanser mi? Ne tür bir kanser?"

"Akciğer kanseri."

"Ama sigara içmiyorsun! Yıllardır."

"Biliyorum. Öğrenince ben de aynı şeyi söyledim. Ama olmuştu işte. Uzun süredir radyoterapi görüyorum." Cara'nın şiddetle nefes aldığını duydu. "Çaresi asla bu değildi. Sadece biraz zaman kazanıyorduk."

"Ne zamandır biliyordun?"

"Biraz oldu. Aralıktan beri."

"Ne kadar kötü?"

"Korkarım oldukça kötü. Basitçe söylemek gerekirse ölüyorum."

Şaşkına dönen Cara hiçbir söylemedi.

Lovie elini uzattı. "Tatlım, bembeyaz olmuşsun."

Cara elini başına götürerek saçlarını avucunun içinde sıkıca kavradı. "Ölmek... Ölmek mi? Neden beni aramadın? Hemen eve gelirdim."

"Sadece hastayım diye eve gelmeni istemedim."

"Hasta mı? Biraz önce öleceğini söyledin."

"Evet."

Lovie'nin kızının duygularını bir kenara koyarak pratik ve yararlı olmaya çabaladığının farkına varmasını sağlayan bir ses tonuyla "Bekle. Bir dakika öncesine dönelim" dedi. "Öleceğini nereden biliyorsun? Kime göründün? Artık yeni yöntemler var. Gidebileceğimiz başka hastaneler... Tanıdığım bir onkolojist var..."

"Cara, dur. Yapılabilecek hiçbir şey yok, evimi düzene koymaktan başka. Bir sürü şeyi berbat etsem de yapmaya

çalıştığım buydu. Bu gece Palmerlarda olanlar için çok üzgünüm. Sana söylemeliydim ama ben öldükten sonra kimin ne alacağı konusunu açmadan birlikte biraz zaman geçirmemizi istemiştim. Bu çok büyük bir zaman kaybıydı ve benim de çok az vaktim kaldı. Cara, anlamıyor musun? Bu tıpkı kaplumbağayı denize girerken izlemek gibi... Dünyevi yüklerden nihayet özgür kalmış. Arzuladığım bu. Ama gitmeden önce ilişkilerimi yoluna koymam gerektiğini biliyorum. Geriye kalan bütün zamanımı seni yeniden tanıyarak geçirmek istiyorum."

Cara tamamen hareketsiz kalırken yaşlar gözlerinde parıldadı. "Bu yüzden mi eve dönmemi istedin? Halledilmesi gereken mesele bu muydu?"

"Evet."

"Anne..." Cara kumun üzerine yığılarak elleriyle yüzünü kapattı. "Sanki dünya ayağımın altından kaymış gibi hissediyorum. Bu gerçek olamaz. Daha dün kendim için üzülüyordum. Tanrıların bana başka ne yapabileceklerini merak ediyordum. Ama bunun olabileceğini düşünmemiştim. Şimdi değil. Henüz değil."

Lovie kızının yanına çömelerek "Ağlama" dedi. Onun gözyaşları da yanaklarından aşağıya süzüldü. "Bu gece eğlenmedik mi? Çok özel bir şey paylaştığımızı düşünüyordum."

Cara avuçlarıyla gözlerini silerek başını salladı. "Paylaştık. Evet, paylaştık."

"Keşke şimdi Palmer da burada olsaydı."

"Palmer biliyor mu?"

"Florence ve Toy dışında kimse bilmiyor. Son birkaç ayın tedavisini atlatmama yardımcı oluyorlardı. Ama artık radyoterapi bitti ve bu son yazı geçirebileceğimi umuyor, bunun için dua ediyorum."

"Bu yaz mı? Bu kadar mı sadece?"

"Bu kadarı yeterli, Cara. Biliyorum, bunu sormam çok bencilce ama lütfen benimle kal. Sadece bu yaz boyunca. İşinden bu kadar uzun süre uzak kalmanın senin için ne ka-

dar zor olduğunu biliyorum ama eğer bunu yapmanın bir sakıncası yoksa..."

Cara kesik kesik ve derin bir soluk alarak yıldızlara baktı. Geçen haftalarda yaşanan olayların bütün o çılgın parçaları bir araya gelerek onu bu cevaba ulaştırmıştı. Annesinin elini tutup nazikçe sıkarak, onun umutla gülümsemesini sağladı.

"Tabii ki kalacağım, bana ihtiyacın olduğu kadar. Sana bakacağım. Seni bırakmayacağım, söz veriyorum."

"Peki ya işin?"

"Bu konuda endişelenme. Anne, benim de sana anlatacağım çok şey var."

Kaplumbağa zorlu kazı ritüeli için arka yüzgeçlerini kullanır, kırk beş ile elli beş santim derinliğindeki yumurta yatağını yaratmak için her iki yüzgecini de sırayla kullanarak kumu bir kepçe gibi kazar.

8. BÖLÜM

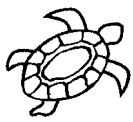

Toy erkenden kalktı. Uyumak istese de uyuyamazdı. Bebek artık hızla büyüdüğü için mesanesine baskı yapıyor, bu yüzden de ikide bir tuvalete gitmek zorunda kalıyordu. Vücudunda değişen çok şey vardı. Artık karnı kendini gerçekten de belli etmeye başlamış, göğüsleri de kocaman olmuştu. Darryl bundan hoşlanırdı diye düşündükten sonra, gülümsemesi yüzünden silindi.

Dün gece diğerleri yemek odasında konuşup dururlarken o Rutledgeların televizyon odasında tek başına oturmuştu. O evde olmaktan, bekletilmekten nefret ediyordu, bir de hiçbir şey duymamış gibi davranmıştı. Aslında söylenenlerin birçoğunu duymuştu. Gösterişçi, domuz suratlı Palmer'ın onun hakkında söylediği her kelimeyi... Üstelik söylenmeyenleri de duymuştu.

Onu savunan Cara olmuştu. Ağabeyinin gözlerinin içine bakarak ona haddini bildiren kişi Cara'ydı. Toy bu durumu hatırlayınca, aynı hayret ve huşunun içinde canlandığını hissetti. Buz kraliçesi kimin aklına gelirdi ki?

Bütün gece Darryl'e geri dönme düşüncesiyle mücadele edip durmuştu. Onunla ilgili hayaller de kurmuştu. Güzel

gülüşünü, onu korumasını ve her zaman ona göz kulak olmasını hatırlamıştı.

Kimsenin kendisi hakkında Palmer Rutledge'ın yaptığı gibi konuşmasına izin vermemişti. Fakat Darryl'e geri dönmeyi düşünmesinin tek sebebi bu değildi. Lovie'nin oğlunu susturmak için bir kelime bile etmeyişi onu derinden yaralamıştı. Doğru olmayan, gerçekten korkunç şeyler söylemişti. Sadece fakir olduğu için hırsızlık mı yapacağını düşünüyordu? Birçok zenginin düşündüğü buydu; fakir insanlar doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmezler. Bayan Lovie'den asla çalmazdı! Ona daha çok Palmer kendi annesinden bir şeyler çalmaya, basit ve açık bir açgözlülükten dolayı ona ait olmayan şeyleri almaya çalışıyor gibi gelmişti. Ona göre, zengin ya da fakir herhangi biri bu kadar alçalamazdı. Sanki elinde hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. İsa aşkına, eğer biri kendisine böyle bir ev verseydi hayatına çoktan yön vermişti.

Kimseden de böyle bir şey beklediği yoktu. Kendi gibi insanlar böyle evlerde yaşayamazlardı. Zaten bunu istemezdi de... Bütün istediği güneş alan, hoş, temiz bir yerdi. Böylece Lovie'nin öğrettiği gibi güzel masa örtüleri, tabak takımları ve pencerelerde biraz dantelle orayı hale yola koyabilirdi. Evi bebeği ve Darryl'le birlikte yaşamak için mutlu bir yer haline getirirdi. İnsanları mutlu etmekte başarılıydı ve Darryl'in ikisini de geri istediğini biliyordu. Sadece hamile olduğu bu dönemde ve bütün olanların şokunu atlatmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Çünkü tüm bunların Darryl şoka girdiği için yaşandığı belliydi. Ona vurmak veya korkunç şeyler söylemek istememişti. İyi bir adamdı ve Toy onun kendisini sevdiğini biliyordu. Görür görmez bebeği de sevecekti. Bundan emindi.

Bu yüzden belki onu bugün arayıp, geri dönmesi konusunda nasıl hissettiğini öğrenmesi gerektiğini düşündü. Bayan Lovie'ye bunu asla yapmayacağına söz vermiş olsa bile.

Yüzünü yıkayıp elbiselerinden birine sığmaya çalışırken bunları düşündü. Belindeki dikişin yırtıldığını görün-

ce morali bozuldu. Koridorda ilerlerken bir yandan sırtına uzanıp kapanmayan fermuarı zorla çekmeye çalışıyordu. Sonra durup havayı kokladı. Bu kahve kokusu muydu?

Cara, Toy'u görünce başını kaldırıp gülümseyerek "Günaydın!" dedi.

Toy o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi. Mutfakta kahve pişirip ekmek kızartmak bir yana, Toy Bayan Caretta Rutledge'ı saat 11'den önce ilk defa ayakta görmüştü. Eğer rimelini bulaştırmayacak olsaydı, gözlerini ovuştururdu.

"Biraz kahve ister misin?"

"Hımın, tabii ki, teşekkürler." Fincanına uzandı ama Cara çoktan dolaptaki renkli takımlardan birini çıkarmıştı. "Bunu ister misin? Meissenler her zaman benim en sevdiklerim olmuştur."

"Ben pembe çiçekli olanları daha çok beğeniyorum."

"Porselenleri diyorsun. İyi bir zevkin var. Onlar annemin de en sevdikleridir."

Bu iltifat Toy'un hoşuna gitse de ciddi bir tavır sergiledi.

Ekmekler kızardıktan sonra, Cara yeni sipariş edilmiş yemeği hazırlarlar gibi üzerlerine hızla tereyağı sürüp, ikisi için ayrı tabaklara yerleştirdi. Sonra masaya bir tabak reçel, dilimlenmiş çedar ve Jarlsburg peynirleri getirdi.

"Yetenekli bir aşçı değilim ama bunlar bizi bir süreliğine idare edecektir. Başka bir şeyler daha ister misin? Mısır gevreği? Yumurta? Büyüyen bir çocuğun mutlaka birçok ihtiyacı vardır."

"Daha sonra kendim hallederim. Bunlar benim için şimdilik gayet yeterli." Neyin geleceğinden emin olamayarak Cara'ya baktı.

Cara haki renkli şortuyla, Bayan Lovie'nin *Town and Country* dergilerindeki hanımefendilerden biri gibi zayıf ve formda görünüyordu. Toy kendinden emin bir tavırla kolunu sırtındaki fermuara uzatırken, bir denizayısı kadar hantal olduğunu hissediyordu.

"Ben hallederim." Cara Toy'un arkasına geçip birkaç denemeden sonra fermuarı kapattı. "Karnını içine çekmeni

söylerdim ama hiç yararı olacağını sanmıyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama bu elbise seni fazla idare etmeyecek. Şehir merkezine inip birkaç hamile elbisesi almaya ne dersin?"

Toy çabucak "Ben iyiyim" diyerek cevap verdi. "Birkaç elbiseyi dikip onarabilirim. Bu arada Bayan Lovie nerede? Genellikle ilk kalkan o olurdu."

"Bu sabah oldukça yorgun. Hala uyuduğu için memnunum." Cara masaya doğru ilerleyip Toy'a da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Karşılıklı oturdular. Toy biraz gergindi ama Cara ekmeğine kalın bir reçel tabakası sürüp keyifle ısırırken, hiç görmediği kadar rahattı.

Toy onun doğal zarafetini acı verici bir biçimde fark ederek, Cara'nın yaptığı her hareketi izliyordu.Sandalyesinde daha dik oturup kendi ekmeğine reçel sürerken onun hareketlerini taklit etti.

Cara gözleri parlayarak "Dün gece ne gördüğümüzü asla tahmin edemezsin" dedi. Toy başını sallayınca Cara haykırarak anlatmaya başladı. "Bir kaplumbağa! Her şeyi gördük; kazıyı, yumurtlamayı... Ardından onu okyanusa kadar takip ettik. Ne kadar muhteşem bir yaratıktı."

Toy ekmeğinden bir ısırık alıp lokmasını çiğnerken "Kaplumbağaları sevmiyorsun sanıyordum" dedi.

Cara ağzını peçeteyle silerken beyaz kumaşın ardından bir gülümseme belirdi. "Artık seviyorum. O muhteşem manzaradan sonra nasıl sevmem?"

"Bu dün gece mi oldu? Ben neredeydim?"

"Hemen uykuya dalmıştın. Umarım seni çağırmadığımız için üzülmemişsindir. Aslında, annem beni uyandırdı ve oraya doğru koşturduk. Sanırım benimle biraz yalnız vakit geçirmek istedi." Ekmeğini bırakıp ellerini silerek bütün dikkatini Toy'a yöneltti. Yüz ifadesi ciddiydi. "Dün gece annem bana kanserden bahsetti."

Toy da kendi ekmeğini bırakıp Cara'ya baktı.

"Dün gece çok daha önceden konuşmamız gereken bir sürü şeyden bahsettik. Bütün bu aylar boyunca onunla na-

sıl ilgilendiğini bana anlattı. Tedaviler için onu hastaneye götürdüğü... Her seferinde saatlerce beklediğini... Bu kolay olmamalı."

"Benim için yaptıklarıyla karşılaştırılamaz bile. "

Cara bu ifadeyi ciddiye aldı. "Çok şey yaptın ve bunun için sana teşekkür ederim. Ne kadar etsem azdır. Ama bu durum değişecek. Yaz boyunca kalmaya karar verdim ve sana yardım etmek için buradayım. İşini elinden alacağım diye endişelenme. Sadece biraz daha kolaylaştırıyorum. Sanırım evin dışında yapılması gereken işlerden bazılarını yapabilirim, araba sürmek ve belki sen yorulduğunda alışveriş yapmak gibi. Bir mısır bile pişiremem, bu yüzden eğer aç kalmak istemiyorsan bunu yapmaya devam etmen en iyisi. Düzenli biri olmadığımı annem de sana söylemiştir. Açıkçası ev ve aile bakımı konusunda hiç yeteneğim yoktur. Bu yüzden bana inan, sana ihtiyacımız var. Bütün detayları daha sonra hallederiz. Sadece bilmeni istedim."

Toy bütün söylenenleri derin derin düşünerek bir dakikalığına sessizce oturdu. Cara kendisinden çok emin görünüyordu. Çok becerikli. Bu sabah, buraya geldiğinden beri olduğundan çok daha farklıydı. Her şeye rağmen, Cara'nın annesini gerçekten sevdiğini düşündü.

"Bayan Lovie'nin size söylemiş olmasına sevindim. Söylemesini diliyordum. Benim bilip sizin bilmemeniz doğru gelmiyordu. Bana sanki bir sır saklıyormuşuz gibi hissettiriyordu ama hiç de öyle değildi. Bence sizi koruyordu."

"Annemin bunu yapma alışkanlığı vardır. Meseleleri içinde tutmayı ve her şey harikaymış gibi davranmayı sever. Sanırım artık onu koruma sırası bende. Hayır, senden değil!" dedi, gülümseyerek.

"Palmer'dan mı?"

Bunun üzerine Cara kaşlarını kaldırdı. "Belki. Kanserden henüz haberi yok. Nasıl karşılayacağı konusunda endişeliyim."

"Onu şehre geri dönmeye zorlayabilir mi sizce?"

"Eğer ben yardım edersem yapamaz. Ama bunu deneyecektir ve itiraf etmeliyim ki endişeliyim. Aynı babama

boyun eğdiği gibi ona da boyun eğiyor. Bunu düşünmek bile beni çıldırtıyor." İç çekip kahvesine baktı. "Eminim ki, bağımsızlığımın benim için bu kadar önemli olmasının tek sebebi büyürken annenim babama boyun eğdiğini görmemdir. Bir kadın erkekten kendisine bakmasını beklememeli."

"Neden olmasın? Ben beklerim."

"Bekleme. Eğer bir erkeğin seni alıp götürmesini ve sorunlarını yok etmesini beklersen hayal kırıklığına uğrarsın. Bunun yerine, kendine güvenirsen, sorunlarını çözmenin daha mümkün olduğunu gördüm."

"Senin adına sevindim ama sanırım ben daha çok Bayan Lovie gibiyim. Biraz eski kafalıyım, bilirsin işte. Yüksek bir kariyer istemiyorum. Sadece evlenip mutlu bir aile kurmak istiyorum. Bütün istediğim hep buydu. Darrly'imin bir gün bana ve bebeğime iyi bakacağından eminim."

Cara karşılık vermedi. Toy'a söylediği her sözün çiğnendiğini, yutulduğunu ve sindirildiğini hissettiren kendine özgü tavrıyla, onu dinleyerek oturdu. Bu kadar özenli bir ilgiye alışkın olmayan Toy bunu oldukça rahatlatıcı buldu. Masadan kalkıp tabağını lavaboya koydu. Beraberinde kahve demliğini getirerek Cara'ya bir fincan daha doldurduktan sonra demliği masaya koyup tekrar sandalyesine oturdu.

Toy tereddütle "Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var" dedi. "Dün geceyle ilgili."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Ağabeyinin benim hakkımda söylediklerini duydum."

Cara kaşlarını çattı. "Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Gerçekten iğrençti."

"Evet, öyleydi." Tırnağıyla uğraşmaya başlayıp omuz silkti. "Ama artık alıştım gibi. Birçok insan hamile gençleri yargılamayı seviyor. Bizde, bizim ahlak anlayışımızda bir sorun olduğunu düşünüyorlar. Biliyor musun? Neyse, ona verdiğin cevabı da duydum." Gözlerini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Cara sandalyesinde geriye yaslanarak gülümsedi. "Lafı bile olmaz. Kötü bir çocuk değildir, gerçekten. Sadece dü-

rüst kalmak için arada bir azarlanmaya ihtiyacı var. Julia bunun nasıl yapılacağını öğrenmeli."

"Evet, peki onun hali ne öyle?"

"Ne gibi?"

"Bilirsin işte. Palmer ona ikide bir patronluk taslıyor ya."

Cara kaşlarını çatarak kahvesine baktı. "Babasına çekmiş."

"Babanın da Bayan Lovie'ye bu şekilde davrandığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet, sadece daha da kötü." Yüzüne kasvet çökerken kahve fincanının tutacağını kavradı. "Çok daha kötü."

Toy sandalyesinde kendini geri çekti. Bunun gibi şeylerin Güney Broad kadınlarının başına gelebileceğini asla düşünmezdi. "Buna inanmıyorum. Bayan Lovie'ye kim böyle davranabilir? O mükemmel bir hanımefendi. Çok nazik ve tatlı."

"Böyle davranılan kadınların birçoğu nazik ve tatlıdır. Buna izin vermeyenler benim gibi cadalozlardır."

Toy gülerken kendi kahkahasını yeniden duymak hoşuna gitmişti. Cara geldiğinden beri endişe içindeydi. "Sen bir cadaloz değilsin." Ardından, Cara ona yan yan bakınca yine gülerek ekledi. "Yani artık değilsin herhalde."

Bu sabaha dek Cara'nın gülümsediğini nadiren görmüştü. Oysa şimdi aksilik edip huysuzlanırken bile yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Cara "Şaka bir yana" dedi. "Dayak yemeyi veya zorbalığı reddeden bir kadının cadaloz olduğunu düşünmüyorum. Kendine güveni var demektir."

"Babanın Bayan Lovie'ye vurduğunu mu söylüyorsun?"

Cara'nın yüzüne kasvet çöktü. "Sadece bir erkeğin bir kadına vurması için hiçbir bahanesinin olmadığını söylüyorum. Hem de hiç. O kadar. Ama sözlü darbeler daha kötü olabilir. Daha sinsidir, çünkü yaraları göremezsin. Kelimeler katilin olabilir. Sözlü kurşunları ona yaylım ateşiyle atma-

yı bir an bile bırakmadı. Büyürken savaş bölgesindeydim sanki. Öyle ya da böyle hepimiz vurulduk." Bakışı uzaklara kayarken Toy onun ayrıntıları hatırladığını görebiliyordu. "Farkımız şu ki ben kurtuldum. O ise kaldı. O kadar sene buna nasıl katlandığını yemin ederim bilmiyorum."

"Onu çok sevmiş olmalı." Sesi kendi kulağına bile çok zayıf gelmişti.

Cara ona uzun uzadıya bakarken, siyah gözleri Toy'un anlayamadığı mesajlar yayıyordu. "Bu durumu daha da kötüleştirmez mi, ne dersin?"

Toy tırnağıyla uğraşmak için başını indirdi. "Birini çok fazla seviyorsan elinde değildir."

"Her zaman elindedir. Her zaman seçeneğin vardır."

Toy ani bir kızgınlık ve utancın yanaklarını pembeleştirerek onu pençesine aldığını hissetti. Böyle şeyler duyduğunda, bunlar ona kendinde bir sorun varmış gibi hissettiriyordu. Arkadaşları ona Darryl'in tacizlerine, onu itmesine veya herkesin içinde ona korkunç şeyler söylemesine nasıl katlandığını sorarlardı. Neden ondan ayrılmadığını sorarlardı. Ama bunu yapamazdı ve bu durum onun kendisini aptal gibi hissetmesine yol açar, daha akıllı davranması gerektiğini düşündürürdü. Arkadaşlarının ona yardım etmeye çalıştıklarının, Cara'nın da yardım etmeye çalıştığının farkında olsa da, bu sadece kendini yetersiz hissetmesine yol açıyordu.

"Senin için söylemesi kolay. Benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hakkında ne biliyorsun? Tabii ki sorunların vardı ama sen zengindin. İyi bir okula gittin. Benim gibi kızların sahip olamadığı fırsatlara sahiptin. Bir çıkış yolun vardı. İnsanlar bana Palmer'ın söylediklerinden çok daha kötüsünü söylüyorlar ve buna katlanmak zorundayım çünkü başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Koleje gittiğin ve önemli bir işin olduğu için kendini akıllı sanıyorsun. Ama bilmiyorsun."

"Bir erkeğin bir kadının şevkini kırmasının veya onu canını çıkarırcasına dövmesinin –elini bile kaldırmasının– sev-

gi olmadığını anlamak için akıl veya para gerekmez. Buna istismar denir. Erkeğin kadının üzerinde hakimiyet kurmak ve kontrol sahibi olmak istediği anlamına gelir."

Toy öfkeyle başını hafifçe kaldırıp çenesini uzatarak savunmaya geçti. "Darryl öyle biri değil. Bana gerçekten iyi davranıyor. Sadece bir kere oldu ve bunun için gerçekten üzgün."

"Sonrasında hepsi üzgündür. Ama yine yaparlar."

Toy kendini köşeye kıstırılmış gibi hissederken gözyaşlarının gözlerini yaktığını duyumsadı. "Hayır!" diye haykırdı. "Onun hakkında böyle konuşma. O senin baban gibi değil. Onu seviyorum. Biz bir aile olacağız. Aslında onu bugün aramayı planlıyorum." Masayı itip hantalca ayağa kalktıktan sonra, ayaklarını yere sertçe vurarak odadan verandaya çıktı.

Onun kaçışını izleyen Cara, tek niyeti onu uyarmakken kızda böyle bir tepki uyandırdığı için kendini suçlu hissetti. Şirkette çürüklerle işe gelen çok sayıda kadın tanımıştı. Her defasında bu durum onların performansını da zamanla etkiliyor ve sonunda kendisi de müdahale etmek zorunda kalarak işlerini ellerinde tutabilmeleri için onları rehbere yönlendiriyordu. Bu kadınları ikna etmenin en zor olduğu konu, şiddeti hak etmedikleriydi.

Cara başını kaşıyıp derin bir iç çekti. Vakit oldukça erken olmasına rağmen, sert bir içkiye ihtiyaç duyduğunu hissetmişti. Toy'un peşinden gitmek için ayağa kalktı.

Verandaya doğru gidiyordu ki, telefon çaldı. Israrla çalan telefonun annesini uyandırmasını istemeyerek koridora doğru yönelirken, bir gözü kollarını militanca göğsünde kavuşturarak dikilmiş okyanusa bakan Toy'un üstündeydi.

"Merhaba!"

"Lovie?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, ben Cara. Kızıyım."

"Tanrı aşkına, Cara! Benim, Emi."

Cara'nın zihni gıcırdayıp çatırdayarak vites değiştirdi. "Emmaline Baker?"

"Palmiye Adası'nda kaç tane Emi tanıyorsun? Geri döndüğünden bahsedildiğini duymuştum ama arama zahmetine bile girmedin. Nasıl bir arkadaşsın böyle?"

"Özür dilerim. Hastaydım ve burası biraz zıvanadan çıkmıştı."

Emi ağır ağır konuşarak "Tabii, tabii, öyledir" dedi. "Önemli değil. Bugün ne yapıyorsun? Seni görmeyi çok isterim."

Cara baygın bir tavırla gülümseyerek duvara yaslandı. "Ben de seni görmeyi çok isterim."

Emmaline Baker'ı son kez gördüğü halini anımsadı. Tanrım, aradan yirmi yıl mı geçmişti? Kocaman gülümseyen ağzıyla, leylek gibi uzun boylu ve iri kemikliydi. Önceden onu Carly Simon'un uzun süredir kayıp kuzeni olarak çağırırlardı. Cara en çok onun saçlarını severdi. Cara'ya göre, çılgın İskoçyalı atalarına benzemesine yol açan uzun, kıvırcık ve ateş kırmızısı saçları vardı. Konuşması ve asabiyeti de aynıydı. Emi zekiydi de. Farklı okullara gitmişler –Cara Ashley Hall'e ve Emi de Christ Our King okuluna– her yazın başında adaya geldiklerinde karnelerini karşılaştırmışlardı. Birçok yıl başa baştılar. İyi arkadaş olmalarına rağmen, aralarında her zaman güzel biraz da gergin bir rekabet olmuştu. Gelecek temmuz notlarını Emi'ninkilerle karşılaştıracağını bilmesi, okul yılları boyunca başını kitaptan kaldırmamasını sağlamıştı. Emi şimdi nasıldır acaba, diye merak etti. Her zamanki gibi sinirli midir? Yoksa yıllar onu yumuşatmış mıdır?

"Şimdi bir Kaplumbağa Hanımefendisi olduğunu duydum." Sesinde alay eder bir hava vardı.

"Evet. Annen sonunda beni kandırdı. Otuz yılını aldı ama..." Bu söz üzerine her ikisi de kıkırdadı. "Her sabah izlere bakmamız için bizi sahilde yürüttüğünü hatırlıyor musun?"

"Bundan hangimiz daha çok nefret ederdi diye merak ediyorum doğrusu, sen mi, ben mi?"

"Aslında bu yüzden arıyorum. Bu sabah evinizin tam önünde izler buldum."

"Biliyoruz. Annenin geçen gece yumurtladığını gördük. Annem alanı işaretlemek için etrafına kabuklardan bir yığın koydu."

"Şaka yapma! Süper. Acemi şansı diye buna derim. İki yıldır bu işi yapıyorum ve daha bir tanesini bile görmedim. Ah şu kurnaz kaplumbağalar. Lovie çubukları yerleştirmeye gelecek mi? Yuva gayet iyi bir noktadaymış gibi görünüyor."

"Hayır. Annem bugün kendini iyi hissetmiyor. Bak ne diyeceğim. Çubuklarla ve malzemelerle ben geleceğim ve o zaman bütün bildiklerinle beni etkileyebilirsin. Arayı da kapatmış oluruz."

"Vakti de gelmişti. İki haftadır benden kaçtığını düşünüyordum ama kendime eski dostum Cara böyle şey yapmaz diyordum." Bir an durdu, ardından kabadayılık etmeyi bırakıp daha samimi bir tavırla "Çok uzun süre oldu, şekerim" dedi.

"Biliyorum. Birazdan oradayım."

"Seninle orada görüşeceğiz." Cara cevap veremeden telefonu kapattı. Çocukken oynadıkları eski bir oyundu bu.

Cara telefonu kapatırken boğazının düğümlendiğini hissetti. Emi Baker... Muhtemelen hayatı boyunca kız kardeşi gibi hissettiği, her şeyi anlatabildiği ve ifşa olmasından korkmadığı sadece tek bir kız arkadaşı olmuştu. Anlaması için cümleyi bitirmeye gerek kalmayan, her şeyi tek bir bakışla anlatabilen, sadakatle yanında olan birisi. Bu kişi Emmaline Baker'dı. Ve onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.

Verandadaki Toy'un yanına doğru yürüyüp ona yaklaşırken ellerini cebine soktu. Kısık bir sesle "Merhaba" dedi.

Toy yüzünü ona çevirmek için döndü. "Tanıdığın biri miydi?"

"Emi Baker. Beraber büyüdüğüm bir arkadaşım."

Toy bu açıklamayı kabul ederek başını salladı. Tedirgin görünüyordu ve mesafeli duruşunun sebebi eski soğukluğundan değil yeni üzüntüsündendi.

"Toy, daha önce söylediklerim... Vaaz verir gibi konuşmuş olabilirim. Seni üzdüysem özür dilerim. Haklısın. Erkek arkadaşını tanımıyorum. Sana annemden bahsettim çünkü yalnız olmadığını bilmeni istedim. Böyle şeyler birçok kadının başına geliyor ve zengin ya da fakir, zeki ya da o kadar da zeki değilmişsin hiç fark etmiyor. Biz yargılamıyoruz. Sadece seni önemsiyoruz. Hepsi bu."

Toy isteksizce tek omzunu kaldırdı. "Sorun değil. Bir şey demek istemediğini biliyorum."

"Ona tekrar geri dönmeyi gerçekten düşünmüyorsun değil mi?"

"Bir gün döneceğim." Ardından, omzunun üzerinden bakarak daha umursamaz bir tavırla ekledi. "Bütün yaz burada olacağına göre etrafta olmamı istediğinden emin misin?"

Cara bunun tam fırsatı olduğunu biliyordu. Edeceği tek bir kelimeyle Toy gider, ev ve annesi kendisine kalırdı. Cezbediciydi. Kıza baktı, şişkin karnına, ince telli sarı saçlarına ve sürmeli gözlerine... Toy aralarındaki yaş farkına rağmen Cara'dan çok da farklı değildi. Her ikisi de on sekiz yaşında evden kovulmuş, bir erkek tarafından hırpalanmış ve gidecek hiçbir yerleri kalmamıştı. Cara'nın ondan tek farkı kendine güvenmesi ve başarmak için inatçı bir kararlılığa sahip olmasıydı, ama Toy... Toy'un sahip olduğu tek şey bir bebek ve kırılgan bir aile hayaliydi.

"Kesinlikle eminim" diye cevap verdi. "Dinle" diyerek cesaretlendirici bir ses tonuyla ekledi. "Emi benimle kaplumbağa izlerinin olduğu yerde buluşacak. Yuvayı işaretlemekle alakalı bir şeyler yapacağız. Gelmek ister misin? Ne getirmem gerektiği konusunda bir şey bilmediğime eminim."

"Bayan Lovie'nin uyanma ihtimaline karşı burada kalmalıyım. Ama ihtiyacın olan her şey kapının yanındaki kırmızı kovada. Emi ne yapılacağını bilir."

"Emin misin? Anneme bir not bırakıp nerede olduğumuzu yazabiliriz."

"Ben de oldukça yorgunum." Cara'yla göz göze geldiğinde, yüzünde yenik düşmüş gibi bir ifade vardı.

Cara durumu oluruna bırakarak "Peki" diye karşılık verdi. "Bak ne diyeceğim. Geri döndüğümde hepimize öğle yemeği ısmarlayacağım. Yerini sen seç." Saatine baktı. "Yaklaşık bir saat sonra geri dönerim. Sahile gitsem iyi olur." Şapkasını ve güneş gözlüğünü taktıktan sonra kırmızı kovayı aldı. Elindeki kovaya bakıp üzüntüyle "Bu kaplumbağa işini yapmak için kandırıldığıma inanamıyorum" dedi.

Beşinci çalışında telefonu açtı. "Evet?"

"Merhaba, Darryl?"

Anlık bir sessizlik oldu. "Kiminle görüşüyorum?"

"Benim."

"Toy?"

"Tabii ki benim. Öylesine bir arayıp ne yaptığını öğrenebilirim diye düşünmüştüm."

Toy kabloyu bükerken karşı tarafta uzun bir duraksama oldu.

Darryl kinayeli bir tavırla "Araman ne kadar da güzel!" dedi. "Ne cehennemdesin?"

"Beni özledin mi?"

Bir başka uzun duraksama oldu. "Uzun zaman oldu, bebeğim."

Dudağını kemirdi. "Peki, nasılsın?"

"İdare ediyorum."

Onun çılgına döndüğünü söyleyebilirdi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak etti. "Ben de idare ediyorum. Bebeğimiz de öyle. Beni görsen şaşkına dönerdin herhalde. Kocaman oldum."

"Yani onu tuttun mu?" Bu bir soru değildi. Kızgınlığı kablonun diğer ucundan bile kolayca anlaşılabiliyordu.

"Tutacağımı söylemiştim. O bizim bebeğimiz, Darryl."

"Benim bebeğim değil. Sana bunu söylemiştim."

"Öyle olduğunu biliyorsun. Senin dışında kimseyle birlikte olmadım."

Darryl onun sözünü keserek sertçe "Hey" dedi. "Neyse ne. Senin vücudun. Senin hayatın."

Acıya dayanmak için nefesini tutmak zorunda kaldı. "Gitmem gerek."

Telaşla "Dur bir dakika" dedi. "Toy?"

Istırap içinde telefonu yeniden kulağına yaklaştırdı. "Buradayım."

"Yaptığın doğru değildi. Beni o halde terk etmen. Eve geldiğimde gitmiştin. Kahretsin, Toy. Bu da neydi böyle?"

"Senin de bütün eşyalarımı sokağa atman doğru değildi. Denise bunu yaptığını bana söyledi. Eşyalarımı alma fırsatım bile olmamıştı."

"Çılgına dönmüştüm ve buna hakkım da vardı. Gerçekten güzel bir şeye sahiptik ama sen gidip onu mahvettin."

"Bunu yapmak istememiştim. Ama aşırıya kaçmıştı artık. Korkmuştum."

"Benden mi korkmuştun?" Sesi yükseldi.

"Tam olarak senden değil, aslında. Bebek için korkmuştum."

"Gördün mü? Demek istediğim bu işte. Bebek ikimizin arasına giriyor. Bunun olacağını söylemiştim ve haklıydım da. Bu boka şimdi ihtiyacımız yok. Sen çok gençsin. Ben de çok gencim."

"Ben hamileyim. Aldıramayız. Bunun lafını bile etme, Darrly! Ondan kurtulmayacağım."

Sigarasından bir nefes çekti. Toy onun uzun uzun dumanı dışarı üflediğini duyabiliyordu. "O zaman buraya kadarmış, sanırım."

Toy yumuşak bir sesle "Sanırım" dedi.

"Toy, bebeğim, ne yaptığını bir düşün. Bu son birkaç ayda seni özlemekten çılgına döndüm. Ayrılman için hiçbir sebep yoktu. Üzgün olduğumu biliyorsun. Sadece bir an deliye döndüm. Neredesin?"

"Ben... ben sana bunu söyleyemem."

"Ne demek bana söyleyemezsin? Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Yeniden öfkelendiğini hissederek hemen onu yatıştırmaya çalıştı. "Hiçbir şey yapmayacağını sanmıyorum. Benim yapacağım bu olurdu. Seni görmek ve sana geri dönmek isterdim."

Sesi baştan çıkarıcı bir hal alarak alçaldı. "Ve bunda o kadar da yanlış olan ne?"

Toy biraz eridi. "Hiçbir şey. Sadece henüz değil. Hamileyken burada kalmak istiyorum. Sonra bebek doğduğunda, eskisi gibi görüneceğim, bilirsin işte? O zaman beraber olabiliriz."

"Bu işe yarayabilir."

Bir anda cesaretlendi. "Gördüğünde bebeği seveceğini biliyorum. Ona ben bakacağım ve herhangi bir şey hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaksın."

"Hey. Sana söylemiştim. Ben herhangi birinin babası olmak istemiyorum."

"Ama Darryl, sen birinin babasısın." Darryl'i arka bahçeye çağıran bir kadın sesi duydu. Telefonu daha sıkı tutarak sordu. "Kim o?"

"Kızın biri." Bir mazaret bildirmeye bile gerek görmedi.

"Orada ne yapıyor?"

"Sence? Burada değilsin. Bunu hatırla. Bir seçim yaptın."

"Seni domuz!" Kıskançlıkla dolu bir öfkeye kapılarak telefonu kapattı. Nefes alıp verişi düzensizdi ve karnında ufak sancılar hissetti. Derin derin nefes alıp parmak uçlarıyla kasılmış karın kasları üzerinde çemberler çizdi. Bu görüşme hayal ettiğinden çok daha kötü gitmişti.

Duvara yaslanarak eliyle gözlerini örttü. Her şey o kadar karışıktı ki. Darryl'in deliye döndüğünü bilmesine rağmen onu özlediğini ve onunla tekrar beraber olmak istediğini umut ediyordu. Ne kadar da gülünçtü. Nasıl hemen başka bir kadınla beraber olabilmişti? Muhtemelen bu ilk ilişkisi de değildi. Nasıl onun kendisini hala sevdiğini düşünecek kadar aptal olabilmişti? Bir müzisyenle beraber olursan olacağı buydu.

Bir dakika sonra telefon çaldı.

"Merhaba?"

"Numaranın bende olduğunu bilmek istersin diye düşünmüştüm sadece."

"Darrly, beni buradan arayamazsın. Buraya da gelemezsin, duydun mu?"

"Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleyecek kadar ileri gitme. Sen benimsin, bunu sakın unutma. İyi ve hazır olduğumda yanına geleceğim. Geldiğimde de, benimle eve geri döneceksin. Ait olduğun yere."

"Eğer beni istiyorsan, bebeği de istemek zorundasın."

Ama Toy daha cümlesini bitirmeden, Darryl telefonu kapatmıştı. Ahizeyi nazikçe yerine koyarken, kalbi yine küt küt atıyordu. Her zaman son sözü o söylemeliydi. Üstelik genellikle tehditlerini yerine getirirdi.

Telefona bakarken dudağını ısırıyordu. Artık kızgınlık hissetmiyordu. Şimdi korkmaya başlamıştı.

***

Ne zaman Emi'yi düşünse, Cara'nın aklına Emilerin ön verandasının altında öpüşmeyi öğrendikleri gün gelirdi. Yedinci sınıfı bitirdikleri yazdı ve o, Emi ve Tom Peterson loş ışıkta, nemli serin toprağın üzerine oturmuş şişe çevirmece oynuyorlardı. Oyunu kimin önerdiğini hatırlamasa da –muhtemelen Emi'ydi– Tom'dan ilk öpücüğü alabilmek için aralarındaki dile getirilmeyen, sert rekabeti açıkça hatırlıyordu. Oğlan onlardan daha kısa boylu, daha zayıf ve bir yaş daha büyük olmasına rağmen her ikisi de ona aşık olmuşlardı. Ama rüya gibi gözleri ve parlak beyaz dişlerini gösteren, her ikisini de ergenlik öncesi arzuların havuzunda eriten bir gülüşü vardı.

On üçünde arzulardan çok anladıkları söylenemezdi ama Tom Petterson'ı ilk öpmenin bir ödül olduğunu iyi anlıyorlardı. Üçü dar bir çember oluşturarak toprağın üzerinde oturmuştu. Cara dizleri üzerine tünemiş, Emi ve Tom bağ-

daş kurmuştu. Tom oyuna başladı. Sıcak bir gündü ve Cara boncuk boncuk terlerin üst dudağıyla kaşlarının üzerinde belirdiğini hissediyordu. Dirseğiyle hızlıca terini silerken gözlerini şişeden ayırmadı. O kola şişesi döndükçe döndü. Cara nefesini tutup yere dayadığı ellerini sıkı yumruklara çevirdi. Tom'a baktı. O da Emi'ye bakıyordu. Örülüp sarı kurdelelerle başına tutturulmuş ateş rengi saçlarıyla, Cara, Emi'nin kendisinden on kat daha güzel göründüğünü biliyordu. Yumruklarını daha da sıkıp, annesinin uzun siyah saçlarını istediği gibi örmesine izin vermediği için hayıflandı. Cara örgülerin kafa derisini kaşındırdığını söyleyerek inatla saçının dağınık ve düzensiz kalması için ısrar etmişti.

Nihayet şişe yavaşladı. Cara'nın önünde durdu. Zaferle öne doğru yalpaladı. Sonra aniden utanarak durdu. Tom'un öfkeden yüzü kızarmış, Emi de karakterine aykırı bir şekilde sessiz kalıp toprakta çemberler çizerken yere bakmaya başlamıştı. Tom, Cara'ya baktı, ardından ağzını silip mahkum edilmiş bir adam tavrıyla parmaklarına yaslanarak ona doğru yaklaştı. Cara sertçe yutkunup Emi'nin bakışlarının üzerlerinde olduğunun bilinciyle dizlerinin üzerinde ona doğru birkaç santim ilerledi. Tam orada ve o anda, daha sonraları bunun bir kehanet olduğuna emin olacağı bir kola şişesi aracılığıyla, Cara gözlerini kapatıp ilk öpücüğünü aldı. Bugün bile, dudaklarından ayak parmaklarına kadar yaşadığı o şevki hissedebiliyordu. Evet, lütfen!

Ciddi bir şekilde öpüşene dek aradan yıllar geçmesine rağmen, o andan itibaren öpüşmenin en sevdiği şeyler listesinin tepesinde olduğunu anlamıştı. Tom'a gelince, şişeyi sonraki çevirişinde Emi'yi öpmüştü ve o zamandan beri de öpmeye devam ediyordu. Her ikisi de Bishop England lisesine gitmiş, okul yılları boyunca çıkmışlardı. Fakat yazları, Üç Silahşörler gibi hep beraber vakit geçirirlerdi. Temel amaçları bronzlaşmak, geceleri sinemaya gitmek ve gün içinde de kaplumbağa görevi tuzağına düşmeyi engellemekti. Emi ve Tom Güney Carolina Üniversitesi'ni bitirip Tom'un mezuniyetinden hemen sonra evlenmişlerdi. Cara da nedime olmuştu.

Daha sonra, yetişkin olduklarında çoğu arkadaşın başına geldiği gibi iletişimleri kopmuş ve farklı yollara gitmişlerdi. Yine de yıllardır konuşmamalarına ve yazışmamalarına rağmen, Cara Noel kartlarından veya annesi aracılığıyla, Emi ve Tom'un, Tom'un Coca Cola şirketinde yönetici olduğu Atlanta'ya taşındıklarını öğrenmişti. Hemen iki oğul sahibi olmuşlardı. Fakat yıllar boyunca arkadaş olup kaybettiği dostlarının aksine, Emi'yle aralarındaki soyut bağın güçlü ve güvenli olduğunu her zaman hissetmişti.

Sahile vardığında kıyıya vurmuş büyük bir odun parçasının üzerine oturmuş, elinde bir çubukla kumu eşeleyen bir kadın gördü. Üzerinde oturduğu ağaç gövdesi kadar geniş basenleri vardı. Bronz renkli saçlarının bir kısmı güneş şapkasının kenarında kıvrılmıştı. Cara daha da yaklaştı. Ona ulaşmadan önce kadın başını çevirdi ve yüzü aydınlandı.

"Cara!"

"Emi!"

Neşeli kahkahalarla kalan mesafeyi de kapatarak birbirlerine sıkıca sarıldılar. Sallanan Cara yılların yok olup gittiğini ve tekrar on üç yaşına geri dönerek, sonsuza kadar arkadaş olduklarını hissetti. Ayrıldıklarında ise, birbirlerinin yüzlerini hasretle incelerlerken, Cara, Emi'nin gözlerinde yaşların parıldadığını gördü.

Geniş ağzı kulaklarına varan Emi "Hiç değişmemişsin, kahrolası" dedi. Gülümsemesi, bir yüz ifadesinden çok daha öteydi. Daha çok bir cümle gibiydi.

"Sen de."

"Tabii, tabii seni yalancı."

Emi orantılı bir biçimde kilo almıştı, geniş bedenine rağmen şişman değil, iri yapılıymış gibi görünüyordu. Yüzü bronzlaşmış ve burnuyla yanaklarını kaplayan belli belirsiz çiller ona genç bir görünüm kazandırmıştı. Hala muhteşem bir canlılığa sahipti ve yeşil gözleri hoş bir karşılamayla dans ediyordu.

Bir dakika boyunca sadece sırıtarak birbirlerinin varlığını özümsediler. Cara içtenlikle "Seni tekrar görmek harika" dedi. "Ne kadar oldu?"

"Tanrım, yıllar oldu. Çok uzun zaman geçti."

"Berbattı."

"Biliyorum. Ama yıllar çabucak geçti, değil mi?" Kıkırdadıktan sonra Emi "Peki hala evli değil misin?" diye sordu.

"Ih-ıh. Ne diyebilirim ki? Tom'u benden çaldın ve o andan itibaren..." diyerek omuz silkti.

Emi güldü ama gözlerinde Cara'nın kaçırmadığı gergin bir ifade belirdi.

"Tom nasıl? Buralarda mı? Onu görmeyi çok isterim."

"Şimdi nerededir, acaba? Bir bakalım..." Emi düşünceli bir tavırla dudaklarına dokundu. "Tam şu anda Güney Amerika'da. Hala Coca-Cola'yla çalışıyor ve Peru'da bir bitkiyi inceliyor. Çok gidip geliyor, daha çok gidiyor. Evde oturmaktan sıkıldığım için buraya geldim. Yazları birbirimizi neredeyse hiç göremeyeceğimiz konusunda karara vardık gibi." Ayak parmağıyla kuma vurdu. "Senin annenle babanın önceden olduğu gibi."

Cara gözlerini kırpıştırdı. Annesi plaj evine kocasından kaçmak için gelirdi ama Emi bundan habersizdi. Büyürken ne kadar yakın olsalar da, Cara kişisel aile sorunları konusunda Emi'ye asla güvenmemişti. Eğer annesinin kafasına soktuğu bir şey varsa, o da ailenin kirli çamaşırlarından asla kimseye bahsetmemekti.

"Çocuklar doğduğundan beri, her temmuzda ve Şükran Günü ve Noel gibi tatillerde buraya geliyoruz. Tıpkı ben ve Tom gibi çocuklar da buraya bayılıyorlar. Ayrıca annemle babam geçen sene Florida'ya taşınıp plaj evini bana bıraktılar. Bu yüzden işte buradayım."

"Oğullarından ne haber? Eminim bronzlaşmış ve her hafta yeni bir kalp kıran sörfçüler olmuşlardır, değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Arada bir hafta sonu için gelirler. Büyük oğlum James tam bir ders çalışma hastası. Duke'ta sınıf atladı ve yaz boyunca dolaşmak için adaya gelerek vaktini boşa harcamayı reddediyor. Bu yüzden kampüste kalıyor. John'nun arkadaşları ve bir işi var. Çok sık olmasa da,

ziyarete geldiğinde hala sörf tahtasıyla oyalanır. Atlanta'yı tercih ediyor. O yaşta yapmak istediği son şey annesiyle vakit geçirmek."

"O zaman yaz boyunca burada yalnız yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu Cara.

"Evet, hanımefendi ve her dakikasına aşığım. Bir kuş kadar özgürüm. Yuppi!"

Cara Emi'nin martılar gibi kollarını açıp onları başının üstünde birbirine vurmasına güldü. "Her zamanki gibi çılgınsın."

Emi ellerini indirip saçlarını düzeltmek için şapkasını çıkardı. Cara hayran olduğu o uzun, gür kızıl saçların çenesi hizasında kabaca kesilmesini ve birkaç beyaz telin araya karışmasını üzüntüyle karşıladı.

"Hayır, ne yazık ki artık öyle değilim. Ama hayatıma biraz çılgınlık katmaya çalışıyorum. Henüz o konulara hiç girmeyelim, tatlım. Bana kendinden bahset! Chicago'da önemli biri ve yönetici olduğunu duydum. Bir şeyleri başaracağını her zaman biliyordum, Caretta Rutledge."

Cara iç çekerek kıyıya vurmuş uzun palmiye gövdesinin üzerine oturmak için ilerledi. Eğri oduna eliyle hafifçe vurunca Emi de ona katılmak için yanına geldi. Omuz omuza otururlarken her ikisi de çocukken yaptıkları gibi uzun bacaklarını öne uzattı. Cara'nın bacakları zayıf ve beyazken, Emi'ninkiler kalın ve bronzlaşmıştı.

"Öyleydi demek daha doğru olur" diye karşılık vererek topuğunu kuma vurdu. "Kovuldum. Buraya gelmeden hemen önce. Zihnimde yeni bir müşteriyle çalışmak fikriyle işe gittim ama bir saat geçmeden, silahlı bir korumanın eşliğinde kapıdan çıktım. Seni temin ederim ki, bu yaşamak istemeyeceğin türden bir tecrübe."

Şok olmuş gibi bir ses tonuyla "Ne?"diye sordu. "Bütün parayı zimmetine mi geçirdin, yoksa kafeteryaya bir Uzi mi getirdin?"

Cara güldü. "Hiçbiri. Sadece bahar temizliği yaptılar ve ben de gereksiz bir toz yumağıydım diyelim. Büyük ve kur-

tulması pahalıya mal olan bir tozdum ama yine de gözden çıkarıldım."

"Cara, çok üzüldüm."

"Böyle şeyler oluyor. Bu sektörde düşündüğünden de fazla."

Hayal kırıklığıyla "Ama" diye ekledi. "Yine de senin başına geleceğini asla düşünmüyorsun."

"Peki nasılsın? İyi misin yoksa yoksul ve caddelerde yatan türden bir işsiz misin? Önceden, eğer zorunda kalırsak birbirimizi her zaman kabul edeceğimizi söylerdik ve benim de kapım sana daima açık." Duraksadı. "Bu yüzden mi eve geri döndün?"

Başını salladı. Hafifçe kıkırdayarak "Ben iyiyim" dedi. "En azından şimdilik. Uzun süredir bu şirkette çalışıyordum ve işten çıkarma paketi oldukça cömertti. Yoksulluğun çok uzağındayım ama keşke büyük bir hisse portföyüne sahip olduğumu söyleyebilseydim. Harcamalarım hesaplamalarıma uygun olursa, bu yaz yeniden toparlanmaya yetecek kadar param var. Bir beyin avcısı şimdiden benim için bazı işlere bakmaya başladı ve bir şeyler bulacağına güveniyorum. Bunun yakın zamanda olmasını umut ediyorum, yoksa teklifini kabul edebilirim."

"Her zaman. Biz kan kardeşiz hatırladın mı?"

"Tanrım, bizim çocukluğumuzu yaşadığımız yıllarda bu anlaşmayı yaptığımız için ne kadar da şanslıyız, biliyor musun? Bugünlerde böyle kan kardeş olmak çılgınlık kabul ediliyor."

"Biz yine de olurduk."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tekrar kuma vurduktan sonra, sesi daha felsefi bir tona büründü. "Kısmet işi bu, bilirsin. Bunu bu sabah uyandığımda fark ettim. Eğer annemin başına geçen sene gelseydi, yaz boyunca burada kalamazdım. Ama şimdi kalabilirim."

"Hey! Ağır ol. Beni kaybettin. Annenin başına ne gelseydi?"

"Annem kanser."

Emi dimdik oturup dayak yemiş gibi baktı. "Bayan Lovie mi? Olamaz."

"Ben de yeni öğrendim. Akciğer kanseri. Görünüşe bakılırsa, çoktan bütün vücuduna yayılmış ve gerçekten artık yapabilecekleri fazla bir şey yok." Boğazı düğümlenerek konuşmayı aniden kesti.

"Hayır, hayır, hayır. Olamaz. Bu çok alçakça."

Cara başını salladı. "Benden yaz boyunca kalmamı istedi ve ben de olur dedim. Demek istediğim buydu. Şimdi kalmak için vaktim var çünkü kovuldum, halbuki bir yıl önce olsa bütün bir yazımı ayıramazdım."

"Aslında ayırabilirdin."

"O zaman da işimi kaybederdim. Ama bu tartışmalı bir konu değil mi? Hem işini kaybetmek anneni kaybetmekle nasıl karşılaştırılabilir ki?"

Emi üzüntüyle başını salladı. "Çok üzgünüm Cara. Kalbim yaralı. Bütün adanın da kalbi kırılacak. Burada biraz bile olsa vakit harcamış herkes, onu Kaplumbağa Hanımefendisi olarak tanırdı. İlk kaplumbağa yavrularımızı onun sayesinde gördük."

"Bir yuvadaki yumurtalar çatlamak üzereyken bayrağı nasıl da kaldırırdı hatırlar mısın?"

Emi başını sallayıp kederle gülümsedi. "Ama önceleri, yumurtaların çatlamalarına biraz da olsa yardım ederdi, bilmem anlatabildim mi. Buna karşı katı düzenlemeler var artık."

Cara'nın düzenlemelerden haberi yoktu ve onları umursamıyordu da. Bütün bildiği, önümüzdeki yaz deniz kaplumbağaları döndüğünde annesinin burada olmayacağıydı. "Gerçekten öleceğini hayal etmek o kadar imkansız ki. Bunu kabullenmek çok zor. Onu gördüğüm zaman 'evet, hasta' diye düşünüyorum. Fakat yine de hayatının sona ereceğini hayal edemiyorum. Garip, ama bazen de yaz çok uzun görünüyor. Ama bunun onun son yazı olduğunu düşününce, o zaman korkutucu derecede kısa geliyor."

"Onun nasıl hissettiğini hayal et bir de."

"Asıl şaşırtıcı olan da bu. Azıcık bile korkuyormuş gibi görünmüyor."

"Ne yapı..."

Sahilden gelen bir kadının yüksek sesle merhaba demesiyle Emi'nin cümlesi yarım kaldı. Emi kolunu kaldırarak el salladı. "Hey, merhaba." Cara'ya "İşte Florence. Florence Prescott'u hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki." Cara kadının yaklaşmasını izledi. Flo çocukluk yıllarında ona teyzelik etmişti. Ama hiç yaşlanmamıştı, bembeyaz saçları, iyice bronzlaşmış cildiyle tam bir tezat içerisindeydi. Önünde Kaplumbağa Takımı yazan, üzerinde bir deniz kaplumbağasının resmi olan yeşil bir tişört giymişti.

Flo yanlarına yaklaşırken başını sallayarak seslendi. "Eğer yaşıyor ve nefes alıyorsam, bu Cara Rutledge. Nasılsın, tatlım?"

Cara Flo'nun sabah kahvesi için doğruca mutfaklarına geldiği yıllarda hissettiği rahatlıkla kadına sarılmak için ayağa kalktı. "İyiyim. Harika görünüyorsun! Seni tekrar görmek çok güzel."

Flo güneş gözlüklerini çıkarıp Cara'yı mavi gözleriyle bir projektör gibi tepeden tırnağa süzerek "Sen de oldukça güzel görünüyorsun" dedi. "Ölümün eşiğinde olan birine göre gayet iyisin. Lovie buraya geldiğinden beri kendini pek iyi hissetmediğini söyledi."

"Öyleydim ama şimdi daha iyiyim."

"Ada sana kendini daha iyi hissettirecektir. Eve daha sık gelmelisin."

Cara onun gülümserken gizliden gizliye kendisini paylaşığını anlayarak başını salladı. "Artık yaz boyunca buradayım, Flo."

Flo'nun ifadesi aniden ciddileşerek gözleri anlayışla parladı. "Yani sana nihayet anlattı mı?"

Cara başını sallayıp dudaklarını büzdü.

"İyi. Sevindim. Senin duymaya ihtiyacın olduğu kadar onun da anlatmaya ihtiyacı vardı. Lovie'nin sana şimdi ihtiyacı var, Cara. Seni aşırı derecede özledi."

Flo'nun inançla dolu sesi Cara'nın düşüncelerinin değişmesine yol açtı. Annesinin ona ihtiyacı olduğunu, hele onu özlediğini hiç düşünmemişti.

Flo "Hepimiz için zor olacak" diyerek sözlerine devam etti. "Ama bu sırrı başkasına söyleyemeyiz. İyimserliğimizi korumalıyız."

Emi "Düşünüyordum da" diyerek araya girdi. "Eğer programına yetişemezse, yaz boyunca Lovie'nin açığını nasıl kapatacağımızı düşünmek zorundayız."

Flo kesin bir tavırla "Bunu ondan alamazsın" diye karşılık verdi. "Kaplumbağalar onun hayatı."

Cara "Hayır, değiller" diyerek itiraz etti. "Bu yaz başka şeyleri düşünmeye ihtiyacı var ve görev için uygun olmayabilir. Kaplumbağalar annemi yeterince uzun bir süre benden uzaklaştırdı."

Flo onun yüzünü inceleyip yavaşça konuştu. "Anneni ve kaplumbağaları asla anlamadın. Sanırım bu hikayenin asla anlayamayacağın bölümleri de var. Ama bu konuda bana güven, Caretta. Eğer o kaplumbağaları ondan uzaklaştırırsan, onu her hangi bir kanserin yaptığından daha hızlı öldürürsün. O neredeyse sen doğduğundan beri bu işi yapıyor ve onun için dünyalar kadar önemli. Sadece kaplumbağalar değil, aynı zamanda ona verdikleri yenilenme hissi de büyük önem taşıyor. Tanrı'yla, yeryüzüyle, kendisinin en iyi yönleriyle özel bir bağlantı kuruyor. Bu azıcık huzura nihayet kavuştu ve ne demek istediğimi biliyorsun."

Cara karşılık vermedi.

"Her yıl kaplumbağa mevsimini nasıl dört gözle beklediğini biliyorsun. Onun için yaşıyor. Yuvaları bulmak ve işaretlemek, iz bulmak için erkenden kalkmak veya yavrulayana kadar yumurtaların yanında geç saatlere kadar oturmak... Bütün kayıtları tutuyor, mektuplar yazıyor, dersler veriyor, çocukları eğitiyor, turistleri karşılıyor ve kim bilir başka neler yapıyor? Sanki yavruların her biri için endişelenen bir anne tavuk gibi."

"Tüm bunların yanı sıra, amacı olan insanlar daha uzun yaşar, daha geç yaşlanır, ayakta daha sağlam durur ve on-

larla daha kolay geçinilir." Hızla gülümserken gözleri yakut gibi parıldadı. "Sadece tek bir şeye odaklansalar bile... Kaplumbağaları Lovie'den al ve bak bakalım, elinde ne kalacak? Tek kalan şey hastalığı olacaktır. İçten içe çürümeye başlayıp ölmeyi bekleyecek. Bunun yaşandığına çok sık tanık oldum. Fikri bile tepemin tasını attırıyor. Ben derim ki, bu takımın bir parçası olduğunu hissetmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Olivia Rutledge, Kaplumbağa Takımı demektir."

Emi ona kesinlikle katıldığını belirtircesine başını salladı.

Flo'nun şiddetli savunması boyunca sessiz kalan Cara, elini saçında dolaştırdı. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Flo onun sesindeki itaatkar tonu duyunca derin bir nefes aldı. Güneş gözlüklerinin ucunu çiğneyerek kurnazca Cara'ya baktı.

"Sen de katılmalısın."

"Kaplumbağa Takımı'na mı? Ben mi?"

"Kesinlikle."

Başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Teklifin için teşekkürler ama Kaplumbağa Takımı'na uygun biri değilim."

Flo omuzlarını oynattı. "Uygun olmak gerektiğini sanmıyorum."

"Tabii ki gerekir. Onları yetiştirebilmek gerekir."

Delici bakışlarını Cara'nın üzerine dikti. "Sen de onları yetiştirebilecek biri değilsin öyle mi?"

Cara doğruca onun gözlerinin içine baktı. "Ben de tam bunu diyordum."

Florence kahkaha attı. "Tabii ki öylesin. Sadece henüz bunun farkında değilsin. Ayrıca hiçbir şey yavru kaplumbağanın yumurtadan dışarı çıktığını görmeye benzemez. Sana şöyle bir önerim var. Sadece beni can kulağıyla dinle. Her ikimiz de annenin yazı seninle geçirmeyi istediğini biliyoruz. İşte paylaşmanız için mükemmel bir proje. Bütün işleri yapamayacak durumda olabilir ama o zaman sen de bir sürü fiziksel aktivite gerektiren erkenden kalkma, kap-

lumbağa izleri raporlarını takip etme ve geceleri yuvaları kontrol etme işlerinin başına geçebilirsin. Lovie çizelgeleri hazırlar, gazeteye yazı yazar ve kendini her hazır hissettiğinde sahile inebilir. Böylece kimse onun görevini elinden almış olmaz."

Cara'nın yüzü üzüntülü bir hal aldı. "Ama birçok işle ben meşgul olacağım. Flo, Kaplumbağa Hanımefendisi olmayı asla istemediğimi bilirsin."

Emi onu dirseğiyle dürtüp "Hadi ama" diyerek azarladı. "Annen benim evime uğrayıp geçen yaz beni de programa dahil etti ve itiraf etmeliyim ki, özellikle çocuklar da gittiği için kahvaltı hazırlamaya gerek olmayınca, her sabah erkenden kalkmak konusunda isteksizdim. Ama anneni bilirsin. Sonra kendimi bir anda her sabah sahilde yürüyüp harika hissederken ve kızlarla geceleri yuvaların başında oturabileyim diye güneşin batmasını sabırsızlıkla beklerken buldum. Bu takımın bir parçası olmak dünyayla bağlarını sağlamlaştırarak bu adayı tekrar evim yaptı. Sadece bir dakika önce yazın ne kadar uzun göründüğünden bahsediyordun. Dikkatini vereceğin bir şey olacak. En güzeli de bunu annenle paylaşacak olman."

Flo basitçe "Üstelik şimdi sana ihtiyacı var" diye ekledi.

Cara bu sessizce dile getirilen ifadenin tartışmayı kazandığının farkına vardı. Düşünüp alternatif çözümler üretmeye çalışıyor, ama hiçbir şey bulamıyordu. Akıntıya kapılmış bir odun parçası gibi bu kararın içine çekildiğini hissetti.

"Bana yardım edecek misiniz? Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

Flo "Tabi ki. Hepimiz edeceğiz" diye cevap verdi. "Ama telaşlanma, Caretta. Öğretmenlerin en iyisine sahipsin."

Emi'nin gözleri aniden yaşlarla doldu ve onu bir kez daha kollarıyla sardı.

"Eve döndüğün için çok mutluyum. Tekrar hoş geldin."

Deniz kaplumbağası deri kıvamında, pinpon topu büyüklüğündeki yumurtalarını yuva çukurlarına bir seferde iki, üç veya dört tanesini bırakarak depolar. Yuvalarının her birine seksenle yüz elli arasında yumurta bırakacaktır.

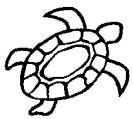

9. BÖLÜM

Güney Carolina sahilinde yaz mevsimi ekinoksta başlamaz. Şehitleri Anma Günü'nün ardından okullar baraj kapaklarını açınca, çocukların zafer nidalarıyla, bayrak gibi dalgalanan renkli havlularıyla ve denize bakan sörf tahtalarıyla sahillere akmalarıyla başlar. Kıyı hizasındaki sahil evleri okulların çocukları geri çektiği eylül ayına kadar kiralanır. O zamana dek bulvar arabalarla tıklım tıklım dolu olur.

Cara için yaz, Kaplumbağa Takımı'ndaki ilk gününde başladı. Takımda 'göreve getirilmesi'nin hemen ardından 22. Cadde'de kaplumbağa izleri olduğunu rapor eden bir telefon geldi. Lovie gelen haberle uyanınca Cheshire kedisi gibi gülümsedi.

Üzerindeki örtüleri atarak "Kırmızı kovayı getir" dedi.

Sepeti de yanlarına alıp yuvayı bulmak için Altın Böcek'e doğru yola koyuldular. Sert, nemli bir rüzgarın estiği bulutlu ve kapalı bir sabahtı. Cara otomatikleşmiş durkalk trafiğiyle geçen yıllarından sonra, dolambaçlı yollarda debriyajı hissetmekten keyif alarak arabayı sürüyordu. Palmiye Bulvarı boyunca gezintiye çıkmış iki genç gibi, salla-

na sallana tepeden aşağı indiler. Sağına bakınca, Lovie'nin şapkasını eline alıp ufacık parlak beyaz-altın renkli saç tutamları küçük narin elleri üzerinde uçarken gülümsediğini gördü. Bazen çok genç görünebiliyor, diye düşündü. Kumlu yol kenarına park edip şapkasını başına geçirdi ve koşup annesinin çıkmasına yardım etmek için arabadan dışarı fırladı. Malzemeleri yanlarına alarak sahile çıkan dolambaçlı dar patikaya doğru yola koyuldular. Evler birbirine o kadar yakındı ki, Cara mutfaklardan gelen çay ve omlet kokusunu alabiliyordu. Önündeki Lovie bir dağ keçisi kadar çevik olmasına rağmen yolun ortasında öksürmek için duraksadı. Sesi derinden ve ıslak geliyordu ve Cara bu öksürüğü evde birkaç kez daha duyduğunu hatırladı. İçindeki alarm çalmaya başladı.

Cara "İyi misin?"diye sordu. "Belki hastalanıyorsundur?"

"Hayır, hayır. Sadece kuru hava ve kum yüzünden oluyor."

"Bilmiyorum. Biraz ağırdan alman gerekiyordu. Belki de buraya gelmemelisin."

"Saçma, ben iyiyim. Doktor egzersiz yapmamın benim için iyi olduğunu söyledi. Haydi, gidip şu izleri bulalım." Boğazını temizledikten sonra biraz alaycı bir tavırla "Bir kaplumbağa izinin neye benzediğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Cara kovayı alıp şarkı söylercesine "Evet, anne" diyerek cevap verdi. Kaplumbağa izleri arayarak geçirdiği ilk gün yaşadığı felaketi asla unutmayacaktı. Bir gün önce Lovie'ye kaplumbağa izleri bulduğunu söylemek için sahilden eve kadar koşup nefes nefese kalmıştı. Lovie, Emi ve Flo'yu aramıştı. Ardından hepsi yanlarında malzemelerle işaret edilen sahile doğru koşturmuşlar ama sonra Cara'nın izlerinin bir çöp kamyonuna ait olduğu ortaya çıkınca, gözlerinden yaş gelene kadar gülmüşlerdi.

Hayal kırıklığına uğrayan Cara, aynı hatayı bir daha asla yapmamaya kararlıydı. Sahile vardıklarında, pürüz-

süz, bozulmamış kumun üstünde uzanan geniş kaplumbağa izlerini hemen belirledi. Yüksek dalganın hizasından küçük bir vücut çukuruna doğru ilerlemişti. Biraz ötesinde, muhtemelen dalga tarafından yerle bir edilmiş büyük bir kumdan kalenin kalıntıları olan kocaman, insan yapımı bir çukur vardı.

Lovie o tarafa yaklaşırken "Ahmaklar" diye mırıldandı. "Kumdan kale neyse de kocaman bir krater ne oluyor. Bir kaplumbağanın sürünerek ilerlediğini bilmiyorlar mı? Bu çukurlardan birinde kapana kısılabilirlerdi."

Cara kaplumbağanın yuvasına doğru ilerleyerek "Eminim yaparlarken kaplumbağaları düşünmemişlerdir bile" diye karşılık verdi. "Herkes senin kadar kaplumbağa delisi değil."

"Olmalılar. Deniz kaplumbağaları bu sahile herhangi birimizin geldiğinden çok daha uzun süredir geliyorlar." Uzun, mumlanmış, T-şeklinde tahta bir takozu alıp onu bir merasimle Cara'ya uzattı. "Bu benim sondaj çubuğumdu. Ve artık senin. Kaplumbağa Takımı'nda bir tür onur nişanıdır, bu yüzden hafife alma. Sadece birkaç insanın yuva sondalamasına izin verilir ve ben de nasıl yapıldığını sana öğreteceğim. Bu yüzden iyice odaklan."

Kumda çizgiler çizerek çukurun çember gövdesini dört bölgeye ayırdı. Sonra ilk çeyrekten başlayarak Cara'ya sondaj çubuğunu nasıl tutacağını ve çubuğu dikkatli bir şekilde kumun içine doğru itmeden önce ağırlığını nasıl dengeleyeceğini öğretti. Küçük narin bedeni minnetle, santim santim, yukarı aşağı hareket ediyor, sahilde dizlerini büken bir balerin gibi ufak alanın üzerinde kayıyordu.

"Bir matkap gibi hızla ittirmemek önemli çünkü eğer yumurta yatağını bulursan, sonda çubuğun yumuşak kumdan tereyağını kesen bir bıçak gibi geçecektir. Ayrıca yumurtaları kırmak istemiyorsan sertçe itmemen gerekir. Bu yüzden yavaşça ve güzelce yapmalısın, bu şekilde." Ölçülü bir yavaşlık ve dikkatle birkaç kez daha sondaladı. İşi bittiğinde nefes nefese kalmıştı. "Şimdi sen dene."

Cara sondaj çubuğunu alırken kendini olacağını düşündüğünden çok daha gergin hissediyordu. "Nihayet, çocukken bana aldırdığın bütün o bale derslerinin biraz yararını göreceğim."

Annesi "Hiçbir bilgi boşa gitmez" diye karşılılık verdi.

Cara sondaj çubuğunu ayaklarının arasında ortalayıp dizlerini büktü, dengesini buldu ve ardından işe koyuldu. Çubuğu kuma her sokuşunda bir yumurtaya denk geleceğinden emindi.

"Çok acele etme" diye tembihledi Lovie. "Acele yok. Neden hep acele ediyorsun Caretta?"

Cara derin bir nefes alıp tekrar denedi.

Lovie nefes nefese kalmış bir şekilde kumun üzerinde oturarak "İnsanların her zaman çok aceleleri var gibi görünüyor" diye devam etti. "Acele, acele, acele. Neye ulaşmak için acele ediyorlar? Hayat bir tür yarış değildir. Er ya da geç aynı bitiş çizgisini geçeceğiz. Sonu gördüğünde nefret edecek ve aniden, koşmaktansa yürümüş olmayı dileyeceksin, değil mi?"

"Belki bu yüzden, buna insanların yarışı diyorlardır."

Annesi güldü. "Hepimiz bunun içindeyiz. Ama bu yarışı kazanan hiçbir ödül almıyor. O yüzden acele etme, Cara. Bir kaplumbağanın hızında, sağlam adımlarla ve sakince ilerle. Yumuşak hareketlerle. Bu daha iyi. Dikkat et şimdi. Çukurlar seni her zaman hazırlıksız yakalar. Hayatta olduğu gibi."

Cara bir zamanlar öğrendiği tai chi egzersizlerini düşünerek yavaşça hareket etti. Nihayet kendi ritmini yakaladı. Yoğun kumun sert direnişini hissetmek için sondaj çubuğu serbest bırakıyor, sonra yavaşça geri çekiyordu. Ardından başka bir noktaya ve diğerine, arka arkaya çukurun çemberinin yarısını dolduran bir sürü küçük delik açtı. Tam içeri girerken, hiç tahmin etmediği bir anda sondaj çubuğu derinlere indi-o kadar derindi ki çok içerilere kaçmaması için çubuğu kendi yakalamak zorunda kaldı.

Cara büyük bir mutluluk hissederek onaylaması için annesine baktı.

Lovie gözleri gururla parlayarak gülümsedi. "Tebrikler. Artık Kaplumbağa Takımı'nın bir üyesisin." Ayağa kalkıp öksürdü, göğsüne eliyle hafifçe vurduktan sonra boğuk bir sesle "Pekala, paçalarını katla" dedi. Kırmızı kovayla gelerek, kumun üzerinde diz çöktü. Bu yuva dalga hizasının çok altında. Yüksek dalganın yumurtaları mahvedeceği kesin. Taşımak zorundayız. Bakalım neler yapabiliriz."

Lovie eliyle kumu kazmaya başladı. Kazıların arasında parmaklarını kullanarak dikkatle yumurtaları yokluyordu. Cara onu ilgiyle izledikten sonra annesine katıldı. Çok geçmeden yumurtalar ortaya çıkınca, Cara bir hazine yatağı keşfetmenin hazzıyla yüksek sesle güldü. Lovie büyük bir dikkatle uzanıp yumurtanın tekini sanki cam lifinden yapılmış gibi eline alarak dışarı çıkardı. İhtiyatla Cara'ya uzattı.

Cara avucunu açıp yumurtayı kavrayarak kendine yaklaştırdı. "Bir pinpon topunun tıpatıp aynısı. Sadece daha yumuşak ve deri kıvamında."

"Sadece ilk yirmi dört saat içinde yerlerini değiştirebiliriz ama embriyonun kabuğu yırtıp çıkmaması için onları sallamamalı veya çevirmemeliyiz." Yumurtayı geri alıp dik duracak şekilde güvenilir kırmızı kovaya yerleştirdi.

Yumurtaları tek tek kurtarıp onları kırmızı sepetin içindeki nemli yuva kumlarının arasına dikkatle yerleştirdiler. İşleri bittiğinde, yumurtaları tuzlu suyun altında kalmadan güvende olacakları denizin kabarma hizasından yukarıda belirledikleri bir noktaya taşıdılar. Cara annesinin seçtiği noktada çömelip bir midye kabuğuyla kumu bir kol derinliğinde kazmaya başladı. Ardından deniz kaplumbağası yuvasının bir kopyası olan, matara şeklinde bir yatak kazdı. Lovie kızının yanına oturup yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu denetledi. Cara işini bitirdiğinde, 104 yumurtanın her birini saygıyla yeni yumurta yatağına dik duracak şekilde yerleştirmeye başladı.

Cara sepetteki başka bir yumurtaya uzanırken yüzünü annesine dönerek "Biliyor musun?" diye sordu.

Lovie kızına baktı. Cara ağzı kulaklarına vararak sırıtır-

ken güneş gölgeleri delip geçiyor, onun yanaklarını pembeleştiriyordu. "Ne oldu?"

"Bu eğlenceli. Kim bilebilirdi ki?"

Cara yüzünde aşırı dikkatli bir ifadeyle yumurtaları yuvaya yerleştiriyordu. Lovie Cara'nın küçük bir kızken kumdan kale yapmak için aynı ifadeyle Palmer'ın yanında kumu kazdığını hatırlamıştı.

"Teşekkür ederim, Tanrım" diye fısıldadı hararetle. "Bana kızımla tekrar oynama fırsatını verdiğin için teşekkür ederim."

Şafak Cara'nın penceresinin dışında büyük bir heyecana yol açmıştı. Kuşlar aralıksız cıvıldıyor ve cıyaklıyordu. Bir çalar saatten daha güvenilirlerdi.

Cara yavaşça doğrularak "Tamam, tamam" diye mırıldandı. Sesli bir şekilde esneyip kendini yataktan kalkmaya zorladı. Kuşlar onu uyandırmıştı. Kaplumbağa izleri için kendine ait olan sahil bölgesini devriye gezmek zorundaydı. Sessizce şortunu ve Kaplumbağa Takımı tişörtünü giyip koşu ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Ev sessizdi. Lovie'yle Toy hala uyuyordu. Cara serin sabah havasına adımını atınca gerindi, derin bir nefes aldı ve sahile doğru yola çıktı.

Bozulmamış kum katmanı pürüzsüz ve sertti. Kırılgan yüzeyi küçük yengeç delikleriyle, kuş izleriyle ve az sayıda kabukla parçalanmıştı. Kendisine tayin edilen sahil şeridi boyunca yürürken, Cara'nın bakışları kıyı şeridinden ufka doğru kaydı. Güneş mavimsi bulutları göz alıcı gül rengi ışınlarla parçalamıştı. Keyfi yerine geldi ve koşunun ritmine ayak uydurdu. Neredeyse bir haftadır sahilin bu kısmında koşuyordu. Başlangıçta homurdanarak bu işi sadece Lovie için yaptığını söyleyip duruyordu. Fakat haftanın sonuna doğru, sabah koşusunun daha çok kendi için olduğunu anladı. Gün geçtikçe depresyon bulutları biraz daha dağılmış ve bilgisayarını ve e-postasını daha az özlemeye başlamıştı. Her gün kendini biraz daha formda ve enerji dolu hissediyordu.

Her gün Lovie ona yeni bir ders veriyordu. Cara geçen hafta içinde çok çalışmıştı. Belirlenmesi gereken izler, sayılması gereken yumurtalar ve önemli bir sanat olan yuvanın taşınması vardı. Tahta kazıklarla, bantlarla ve adımların ve bisikletlerin yuvayı bozmasını engellemek için parlak turuncu işaretlerle yuvayı nasıl kordon altına alacağını öğrendi.

Bir saat sonra, Cara devriyesini bitirdi. Sahilde yürümeye çıkmış veya deniz kabuklarını toplayan birkaç kişi daha vardı. Bugün hiç iz yoktu ama ilerledikçe, birkaç tane soluk gri renkli ak yengecin, yuvalarına doğru seğirttiğini gördü. Evine geri dönene dek, rapor veren diğer gönüllüler telefonu çaldırmaya başlayacak ve yeniden dışarı çıkıp yuvaları bulmak için izleri kontrol edecekti. Bu onun yeni sabah programıydı.

Üstelik şaşırtıcı derecede mutluluk vericiydi. Hayatı bir aydan daha kısa bir sürede ters düz olmuş, hayatının vazgeçilmezleri olduğunu düşündüğü birçok şeyi sorgular hale gelmişti. Lovie'nin ona öğretebileceği hiçbir şey olmadığını düşünerek büyümüştü. Fakat birkaç hafta içinde, annesinin bu kadar zaman sonra bile ona öğretebileceği çok şey olduğunu öğrenmişti.

Plaj evine girmeden önce koşu ayakkabılarını çıkarmak için durdu. Annesinin şarkı mırıldanan sesi rüzgarla açık pencereden dışarıya sürüklenirken, kaplumbağaların hayatında ilk kez kendisi ve annesi arasında bir bariyer değil bir bağ olduklarını fark etti.

Temmuz ortasında serin, kapalı bir gecenin beş buçuğuydu ve Dunleavy'nin Barı dopdoluydu. Turistlerle karışmış yerel halk dışarıdaki şemsiyeli masalara akın etmişti. Erkekler ve kadınların içeride köpekleriyle dolaşması Cara'ya çocukların arabayla gezinmesini hatırlattı. Cara'yla Emi, bir adam ve onun kocaman siyah labradorundan daha hızlı davranarak köşedeki küçük tahta masayı kaptı. Köpek başka bir sahibin kucağında oturan bir kanişin kokusunu alıp zincirini aniden çekiştirince yarışı kıl payı kazandılar

ve masa onların oldu. Ihlamurlu Coronalarını ve sıcak ve baharatlı tavuk kanatlarını sipariş ettiler. Az sonra bardaki müzik ve kahkaha sesleri damarlarında keyifle pompalanmaya başladı.

Cara Emi'nin ne kadar komik olabileceğini ve yan masada kimin oturduğunu düşünmeksizin yüksek sesle kahkaha atmanın insana kendini nasıl iyi hissettirdiğini unutmuştu. Sadece işiyle bağlantılı ilişkiler kurarak geçirdiği uzun bir sürenin ardından buna yeniden alışmaya başlıyordu. Bu erkeklerle ve kadınlarla komik ve eğlenceli oldukları içinher zaman keyfi yerindeydi. Dilinin ucunda zekice hazır yanıtlarla bekliyordu ve hem açık sözlü davranmak hem de kişisel bilgilerinden sadece yeteri kadarını paylaşıp asıl meseleleri saklamak konusunda ustalaşmıştı.

Fakat Emi'nin yanında söylenenleri yeniden yorumlamaya ya da eksik bilgileri tamamlamaya gerek duymazdı. Geçmişi ve sırları paylaşmışlardı. Ayrıca birbirlerinin ne hissettiğini sezen radarları da vardı.

Kanatları silip süpürdükten sonra ikinci Coronalarını içerlerken Emi masaya yaslanıp "Canını sıkan ne?" diye sordu.

Cara'nın "hiçbir şey" demek için ağzını açmasına rağmen gerçekler dilinden dökülüverdi.

"Bugün benim beyin avcısı arkadaşım Adele'le konuştum. Hala Palmiye Adası'nda ne halt ettiğimi sormak için beni öfkeyle aradı."

"Sorunu neymiş?"

"Benim." Yüzünü buruşturarak bir çift İngiliz spanyel av köpeğinin yere saçılan patlamış mısırları tıkınmasına şöyle bir baktı. "Benim için birkaç iş görüşmesi ayarlamasını söylemiştim ama tabii bu annemin durumunu öğrenmemden önceydi. Açıkçası, bu kadar kısa süre içinde bir şeyler bulabileceğini sanmıyordum. Yaz boyunca burada kalacağımı söylediğimde, sadece bu duruma çok mutlu olmadı diyelim. Ama canımı sıkan bu değil."

"Kalmak için verdiğin karardan pişman değilsin, değil mi?"

Derin bir iç çekti. "Hayır, ama telaşlıyım. Adele'in ana akıntıdan bu kadar süre uzak kalırsam büyük ihtimalle kaybedeceğim çok ilginç birkaç müşterisi var. Orası yaşamak için korkutucu bir yer. Bu adada kalırken, hala Chicago'daki ev kredilerimi yatırmam ve her ay gelen faturaları ödemem gerekiyor. Bir de düşünmem gereken bir imajım var. Ne kadar uzak kalırsam, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırarak gittiğim o kadar belli olacak."

"Bak şekerim, anlayışsız görünmek istemem ama burada kalmak konusunda kararlı mısın?"

"Kalacağımı söylemiştim."

"Kalabilecek kadar paran var mı? Evi kaybetmeden?"

"Sonsuza kadar değil ama yaz için evet."

"O zaman diğer saçmalıkları unut gitsin. Endişelenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, değil mi? Artık buradasın ve görünen o ki, bence en iyi kararı verdin."

Cara derin bir nefes aldı.

Emi "Seni kıskanıyorum, biliyor musun?" dedi.

Cara kaşlarını kaldırarak arkadaşına şüpheyle baktı.

"Ciddiyim. En azından masanda bir şeylerin, verilecek kararların var. Son birkaç yıldır kendimi sanki beklemeye alınmış gibi hissediyorum. Yemin ederim hayatımın arka planında Muzak çaldığını duyabiliyorum." Garson boş bardakları toplayıp sipariş almaya geldiğinde konuşmayı kesti.

"Emi, tatlım her şey yolunda mı?"

Emi garson uzaklaşana kadar bekledi. Yüzündeki düşünceli ifadeden, Cara hassas noktaya vurduğunu anlamıştı.

Kızgınlığını gösteren bir ses tonuyla "Bilmiyorum" diye cevap verdi. "Sanırım sadece yalnızım."

"Yalnız olmaktan keyif aldığını düşünüyordum."

"Bazen alıyorum. Ama etraf çok sessizleşiyor. Evdeki gürültüyü özlüyorum. İhtiyaç duyulmayı özlüyorum."

"Tom ne kadar süre uzakta kalacak?"

Emi'nin yüzü dondu. Sonunda "Kim bilir?" diye cevap verdi.

Cara bu yorumun altında yatan mesajı yakalayınca Emi'ye sorgulayıcı bir bakış attı.

"Mesele şu," dedi Emi. "Yaklaşık beş yıl önce Tom sık sık seyahat etmesini gerektiren büyük bir terfi aldı, çok fazla seyahatten bahsediyorum. Dünyanın her yerine. Yıl içinde fazla ortalarda yoktu ve yazın da hiç görünmüyordu. Çocuklar da sadece arkadaşlarıyla vakit geçirmek istedikleri, spor yaptıkları ve iş sahibi oldukları yaşa ulaştılar. Her zamanki işler işte bilirsin. Bütün yaz boyunca Tom'un eve gelmesini veya oğlanların yemek istemesini bekleyerek Atlanta'daki klimalı evimde kalıyor, iyi bir eş oluyordum. Sonra yılın kalan zamanlarında da evde takıldığımı fark ettim. Çok yemek pişirdim, çok şarap içtim ve bir de ne göreyim, yaklaşık dokuz kilo almışım."

Birbirlerinin derdini paylaşarak güldüler.

"Geçen yaz gelip John liseden mezun olduğunda, benim dışımda herkesin planlar yapması aklımı başıma getirdi. Ben de bu kadarı yeter, dedim! Plaj evini kiralamamaya ve onu kendime ayırmaya karar verdim."

"Bu bana tanıdığım Emi gibi geldi."

"Öyle mi?" Gözleri parlayarak güldü. "Belki. Geçen yaz her şey eğlenceli ve yeniydi. Bayan Lovie beni deniz kaplumbağalarıyla tanıştırdı ve bana tekrar evde olmayı öğretti. Ama bu yıl... Bir şeyler eksik."

"Mesela Tom."

Yüzü kızararak "Evet, biraz" diye cevap verdi. Şişesine uzanıp birasından büyük bir yudum aldı. Ardından şişeye bakarak "Çocukken şişe çevirmece oynardık hatırlıyor musun?" dedi.

Cara gülümsedi. "Tabii ki hatırlıyorum. Ama bira şişesi değil kola şişesiydi. Bu senin ilk ipucun olmuş olmalı."

Emi elindeki şişeye bakarken Cara onun düşüncelerinin yıllar öncesine yolculuk yaptığı görebiliyordu. Şişeyi masaya koyup yeniden yukarı doğru baktı. "O zamanlar geleceğimiz için birçok planımız vardı. Rüyalarımızı ve heyecanlarımızı şişeye koyduk ve bu da bizi koleje kadar taşıdı."

"Ondan sonra ne oldu? Hiç çalıştın mı?"

"Çalışmak mı? Evet çalıştım. Evde."

"Yani evin dışında çalışmayı kastetmiştim. Bir işte."

Emi savunmaya geçti. "Sakın bana ev hanımlarının boş, heba olmuş hayatlar sürdüğünü düşünen sıkıcı kadınlardan biri olduğunu söyleme. Çalışmak ve bazı projelerde gönüllü olmakla çok meşguldüm, Tom da o kadar seyahat ettiği için birinin evde olması gerekiyordu. En azından oğlanlar ufakken."

"Hey, seni yargıladığım yok. Sadece merak ediyorum. Biyolog olmak istiyordun."

"Sen de balerin olmak istiyordun."

Cara gülerek "Bu aynı şey değil" diye cevap verdi.

"Belki değil." Emi'nin yüz ifadesi değişti ve daha ayık bir ses tonuyla "Ama ikimiz de farklı yollara gittik değil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Fakat birbirimizden tamamen farklı değiliz. Ben kendi işime gittim, sen de kendi işine. Aradan yıllar geçti. Her ikimiz de kırk yaşındayız ve yol boyunca verdiğimiz bazı kararları düşünüyoruz. Zaman daha da hızlı akıp geçiyor. İkimiz de vücudumuzun sarkmasını izliyoruz ve güneşin bizi cilt kanseri yapıp yapmayacağı veya bir gün kambur olmayalım diye yeterince kalsiyum alıp almadığımız konusunda endişeleniyoruz. Önceden seksi iç çamaşırlarını seçtiğimiz gibi, şimdi de hevesle ayakkabı seçiyoruz. Yoga, östrojen, kollajen, alfa-hidroksi veya yaşlanmayı engelleyecek ne varsa üzerine konuşulduğunda biraz daha kulak kabartıyoruz. Bir de tabii ki yüzümüzü değil de göğüslerimizi kaldırmaya yönelik olsa bile plastik cerrahi..."

Emi güldü. "Henüz değil."

"Henüz değil. Her ikimiz de on sekiz yaşındaki kızlara bakıyor, o kadar genç olmak nasıl histi hatırlamaya çalışıyoruz." Şefkatle Emi'ye baktı. "Sonra aniden, sana kendini sanki o dönem daha dün yaşanmış gibi hissettiren eski bir arkadaşa rastlıyorsun."

Şişeleri tokuşturup kıkırdadılar.

Emi "Gördüğüm kadarıyla" dedi. "Yaz boyunca burada olduğuna göre biraz keşif de yapabilirsin. Ahmak birer

çocukken yaptığımız ve şimdi yapmayı özlediğimiz şeyler için azıcık vakit harcamalısın."

"Hey, ben oldukça havalı olduğumuzu düşünüyordum."

"Eğlenceli hiçbir şey yapmadık, Caretta. Haydi, itiraf et. Tiyatro ve şiiri tercih eden, yelkencilikten, balıkçılıktan, golften ve buradaki birçok insanın, özellikle de babalarımızın bağımlısı olduğu açık hava etkinliklerinden nefret ettiğini iddia eden aksi züppelerdik."

"Birçok kez Palmer ve babamla bot gezisine çıkmıştım."

Erni "Şekerim" diyerek Cara'nın bütün itirazlarını bastırdı. "Hiç bataklığın derinlerine kadar tekneyle yolculuk ettin mi veya Capers Adası'nda yengeç avlamaya gittin mi?"

Cara itiraz etmek için ağzını açtıktan sonra sıkıca kapattı ve başını salladı.

"Hiç zannetmiyorum. Oğullarım beni oraya götürene kadar ben de gitmedim. Ne kaçırdığımın farkında değildim." Doğrulup parmağını Cara'ya yöneltti. "Ne yapmalısın biliyor musun?"

Cara şüpheyle ona baktı.

"Tur teknelerinden birine bin. Hayır, ciddiyim. Capers'a ve başka bir sürü yere giden iyi bir tane var."

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Çünkü burada doğup büyüdün ve bunu henüz yapmamış olman utanç verici. Ayrıca takviminde başka ne var ki? Bütün öğle boyunca oturup sıkılman gerekiyor."

"Oldukça gergin olduğumu itiraf etmeliyim."

"Öyleyse, git!"

Cara nihayet elini kaldırıp "Pekala, gezintiye çıkacağım" dedi.

Çalışırken, deniz kaplumbağasının gözlerinden yaşlar boşanır. Bu "kaplumbağa gözyaşları" vücudu tuzlu su içmekten kaynaklanan aşırı miktarda tuzdan kurtarmak için üretilir.

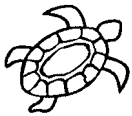

10. BÖLÜM

Turist mevsimi olduğu için, Palmiye Bulvarı boyunca adanın sonuna kadar arabalar yavaşça ilerliyordu. Marina bir ada mağazası, restoran ve iskelelerle neşeli bir yerdi. Teknelerin birçoğunun sahibi vardı ve bunlar küçük güç tekneleri ve jet-skilerden büyük balıkçı tekneleri ve okyanus gezintileri için donatılmış yatlara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

İskeleye ulaşan yıpranmış bir patikayı takip ederken, odun kazıklar üzerine kurulmuş küçük bir ofisi fark etti. Üzerinde Sahil Eko-Turları yazan mütevazı bir tabelası vardı. Hemen yanında ise, uzun, üstü kapalı, her iki tarafında iki kişilik bir düzine bankın sıralandığı bir tur teknesi vardı. Gezintiye çıkacak insanlar sıraya girmiş, tekneye binmeyi bekliyordu. Her zamanki tipler vardı: Bermuda şort giymiş birkaç yaşlı, boyunlarına kameralar asılı şehir dışından gelen bir grup ve küçük çocuklarıyla geziye çıkan anne ve babalar...

Kollarını kavuşturmuş, bu aile gezisine gerçekten katılmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışarak iskelede

duruyordu. Uçak yolculuklarında saatler boyunca şikayet eden çocuklar anılarında tazeydi. Aniden üzerine bir gölge düştü. Başını kaldırdığında oldukça bronzlaşmış, kumral saçları ve üzerindeki solgun mavi renkli tişörtle aynı renkte gözleri olan çok uzun boylu bir adam gördü.

Sadece başını sallayabildi ve güldü. "Sen."

Adamın ağzının bir köşesini kaldırıp gözlerinin kenarlarını kırıştırarak güldü. "Eğer seninle tanışmaya çalıştığım her seferinde kaçmasaydın, beni gizlice takip ettiğini düşünürdüm."

"Pek sayılmaz. Fakat bir teknenin yanına her yaklaştığımda orada seninle karşılaşmamam imkansız gibi görünüyor."

Gözleri keyifle parladı. "Bu gördüğün teknenin sahibiyim."

Kaşını kaldırdı."Sahil Eko-Turları senin mi?"

Başını salladı.

"Peki ya karides teknesi? Onun da mı sahibisin?"

"Hayır. Sezon bittiğinde teknelerde çalışarak ve midye toplayarak yan gelir elde ediyorum."

Adam Cara'nın tipi olmamasına rağmen yeniden onun çekimine kapıldığını hissetti. Bunun tek sebebi onun haşin ve yakışıklı görünümü değildi. Seksi duruşu ve eski moda erkekliği kalbinin deli gibi çarpmasına neden olmuştu.

"Benimle tanışmak mı istedin?" diye sordu.

"Sakıncası var mı?"

Güneş gözlüklerini taktığı için, ona fark ettirmeden adamın sol eline şöyle bir bakabildi. Parmağında yüzük yoktu.

"Hayır, sakıncası yok. Sadece biraz şaşırdım. Beni komik bulduğuna kanaat getirmiştim. Yoksa bir şaka olarak mı kabul ettiğine demeliyim?"

Adam ona hayretle baktı.

"Sana ne zaman baksam ya gülümsüyor ya da bana gülüyorsun."

Durumu anlayınca mavi gözleri neşeyle parladı. Cara'nın sandaletlerine baktı. "Yeni ayakkabılar mı?"

"O kadar da kötü değillerdi, biliyorsun."

Cevap vermedi. Vermek zorunda da değildi.

"Arkadaşlığından keyif almadığımdan değil ama şimdi flört etmek için biraz meşgul değil misin?"

Tekne rampasının önünde kuyruğa giren insanlara şöyle bir baktı. "Haydi. Buraya tur için geldin değil mi?"

Bir an duraksadı ama adam tüm direncini yok eden dolgun bir gülümsemeyle ona baktı. Kendi kendine bunu yaptığına pişman olacağını söyleyerek, onun rampadan aşağı inen etkileyici fiziğini takip etti.

Sıraya girmiş insanlar iskeleden tekneye binmek için santim santim ilerliyordu. Kuyruktaki yerini alıp adamın parayı rahat bir şekilde metal bir kutunun içinde toplayışını ve tutarı bir parça müsvedde kağıdına yazışını izledi. Onun özenle yazdığı harfleri ve rakamları beğenerek, çok teknolojik değil ama işe yarıyor, diye düşündü. Ödeme sırası ona geldiğinde adam "Hayır teşekkürler" dedi.

Cara başını sallayıp cüzdanını çıkardı. "Teşekkürler ama ödemek isterim."

Bir an duraksadıktan sonra "Nasıl istersen" dercesine omuzlarını kaldırıp parayı kabul etti.

Okullu kızlar gibi kıkırdayan ve tur rehberinin ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüklerini yüksek sesle fısıldayan orta yaşlı iki kadının arkasında, teknenin kıç tarafında bir yer buldu. Halatları çözmek için tekneden atlayıp ardından da Douglas Fairbank'ın zarafeti ve inceliğiyle tekneye kolayca geri zıplarken, herkesinki gibi Cara'nın dikkati de rehbere kaydı. Herkesin keyfi yerindeydi, fotoğraf çekiyor, şakalaşıyor, su üstünde olmaktan heyecan duyuyorlardı. Cara onların coşkusunu hissetti ama her şeyi sindirmeye çabalayarak sessizce tek başına oturdu.

Aniden büyük motorlar çalışmaya başladı, tekne sallanıp yavaşça iskeleye çarptı. Geniş bir dönüş yaptılar, düzeldikten sonra suyoluna doğru tam gaz ilerlediler. Çocuklar parmak uçlarında durup korkuluklara sarılmış, geminin suda bıraktığı kocaman izlerden fırlayan su serpintilerinin

muhteşem görüntüsüyle oldukları yere mıhlanıp kalmışlardı. Meltem giderek güçlenirken keyifler tavan yaptı. Yola çıkmışlardı!

Onları Florida mercan kayalıklarından Boston'un kuzeyine kadar uzanan Intracoastal Suyolu boyunca gezdiriyordu. Gemilerin iç kısımlarda rahatça seyahat edebilmesi ve II. Dünya Savaşı'nda malzemelerin güvenli bir şekilde ulaştırılmaları amacıyla, burasının 1942 yılında iki suyolunun birleştirilmesiyle oluşturulduğunu anlatıyordu. İstikametleri devlet mirası olarak koruma altına alınmış küçük bir bariyer adası olan Capers Adası'ydı.

Diğerleri suyun ve bataklıkların panoramik görüntüsüne bakarken Cara dümendeki adamı izliyordu. Sırtı ona dönüp bir Viking gibi bacaklarını açarak dikilmişti ve teknedeki diğer tüm erkeklerden daha uzundu. Mavi gömleğinin eteği rüzgarda savruluyordu ve kolları katlanmış, kocaman ellerini ve oldukça bronzlaşmış bileklerini açığa çıkarmıştı. Teknenin arkasında oturuyor olmasına rağmen, adamın onu varlığından haberdar olduğunu sezdi. Hissettiği gerginlik tek taraflı olamayacak kadar güçlüydü.

Arada sırada, tekne kendi halinde ilerlerken dümeni yardımcısına verip grupla manzara hakkında konuşuyordu. Kendisini bir doğa bilimci olarak tanıttı ve bunun abartılmış bir unvan olmadığı hemen açığa çıktı. Basit, açıklayıcı cümlelerle otoriter bir tavırla konuşuyor, bölgeyle, tarihiyle ve denizdeki bütün yaratıklarla ilgili çok sayıda bilgiyi ezberden sayıp döküyordu. Yolcular onun etrafına toplanmış, adeta büyülenmişlerdi. Palmer'ın yaptığı gibi konuşurken abartılı el kol hareketleri kullanmıyordu. Bir hikaye anlatıcısından ziyade bir öğretmendi ama bir yengecin kabuk değiştirmesini bir hayalet hikayesi kadar korkutucu hale getirebilirdi.

En iyiyi en son sana saklayan bir profesyoneldi. Tekne suyolunda durmak için yavaşladı. Sallanan ufak, kırmızı bir şamandırayı çekmek için teknenin kenarına ulaştı. Turistler oturdukları yerde öne eğilirken, o da şamandıraya bağlı

uzun halatı çekmek için iyice diz çöktü. Suyun altından büyük, siyah, sırılsıklam bir sepet çıktı. Çocuklar ve kadınlar, sepetin içinde kıskaçlarını şaklatan bir sürü mavi yengecin olduğunu görünce çığlık atmaya başladılar. Ardından çıplak elleriyle bir tanesini almak için uzandı. Cara nefesini tuttu, çocuklar alkışladı, yetişkinler kameralarını ellerine aldılar.

Hayvanı iyice incelemek için elinde tutarken "Bu saldırgan bir yengeç" dedi. Kalabalık ihtiyatla yengece yaklaştı. "Muhtemelen bir dişi."

Turistler sanki kendilerinden bu bekleniyormuş gibi kıkırdadılar. Adam kısa bir kahkaha atıp yeniden Cara'ya baktı. Gözleri buluştuğunda Cara yüzündeki gülümsemenin genişlediğini hissetti.

Bir süre sonra yengeçler suya bırakıldı ve tekne yeniden yola koyuldu. Adam tekneyi yine yardımcısına bıraktıktan sonra Cara'ya bakıp çabucak elini sallayarak kendisine katılmasını işaret etti.

Cara hayır dercesine başını salladı.

Adam "Haydi ama" anlamına gelen, hayran olunası bir sırıtışla yüzünü eğdi.

Önündeki bankta oturan iki kadın, merakla omuzlarının üzerinden ona baktı. İsteksizce ayağa kalkıp sallanan teknede bir yabancının kucağına düşmemek için bankların arkasına sıkıca tutunarak koridoru geçti. Ön tarafta rüzgar sert esiyor ve şapkasını uçurma tehlikesi taşıyordu.

Adam ona yaklaşarak "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Çok."

"İtiraf etmeliyim ki bugün teknemde görmeyi beklediğim son kişi sensin."

"Ben mi? Neden?"

"Çünkü burada büyüdün. Capers'ı oldukça iyi biliyorsun diye tahmin etmiştim."

Ona baktı, şaşırmıştı. "Burada büyüdüğümü nereden biliyorsun?"

Adam ona aynı şaşkınlıkla baktıktan sonra yüzünü hayal kırıklığı kapladı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Zihni bomboştu. "Hatırlamam mı gerekiyor?"

"Uf. Bu acıttı işte. Birazcık bile tanımadın mı?"

"Korkarım ki hayır. Doğru kızla konuştuğuna emin misin?"

"Evet. Eminim. Seni barda gördüğümde fark etmem bir dakikamı almıştı ama karides teknesinde tekrar karşılaştığımızda hemen kafama dank etti. Merhaba demek için yanına gelecektim ama ben oraya gelemeden sen çoktan kaçmıştın."

"Nerede? Nasıl?" diyerek kekeledi.

"Lisede. Seni arada sırada görürdüm. Aslında senden çok etkilenmiştim. Burnun her zaman bir kitaba gömülüydü."

"İsmimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Cara Rutledge. Eğer soyadın hala Rutledge'sa ismin bu."

Onun kendisini gerçekten tanıdığına şaşırarak "Evet" diye cevap verdi. Adamın kirli sakalının altında saklanmış derin gamzeleri, uzun kare yüzünü, su mavisi gözlerini, rüzgarda dalgalanan kumral saçlarını inceledi. Böyle bir yüzü nasıl unutabilmişti?

"Özür dilerim ama siz kimsiniz?"

"Haydi. Bir tahminde bulun."

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. "İpucu vermeye ne dersin?"

Oyuna ısınınca gözleri kırıştı. "Ben İskoçyalıydım."

"İşte, bu seni neden tanımadığımı açıklıyor. Kesinlikle aynı grupta takılmıyorduk."

"Ayrıca son sınıfta başkandım."

Gözlerini kırpıştırıp bunu bilmesi gerektiğinin farkına vararak yan yan baktı. Sınıf başkanlarının adı neydi? Ardından hatırlayarak şüpheyle ona baktı. "Sınıf başkanımız Mary Pringle'dı. Sevgili Mary'm ne kadar da değişmişsin."

Güldü ve gözleri alayla parıldadı. "Sizin sınıf başkanınız olduğumu hiç söylemedim ki. Başka bir ipucu vereceğim. Wando'ya gitmiştim."

"Ama bu haksızlık. O okulda bir sürü çocuk vardı. Sen kazandın. Pes ediyorum. Kimsin sen?"

Adam komik bir bakış attı. "Egomu az önce paramparça ettin. Brett Beauchamps ismi kulağa tanıdık geliyor mu?"

Brett... Aman Tanrım. Zihni geçmişe doğru bir yolculuğa çıkarak lisedeki son senesini ve sadece Wando'daki değil, Charleston, Ashley Hall, Bishop England, Porter Gaud ve muhtemelen futbol ligindeki liselerde okuyan bütün kızların da bu havalı takım liderine nasıl aşık olduğunu hatırladı. Brett Beauchamps her şeye sahipti: Yakışıklılık, popülerlik, sporlara karşı doğuştan bir yetenek ve Amerika'nın sekiz seçkin üniversitesinin (Ivy League) ayaklarına burs yığdıracağı kadar yüksek bir not ortalaması.

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Ama sadece ismen. Hiç tanışmadık. Güven bana. Yoksa hatırlardım. Ama beni hatırlamana şaşırdım doğrusu. Senin gibi erkeklerin zayıf, akıllı liberal kızlarla pek işi olmazdı. Daha çok tatlı, sarışın amigo kızların senin ilgi alanına girdiğini hatırlıyor gibiyim."

Buna omuz silkti. "Sen o diğer kızlardan farklıydın. Yalnızdın ama bunu dert etmiyordun. Gizemliydin."

"Köpek balığı gibi mi?"

Güldü. "Hayır ama belki tartışmalarda öylesindir. Seni izlerdim. Burnundan aşağı kayan o büyük kırmızı gözlüklerinle dimdik dururdun. Sana hiçbir şey karşı koyamazdı. Rakiplerini mahvederdin."

"Tanrım, o gözlükler! Acınacak haldeydim. Ama seksenlerdeydik. Bütün moda gaflarımın affedilmesi gerek. Fakat Ivy League burslarının hepsinin sana önerildiğini duyduğumda seni korkunç derecede kıskandığımı söylemem gerek. Bunun tamamen cinsiyet ayrımcılığı ve haksızlık olduğunu düşünmüştüm."

Mütevazı bir tavırla omuz silkti. "Onlar sporcu burslarıydı."

Bu mütevazılığın samimi olup olmadığını merak ederek onu inceledi. "Ama sen Darmouth ve Harvard'a girebilecek notlara sahiptin. Her ikisi için de her şeyimi verebilirdim. Yine de onları reddettin. Bunu hala anlayamıyorum. Nereye gittin peki?"

"Clemson'a. Güney Carolina'da kalmak istediğimi biliyordum ve ayrılmak istemedim. Diğer okullara hiç başvurmadım. Onlar bana geldiler. Zaten her zaman Biyoloji okumak için Clemson'a gitmek istemiştim."

İnanmaz bir tavırla "Hiç başvurmadın bile" diye tekrar etti.

Brett onu sakinleştirmek istercesine içtenlikle "Pekala" dedi. "Sen nereye gittin? Liseden sonra ortadan kayboldun sanki."

"Bir yere gitmedim. Üniversiteye yani."

"Gitmedin mi? Bu sürpriz oldu. Çok... Akademik biriydin."

"İnek diyecektin herhalde." Sırıttıktan sonra aniden ciddileşti. Geçmişinin bu bölümünü kısaca anlattı. "Evden ayrıldım. Chicago'ya taşındım. Çalıştım ama sonunda diplomamı aldım. Sonra da mastır yaptım." Gururla ekledi. "Hepsini tek başıma yaptım."

"Nedense bu beni şaşırtmadı."

Brett'in gülüşü çekingenliğin son kırıntılarını da dağıttıktan sonra bir süreliğine söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Tekne Intracoastal boyunca hızla ilerlerken suya baktılar.

Capers Adası'nın uzun beyaz sahillerini uzaktan görünce "İş başına" dedi. Yardımcısı malzemeleri hazırlarken, o da dümeni tekrar devralmak için harekete geçti.

Cara rehberleriyle uzun, özel bir sohbet etmesine kızmış gibi görünen iki kadının dikkatli bakışları altında yerine döndü. Brett teknenin dümenini adanın ormanlık kısmına açılan küçük bir iskeleye doğru kırdı. Grup karaya çıktı ve Cara kendisini diğerleriyle birlikte yürüyüş turunda Brett'i takip ettikleri için bir okul gezisindeymiş gibi hissetti. Çamur bataklıklarındaki istiridye yataklarının, İspanyol yosunlarıyla kaplı yapraklarının büyülü bir ağ gibi örülerek gölgelik oluşturduğu bir eski meşe ağacı kümesinin ve tatlı su havuzlarında güneşlenen timsahların yanından geçerlerken, Brett uzun boyuyla kolayca seçilebiliyordu.

Boneyard Sahili olarak bilinen, koyu renkli kırık ağaç dallarıyla dolu göz kamaştırıcı beyaz bir sahile vardılar. Eve geri dönmeden önce herkesin dolaşmak için bir saati vardı. Cara güneş yüzünden değil ama Brett'in kendisini arayıp bulacağı düşüncesiyle tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sahil boyunca yavaşça yürürken arada sırada bir deniz kabuğuna bakmak için duruyordu. Gözün ucuyla, Brett'in bu sefer onun dikkatini çekmeye kararlı olan iki kadın tarafından kapana kıstırıldığını gördü. Brett bakışlarını hissedince başını kaldırıp gülümsedi. Etrafındaki iki kadın Cara'ya baktı, çeneleri kapanmıştı.

Gülümseyerek karşılık verdikten sonra bir deniz kabuğu daha almak için eğildi. Bir dakika sonra onun sahile vuran uzun gölgesini yanı başında gördü.

"Elindeki bir deniz salyangozu."

Küçük bir deniz hayvanına benzeyen kocaman yuvarlak kabuğa baktı. "Küçükken bunların hepsinin isimlerini bilirdim. Ama artık unuttum." Herhangi bir salyangozun içerde yuva yapıp yapmadığını kontrol etmek için kabuğu sallayarak merkezindeki kumu boşalttı.

"Bu bende kalabilir mi?"

"Eğer istersen. Arkadaşlardan bir tane almalarını rica ediyorum. Ve yuvarlak kabuklardan hiç almamalarını... İnsanlar bunlardan, özellikle de yeşil olanlarından o kadar çok alıyorlar ki, bu tür yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Haydi, biraz yürüyelim."

"Nasıl kurtuldun?" diyerek omzunun üzerinden geriye baktı. İki kadın yavaşça suya doğru yürüyorlardı.

Baştan çıkarıcı bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. "Onlara gidip eşime katılmam gerektiğini söyledim."

Kökleri deniz kabukları ve kayalarla kaplanmış, hayalet gibi bir ormanın kumlarından yükselen ölü ağaç yığınına doğru yürüdüler. Güneş olağanüstü bir ışıltıyla parlıyordu ve deniz pırıl pırıldı. Brett durup ellerini kalçasına koydu ve koruyucu bir tavırla etrafına bakındı.

"Çok güzel bir yer değil mi?"

Aynı fikirdeydi. Deniz alçalmıştı. Sahil uzandıkça uzanıyor ve dereler nehirler gibi kumun üzerinde akıyorlardı. Uzaklarda bir çocuk kıyıya çarpan dalgaların yanında koşarak bir martıyı kovalıyordu. Asıl büyüleyici olansa sessizlikti. İnsanlığın gürültüsü çok uzaklarda kalmış gibi görünüyordu. Duydukları tek ses kıyıya vuran dalgaların narin kükreyişi ve martıların çığlıklarıydı.

"Bana kendimi milyonlarca kilometre ötedeymişim gibi hissettiriyor" dedi. "Orada bir çadır görüyorum. Herkes kamp yapabilir mi?"

Başını salladı. "Halka açık bir yer. İnsanların keyif alabilecekleri çok fazla set adası kalmadı artık. Parsel parsel satılıyorlar. Gerçekten utanç verici. Eğer bu durum yakında değişmezse, şimdi senin gördüğünü bir daha asla göremeyecek bir sürü insan olacak. Ama burada bir çadır kurup bir konserve kuru fasulye ve bir de olta getirdin mi her şeyin tamamdır." Bir deniz kabuğunu incelemek için eğildi. "Aşıklar için de güzel bir yerdir."

Bunu o kadar hızlı söyledi ki Cara doğru duyup duymadığından emin olamadı. "Biraz kalabalık olmuyor mu?"

Doğruldu, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını çevirdi. "Öyle olduğunda gitmek isteyeceğim, bana özel gizli yerlerim var. Bir gün seni oraya götürebilirim." Cara kaşlarını kaldırınca ekledi. "Piknik için."

"Böceklerden nefret ederim."

"Güzel bir esintinin olduğu bir yer biliyorum."

"Brett, bana çıkma mı teklif ediyorsun."

"Yirmi yıl gecikmeyle. Evet mi hayır mı?"

Deniz kabuğunu kaldırıp sallayarak merkezinde kalan son kum taneciklerini çıkardı. Simetrik bir şekle ve hoş bir mandalina rengine sahipti. Bunu annesine verecekti.

"Evet."

Cara tura çıkmışken Lovie, Toy'u alışverişe göndermişti. Palmer bir ara uğrayıp onu göreceğini söylemişti. Telaşlı bir mutlulukla onu öğle yemeğine davet etmiş ve oğlunun

en sevdiği yaz yemeklerinden bir kaçını hazırlamıştı: Karides salatası, mısır unu ekmeği, böğürtlenli buzlu çay ve tatlı olarak da soğuk muhallebi... Palmer zamanında geldi ama gergin ve solgun görünüyordu. Bakışlarını ihtiyatla plaj evinde gezdirdi.

"Cara buralarda mı? Veya o kız?"

Ev sahibesi gülümsemesini takındı. "Hayır, her ikisinin de işi var. Sessiz bir öğle yemeği olsun istedim. Sadece ikimiz."

Yüzü gözle görülür ölçüde rahatladı. Bunu ayarladığı için annesine şükran duyduğu anlaşılıyordu. Ceketini çıkarıp kravatını gevşetti. Ceket giyip kravat takmaktan her zaman nefret etmişti. Oğlunun ailenin ağır yükünü taşımak zorunda olması karşısında Lovie'nin kalbinde şiddetli bir acıma duygusu uyandı.

Oğlunu havanın onları hanımelinin tatlı kokusunu taşıyan deniz meltemleriyle karşıladığı pencereli verandaya götürdü. Masa örtüsü rüzgarda şiddetle dalgalanıyordu. Palmer ayaklarını uzatırken Lovie öğle yemeğini getirdi. Okyanusa doğru bakan oğlunun gözlerindeki özlem dolu ifadeyi gördü.

"Gerçekten güzel bir yer. Çok uzun zaman oldu. Ne kadar harika bir manzaranın olduğunu unutmuşum. Çok güzel."

"Gerçekten bir emlakçı gibi konuştun."

"Öyle mi?" Gülüp çatalını aldı.

"Tam burada kanoyla nasıl sörf yapardın hatırladın mı? Boğulabilir veya bir köpekbalığı tarafından ısırılabilirsin diye endişelenirdim ama bir yandan da seni izlemekten heyecan duyardım. Çok kıvraktın ve bir dut kadar kahverengiydin."

Palmer gülümseyince Lovie onun yüzünde o küçük çocuğu gördü. "Artık öyle değilim. O kanoya ne oldu çok merak ediyorum. Yenisini almalıyım. Cooper öğrenebilir."

"Ve Linnea."

"O daha çok kanolara binen oğlanlarla ilgileniyor." Duraksayarak peçetesiyle ağzını hafifçe sildi. "Sullivan'daki

yerimize çok uğrayamıyoruz. Her zaman kiralanmış oluyor."

"Eğer kendin için kullanamıyorsan, oraya sahip olmanın ne anlamı var ?"

Yüzüne kasvet çökerken çatalını salatasına batırdı. "Paraya ihtiyacım var anne. Şirkette işler o kadar iyi gitmiyor. Endişelenecek bir şey değil" diye ekledi aceleyle.

Lovie bundan emin değildi. Julia'dan onu telaşlandıracak yeteri kadar söz duymuştu. "Bobby Lee'yle konuştun mu?"

Robert Lee Davis ailenin bankacısıydı ve güvenilir eski bir dosttu. "Konuştum. Masrafları azaltmamız gerektiğini söyledi. Kemerleri sıkmamızı. Ben aynı fikirde değilim. Genişlemeliyiz. Burada gerçekleşen büyümeden faydalanmalıyız. Bütün eyaletteki gayrimenkul ihalelerini silip süpüren arkadaşlar tanıyorum. Bir yıl içinde paralarını ikiye katlıyorlar."

Lovie kendi kendine, "Panter avını kolluyor," diye düşündü. Tıpkı babası gibi, sahip olduklarından mutlu olmuyor veya onların keyfini çıkarmak için vakit ayırmıyordu. Ailesi için de aynı durum söz konusuydu. Stratton her zaman daha büyük bir imparatorluk kurmak için çabalamıştı. Lovie'nin hoşlanmadığı şey onun hırsı değil, unvan peşinde olmasıydı. Babası gibi Palmer da dünyanın ona sadece iyi bir yaşam değil, görkemli bir hayat tarzı vermek zorunda olduğuna inanıyordu. Veya her zaman söylediği gibi, "Alışkın olduğu hayat tarzını."

"Neden 4 Temmuz'da Julia'yı ve çocukları buraya getirmiyorsun? Barbekü yapabiliriz."

"Üzgünüm anne ama olmaz. Katılacağımız üç davet aldık bile."

"Sadece beraber vakit geçirmek güzel olur diye düşünmüştüm. Belki başka bir zaman."

"Tabii ki" diye haykırdı. "Çok yakında."

Palmer yemeğini bitirip Lovie söylemek istediği sözleri kafasında bir araya getirmeye çalıştığı sırada sessizliğe büründüler.

Palmer sandalyesine sırtını yaslarken "Burası güzel, güzel bir arazi" dedi.

Lovie şaşkınlıkla, Palmer'ın okyanusa değil caddenin tam karşısındaki araziye baktığını fark etti.

Yavaş yavaş konuşarak "Adada buna benzeyen başka hiçbir şey yok" dedi. Elini uzatarak "Yan yana üç arsa. Şuna bir bak" diye haykırdı. "Tam karşısında oturduğun için çok şanslısın. Birisi senin önüne ev inşa etse bile, yine de sol taraftan manzarayı görebileceksin. Kahretsin, keşke bu arsanın kime ait olduğunu bilebilseydim."

"Sahil Koruma'ya bağışlandığını söylediğini sanmıştım."

"Şu ikisi bağışlandı. Tam karşındaki değil. Hayır, oranın da bir sahibi var. Orayı satın almayı amaçlıyorum."

"Belki sahibi satmak istemiyordur."

"Herkesin bir ücreti vardır."

"Ama şu anda hiç paranın olmadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Para kazanmak için para harcamak gerekir." Onun yüzüne bakmak için döndü. "Seninle bunun hakkında konuşmaya gelmiştim. O yerin sahibinin kim olduğuyla ilgili bir ipucu elde ettim."

Lovie çatalını düşürdü. "Ne kadar sakarım. Affedersin."

"İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Sadece yaşlanıyorum. Araziyle ilgili ne diyordun?" Ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu ama gülümsemesi sabitti.

"Etrafı iyice araştırdık. O iki arsa Sahil Koruma'ya Russell Bennett tarafından bağışlanmış gibi görünüyor. Onu tanıyor musun? Richmond Bennettlardan biri mi?"

Duraksayıp ellerini daha da sıktı. "Evet, onunla ve eşiyle tanıştığımı belli belirsiz hatırlıyorum. Eşinin adı Eleanor'du. Sanırım. Huntingtonlardandı."

"Doğa ve ekoloji konusunda önemli biriymiş. Öğrendiğim kadarıyla özellikle deniz kaplumbağalarını koruyormuş." Onaylaması için Lovie'ye baktı. "Bu adaların bu ka-

dar gelişeceğini öngörmüş gibi görünüyor ve bu iki arsayı deniz kaplumbağalarının korunması için bağışlamış."

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Bütün bunlardan haberin olmadığına inanamıyorum. Tam senin ilgi alanın."

"Bununla ilgili gazetelerde bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Çok uzun zaman önceydi. Bunun için onu takdir ettim. Mükemmel bir öngörüde bulunmuş."

"Senin Kaplumbağa Hanımefendisi olmandan dolayı yollarınızın daha sık kesişmemesine şaşırdım. Üstelik aynı sosyal çevredendiniz."

"O bir biyolog ve ben sadece bir gönüllüyüm. Üçüncü arsanın sahibinin kim olduğunu buldum mu demiştin?"

"Henüz değil. Ama şöyle bir şey var. Arsaların hepsi de aynı yıl satın alınmış. Bennett'ın üçünün de sahibi olup olmadığını kontrol ediyoruz."

Lovie oğlunun sırtına koyduğu elini uzaklaştırarak öksürdü. Biraz durup bir yudum su içtikten sonra "Peki ya sahibi oysa? Bu arsanın ailesi tarafından korunduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Böyle bir kayıt yok."

Lovie sinirlenmişti ve sert konuştu. "Kimin sahip olduğu çok mu fark ediyor? O arsayı satın almak için paran yok zaten. İşlerin iyi olmadığını kendin söyledin. Bunun peşinden gitmek artık zaman kaybı gibi görünüyor."

"Burayı teminat olarak gösterip, sonra her iki arsayı da satabiliriz. Daha da iyisi, geçen gece söylediğim gibi üzerlerine ev inşa ederiz. Anne, bir servet kazanabiliriz."

"Çuhaçiçeği Kulübesini asla satmayacağım" dedi sessizce. "Benim için anlamı büyük."

Palmer'ın yüzü hayal kırıklığıyla çöktü. Konuştuğunda, kelimeleri ölçülüydü. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama harçlığını azaltmak zorundayım. Söylediğim gibi para kıt ve burayı elde tutmak yük olmaya başladı."

Öfke ve kızgınlığın alevlerini hisseden Lovie'nin yüzünün rengi değişti. "O harçlık vasiyette yazılıydı. Bunu değiştiremezsin."

"Anne, gerçekçi ol. Masraflar arttı. Doların değeri azalıyor. Bu iş konuşmalarından hiçbirini anlamadığını biliyorum ama basitçe söylemek gerekirse, para yok."

Lovie titreyip gözlerini kapayarak kollarını bedenine sardı.

"Endişelenme anne. Her zaman seninle ilgileneceğiz. Benimle ve ailenle birlikte büyük evde yeniden mutlu olacaksın. Seni özlüyoruz." Annesinin yüzünü inceleyerek öne doğru uzanıp endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Anne?"

Gözlerini açıp Palmer'ın sert yüz hatlarının ardında sevdiği oğlunu aradı. Her zaman Cara'nın babasına daha çok benzediğini düşünürdü ama şimdi boy, göz ve saç rengi gibi gözle görülür özelliklerle kandırıldığını anlamıştı. Yaşlandıkça, babasının davranışlarını benimseyen Palmer olmuştu. Onda Stratton'un çökmüş omuzları, gözlerine ulaşmayan cezbedici gülümsemesi, dilinin soğuk bir vuruşuyla ültimatom verişi vardı. Yıllar boyunca Cara için endişelenirken burnunun dibindeki oğlunda gerçekleşen değişikliklere kör kalmıştı.

Kendini toparlayarak "Bu yaz burada kalacağım, Palmer" dedi. Kararlı ses tonuna şaşırmıştı. "Gitmeyeceğim. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Anne..."

"Kalıyorum çünkü bu benim son yazım olacak. Bütün öğle yemeği boyunca bunu sana en iyi şekilde nasıl söylerim diye düşündüm, Palmer ama artık bilmen gerek. Ölümcül bir akciğer kanserim var."

Palmer'ın yüzüne kasvet çöktü ve gözleri şokun etkisiyle yuvalarından fırladı.

Lovie başını salladı.

"Kahretsin, hayır! Bunu duymak istemiyorum. Ne demek ölümcül?"

"Sanırım biliyorsun. Basitçe ölüyorum demek oluyor."

"Kanser için tedaviler var. Gazetelerde her zaman okuyup duruyorum. Kahretsin anne, burada, Charleston'da ülkenin en iyi tıp merkezleri var. Eğer onlar senin sorununun

ne olduğunu anlayamıyorlarsa, anlayabilen bir yere gideriz. Burada oturup, bu şeyle henüz savaşma fırsatını bile bulamamışken bana öleceğini söylemeni dinlemeyeceğim."

"Palmer, buraya gel." Oğluna sarılmak için kollarını açtı ama Palmer öfkeyle başını salladı, ayağa kalktı ve dışarı bakmak için verandanın ucuna yürüdü.

"Sana bunu söylediğim için üzgünüm" dedi. "Doktorlara gittim. Bütün testleri yaptırdım. Senin veya herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok. Korkarım her şey Tanrı'nın ellerinde artık. Hayır, lütfen tartışma. İlk başta sana söylememin nedeni bu, çünkü yaygara koparacağını biliyordum. Seninle bunun için savaşacak hiç gücüm yok."

Lovie'ye bakmak için başını çevirdi, yüzü kederliydi. "Eğer savaşmasaydım nasıl bir oğul olurdum?"

"İyi bir oğul olurdun. Annesini seven ve onun isteğini yerine getiren bir oğul."

Yüzünü buruşturarak başını eğdi. Lovie ona sarılmak için kollarını tekrar açtığında annesinin yanına gitti, başını onun kucağına gömdü ve çocukken yaptığı gibi ağladı.

O günün sonunda Cara verandada Emi'yle oturmuş, tatlı çayını yudumlayarak meyve yiyordu. Emi marketten aldığı büyük bir kase dolusu çilekle uğramıştı. Birlikte sallanan sandalyede oturup yemişlerini yediler ve eski zamanlardaki gibi çene çaldılar. Cara çocukluklarını ve bu sundurmada aylakça vakit geçirdiklerini hatırladı. Bu sıcak yaz günleri o zamanlar sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu.

"Çıkma teklifi aldım" dedi.

Emi başını çevirdi."Ve bana söylemedin."

"Daha yeni aldım."

"Kimden?"

"Brett Beauchamps'tan. Onu hatırladın mı? O..."

"Kim olduğunu biliyorum. Ne zaman sana çıkma teklif etti?"

"Beni ısrarla göndermeye çalıştığın Sahil Eko-Turlarını işletiyor."

Emi'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Hayret. Brett Beauchamps'ın bir tur rehberi olacağı kimin aklına gelirdi?" Başını tekrar salladı. "Kırkına kadar yaşasa bile, onun ya milyarder ya da mahkum olacağına bahse girerdim. Brett Beauchamps." Onun ismini parlayan gözlerle tekrar etti. "Konuya geri dönelim. Tur teknesini buzlu birasıyla mı kullanıyor?"

Brett'i korumak için bir dürtü hissederek "Aslında onu hatırladığımızdan oldukça farklı biri" diye cevap verdi. O popüler, huysuz futbol yıldızının olağanüstü bir adama dönüştüğünü görmek herkesten çok Cara'yı şaşırtmıştı. "Ve o bir tur rehberi değil. Eko-Turlarının sahibi. Bir doğa bilimci."

"Doğa bilimci mi?" dedi kelimeyi vurgulayarak. "Bunu hayal etmek çok zor. Vahşi, deli dolu, iyi bir çocuktu. Onu nasıl tanıdın? Hala muhteşem mi?"

"Aslında ben onu tanımadım. O beni tanıdı." Emi'nin şaşkın bakışlarını görünce hafifçe güldü. Çok övünülecek bir şey değildi ama Cara bunun pek de olası olmadığını kabul ediyordu.

"Lisede nefes aldığımı bile bildiğini sanmıyordum. Aynı çevrede takılmıyorduk kesinlikle. Şimdi ise daha olgun, daha yatışmış. Ve evet, hala muhteşem ama yüz hatları daha keskin. Hayallerin erkeğinden daha yakışıklı, Tanrı'ya şükürler olsun ki."

"Ah, Tanrım, ama hala şu futbol kaslarının olduğuna bahse varım."

Cara mağrur bir tavırla çenesini kaldırarak "Her zaman görünüşten çok kişiliğe önem veren bir kız olmuşumdur" dedi.

Emi şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Brett her ikisine de sahip."

"Tadını çıkarıyorsun değil mi?"

"Sadece senin hayatınla yaşıyorum, zaferini yansıtıyorum. Kendi hayatım mahvolduğu için bir şeyler yapmak zorundayım."

"Kocan şehir dışındayken ne bekliyorsun ?"

Emi'nin sallanması durdu. Aniden derin sulara doğru ilerlediler ve atmosfer değişti. "Sadece şehir dışındayken değil. Birlikte olduğumuzda da."

"Haydi ama. Sen ve Tom Amerikan aşk hikayelerinin poster çifti gibiydiniz. Birbirinizin çocukluk aşkısınız."

Emi yeniden sallanmaya başladı. "Bütün hikayelerin bir sonu vardır."

"Umarım hala şaka yapıyorsundur."

"Hayır, ciddiyim. Son zamanlarda, sanırım şehir dışına gitmeyi dört gözle bekliyor. Ve itiraf etmeliyim ki ben de."

"Ama Tom seni seviyor. Hep sevdi."

Omuz silkti. "Eminim seviyordur ama önceden olduğu gibi değil. Ben de onu önceden sevdiğim gibi sevmiyorum." Sesi alçalırken yüzü düştü. "Her zaman uzakta olduğunda ona karşı bir şeyler hissetmek çok zor. Artık hiçbir ortak ilgi alanımız kalmadı. Çocuklar da büyüdü. Üstelik birbirimize çekici de gelmiyoruz. Yani yirmi yıldan sonra ilişkimizin hiçbir sürprizi kalmadı." Ayaklarını uzatıp ayak parmaklarını oynattı. "Sadece nasıl hissettirdiğini görmek için yasak bir havuza ayaklarımı sokmamın benim için bir sakıncası yok."

"Emmaline Baker Peterson!"

"Hey, bana öyle bakma. Neden olmasın? Onun yaptığını biliyorum."

Utangaç yüzü kızarmış, dudaklarına ilk öpücüğü vermek için öne doğru uzanan Tom'un görüntüsü hemen aklına geldi. "Buna da inanamıyorum. Tom çok utangaç ve çok... Muhafazakardı. Evlilik öncesi ilişkiye inanmayan tanıdığımız tek erkekti."

"Evlilik dışı ilişkilere inanıyor, sadece."

"Hayır!" diye haykırdı Cara.

Emi sadece ona baktı.

"Beni öldüreceksin" dedi Cara. "Bu kalbimin durduğu üçüncü sefer. Emin misin?"

"Onun için otele beş mesaj bıraktım. Gecenin her saatinde. Tom bile bu kadar çok çalışmıyor."

Cara makul bir sebep bulmak için düşünürken sessizlik uzayıp gitti. Ama bulamadı.

Emi "Bu ilk kez olmuyor" diyerek sözlerine devam etti. "Tabii ki eve döndüğünde konuyu açmıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza devam ediyoruz. Korkak değilim. Sadece tembelim. Şüphelenmiyormuş gibi davranmak onunla yüzleşmekten çok daha kolay. Ve komik olan da, bir süre sonra yaşadığım şeyi sorgulamaya ve kendimden şüphe duymaya başlıyorum. Farkına bile varmadan aklımdan çıkıp gitmesine izin veriyorum, ta ki bir daha oluncaya kadar."

Cara başka ne söyleyeceğini bilmeyerek "Hiçbir fikrim yok" diye karşılık verdi.

Emi sallanan sandalyenin kolçaklarına hafifçe vurdu. "Hey, bu sıkıcı eski konular hakkında konuşmak istemiyorum."

"Emin misin?"

Geniş ağzı neşesiz bir sırıtışla gerilerek "Olan oldu artık. Bunu istemesem bile" diye ekledi. "Günün sorusu ise şu; Brett Beauchamps seni randevunuz için nereye götürecek?"

"Pikniğe gideceğiz."

"Aman Tanrım. Tahmin edeyim. Sen, o, bir tekne ve uzaklardaki koruluğa yapılan bir gezi... Lisedeyken bu pikniklerden söz edildiğini duymuştum. Her yerine böcek ilacı sıksan iyi olur."

Cara tekrar güldü, ama içi cız etti. Brett'in pikniklerinden onun da haberi vardı.

Yumurtladıktan sonra, anne deniz kaplumbağası yuvanın üstündeki kumları düzleştirmek için arka yüzgeçlerini, yuvanın üzerine kum atmak için de ön yüzgeçlerini kullanır. İşi bittiğinde, anne yavaş yavaş denizin güvenliğine doğru ilerler. Yuvasına bir daha asla dönmeyecektir.

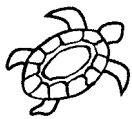

11. BÖLÜM

Brett Cara'yı bir av teknesiyle aldı.

Brett marinada elini tutup onun dört metrelik, düz tabanlı tekneye binmesine yardım ederken Cara "Kesinlikle tehlikeli uçlarda dolaşıyorsun" dedi. Bitişikteki Eko-Tur teknesi onla karşılaştırıldığında Titanik gibi kalıyordu.

Brett "Aklımdaki yere gidebilmemiz için düz bir şeylere ihtiyacımız olacak" diye karşılık verdi. "Şimdi otur, tabii ki suya düşmek istemiyorsan."

Brett küçük teknenin ön tarafında yer açmak için büyük bir soğutucuyu, oltayı, ağı, uzun lastik botları ve kalın lastik eldivenleri ortalıktan kaldırırken, Cara kenarlara tutunarak düz metal bir oturağa oturmak için kauçuk tabanlı sandaletleriyle tekneye girdi. Teknedeki ıvır zıvırlar randevulaşırken her zaman görmeye alışkın olduğu aksesuarlar değildi. Arka tarafa oturduğunda bir çocuğun beklenti dolu gülümsemesiyle Cara'ya bakarak göz kırptı. Kendi zevkine göre etrafı toparladıktan sonra, Evinrude motorunu çalıştırmak için döndü.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Gizli bir yer."

"Ben oraya gittiğimde artık sır olarak kalmayacak."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle "Geri dönüşte yolunu bulmak için çok sıkıntı çekersin" diye cevap verdi.

"Sanırım oraya götürdüğün ilk kişi ben değilim."

Güldü. "Hayır." Motorun benzinini ve yağını kontrol etti. "Hala orayı bulmaya çalışan arkadaşlarım var. Kaybolduktan sonra buraya gelip onları geri getirmek zorunda kalıyorum."

Cara sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen yoğun çimli bataklıkların olduğu araziye kaygılı bir bakış attı. "Orada kaybolabilir miyiz?"

"Bazı insanlar kaybolabilir." Ağır güneş gözlüklerini takıp arkasına yaslanarak motoru kavradı. "Sıkı tutun. Gitmek için hazırız."

Motor harekete geçince teknenin kenarlarını sıkıca kavradı. Brett karada olduğu kadar rahat hareket ederek tekneyi kolayca suyoluna yönlendirdi. Motorun gürültüsü yüzünden "Şapkanı sıkı tut" diye bağırdı ve tam gaz ilerlemeye başladılar. Deniz çekiliyordu, bu yüzden akıntı ters yöne doğru şiddetle hareket ediyordu. Ufak tekne dalgalı suda alçalıp yükselirken rüzgar Cara'nın şapkasını savurdu. Onu yakalamak için elini uzattı ama çoktan kafasından uçup gitmişti. Brett şapkayı yakalayıp teknenin arkasındaki lastik botların altına sıkıştırdı. Saçları yüzünde dalgalanıyor ve kare şeklindeki çenesi rüzgarı bir direk gibi kesiyordu. Küçük teknede suya bu kadar yakın yolculuk etmek, açık bir yolda motosiklet kullanmaya benziyordu. Her şey giderek yakınlaşıyor, daha hızlı akıp gidiyordu. Serin ve tuzlu su tanecikleri yüzüne sıçrıyordu.

Sadece bir kez motosiklete binmişti ve aslında bu kaliteli bir mobiletti. Ama yüzüne çarpan rüzgar ve kollarının o sırada onu çıldırtan bir adamı sıkıca sarması heyecan vericiydi. Bu yüzden bir gün güçlü bir motora binme arzusuyla yanıp tutuşmaya başlamıştı. Bu arzusunu gerçekleştirmeye ilk defa bu kadar çok yaklaşmıştı. Kendini hayat dolu ve keyifli hissediyordu.

İki tane daha büyük tekne, Cara'nın botun kenarlarını yeniden sıkıca kavramasına yol açacak dalgalar yaratarak yanlarından geçti. Brett sadece umursamazca el sallayarak doğruca önüne bakmayı sürdürdü. Zıplayarak ilerlerlerken, motorun gürültüsünden konuşamıyorlardı. Bu yüzden, sohbet etme gereği duymadığı için rahatlayarak manzaranın tadını çıkardı. Uzun boyunlu bir sürü balıkçılın bataklığın sığ yerlerinde yürüdüklerini gördü. Başının üzerinde bir pelikan sorti yapıp uçarak gözden uzaklaştı. Biraz daha ilerleyince, Brett Cara'nın omzuna dokunup parmağıyla işaret etti. Cara onun gösterdiği yöne bakıp soluk soluğa yüksek sesle haykırdı. Bir yunus sadece birkaç metre uzakta onlarla beraber ilerliyor, suda numaralar yapıyordu. Yüzeye çıkıp hava deliğinden sesli bir şekilde su fışkırtarak onlarla oyun oynuyor gibiydi. Bir dakika sonra, daha da yakınlarında bir başkasını daha gördü. Sadece bir kol mesafesi kadar uzağında yüzeyde kayarken, uzanıp onun parlak gri derisine dokunmak istedi. Yüksek sesli bir kahkaha attı. Göz ucuyla Brett'e bakarak, bu tepkisi karşısında onun yüzünü de bir gülümsemenin kapladığını gördü.

Ana suyolundan çıkıp, dar bir su kanalına saptılar. İki yunusun gözden kaybolana kadar yüzmelerini izledi. Brett'le birlikte, bir sürü kanalın birleşerek kocaman bir labirent oluşturduğu yoğun bataklıkta döne döne ilerliyordu. Cara sağına soluna baktı, biraz korkmuştu. Çimler başının çok üzerine kadar yükselmiş, ufku görmesini engellemişti. Ufuk çizgisi sadece birkaç dakika içinde tamamen gözden kayboldu. Tek umudu Brett'in dönüş yolunu bulacağını söylerken blöf yapmamış olmasıydı.

Daha içerilere girdikçe, deniz daha da çekildi ve suyun seviyesi alçaldı. Bazı bölgelerde tamamen kurumuş, çamur kuşlarının öğle yemeği için ıslak toprakta avlandıkları buharlı çamur katmanlarını açığa çıkarmıştı. Brett teknenin hızını düşürdü ve gözleri nehir kıyısında, bir eli dümende, çim ormanında ustaca ilerlerken, motor suda kabarcıklar çıkarıp homurdanarak daha yavaş çalışmaya başladı. Cara

kendi kendine, *Afrika Kraliçesi*'ndeki Katharine Hepburn ve Humphrey Bogart'a benzediklerini düşündü.

"Neredeyse geldik mi Bay Allnut?"

Brett sırıtarak ufak bir koruluğu işaret etti.

"Hemen ilerde, Rosie" diyerek karşılık verdi.

Cara gülümsedi. Eski filmden alıntı yaptığını yakalaması onun gözünde değer kazanmasını sağlamıştı. Çok yönlü erkekleri her zaman son derece eğlenceli bulmuştu.

Nihayet, ağaçlı küçük bir adanın kıyısına yanaştılar. Tekneyi elinden geldiğince kıyıya yaklaştırdıktan sonra motoru kapattı. Aniden sessizlik onları sardı. Cara kendini bir anda insanlığın geri kalanından çok uzakta hissetti.

Geniş bir alanı kaplayan çamura bakarak şüpheyle "Kuru topraktan oldukça uzaktayız" dedi.

"Tekneyle ancak bu kadar yaklaşabiliriz. Sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Yürümek mi?" Cara'nın sesi inançsızlıkla yükseldi. Tabii ki doğru duymuş olamazdı. "Brett! Bu çamurda yürümemi bekleyemezsin. Hektarlarca çamur var. Üstelik kim bilir içinde ne vardır?"

Sandaletlerini çıkarırken "Bataklık çamurunun ilginç yanı da bu işte" diye cevap verdi. Teknenin arkasındaki bir çift lastik bota uzandı. "Oradaki ince çamur tabakası organik maddeler açısından zengin. Bütün yaşam türleri-istiridyeler, salyangozlar, kemancı yengeçler- bu çamurda yaşar, beslenir ve ölür. Bütün böcek türlerinden ve larvalardan bahsetmeyelim bile."

Ayaklarını diz hizasına kadar ulaşan sığ çamura sokup eldivenlerini, bir çekiç ve bir de ağ alarak, hepsini çamur lekeli bez bir çantaya atarken Cara onu dehşetle izledi.

"Bu yaratıkların bu çamurda ne yaptıklarını hiç umursamıyorum. Onların arasında yürümeyeceğim."

Brett ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı. Cara kısık bir çığlık atarak geriye çömeldi.

Brett gülerek tekneden uzaklaşıp yumuşak, ince çamur tabakasında bir adım attı. Ayak bileklerine kadar bat-

tı. Cara'nın yanına ilerleyerek ona sırtını döndü. "Tamam, atla."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Seni taşıyacağım."

"Bunu yapamazsın."

"Tabii yürümeyi tercih edersen o başka."

"Hayır! Bekle. Ne yapmalıyım?"

Gözleri parlayarak omzunun üzerinden ona baktı. "Sırta nasıl atlandığı hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Ama artık çocuk değiliz. Canını acıtabilirim."

Gözleri Cara'nın zayıf vücudu üzerinde dolaştı ve homurdandı. "Haydi, atla. Sanırım başa çıkabilirim."

"Pekala. Ama seni uyarmadım deme." Ayağa kalkıp ihtiyatla teknenin ucuna yürüdü, bütün o çamurun içinde gerçekleşmesi pek muhtemel olmasa da, teknenin yana devrilmesinden korkuyordu. Brett hafifçe öne eğildi ve Cara kararsızca duraksadıktan sonra onun omuzlarını kavradı.

Geri çekilerek "Hayır, yapamam" dedi. "Sorun değil. Yürürüm."

"Tatlım, bir Lowcountry erkeği hanımefendisinin çamurda yürümesine asla izin vermez."

"Bu Güneyli bir erkeğin nasıl davranması gerektiğinin belirtildiği bir listede mi yazılı?"

"Kapı açma ve yer verme maddelerinin hemen üzerinde. Henüz babamın dizinde otururken öğrendim. Haydi, atla."

"Tamam o zaman. Hazır mısın?"

"Daha fazla hazır olursam bacaklarım tutulacak."

Onun geniş omuzlarını kavradı, nefesini tuttu ve tekneden sırtına atladı. Brett kollarını ayaklarının altından geçirerek onu yukarı kaldırdığında, ciyakladı. Sırt kasları demir kadar sertti ve onu kavrayabilmek için kımıldadı. Kollarını Brett'in boynunun etrafına sardı, onu zıplatınca güldü ve sıkıca tutundu.

Boynuna karşı "Deh" diye haykırdı.

Brett şakayla karışık içerleyerek "Birden çevikleşene de bakın" dedi. Geri dönüp bez çanta ve ağa uzandı.

"Şu ağa uzanmak senin için sorun olur mu? Akşam yemeği için bir şeyler yakalarız diye düşünmüştüm."

Eşyaları almak için elini uzatırken, ne kadar orijinal bir fikir diye düşündü. "Aldım. Daha başka bir şeyler de taşıyabilir miyim?"

"Şunu da tutabilir misin?" Brett bez çantayı uzatınca, Cara onu koluna bağladı. Sonra onun soğutucuya uzandığını gördü.

"Aman Tanrım, Brett onu da taşımayacaksın değil mi?"

"Başka bir önerin var mı?"

"Ama çok ağır! Benimle ve bütün bunlarla beraber... Brett, bu çok fazla değil mi? Baş edebilecek misin?"

"Öğrenmek için sadece bir yol var" dedikten sonra gırtlaktan gelen bir homurtuyla soğutucuyu kollarına aldı. Cara nefesini tutarak elindeki paketleri ve Brett'i daha da sıkı kavradı. Brett de onun ayaklarını daha sıkı kavrayarak Cara'yı bir kez daha zıplattı, ardından saban koşan bir boğa gibi bilek derinliğindeki çamurda ilerlemeye başladı. Cara onun geniş sırtına tutundu ve bacaklarıyla onun kalçasını sıktı. Böyle bir fiziksel çaba için ne kadar kas gücü gerektiğinin farkındaydı ama Brett buharlı çamurda son derecede kolaylıkla ilerliyordu. İtiraf etmeliydi ki, bu çok eğlenceliydi.

"Aşağıda durumlar nasıl, Bay Allnut?"

Biraz başını çevirerek "İyi, Rosie" dedi. Sırtına sarılmış dururken, Brett'in boynu dudaklarının tam önündeydi ve Cara onun saçlarının küçük kumral kıvrımlarını diliyle gıdıklama veya kulağına üfleme dürtüsüyle savaşmak zorundaydı. Her ikisinden birini denerse, kocaman boğanın adımlarını şaşıracağından ve kendini siyah çamurlu bataklıkta bulacağından korkuyordu.

"Bu çamur ne kadar derine iniyor?"

"Oldukça derin olabilir. Birkaç kez dizlerime kadar batmıştım."

Bundan hiç hoşlanmayarak "Bataklık gibi" diye karşılık verdi. "Peki ne yaptın?"

"Yapabileceğin tek şeyi. Sırtımın üzerinde yuvarlanıp ayaklarımı çıkarana kadar hareket ettim."

"Ama sırtında ben varım."

"Evet."

Onu bacaklarıyla sıkıştırınca Brett kıkırdadı. Göğsünde gürleyen derin, gür bir sesti.

Hissettiği kadar gergin görünmemeye çalışarak "Cidden" dedi. "Eğer düşersen ne olur? Ne yapmalıyım?"

"Sanırım ayağa kalkmalı ve ufak şirin popondaki çamurları temizlemelisin." Birkaç adım daha atıp ekledi. "Ama sülükler konusunda endişelenme. Yanımda biraz tuz getirdim."

Cara kaskatı kesildi, Humphrey Bogart'ın *Afrika Kraliçesi*'ni bataklıktan çıkarırken kan emici sülüklerle kaplandığı görüntüsü kafasında dolanıp duruyordu.

"Kesinlikle ürkek birisin" dedi Brett. "Bütün kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Ayaklarını bir dal gibi çatırdatabilirim. Gevşemeyi öğrenmelisin."

"Lütfen beni düşürme" diye yalvardı. "Sülüklerden çok korkarım."

Tekrar güldü, eğlendiği belliydi. "Sülükler konusunda sadece şaka yapıyordum. Burada hiç yok. Ama çamura batmaktan bahsederken şaka yapmıyordum. Fakat bu korulukta hiç başıma gelmedi. Burayı çok sevmemin sebeplerinden biri de bu. İşte söyledim. Daha iyi hissediyor musun?"

Kasları gevşerken iç çekerek onun sırtına yaslandı. "Yani şehirli bir kızla dalga geçiyorsun."

"Hayır, sadece biraz eğleniyordum. Akademik açıdan ne kadar zeki olsan da, Bayan Rutledge, kesinlikle çok safsın. Burada büyüyen biri olarak daha iyi bilmen gerekirdi."

Hayatında hiçbir zaman saf olduğu düşünülmemişti. Bunu garip bir şekilde baştan çıkarıcı buldu. "Belki öyleyim" diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum."

Brett bir an sessiz kaldı. "Korkma" derken sesinde hiç alaycı bir ton yoktu. "Ben seni korurum."

Ben seni korurum. Cara kelimelere ısınmış, onlara inanmıştı. Herhangi bir erkek bunu ona hiç söylemiş miydi? Böyle bir şey hatırlayamıyordu. Erkeklerin korumaya ihtiyaç duyduğu türden olmayan, kendine güvenmekten gurur duyan bir kadındı. İçgüdüsel olarak, Brett'in kadınları koruyan türden bir erkek olduğunu biliyordu. Onlara saygı duyuyordu. Kendi kabuğunda rahat hissediyor ve güçlü bir kadından zerre kadar korkmuyordu. Bu ise diğer tarafın kendini daha da kadınsı hissetmesini sağlıyordu. Çenesini omzuna dayadı. Onun kulağının dibinde nefes alıp veriyordu. Sessizlik çok erotikti ve biraz ilerideki kuru toprağa ulaşmak için can atıyordu. Ah, Tanrım, diye düşündü kendi kendine, Emi'nin şehvetle inlemesi zihninde yankılanıyordu. Brett Beauchamps'ın Carolina sahili boyunca bütün genç kızların kalbini neden çaldığını şimdi anlıyordu.

Cara'yı kuru toprağa indirip kaslarını esneterek omuzlarını oynattı.

"Bu kadar zayıf birine göre kesinlikle çok ağırsın" dedi.

Cara çantayı yere bırakarak "Çok teşekkür ederim" diye karşılık verdi.

"Dönüşte tekneye yürüyeceğimi düşünüyorsan, yeniden düşün. Bu ulaşım yöntemini sevmeye başladım doğrusu."

"O zaman bana karşı en iyi davranışını takınsan iyi olur, Bayan Rutledge."

Onun bu imasına kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Brett "Şaka yapıyorum" diyerek onu azarladı. "Beni takip et. Sana etrafı göstereyim."

Tekrar yola koyuldular, koruluğa ulaşan hasırlaşmış uzun çimlerle kaplı bir patika üzerinde ilerliyorlardı. Güneş

henüz batmaya başlamış, egzotik olduğu kadar gizemli olan lavanta renkli alacakaranlık koruluğun üzerine çökmüştü. Bodur çalıların oluşturduğu yeşil bir sınıra doğru yürüdüler. Daha içerilerde ağaçların yoğun olduğu öyle yerler vardı ki, sanki geçilemez bir duvar gibi ve gece kadar karanlıktı. Brett yolu gösterince, zikzak çizerek sık ve karanlık ormandan geçen bir patikayı tek sıra halinde takip ettiler.

Koruluğun kubbesinin altı, Cennet Bahçesi gibiydi. Canlı meşeler, gülhatmiler, çamlar, sedirler ve palmiyelerle doluydu. Orada burada, muhteşem kırmızı ve sarı çiçekler benek benek ışıkların vurduğu ceplerde açmıştı. Ardından hiç beklenmedik bir şekilde, sanki bir amfi tiyatro gibi gökyüzüne açılan geniş çembere adım attılar. Cara başlangıçta ihtiyatla bir adım atıp çayırdaki bir geyik gibi, yukarı bakmak için boynunu uzattı.

"Burası büyüleyici bir yer" diye haykırdı. "Burayı bir sır olarak tuttuğuna şaşırmamalı."

Brett onun tepkisinden memnun kalarak gülümsedi. "Yerliler buraya kamp yapmak için gelirdi. Kırık çömlek parçaları ve deniz kabuğu yığınları bulmuştum. Buraya *hammocka*** derlerdi, adı da buradan geliyor. Hayvanlar da burayı sever. Geyikler, rakunlar, kuşlar..."

"Geyikler mi? Buraya nasıl geliyorlar peki?"

"Yüzüyorlar."

"İnanmıyorum. Anakaradan mı?"

"Sık sık. Birçok kez yaptıklarını gördüm. İhtiyaçları olan her şey burada, barınak, çok sayıda yuvalama noktası ve bir sürü yiyecek. Yağmurdan sonra tepecikler arasında veya yaprakların üzerinde temiz su birikir. Anakaradan bu kadar uzakta olmak güvenlik de sağlar."

"Yerlilerin burayı neden sevdiklerini anlayabiliyorum. Burası cennet gibi. Üstelik bir tapınak gibi çok özel. Muhtemelen eski ritüel alanlarından biridir." Brett'e bakıp du-

** *İngilizcede "hammock" kelimesi Türkçede "çalılarla çevrili sık koruluk" anlamına gelir.*

daklarını büzdü. "İnanıyorum ki, yıllar boyunca tam bu kutsanmış zeminin üzerinde kendine ait birkaç ritüel gerçekleştirmişsindir."

"Birkaç tane. Bunlardan biri, mükemmel yiyecekler yemek. Haydi kamp kuralım. Seni bir pikniğe davet ettiğimi hatırlıyor gibiyim."

Cara soğutucuyu açarken, Brett amfitiyatronun tam merkezinde küçük bir kamp ateşi yakmak için birkaç parça odun topladı. Ardından eldivenlerini ve çekicini alıp bir çalılığa doğru yürüdü ve oradan eski, tahta bir buğday sepeti çıkardı. Elini uzattı. "İşte biraz kibrit. Küçük bir ateş yakabilecek misin bir bak. Ben hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun? Beni yalnız başıma burada bırakmayacaksın değil mi?"

"Tamamen güvendesin. Sülükler kıyıya tırmanamaz."

"Peki ya timsahlar?"

Gülerek başını salladı. "Rahat ol Cara. Hiç timsah da yok ama yılanlar konusunda gözünü dört açsan iyi olabilir. Büyük ihtimalle zararsız oluklu kertenkelelerdir ama renkli olan her şeyden uzak dur. Kısa süre sonra döneceğim. Akşam yemeği için istiridye toplayacağım."

"Çekiçle mi?"

"Gerçekten acemisin, değil mi? Çamur tabakasında kümelenerek büyürler. Birbirlerine çimento kadar sert yapışırlar. Onları ayırmam gerek."

Koşuşturarak "Seninle geliyorum" dedi. "Sülüklere karşı ne hissediyorsam yılanlar için de aynı şey geçerli. Belki daha da fazlası..."

"Gel bakalım o zaman."

Güneş daha da batıyor, gökyüzü kararıyordu. Çamur tabakalarıyla kaplı açık alana adım attıklarında, misafirperver bir meltem onları karşıladı. Brett istiridye yatağına doğru ilerledi. Kıyıda, Cara kollarını kavuşturmuş, onun bacaklarını genişçe açıp kocaman bir istiridye kümesine çekiçle vururken sırtını eğerek çalışmasını izliyordu. Aralıksız çalıştı, büyük olanları sepete atıyor ve küçük istiridyeleri yerine

bırakıyordu. Çok geçmeden sepetin yarısını doldurdu. Ardından ellerini beline dayayarak doğrulup gerindi ve batan güneşe doğru baktı. Cara sessizce karanlık ufuktaki siyah, yalnız siluete bakarak onun doğal manzaranın bir parçası gibi göründüğünü düşündü. Brett sepeti almak için bir kez daha eğilip geri dönmek için yola koyuldu.

Cara'ya yaklaşırken "Hava kararıyor" diye haykırdı. "Haydi şu ateşi yakalım. Bir istiridye ziyafeti çekeceğiz."

Göz açıp kapayıncaya kadar, yanlarında boş kabuklar ve ellerinde soğuk biralarla, mideleri tıka basa dolmuş bir halde küçük bir ateşin etrafında oturuyorlardı. Yanan sedir ağacının duman bulutuyla kuşatılmışlardı. Cara Brett'in ikisi için serdiği battaniyenin üzerine uzanmış yıldızlara bakıyordu. Henüz parlamaya başlamışlardı, solgun ama belirgindiler. Klasik bir Güney Carolina gökyüzüydü. Hilal, çivit mavisi kadifenin üzerinde bir usturanın açtığı beyaz bir kesiği andırıyordu. Ateş yüzlerinde gölgeler oluşturup gözlerini aydınlatıyordu.

Cara Brett'in çenesini avucuna dayayıp yan dönerek onun hemen yanında uzanmasına neden olan bir sesle iç çekti.

"Hanımefendi memnunlar mı?"

"Hanımefendi o kadar memnun ki şimdi patlayacak. Bir oturuşta bu kadar çok istiridye yiyebileceğimi bilmiyordum. Ama tuzlu bisküviler en güzeliydi. Yemeğe beş yıldız veriyorum." Ardından gökyüzüne bakarak bir düzeltme yaptı. "Şunu milyonlarca yıldız yapalım." Gülümseyerek başını ona çevirdi. Yüzü onunkinden yukarıda, neredeyse otuz santim uzaktaydı. "İstiridyelerin sadece içinde R harfi olan aylarda yenmesi gerekmiyor muydu?"

"Yıl boyunca yenilebilirler ama sonbaharda ve kışın tatları daha güzel olur. Şimdi yumurtluyorlar bu yüzden sadece bu aylarda toplamak yasal. Kimsenin burada istiridye topladığını görmedim bu yüzden bütün yıl boyunca toplanabilirler."

"Bilmediğin bir şey var mı?"

"Bu sularda doğdum ve büyüdüm. Babam liman kaptanıydı. Dedem de öyle. Muhtemelen yaşayan herkesten daha çok sayıda gemiyi Charleston'a getirip götürmüştür. Kum tepelerinin ve bataklıkların olduğu her bir köşe başını bilir. Kanı dalgalarla beraber akıyordu. İyi de bir hayatı vardı. Suyla ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti. Doğal olarak da, aile mesleğini devam ettirmemi bekledi. İşin doğrusu da bu, gerçekten. Bir aile mesleği. Herkes liman kaptanı olamaz. Bunun için doğmuş olman gerek. Sert bir meslek, gerçekten tehlikeli ve kaptanlar birbirlerine güvenmek zorunda. Kimse o kocaman tankerlerden birini kullanırken hata yapmak istemez. Bazı gemilerin uzunluğu iki yüz otuz metre, belki de daha fazladır."

"İnanılmaz."

"Bir keresinde babamın onlardan birini köprünün altından bir takayı geçirir gibi kolayca geçirdiğini gördüm de ondan söylüyorum."

"Peki neden bir liman kaptanı olmadın? Belli ki, suyu ve tekneleri seviyorsun. Sana uygun bir meslek olurdu."

"Bunun da düşündüm, elbette. Babam öyle istiyordu ve iyi bir hayat kazanabilirdim. Ama kaptanlar 7/24 görev başındaydılar. Bu bana göre değildi. Ayrıca suyun içindekilere, üzerinde yüzenlerden daha fazla ilgi duyuyordum."

"Bu yüzden Clemson'a gittin."

"Doğru. Biyoloji-öncelikli olarak su kültürü- alanından dereceyle mezun oldum. Uzun bir süre boyunca bu kıyı şeridinde birçok araştırma çalışmaları yaptım. Bir ara devlet kurumlarında da çalıştım. İlginç olmadığını söyleyemem. Özellikle de saha çalışmalarına bayılırdım. Ama bürokrasi bana göre değildi. İnsanlarla beraber olmaktan ne kadar hoşlansam da derinlerde yalnızımdır. Senin gibi. Sanırım o zamanlarda bile, beni sana çeken şey buydu."

Cara memnuniyetle sırıttı. "Davranışlarından bunu asla anlayamazdım. O zamanlarda kesinlikle yalnız biri gibi görünmüyordun. Her zaman sana eşlik eden arkadaşlarınla ve sevimli kızlarla çevriliydin."

"Öyle tabii, gençtim. Hormonlarımın kölesiydim."

"Peki ya şimdi?"

"Hormonlar hala çalışıyor, eğer sorduğun buysa. Ama etkileri azaldı. Daha fazla kontrol altındalar." Ateşe baktı. "Geri kalanlara gelince... Bilmiyorum. On yıl önce tur şirketini açtım. İşler fena gitmiyor."

"Anladığım kadarıyla durumunu hafife alıyorsun."

Omuz silkti. "İki bölgeye genişledim ve bir şube daha açmayı düşünüyorum. Hayatımda ilk defa, gelebilecek biraz daha paranın beklentisini taşıyorum. Diğer taraftan, bir masanın arkasına kısılıp evrak işi yapmaya hiç meraklı değilim."

"İlginç hesaplama yöntemin dikkatimi çekti."

Kulağının arkasını kaşıyarak "Evet, öyle" dedi. "Sanırım o alanda biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Daha önce hiç parayı düşünerek karar vermedim ve şimdi de bunu yapmak istemiyorum. Sanırım bu bir seçim meselesi. Çoğu konuda aynı şey geçerli." Biraz çim yoldu. "Yaşlandığım için daha farklı şeyler istiyorum."

Sözleri derinlerde yankılanırken, Cara hem kendini ona kaptırmış, hem de ona karşı ihtiyatlı olması gerektiğini hissetmişti. Ona yaklaşabileceğini sezinledi.

Cara "Kırkına girmek insana bunu yapıyor" dedi.

"Yaşlı Tolstoy'un bisiklet teorisi."

Hafifçe gülüp ona baktı. "O ne?"

"Tolstoy kırk yaşında *Savaş ve Barış*'ı yazdı. Altmışında bisiklet sürmeyi öğrendi. İlham verici olması gerekiyor."

"Benim için öyle." Gerinerek yeniden yıldızlara baktı. "Kırk yaşımda daha önce hiç yapmadığım ne yapabileceğimi merak ediyorum. Sanırım bir tekneye nasıl kaptanlık yapacağımı öğrenebilirim. Veya balık yakalamayı... Hatta belki istiridye toplamayı..." Kaşlarını oynattı. "Gizli bir yer biliyorum."

"Sen buraya getirip de tekrar bulabileceği konusunda endişe ettiğim ilk kişisin." Cara'nın yüzüne bakmak için dirseklerine dayanarak yüzüstü döndü. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Hayatından bahset bana. Bilmediğim kayıp yirmi yıldan."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Hiç evlendin mi?"

"Sen?"

"İlk ben sordum."

"Hayır, hiç evlenmedim. Bunu hiç istemedim. Söylediğin gibi yalnızım." Doğruca onun mavi gözlerine bakarak tepkisini ölçtü. "Bu seni şok etti mi?"

"Hayır. Etmeli mi?"

Yaptığını doğru bulmadığını gösteren birkaç söz duymayı bekledi ve bir tane bile duymayınca gevşediğini hissetti. İstiridyeler gibi, Cara'nın da sert kabuğunu kolayca kırabiliyordu.

"Birçok erkek ve birçok kadın, bekar bir kadının mutlu olabileceği görüşünü kabul edemiyorlar. Bütün bekar kadınların öfkeli ve mutsuz olduğunu düşünüyorlar." Brett başka bir şey söylemeyince, Cara kendini aniden ona karşı yoğun bir merak duyarken buldu. "Senin sıran."

"Hayır. Hiç evlenmedim. Neredeyse bir kez evleniyordum" diye itiraf etti. "Çok gençtik, üniversiteden henüz mezun olmuştuk. Uslanıp çocuk sahibi olmak istiyordu. Ben saha araştırmaları yapmak ve bütün dünyayı dolaşmak istiyordum."

"Ne oldu?"

Yüzüne kasvet çökerken ağzındaki çimeni fırlattı. "Bitti."

Karanlıkta yankılanan çatırtıyı, bir hayvanın yüksek, tiz sesi takip etti. Cara doğrulup karanlığa doğru baktı. Bütün duyabildiği ateşin çıtırdaması ve ağaç kurbağalarıyla cırcırböceklerinin müziğiydi.

"Gizli yerini başka kimsenin bilmediğine emin misin?"

"Hiçbir izlerini görmedim. En azından canlı değillerdi."

"Ah evet, yerliler. Yani burada gerçekten ama gerçekten yalnızız. Eğer başımıza bir şey gelirse, kimse asla öğrenemeyecek."

Alaycı bir gülümseme yüzünü kapladı. "Hayır. Uzun, çok uzun bir süre boyunca."

"Ih-hıh. Bu durum beni senin merhametine bırakıyor, değil mi?"

Gözleri parladı, oynadıkları oyuna ısınıyordu ama cevap vermemesi gerektiğini hissetti.

"Dürüst ol. Buraya kaç tane kız getirdin? On? Yirmi? Yüz tane?" Gerçekten doğruyu söyleyip söylemeyeceğini, kendisinin bunu duymak isteyip istemeyeceğini merak ediyordu.

"Buraya başka hiçbir kızı getirmedim."

"Tabii. Koruluklara yaptığın gezintiler buralarda efsane oldu."

"Bir sürü koruluk var."

"Öyle."

Cara aralarındaki havanın yoğunlaştığını hissetti. Brett'in gözleri parlıyor, onun dudaklarına bakıyordu.

Cara uzanıp kollarını kaldırarak başının altına koydu. "Hatırlamaya çalışıyordum" dedi. "İstiridyelerin afrodizyak özelliği var mıydı?"

Brett daha da yakına uzandı. Şimdi yüzleri arasında sadece santimler kalmıştı. Konuştuğunda, Cara yüzünde onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Bu değişir."

"Neye göre?"

"Kocakarı hikayelerine inanıp inanmadığına göre. Onlara bakılırsa, şu anda her ikimiz de oldukça azgın olmalıyız."

"Eğer inanmazsam ne olur?"

"Yaşlı bir istiridyeci adamın söylediği gibi, istiridyeleri yemeden önce içinde vardır ya da yoktur."

Onun yüzüne baktı. Gözleri ateşin ışığında şaşırtıcı derecede maviydi. Gergin bir sesle "Peki kim haklı?" diye sordu. "Kocakarı mı yoksa yaşlı adam mı?"

Onun boynunu öpmek için başını eğdi. "Bence bu konuda biraz saha araştırması yapmak gerekiyor."

Zevkin verdiği titreme damarlarında dolaşarak onu sa-

rınca gözlerini kapattı. "Bitkilerle mi yoksa vahşi yaşamla mı ilgili?"

Dudakları boynundan aşağıya doğru inerken, çenesiyle Cara'nın başını diğer yöne çevirdi. "Kesinlikle vahşi yaşam."

Nefesinin sıcaklığını boğazında hissetti ve Cara milyonlarca hücresi titreşirken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İnleyip onun omuzlarını sarmak için başının altındaki kollarını uzatarak onu kendisine çekti. Brett yanına uzandı, bir kolunu onun sırtından geçirerek Cara'nın başını tuttu. Onu daha da yakına çekerek, uzun vücudunu tembelce okşadı.

Bu adamı istiyordu. Ah evet, onu feci bir şekilde istiyordu. Neredeyse arzudan kıvranarak ona daha da yaklaştı. Brett'in vücudu sert ve güçlüydü. Onun üzerine yaslanıp kavisler çizerek kalçalarını onunki üzerinde hareket ettiriyordu. Yavaş ve rahat hareket ediyor, Cara'nın kanının damarlarına deli gibi akmasına izin veriyordu. Öpücükleri onunla alay edercesine, çılgına çevirircesine boynundan yukarıya doğru ilerlerken, Cara onu daha sıkı kavradı.

Nihayet dudaklarını onunkilere değdirdiğinde Cara ağzını açtı. Onu bir çırpıda yiyip bitirmek için hazırdı. Ama Brett'in acelesi yoktu. Dikkatliydi, nazikti ve keşfediyordu. Ardından arzulu bir sahiplenmeyle öpücüğünü derinleştirdi. Cara bu arzuya denk bir şekilde titreyerek onu daha sıkı kavradı. Elleri onun pamuk gömleğinin altına indikten sonra sırtının geniş kaslarına doğru kaydı, ipeksi teninin pürüzsüzlüğünü parmak uçlarında hissetmenin keyfini çıkarıyordu.

Brett geri çekilip ona bakmak için başını kaldırdı. O da davetkar bakışlarla karşılık verdi.

Brett başını tekrar indirdi. Cara dudaklarını kaldırdı.

Brett onun burnuna hızlı bir öpücük kondurarak "Haydi, vahşi şey" dedi. "Deniz yükselmeden önce hazırlanıp gitsek iyi olur, yoksa tekneye ulaşmak için yüzmemiz gerekecek."

Üzerinden çekilip ondan uzaklaşarak ayağa kalktı.

Cara yerde uzanıyordu, sersemlemişti, kolları yana yatmış ve ağzı sessiz bir protestoyla açık kalmış bir halde ona bakıyordu.

Brett elini uzattı.

Onun elini tutunca, kuvvetli tek bir çekişle Cara'yı ayağa kaldırdı. Sersemlemiş bir halde durup pantolonunu silkelerken kendini sanki bir ipucunu kaçırmış gibi hissediyordu. Birkaç adım ötesinde Brett hızla hareket ederek ateşi suyla söndürüp malzemeleri toplamıştı.

Şimdi ne oldu, diye merak etti. Yanlış sinyal mi vermişti? Çok mu agresifti? Hepsi bu muydu? Onun canını sıkacak bir şey mi söylemişti veya yapmıştı? Bunu yaptığını belli etmemeye çalışarak nefesini kontrol altına aldı.

Brett eşyaları taşıyarak yanına geldi. "Şimdilik bu kadarı yeter. Gitmeye hazır mısın?"

"Ih, evet. Tabii." Kendini tuhaf hissederken sendeleyerek ilerledi. "Bir şey taşıyabilir miyim?"

Gözleri neşeyle parladı. "Bu gezintide bütün taşıma işini yapanın ben olduğumu hatırlıyor gibiyim."

"Ah, peki." Gülümsemeli mi yoksa soğuk mu davranmalı bilmiyordu. Aklına tekneye ulaşana kadar onun sırtına çıkacağı geldi. Kollarını ve bacaklarını bir kez daha onun etrafına saracaktı. Sadece bunu düşünmek bile, beklenti ve utangaçlık karışımı bir duyguyla titremesi için yeterli oldu.

Ona ağı ve eldivenleri verdikten sonra soğutucuyu kaldırdı. "Haydi, o zaman" diyerek karanlıkta siyah bir duvar gibi görünen ağaçlara doğru yürümeye başladılar.

Dilinin ucunda tuttuğu bütün soruları yutup tekneye geri dönerken onu aceleyle takip etti.

Eğer bir yırtıcı tarafından rahatsız edilmezlerse, yumurtalar kum yuvada elli beş ila altmış gün boyunca kuluçkada kalırlar. Kaplumbağa yumurtaları, rakunlar ve ak yengeçler için lezzetli yemeklerdir. Köpekler, kediler, yaban domuzları ve akbabalar da yumurtaları avlarlar. Bazı bölgelerde insanların da bu yumurtaları pişirdiği görülmektedir.

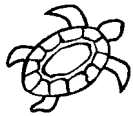

12. BÖLÜM

Şafak vaktinin övülecek güzellikteki pembe ışıklarında bile, plaj evinin dağınıklığını görmek üzücüydü. Cara bahçeye yürüdü. Kahvesini yudumlayarak etrafı anlamaya çalışıyordu. Güneş ışığı dökülmüş boyaları ve sallanan verandayı acımasızca açığa çıkarıyordu. Verandanın altında yıllardır birikmiş çöpler, annesinin hazine olarak adlandırabileceği şeyler, plaj evini korku verici bir şekilde bir hurdalığa çevirmişti. Bahçeye gelince, orada durum daha da kötüydü. En sevdiği yaz anılarından biri, pencereli verandada oturup sallanan sandalyede sallanmak, arıların vızıltısını dinlemek ve annesinin bahçesindeki güller, hanımeliler ve yaseminlerle karışmış yaban çiçeklerinin kokusunu almaktı. Etrafına bakınca, aşırı büyümüş, dağınık bahçenin, ciddi, işini bilen bir ele ihtiyacı olduğunu açıkça gördü.

Cara kahvesini masaya koyarak not defterini ve kalemini çıkarıp liste yapmaya başladı. Listeleri severdi. Ne kadar uzun olursa o kadar iyiydi. Düşüncelerini düzenler ve ona kaos üzerinde bir kontrol hissi verirlerdi. Önce rakamları yazdı. Bir, iki, üç diye gidiyordu. Etrafındakilere bakarak,

işin büyüklüğünün verdiği korkuyu göz ardı edip önceliklerini belirlemeye başladı. Eli düşüncelerine ayak uydurmaya çalışarak hızla hareket ediyordu. Kısa sürede listesine on dokuz madde eklemişti.

Titizlenerek işe koyulurken, yeniden amacı olan bir kadına dönüşmüştü. Listeyi cebine sıkıştırıp annesinin eski bahçe eldivenlerini giydi. Kalın ve ağırlardı, kendini bir profesyonel gibi hissetmesini sağlamışlardı. Aklındaki diğer projelere yer açmak için işe önce çöplerden başlayacaktı.

Sabah çabucak geçti. Öğleye kadar, neredeyse verandadaki bütün hurdaları temizlemişti. Sundurmanın altı süpürgeyle temizlenmiş ve çöpler iki yığın halinde düzenlenmişti. Kocaman yığını çöp arabası için hazırlamıştı. Küçük yığın ise çeşitli eski resim malzemelerinden, paslanmış bahçe araç gereçlerinden, sallanan plaj sandalyelerinden ve annesinin çöpe atması için onay vereceğini umduğu diğer çürük eşyalardan oluşuyordu. Arkasında annesinin sesini duyduğunda, çöp yığınına götürdüğü eski, paslı bir klimanın ağırlığı altında burnundan soluyordu.

"Onu atmayacaksın, değil mi?"

Cara birkaç adım daha atıp inanılmaz derecede ağır olan eşyayı yere indirdi. Ellerini dizlerine koyup eğilerek nefesini düzenlemeye çalışırken, endişeli bir şekilde çöp yığına bakan annesini görmek için başını çevirdi.

"Evet, anne" dedi kurumuş dudaklarla. "Atıyorum. Hurda o."

"Ama içinde hala hayat var. Biri kullanamaz mı sence? İyi niyet göstergesi olarak bir yere bağışlayamaz mıyız?"

"Bu hurda parçasını kimse istemez. Tamir etmek yenisini almaktan daha pahalıya gelir."

Lovie ellerini birleştirip kuvvetlice sıkarak yığına baktı. "Bunların hepsini atmayacaksın, değil mi?"

Cara şevkini kırıldığını hissetti. Bütün sabah boyunca köpek gibi çalışmıştı ve tek beklediği bir itiraz duvarı değil ufak bir teşekkürdü. Fakat bu hassas bir meseleydi. Annesi herhangi bir şeyi atmak konusunda çok ürkek davranabili-

yordu. Bir keresinde, içinde azıcık işe yarar renk kaldığını düşündüğü eski boya kutuları atıldığı için galeyana gelmişti.

"Burada yangın tehlikesi var. Göz zevkini bozduğunu söylememe gerek yok bile."

Annesi yığının yanına gitti. Cara nefesini tutarken Lovie paslı tornavidaları, kırık bir zincir testereyi, kurtların yediği bir oturağı ve tutacağı olmayan eksi metal bir kovayı seçip almaya başladı. Eski bir üç tekerlekli bisikleti eline aldı.

"Sanırım Cooper bunu kullanabilir."

Cara, Cooper'ın bunun için artık çok büyük olduğunu ve muhtemelen evde yepyeni bir üç tekerlekli bisikleti olduğunu ona söylemek istedi. Ama bir tartışma başlatmaktansa, paslı dingildeyen bisikleti çöp yığınından alarak verandanın altına götürmeyi tercih etti. Fakat annesi çürümüş hasır koltuğu da çekip çıkarmaya başlayınca, ciddi bir tavırla ona engel oldu.

"Bunun atılması gerek anne. Yeni bir tane alacağım, söz. Hayır, hayır, hayır, lütfen içinde hayat olduğunu söyleme. Arkasının yarısı yok. Bırak, anne. Bırak gitsin!"

Lovie kaşlarını çattı ama sandalyeyi çöp yığınında bıraktı. Ellerini birleştirmiş, yığına üzgün bir ifadeyle bakarak öylece duruyordu.

Cara kolunu Lovie'nin küçük çökmüş omuzlarına atmak için onun yanına yaklaştı. "Ne yapacağımı görene kadar bekle. Ne yapacağımızı. Madem koskoca bir yazımız var, evi orijinal haline getirmekten daha iyi ne olabilir ki? Bunu istemez misin? Bir yaz gecesinde buranın ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorsun değil mi? Kelebekler sürüler halinde buraya gelirdi." Eskiden kum tepeciklerini kaplayan yaban çiçeklerini hayalinde canlandırarak kolunu bahçeye doğru uzattı. "Planım o eski çirkin çalılıkları temizlemek, çalıları budamak, yaşlı kökleri kazıp çıkarmak, ardından da belki birkaç tane yeni gül ağacı dikebilirsin. Güllerini hatırlıyor musun?"

Lovie'nin yüzü yumuşarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Artık yetişemiyorum. Sulamaya çalıştım..."

Cara herhangi bir pişmanlığa mahal vermeyerek çabucak "Biliyorum, biliyorum. Çok zor olmalı" dedi. "Hepsini tek başıma yapabileceğimden emin değilim. Ama yapamayacağım şeyleri yapması için birini işe alacağım."

"Ama Cara çok büyük bir işten bahsediyorsun." Ona yan bakarak bir an duraksadı. "Bahçede ne yapacağını bilmiyorsun değil mi? Çocukken asla sabırlı değildin. Ne zaman senden yabani bir otu yolmanı istesem homurdanırdın."

Cara güldü. "Kaplumbağalar gibi olacağını düşünüyorum. Bana öğretebilirsin. Hiç Tolstoy'un bisikletini duymuş muydun? İnanılmaz bir şey. Senin yaşında bisiklete binmeyi öğrenmiş. Sanırım ben de bahçe düzenlemeyi öğrenebilirim."

Lovie'nin gözleri aydınlandı. "Evet bunu yapabilirsin. Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Elimden gelenin en iyisini yaparım diye düşünüyordum."

"Okuyabileceğin bahçe kitaplarından oluşan muhteşem bir kütüphanem var."

"Umarım neyin ne olduğunu görebileceğim bir sürü güzel fotoğrafları da vardır. Tasvirleri okuduğumda sanki hepsi aynıymış gibi geliyor. Ama eğer görürsem bir daha hiç unutmam."

"Sana yardım edeceğim, merak etme."

Annesinin korkusunun hevese dönüştüğünü görünce Cara'nın heyecanı arttı. "Bir de verandayı yeniden inşa edebilirim diye düşünmüştüm. Bazı yerleri çürümüş ve senin veya Toy'un oradan düşeceği kabusuyla yaşıyorum. Evin de kesinlikle yeni bir kat boyaya ihtiyacı var. Sarının orijinal tonunu bulabilir miyiz sence?"

Lovie başını salladı ve bakışları bir sürü boya kutusunun olduğu çöp kutusuna yöneldi. "Üzerinde boya numarasının karalandığı bir kutu olması lazım. Gördün mü? İşte bu yüzden eşyaları saklıyorum. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Cara gözlerini devirdi. "Bugünlerde artık bir boya izinden bile eşleşme bulabiliyoruz. Panjurları da Charleston yeşiline boyamayı düşünüyordum. Tabii ki eğer kasırga panjurları yaptırmayı düşünmüyorsan?"

"Bu planların hepsi pahalıya mal olacak, Cara. Palmer bana çok kısık bir bütçe veriyor."

Kardeşinin annesinin parasını kullanmasına rağmen ona karşı bu kadar cimri olduğu düşüncesiyle Cara kanı beynine sıçradı. Ama Palmer'dan bahsederek atmosferi mahvetmek istemedi. "Parayı unut" dedi. "Her şeyi karşılayacak bütçeyi çoktan ayırdım."

"Ama nasıl? Bir işin yok, Cara. Paranı alamam. Şimdi olmaz."

"Hiçbir şey almıyorsun. Ben veriyorum. Lütfen anne, bunu senin için yapmama izin ver. Bana büyük bir mutluluk verecek."

Lovie çenesini kaldırıp fidanlarla kaplı araziye baktı. Bakışları kulübesinin yumuşak çizgilerinde, araba yolundaki büyük çöp yığınında dolaştı ve nihayet kızının yüzünde dinlendi. Cara'nın teni gül rengini almış, ona ilk geldiği zamanki solgunluğundan daha çok yakışmıştı ve koyu kahverengi gözleri egzersizlerden dolayı parıldıyordu. Üstelik Cara annesi için bir şeyler yapmak istiyordu.

"Neden bu kadar çok hurdayı elimde tuttuğumu bilmiyorum" dedi. "Yanımda tutmam gereken çok daha önemli şeyler var." Gözleri uzaklara doğru bir bakış attı. "Üstelik buraya bir kez daha çeki düzen verilmesi güzel olurdu öncesinde ben..." Kendini durdurup ona bakarak zorla gülümsedi. "Yani çok güzel olurdu."

Cara annesi bir anda beliren gözyaşlarını görmesin diye başını çevirmek zorunda kaldı. "Buraya gel, anne. Görmen gereken bir şey var." Çöp yığınını geçip, annesini kum tepelerini işgal eden eski, çok uzun zakkum ağaçları sırasının olduğu evin ön tarafına götürdü. Büyük bir dalı kavrayıp yüksek verandanın altındaki alandan uzaklaştırarak geri çekti.

Dalı biraz daha geriye çekmek için nefes nefese kalarak "Yaban otlarının Çin'e kadar uzanan köklerini çekip çıkarırken ve çimlerin arasından çıkan siyah bir yılan tarafından korkutulurken bunu buldum" dedi. Hızlı bir hareketle annesine yanına gelmesini işaret etti. "Haydi gel de bir bak."

Lovie kocaman çalının etrafından dönerek içeriyi gözetledi. Orada, kırık pencere kafesi parçalarının yanında güneşe ulaşmaya çabalayan zayıf, uzun ince dallı bir gül ağacı vardı. Yüksek sesle ve içtenlikle güldü. "Kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım. Gruptan ayrı kalmış yalnız bir gül ağacı. Onu nasıl buldun?"

"İnsan her yerde kendi gibileri bulur." Annesi oradan çıkana kadar bekledikten sonra nazikçe dalları bıraktı. Şiddetli bir hışırtıyla yere düştüler. "Bu zakkumlar bu kadar büyümeden önce burada büyüyen güllerinin olduğunu hatırlıyorum. Sadece araştırmaya başladım. Tekinin hala yaşadığını görünce şansıma inanamadım. Orada neredeyse hiç hava ve ışık yok. Bu bana sarmaşıkları hatırlattı. Önceden güllerin verandayı boydan boya kaplayan bir sarmaşığın üzerine tırmanırdı." Elini kaşlarının üzerine koyup bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlayarak dikkatle eve baktı. "O sarmaşığı gerçekten severdim. Ona ne oldu?"

"Hugo Kasırgası onun işini çabucak bitirdi. Gördüğün gibi ön verandanın da büyük bir bölümünün... Pencereli sundurmaları ve çatıyı sigorta parasıyla tamir ettim. Ne yazık ki, evi kapsamlı bir şekilde sigortalamamıştık. Babanın bu kulübeye pek ilgisi yoktu ve burası için zorla aldığım her kuruşu bile fazla görüyordu. Sadece ön taraftaki merdivenleri değiştirmeye param yetti."

"Hugo bütün evi alıp götürmediği için şanslısın."

Lovie buna katılarak başını salladı. "En büyük zararı hortumlar verdi. Flo'nun ve benim evim kıl payı kurtuldu. Ama eğer caddeye bakarsan, diğerlerinin birçoğunun gittiğini görürsün. Gerçi sel de kötüydü. Her taraf güzel bir ıslanmıştı. Büyük bir tekne Bill Wilson'ın ön kapısına çarpıp durdu." Şimdi kendisine komik gelen bu görüntüyü hatırla-

yarak kıkırdadı. "Ama haklısın. Şanslıydık. İlahi bir müdahale olduğunu düşünüyorum. Bazen bir yer, kişiye yaşanılacak herhangi bir yer olmaktan çok daha fazla anlam ifade edebilir. Sanki bir mihenk taşı gibi. Eğer evi kaybetseydim, Stratton plaj evini yeniden yapmama asla izin vermezdi. Yıllar sonra gelebileceğim bu yer olmasa ne yapardım bilmiyorum." Denize doğru baktı. "Kesinlikle bilmiyorum."

"İşte bu yüzden onarmalıyız. Sadece senin için önemli değil, anne. Burası benim için de önemli. Toy için de. Ve itiraf etmese bile Palmer için de... Linnea ve Cooper'a da çok büyük anlam ifade edecektir. Bundan eminim."

Bunu gerçekten Cara'dan duyduğuna şaşırarak "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Ardından, derin bir mutluluk ve merakla yankılanan farklı bir ses tonuyla yeniden konuştu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bunu söylediğini duymamın benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin." Başını kaldırıp gözleri parlayarak plaj evine baktı ve heyecanla konuştu. "Öyleyse, ilk önce ne yapmalıyız?"

Ertesi sabah, Toy dikiş makinesinin başında oturmuş yeni makara takmaya çalışırken telefon çaldı. Cara ve Lovie kaplumbağa işi için dışarı çıkmışlardı. Bu yüzden telefona doğru koştururken, yol üzerinde koridordaki saate baktı. Saat dokuzdu, kaplumbağa izleriyle ilgili bir arama için geç bir saatti.

"Merhaba."

Hiç cevap yoktu.

"Merhaba?"

"Sesini duymak güzel."

Nefesi kesildi. "Darryl, beni buradan aramamanı söylemiştim."

"Neden bu kadar üzülüyorsun? Senin ne yapıp ettiğine bakmamı istemiyor musun? Nasıl olduğunu görmemi? Bir bebeğimiz olduğunu söyleyip duran hep sensin."

"Bu bebeği umursamıyorsun. Beni bile umursamıyorsun."

"Ah, Toy, böyle söyleme. Tek sevdiğimin sen olduğunu biliyorsun. Bunu sana her defasında söylemiyor muyum?"

"Bunu o kadına da söylüyor musun?"

"Ne bekliyordun? Bana bir kelime bile söylemeden, seninle konuşmama fırsat bile vermeden ayrıldın. Sorunlarımızı çözebilirdik. Sonra sen dört aydır yoksun ve nerede olduğuna dair en ufak bir ipucum bile yok. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım. Benim kalbimi kırdın."

"Bu yüzden bana dönmek yerine başka kızlara gitmeyi tercih ettin sanırım."

"Sen gitmiştin! Ve bir erkeğin belli ihtiyaçları vardır. Eğer burada benimle olsaydın, başka hiçbir kadını görme gereği duymazdım." Bir cevap alamayınca "Seni özledim" dedi.

Toy gözlerini sıkıca kapattı.

"Böyle olmak zorunda değil. Seni görmek için gelmeme izin ver."

"Hayır, gelemezsin."

"Haydi tatlım. Tek istediğim sensin. Bunu biliyorsun."

"Peki ya bebek?"

"Tamam, tamam. Bebekle ilgili de konuşmak istiyorum. Beraber kalmamız için ne gerekiyorsa."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki. Olduğun yere arabamla gelip biraz konuşmaya ne dersin? Neredesin? Adres ne?"

"Buraya gelmene izin veremem, Darryl. Bayan... Bu hoşlarına gitmeyecektir."

"Neyden hoşlandıkları kimin umurunda? Hem orada artık kalmayacaksın."

"Belki. Buna henüz karar vermedim."

"Ben verdim." Sesi yükseldi. Onun derin nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Sigara tutan ince parmaklarını ve yoğun sigara dumanını hayal edebiliyordu. "Bak! Hiç bir anlam ifade etmeyen bu insanların sana ne yapman gerektiği-

ni söylemelerine izin veriyorsun. Beni dinliyor olman gerek. Biz birbirimize aidiz. Kimmiş bu insanlar ki yanına uğramamı istemeyecek kadar korkuyorsun? Ailen mi onlar?"

"Hayır. Sadece kendileri için çalıştığım insanlar."

"Ne tür bir iş?"

"Bilirsin, bir yardımcı gibi... Biraz ev temizliği ve yemek yapıyorum. Önceden yaşlı hanımefendiyi arabayla getirip götürürdüm ama şimdi kızı burada ve birçoğunu o yapıyor, böylece ben de dinlenebiliyorum."

"Eminim öyledir. Sana iyi para veriyorlar mı?"

"Evet." Ne kadar aldığını bilmesini istemeyerek kaçamak cevap verdi. "Oldukça iyi. Ama hiçbir şey ödemek zorunda kalmıyorum böylece bebek doğduğunda para biriktirmiş olabilirim. Bakımları bedavaya gelmiyor, biliyorsun. Üstelik almam bir sürü bebek eşyaşı var, bebek karyolası, bez ve battaniye gibi... Bana biraz yardım etsen iyi olur aslında. Sonuçta bu senin de bebeğin."

"Yani beni görmek istemiyorsun ama paramı istiyorsun, öyle mi? Ne fahişe ama."

"Bana ne dedin?"

"Eğer çocuğun masraflarını karşılamamı istiyorsan, o zaman eve gelmen gerek. Açık ve net."

Duvara yaslanarak tavana baktı.

Darryl "Ne diyorsun?" diye ısrar etti.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Düşünüyorum."

"Ben seni almaya gelirken düşünmeye ne dersin?"

"Hayır! Buraya gelmeni istemiyorum."

"Neden oraya gelemiyorum? Benden utanıyor musun yoksa başka bir şeyden mi? Başka bir erkek mi var?" Bunu takip eden duraksama boyunca Darryl'in giderek daha fazla sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Sebebi bu değil mi? Başka bir erkekle berabersin."

"Ah, tabii ki öyleyim, bütün erkekler peşimde. Darryl ben hamileyim!"

"Evet ama bazı erkekler hamile kadınlardan hoşlanır."

"İğrenç oluyorsun."

Her bir heceyi vurguladı. "Ne oluyorum?"

Bu ses tonu her zaman belanın işaretiydi. Toy acilen ateşi söndürmeye çalıştı. "Boş ver."

"Hayır. Bilmek istiyorum. Artık beni iğrenç buluyorsun. Öyle mi?" Sesi yükseliyordu.

"Seni kastetmedim."

"Beni kastetmesen iyi olur zaten."

"Kastetmiyorum."

Toy gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını hissederken uzun bir duraksama oldu. Ondan gelen baskının etrafını sardığını hissedebiliyordu. Nefes alamıyordu.

"Toy, biliyorsun, aramıza mesafe koymaya çalıştığında çıldırıyorum."

"Koymuyorum" dedi dudaklarını büzerek.

"Koymuyor musun? Beraber olamayız derken ne demek istiyorsun? Tatlım görmüyor musun? O insanlar seni benim umursadığım gibi umursamıyorlar. Sadece ucuza yardımcı tutmakla ilgileniyorlar. Onlara veya kokuşmuş paralarına ihtiyacımız yok. Her zaman seni koruyup kolladım."

Toy dışarıdaki veranda merdivenlerinde ayak seslerini duydu. Eli ayağına dolanırken yakalanmaktan korktu. "Darryl, biri geliyor gitmem gerek."

"Bekle! Daha bitirmedik."

"Gitmem lazım! Seninle konuşmamam lazım."

"Kahretsin. Bu kadarı yeter. Kimse sana benimle konuşamayacağını söyleyemez. Oraya geleceğim ve..."

"Hayır, Darryl! Seni daha sonra arayacağım. Söz veriyorum. Güle güle." Kapı açılır açılmaz telefonu kapattı.

İçeri ilk Cara girdi, bir kutu çıtır kremalı tatlı çörek ve bir galon süt taşıyordu. Arkasındaki Lovie sandaletlerine yapışan kumu temizliyordu. Her ikisi de aynı Kaplumbağa Takımı tişörtlerini ve haki şortlarını giymişlerdi.

Cara, Toy'u göz ucuyla görünce "Merhaba!" dedi. Elindeki kutuyu kaldırdı. "Biraz yaramazlık yaptım ama benzin istasyonunda bunları görünce dayanamadım. Mmm. Bunlara bayılıyorum, hem de tazeler. Gelip alsana." Annesi için

kapıyı açık tuttu. Onu kapattıktan sonra Toy'a daha dikkatli baktı. "Sorun ne? İyi misin?"

Eğer Toy, Bayan Lovie'den geçen birkaç ay boyunca bir şey öğrendiyse, o da en kötü zamanlarda neşeli bir yüz ifadesi takınmaktı. Toy da Bayan Lovie gibi olmak istiyordu. Darryl'le ilgili bütün düşüncelerini ve endişelerini aklının uzak bir köşesine itip gülümseyerek oturma odasına ilerledi. "Ah, iyiyim. Hem de çok."

Brett'le koruluktaki buluşmasının üzerinden üç gün geçmiş, fakat henüz kendisini aramamıştı. Cara bahçede dönen dervişler gibi çalışıyordu, meşgul olmayı kafaya takmıştı. Ona kendisini seks düşkünü bir Amazon kadını gibi hissettirmişti ve onun ne düşündüğünü umursamasına bile kızıyordu. Annesinin bakmadığı bir sırada çöp yığınından kurtardığı kör bir kazmayı eline alıp sinirini köklerden çıkarmaya başladı.

Yakıcı güneşin altında uzun geçen bir gündü. Kasları titriyor ter nehirleri sırtından aşağıya akıyordu. Araba yolundaki çakılların çatırdadığını duyduğunda, zakkumlarla olan savaşının sonuna gelmişti. Cara bunun kim olabileceğini merak ederek başını çalılık ormanından dışarı uzattı.

Beyaz bir kamyonetin kapısı açıldı ve önünde Eko-Tur amblemi olan yeşil bir beysbol şapkası gözüne çarptı. Şapkanın siperi gözünün hemen üstündeydi ama arabadan kendini belli eden geniş omuzlar hakkında yanılmış olamazdı. Harika, diye inleyerek yavaşça doğruldu, belinin her santimi ağrıyordu. Bir saat daha bekleyememişti. O zamana kadar güzel bir duş alır ve Brett şimdi olduğu gibi çamurlu, terli bir enkazla değil, onun güzel kokusuyla karşılaşırdı. Yüzündeki bir saç telini elini eliyle almaya çalıştı ama sadece her tarafına daha çok çamur yaymayı başardı.

Brett onu görünce yavaşça yanına yaklaştı, ellerini arka cebine sokmuş, biraz utangaç görünüyordu. "Merhaba" diye seslendi.

Yüzünün her tarafı çamura bulandığı halde elinden

geldiğince gösterişli bir tavırla "Merhaba" diyerek karşılık verdi.

Zakkum ağacının diğer tarafında durup bir dalı eline alarak evrenin sırlarını içinde barındırıyormuş gibi inceledi. "Tur teknesinin motorunun bozulduğunu söylesem bana inanmazsın herhalde? Tamir edip bugünkü tura yetiştirmek için sabah akşam çalışmak zorunda kaldım." Başını kaldırdı, adeta gözleriyle yalvarıyordu.

"Sana inanıyorum." Sert hareketlerle çam iğnelerini ve dikenleri eldiveninden toplamaya başladı.

"Ama yine de seni aramam gerektiğini düşünüyorsun."

"Brett, ne düşündüğüm hakkında bir ipucuna bile sahip değilsin."

Gülümsemesi yüzünden silinirken ona sanki bu ifadesinin altında zerre kadar bile espri olup olmadığını kestirmeye çalışıyormuş gibi baktı. "Haklısın. Hiçbir mazeret olamaz. Özür dilerim."

Doğru cevaptı. Davranışını değiştirdi ve yarım bir gülümsemeyle başını salladı. "Özrün kabul edildi."

"Aç mısın? Seni akşam yemeğine çıkarmama izin vereceğini düşünmüştüm."

"Bu gece koruluğa yapacağımız başka bir gezintiye çıkacak kadar enerjim yok" dedi. "Sıra dışı bir ilk randevu olmadığından değil..." Gözleri çimlere dağılmış dal yığınlarına kaydı. "Ama kendimi son derece bitkin hissediyorum."

"Aklımdaki, benim evimde yiyeceğimiz bir tencere dolusu haşlanmış yengeçti."

Gülümseme sırası ondaydı. "O halde kabul ediyorum. Ama önce bunu bitirmeme izin ver. Bu bir savaş ve bu lanet şeye neredeyse boyun eğdireceğim." Kökü kavramış elinden geldiğince sertçe çekiştiriyor, her nefes arasında mırıldanarak küfrediyordu. Çok ileri gidemedi. Kaslarında derman kalmamıştı.

Dalı onun elinden almak için bir adım atarak "Dur, yardım edeyim" dedi. Ardından onu dirseğiyle nazikçe dürterek ağacın gövdesini temelinden kavradı. Ayağıyla yerden

destek alırken "İki numaralı kural" dedi. "Bir Lowcountry erkeği öylece durup bir hanımefendinin ağır iş yapmasını izlemez."

Cara birkaç adım geri çekilip Brett'in derin bir nefes alışını izledi. Ardından hafif bir iniltiyle, çalıyı tek bir çekişte kökünden koparıp onu sanki pamuk bir topmuş gibi kocaman enkazın üstüne fırlattı. Cara şaşkınlıkla olduğu yere çömeliverdi.

"Ben kesinlikle bunu çıkaramazdım."

Brett kollarını sıvarken "Ben bunların hepsini caddenin sonuna kadar sürüklerken sen işlerini gör ve temizliğini yap" dedi.

"Sen temizsin. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben halledebilirim."

"Evet zorundayım. Biraz kendini affettirmem işleri yoluna koyacaktır, sence de öyle değil mi?"

Buna katılmıyormuş gibi görünmeye çalışsa da bütün yüzüne yayılan anlayışlı bir gülümsemeye engel olamadı. "Madem öyle diyorsun, verandanın altında ip var. Eğer işine yararsa makas da var."

Kendisinin azıcık bile kımıldatamayacağı, bir meşe ağacının kocaman kırık dalını çoktan çekmeye başlamıştı. Bir dakikalığına onu izledi, hoşuna gitmişti. Ne yaptığını biliyor gibiydi. Onu kendi haline bırakıp ayaklarını sürüyerek evin merdivenlerini tırmandı. Her küçük hareketi efor harcamasını gerektiriyordu. İçeride, sarımsak ve domates sosunun kokusu havaya yayılmıştı. Midesi guruldarken ağır işin onu nasıl kurt kadar acıktırdığının farkına vardı. Toy ocağın başında yemeği karıştırıyordu.

"Güzel kokuyor" diye seslendi.

Toy sosundan başını çevirmeyerek monoton bir sesle "Teşekkürler" dedi.

Cara yanından geçerken endişeyle dudaklarını büzdü. Toy son birkaç gündür o soğuk haline geri dönmüştü. İşini iyi yapıyor ve ne zamanla onunla konuşulsa cevap veriyordu ama kendi kabuğuna çekilmişti. Akşamları kendi odası-

na çekiliyor ve hamile elbiseleri dikerken Singer makinenin çıkardığı dikiş seslerini duyabiliyorlardı. Maalesef yetenekli bir terzi değildi. Şimdi giydiği bu elbise, büzüşmüş dikiş yerleriyle uyuşmayan çirkin bir kireç yeşili desene sahipti.

"Bu gece akşam yemeğine gideceğim. Bu yüzden siz devam edin ve bensiz yiyin."

Toy sessizce "Peki" dedi.

"Öyle mi?" Lovie elinde kitabıyla dinlendiği kanepeden yukarı doğru baktı. "Kiminle gidiyorsun?"

"Onu tanımıyorsun. Sadece geçen gün tanıştığım bir arkadaş."

"Gerçekten mi?" Kitabı kapatıp yastıkların üzerinde doğruldu. "Bir arkadaş mı?"

Cara annesinin çöpçatanlık anteninin yükseldiğini ve döndüğünü görebiliyordu. "Aşırı derecede kirliyim. Seninle duş aldıktan sonra konuşacağım." Ardından koridora dalarak annesinin dudaklarında bekleyen yağmur gibi sorulardan son anda kaçabildi.

Sıcak su bolca geliyor, vücudunun her santiminin kirle kaplandığı hissini beraberinde alıp götürüyordu. Yorgun hissetmesine rağmen, Brett'le başka bir gece geçirebilme olasılığı onun kanını heyecanla fokurdatıyordu. Geçmişte sadece eğlendiği diğer erkeklerin genellikle onu bir daha aramamalarını umut ederdi. Eğer ararlarsa onları atlatmanın bir yolunu bulurdu, güzel ama ciddi bir şekilde tabii ki... Brett'in geri gelmesinden kesinlikle memnundu. Evet, diye düşündü muslukları kapatarak. Kesinlikle.

Dikkatle giyindi. Beyaz kotunu ve siyah seksi ipek bluzunu seçmişti. Islak saçlarının omuzlarında dağınık kalmasına izin verdi. Aynaya baktığında, şapka takmasına ve bir kocakarı gibi eğilmesine rağmen ne kadar çok güneş yediğine şaşırmıştı. Cildi hoş bir ışıltı kazanmıştı.

Koridordaki masadan cüzdanını alarak "Ben gidiyorum!"diye seslendi.

Ev terk edilmişti. Masada iki kişilik yer özenle hazırlanmış, peçeteler ve çiçeklerle donatılmış olmasına rağmen, ne annesi ne de Toy ortalıkta görünmüyordu. Açık pencereden

bahçeden gelen bir kahkaha sesi duydu. Endişeyle kapıdan dışarı koşturdu.

Hava hafif nemliydi ve böcekler çalıların arasında şarkı söylüyorlardı. Toplaması bir gününü almış bütün ağaç dalları ve gövdeleri özenle bükülmüş, kümeler halinde titizce toplanmış, kaldırımın kenarında uzanıyorlardı. Onların hemen yanında Brett'in gülümseyerek Lovie'yle muhabbet ettiğini, sanki eski arkadaşlarmış gibi kahkaha attıklarını gördü. Veranda merdivenlerinden aşağı koşturup çimlerin üzerinden geçerek onlara katıldı.

Annesine "Görüyorum ki tanışmışsınız" dedi.

"Ah, şükürler olsun ki evet. Brett Beauchamps'la yemeğe gittiğini bana söylemedin demek! Niye? Onu yıllardır tanırım." Brett'e sevinçle baktı, bakışları sevgi doluydu. "Kaç yıldır dersin?"

Brett'i adeta parmağında oynatıyordu. "Bilmiyorum, Bayan Lovie. En az on... On beş yıl olmalı."

Cara donup kalmıştı. "Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Lovie "Ada gerçekten de küçük bir yer."diye cevap verdi. "Brett arada bir gelip Florence'ın evini tamir etmesine yardım ederdi. Ellerini gerçekten ustaca kullanıyor."

"Gerçekten mi?" Cara, Brett'e anlamlı bir bakış attı. Brett bir kaşını kaldırdı ama ciddi bir yüz ifadesi takınmayı başardı.

Toy "Gidip sosumu kontrol edeyim" diyerek uzaklaştı.

Cara annesinin de gitmesini diledi ama solgun mavi gözlerindeki parıltıdan gayet açıktı ki, Lovie centilmen misafiriyle iyi vakit geçiriyordu.

Lovie "Ah, evet" diyerek övgülerini sıralamaya devam etti. "O güzel verandayı görüyor musun? Onu Florence için yaptı. Çardağı da." Ona dönerek "Son zamanlarda Florence'ı gördün mü, Brett?"diye sordu. "Eminim seni tekrar görmek için can atıyordur. Onun en sevdiği insanlardan biriydin."

"Hayır, efendim. Bayan Prescott'u uzun süredir görmedim. Uğrayıp bir merhaba diyeceğim. Yaşlı Bayan Prescott nasıl?"

"Miranda mı ? Şu aralar pek iyi değil. Seni görmek onu oldukça neşelendirecektir. Hala senin hakkında konuşuyor. Korkarım onu kalbini çalmışsın."

"Umarım ciddi bir sorunu yoktur."

"Oğlum, doksan yaşında her şey ciddidir. Ama sadece biraz nezle olduğunu ve yakında kendini daha iyi hissedeceğini umuyoruz. Kaplumbağalar için yaşıyor, biliyorsun. Kaplumbağa yavruları yumurtadan çıkmaya bir kez başladı mı, Flo annesini sahilden uzaklaştıramayacak."

Cara annesinin adeta kendisinden bahsettiğini düşünerek gülümsedi.

"Bugünlerde sana kim bakıyor?" Lovie bilmek istiyordu. "Hala kaçırılmadığına inanamıyorum. Senin gibi yakışıklı birinin."

Brett boynundan yukarıya doğru belli belirsiz kızarınca Cara bunu hissederek uyarıcı bir ses tonuyla "Anne..." dedi.

Lovie yılmamıştı. "Hala Hamlin Koyu'nda mı kalıyorsun?"

"Evet, efendim. Yıllar önce orayı satın aldığım için şanslıyım. Şimdi param yeter mi şüpheliyim."

"Ben de. Gelirimizin bu kadar düşeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Akıllı bir yatırımdı. İşinin de son derece yolunda gittiğini duyuyorum. Cara onun senin teknen olduğunu söylemeyi ihmal etmiş olsa da, parlak bir rapor verdi." Kızına gülümseyerek baktı. Şimdi kızarma sırası Cara'ya gelmişti. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Baban da öyle olmalı. Gemi kaptanısın, tıpkı onun gibi."

"Aslında onun tekneleri biraz daha büyüktü ama yine de çok teşekkür ederim."

Brett ve Lovie arasındaki sohbet sona ermeye yüz tutmuşken, Cara bahçenin karşısındaki Florence Prescott'un çardağına baktı. Veranda iyi tasarlanarak inşa edilmişti, derme çatma bir eklenti gibi görünmüyordu. Set adasının sert havasına dayanması için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Üstelik bir tarzı vardı. Her zamanki gibi ani bir karar vererek, ikisinin konuşmaları sona erdiğinde araya girdi.

"Söylesene Brett, başka bir işle ilgilenir misin? Küçük bir işle?"

İfadesi yüz buruşmakla merak arasında gidip geldi. "Bir süredir ek iş yapmak için zaman bulamıyorum doğrusu." Ardından biraz düşünerek ekledi. "Ama Bayan Lovie için elimden geleni yaparım. Kafandaki küçük iş ne?"

"Aslında o kadar da küçük değil. Bir evin ön tarafı için bir veranda." Annesine bakıp gülümsedi. "Ve bir de kameriye."

Lovie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Onun tepkisi Brett'in gözünden kaçmadı. Cara'ya sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra dönüp yavaş adımlarla evin ön tarafına yürüdü, ilerledikçe binayı inceliyordu. İki kadın da onu takip etti. Kum tepeciğinin üzerinde yan yana durup, Brett'in verandanın genişliğini adımlamasını, evin altını dikkatli bir şekilde incelemesini, ardından kum tepeciğine dönmeden önce diğer tarafı da adımlamasını izlediler. Kollarını kavuşturup çenesi avucuna dayayarak durdu. Evi sessizce tetkik ederken yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Nihayet onların yanına geri dönerken, bakışları ihtiyatlı ama olumluydu.

"Kolayca yapılabilir" dedi.

Lovie "Ne kadar harika!" diye haykırdı.

"Hugo'dan önceki gibi mi olmasını istersiniz?"

Cara "O eski yapıyı hatırladığına inanamıyorum" diye karşılık verdi. "Yıllar önceydi."

"Tabii ki hatırlıyorum. Adaya taşınmadan önce bile, inşaatta çalışmak için yazları buraya gelirdim. Evinizin önünden geçerken kameriyede açan güllere her zaman hayranlık duyardım. Gerçekten büyüleyici bir görüntüydü, Bayan Lovie. Yıkılmasına üzüldüm."

Cara "Ben de ona aynısını söyledim" diye ekledi.

Brett "Sanırım ne istediğinizi biliyorum" diyerek konuyu sonuca bağladı. "Geleneksel ama dayanıklı bir şey. Eğer eski fotoğraflarınız varsa çok yardımcı olur. Sorun şu ki, bu işi boş zamanlarımda yapmam gerek bu yüzden çabuk olmayacak."

Lovie "Bu yaz içinde tamamlayabilir misin?" diye sordu.

Brett çenesini ovuşturdu. "Belki sonuna doğru. Yaz en yoğun olduğum zamanım."

Cara aceleyle "Bu yazın ilk aylarında olması gerek" diye vurguladı.

"Ne kadar erken o kadar iyi. Sana yardım edebilecek birini işe al. Ne istiyorsan sipariş et. Para sorun değil."

Kaşlarını çattığında Cara onun gözlerinde anlık bir öfkenin belirdiğini gördü. "Belki değil ama benim vaktim öyle."

"Özür dilerim sana baskı yapmak istememiştim, Brett. Sadece..." Annesine endişeli bir bakış attı. "...zaman çok önemli."

Cara ve Brett birbirlerine bakarken büyük bir sessizlik oldu. Gözlerindeki ateş sönerek yerini anlayışlı bir ifadeye bıraktı. Lovie'ye bakmak için döndü.

"Eğer sezon kontrol dışına çıkmadan önce alelacele yaparsam, araya bir yere sıkıştırabilirim. Ama bu zorlama olur ve yardım etmesi için birini tutmak zorunda kalırsınız, hatta eğer hızlı bitmesini istiyorsak belki de iki kişiyi... Tasarımını yapıp gözden geçireceğim. Rica edebileceğim birkaç kişi tanıyorum. İyi ve makuldürler."

Lovie onu yatıştırmak isteyerek "Eğer sen öneriyorsan, eminim öyledirler" diye karşılık verdi.

Cara daha dobraydı. "Yapacak mısın?"

Brett'in yüzünde beliren buruk bir gülümseme Cara'nın kazandığını anlamasını sağladı. Fakat kendini aniden bu takasın karşı tarafında, bir bedel ödemesi gerekirken buldu.

"Eğer sen de ekibe dahil olursan yapacağım."

Şaşıran Lovie kısa ve yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Ben mi? Ama çekiç ve çivi kullanmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece sana engel olurum."

"Çekiçle çividen bahseden kim?"

Belki de şansının döndüğünü düşünerek kaşlarını kaldırdı. "Aklımda boya fırçası var."

Kuluçka sırasında kumun sıcaklığı kaplumbağa yavrusunun cinsiyeti üzerinde önemli bir rol oynar. Serin kumda erkek, sıcak kumda ise dişi olur.

13. BÖLÜM

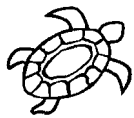

Brett yıpranmış kaldırımdan yukarı doğru tırmanan yolu gösterirken "Evim evim güzel evim" dedi. "İçeri gel. Sana akşam yemeği yapacağım."

Cara 1960'lara ait tek katlı küçük, alçı sıvalı eve baktı ve "Pembeymiş!" diye bağırdı.

"Ona Pembe Flamingo diyorum." Ön girişin hemen yanındaki zeminde tünemiş metal bir pembe flamingoyu işaret etti. Cara'nın yüz ifadesini fark edince onu azarladı. "Şimdi bana öyle bakmadan önce, artık tekrar adada olduğunu hatırla. Eğer kuzeyde pembe bir evim olsaydı durum farklı olabilirdi. Ama burası bu konuda oldukça rahat."

"Biliyorum. Sadece senin pembe bir evde yaşadığını hayal etmekte zorlanıyorum-herhangi bir yerde." Eğimli gri çatılı, derli toplu, kutuya benzer yapıya baktı. Ön taraftaki çimleri kaplayan, bu küçük evi yoğun caddeden koruyan, tırmanmak için mükemmel dalları çimler boyunca uzanan ve eve gölgesini bahşeden çok eski canlı bir meşe ağacı vardı. Büyürken en sevdiği ağacını hatırlayınca kalbi sızladı.

"Çok tatlı bir ev." dedi.

"Tatlı mı? İşte bu gerçekten acıttı." Kapıyı açtı. "Daha fazlasını söylemeden içeri gir."

İçerisi tam bir bekar eviydi. Duvarlar koyu griydi, hırdavat dükkanı çeşitliliğindeki hafif eşyalar ve var olan az sayıdaki mobilya, yıllar boyunca bedava veya ucuza ne bulunduysa alındığının bir göstergesiydi. Ön kapının yanına bir bisiklet park edilmişti ve ıslak bir mayoyla bir kano holün girişine sıralanmıştı. Çalışma alanı ise, yemek odası masasına yığılmış bir deste mektup, kağıt, kitap ve kalın kahverengi dosyalardan ibaretti. Gözleri dağınıklığı hızla tararken ilgisi pencerenin dışındaki muhteşem manzaraya yöneldi. Intracoastal'ın suyu, değişen deniz seviyesinden kaynaklanan akıntıyla yarışıyordu. Bu nefes kesici görüntü karşısında eve aniden aşık oldu.

Brett ona arkasından yaklaştığında, Cara verandaya açılan cam kapının önünde durmuş dışarı bakıyordu. Güçlü kolları onu sarmalayınca, küçücük kalmıştı ve büyük ellerini onun karnının üstüne dayamış Cara'yı kendine çekiyordu. Ona dokunduğunda sanki elektrik çarpmış gibi hissedip iç çekerek gözlerini kapattı. Nihayet harekete mi geçiyordu?

Brett "Aç mısın?" diye sordu.

Cara kendisine, onun öpücüklerine aç olduğunu söyleyerek böyle bir tuzağa düşmemesini emretti. Bu fazla klişe ve son derece banal bir davranış olurdu.

Aniden utanarak "Açlıktan kırılıyorum" dedi.

Brett kollarını geri çekerek "İkimize akşam yemeği hazırlayacağım" dedi.

Cara şaşkınlıkla onun yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Yarı gülümseyip yarı somurtarak "Bunu yapsan iyi olur" dedi. Brett sınırları dışına çıkmıyor, diye düşündü kendi kendine. Diğer erkekler olsa ellerini bluzunun içine daldırıp, hemen oracıkta onunla sevişirlerdi. Akşam yemeği sonradan akıllarına gelirdi.

Brett'in sürgülü cam kapıyı açıp bahçenin karşısına ve oradan da iskelenin sonuna kadar yürüdüğünü görmek için başını çevirdi. Merakla kapıya yaklaşıp ellerini serin cama

dayadı. Cam, su damlaları ve kirle lekelenmişti ama Brett'in iskelede eğildiğini yeterince iyi görebiliyordu. Bir dakika sonra bir yengeç sepetini yukarı doğru çekiyordu. Her tarafından su damlayan siyah demir bir kafes ortaya çıktı ve tahmin edilebileceği gibi, içi bir sürü kıskaçlı yengeçle doluydu. Brett onlarla ne yapacağından çok emin görünüyordu.

Kim bu adam, diye merak etti. Çıktığı birçok erkek, akşam yemeği için doğruca buzdolabına gider veya telefonla sipariş verirdi. Kapıya yaslanarak güldü. Brett'in çıktığı hiçbir erkekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Beraberce arka taraftaki verandaya çıkıp gaz ocağına koydukları paslanmaz çelikten büyük bir tencerede yengeç pişirdiler. Brett mısırları soyarken, Cara mikrodalga fırında biraz tereyağı eritti. Batan güneş suyun üzerinde pembe bir tabaka oluşturmuş ve Cara'nın saçlarını koyulaştırarak gözlerinin rengiyle eşleşen çikolata kahverengisine çevirmişti. Saçlarını iyice yukarısında toplamıştı çünkü yengeç yemek bir sürü tereyağına bulanmayı ve bir sürü peçete kullanmayı gerektiren, iki elle yapılan bir işti.

Mumlar kasırga lambalarının altında titrerken, Brett'le birlikte giderek azalan güneş ışığında oturuyorlardı. Lezzetli yengeç etini yiyip kutu biralarını içerken, muhabbetin ritmine kapılmaları çok kolay oldu. İşlerinden, en son kaplumbağa yuvalarından, verandayla ilgili planlarından ve akıllarına gelen her şeyden konuştular. Gece ilerledikçe, Brett'i giderek daha çok sevdiğini fark etti. Konuşurken gözlerinin ona odaklanışını ve eski bir arkadaşının yanındaymış gibi rahatça gülebilmeyi seviyordu. Rahattı. Güldüğünde yüzünün hareket edişini ve bir hikaye anlatırken mavi gözlerinin yoğunlaşmasını izlerken, onun da kendisiyle ilgili aynı şeyi mi hissettiğini yoksa bunun sadece Brett Beauchamps'ın herkese karşı olan tavrı mı olduğunu diye merak etti.

Mısırları ve boş kabukları masadan temizledikten ve masaya soğuk biralarla geri döndükten sonra, Cara Brett'e

Darryl ve Toy'dan bahsetti. Aynen umduğu gibi tepki verdi. Ağzı sert bir çizgi halini alırken kocaman elleri, metal bira kutusunu büktü.

"Sadece onun o kıllı kıçını sizin evin oralarda göstermesine izin verirsen küçük piç yaptığına pişman olacak. Aslında, kendini göstersin diye dua ediyorum."

"Neden erkekler göğüslerini yumruklayıp iyi bir kavga etmek için sabırsızlanırlar?"

"Ben şaka yapmıyorum, Cara. Böyle erkeklerden nefret ederim. Bir kadına vurmak onlara kendilerini bir erkek gibi hissettirir. Onun gibilerine kendi cüsselerine göre biriyle uğraşma fırsatı vermekten daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

"Biliyorum ve seninle aynı fikirdeyim. Sadece bu ufak gladyatör gösterisini Çuhaçiçeği Kulübesi'nde gerçekleştirmeyiz diye umut ediyorum." Yüzünü ufak bir endişe kaplarken, onun kolunu sıvazlamak için elini uzattı. "Onun gibi bir ayaktakımının ne yapacağı hiç belli olmaz. Bir tür silah taşıyor olabilir. Bir bıçak veya tabanca."

"Bununla baş edebilirim."

Bir an bunu düşündü.

Brett savunmaya geçerek "Ne var?" diye sordu. "Bana alay eder gibi bakıyorsun. Yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Tam tersine. Baş edebileceğini söylediğinde sana inandım. Bir erkek için daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Nasıl hissetmemiştin?"

Bu kadar özel bir şeyi onunla paylaştığına şaşırarak "Güvende" diye cevap verdi. "Son erkek arkadaşım..." Bir an durup elini yanağına koydu. "Tanrım, benim yaşımdaki bir kadının bu kelimeyi kullanması ne kadar korkunç değil mi? Erkek arkadaşım? Sanki kimseyle çıkmamışım gibi hissettiriyor."

Brett kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

Gözleri yoğun bir ilgiyle bakıyordu ve kendini beğenmeyle karışık bir zevkle, onun kıskanmış olup olamayacağını merak etti. İlginç bir durumdu.

Nereden başlayacağına ve ne kadarını ifşa edeceğine karar vermeye çalışırken, kelimeyi uzatarak "Yani" dedi. Yeni sevgiliyle eski sevgili hakkında konuşmak maharet gerektiren bir işti, bu yüzden açıklamaları kısa tutmanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Richard ve ben aynı reklam şirketinde çalışırdık. İşle alakalı her şey hakkında konuşabilirdik ve iyi bir takım olduğumuzu düşünüyordum. Birlikte güzel zamanlarımız da oldu. Senin ilgilerini paylaşan birini bulunca nasıl olur bilirsin. Ama iş annemle olan ilişkim veya kendi özel meselelerim gibi kişisel konulara gelince, ona hiçbir şey anlatmadım. Bunu yapmaya bilinçli bir şekilde karar vermedim, sadece asla anlatmadım. Ama geriye dönüp baktığımda, bunun içgüdüsel olduğunun farkına vardım. Bu bilgiyi bir şekilde benim aleyhime kullanabilir mi, kesinlikle bilmiyordum. Ama ortaya çıktı ki, haklıymışım."

"Ne oldu?"

"O terfi edildi, ben de kovuldum. Onu bunun için suçlamıyorum ama haberi vardı ve beni uyarmadı."

"Kovuldun mu? Ne zaman?"

"Geçen ay. Buraya gelmeden önce."

"Bana bütün anlatacağın bu mu?"

"Daha başka ne söyleyebilirim ki? Bunlar oluyor. Senin için ne fark ederdi ki?"

"Çok şey fark ederdi. Kahretsin, yapacağım son şey bir işin yokken senin paranı almak olacak. Neden bana söylemedin?"

"Gerçekten çok tatlısın. Bu da başka bir kural mı? Bir Lowcountry erkeği şansı yaver gitmeyen bir hanımefendiden asla para almaz mı?"

"Böyle bir kural yoksa bile artık var."

Onu daha da çok sevdiğini hissederek "Endişelenme" diye cevap verdi. "Bu hanımefendi o açıdan iyi durumda. Bir verandaya param yeter. Belki bir eve yetmez ama bir verandaya, evet."

"Hayır."

"Brett, lütfen tartışma" diyerek, onun ağzından sel gibi akacak olan kelimelerin dökülmesini engelledi. "Bu yapmam gereken bir şey. Açıklaması zor ama anneme yardım etmek için bir şey yapmaya, elimden gelen her şekilde onu daha iyi hissettirmeye çalışmam gerek. Yıllar boyunca aramızda birçok gereksiz tartışma oldu. Bunun onda bir farklılık yaratacağını biliyorum ve bunun benden gelmesini istiyorum. Parasal olarak ne tutarsa tutsun, umurumda değil. Bunu yapmazsam, asıl duygusal bedelinin altından kalkamam."

Brett bunu bir an düşündü. "Çok fazla tutmayacak."

"Hayır, bunu yapma. Kestirmeye kaçmak veya zamanını ucuzlatmak yok. Zor işe saygım vardır ve iyi yapılan bir işin kıymetini bilirim. Ama yine de düşündüğün için teşekkürler."

"Unuttun galiba. Ben de Bayan Lovie'yi önemsiyorum." Ardından biraz durup "Çok hasta değil mi?" diye sordu.

Bu akşam bu konuya gireceklerinden çok korkmasına rağmen, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Başını salladı. "Kanser."

Brett başını eğdi.

Cara elini uzatıp onunkinin üzerine yerleştirdi. "Brett, bu işi aldığın için sana gerçekten teşekkür ederim. Oradayken üzerine çok geldiğimin farkındayım. Belki de biraz zorlayıcıydım. Özür dilerim, niyetim bu değildi. Sadece ani bir panik hissettim. Doktor sadece bu yazın sonuna kadar yaşayabileceğini düşünüyor ve ben de onun için bunu yaptırmak istiyorum, önceden o..." İç çekti. "Çok geç olmadan önce."

"Ben de böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Zayıf düşmüş gibi görünüyor."

"Biliyorum. Onu bu halde görmek zor. Yemek yemediği veya nefes almak için durakladığı zamanlar beni öldürüyor. Şimdi de öksürmeye başladı. Fark ettin mi? Bu beni korkutuyor. Sadece öylece bekleyince kendimi zavallı hissediyorum. Bir sorun gördüğümde içine dalıp çözmek isterim. Ama bunu çözemiyorum."

"Hayır, çözemezsin. Kimse bunu yapamaz. Bu doğanın işi." Avucunu açıp parmaklarıyla onun bileğini sardı. "Umarım açıkça konuşmam senin için sorun olmaz. Hepimiz ölümü doğanın bir anormalliği olarak görürüz. Çözülmesi gereken bir şey gibi. Her gün doğayı iş başında görüyorum ve her yönü iyi değil. Hayat oldukça tehlikeli ve bazen acımasız. Ama güzel de... Bunu böyle zamanlarda hatırlamak zorundayız. Bayan Lovie'nin ölmesini izlemek zor çünkü onu seviyoruz. Ama eğer sıra ona gelmişse, bizim sınavımız onun ölümle savaşmasına değil onu kolayca atlatmasına yardım etmektir. Diğer türlüsü sadece onun işini zorlaştırır."

"Ama altmış dokuz yaş çok erken. Bu adil değil."

"Hayatın adil olduğunu kim söyledi? Bir çocuk öldüğünde bu adil mi? Savaşlar veya hastalıklar adil mi? Veya bir ak yengecin yuvasından daha yeni çıkmış bir kaplumbağa yavrusunu yakalaması bile... Bu adil mi?"

Elini sertçe çekerek "Lütfen" dedi. "Basmakalıp sözler duymak istemiyorum. Bu soyut entelektüel bir tartışma değil."

Brett biraz incinmiş gibi baktı.

"Bak" diyerek açıklamaya çalıştı. "Gazetede birinin öldüğü trajedisini okuduğumda kendimi üzgün hissediyorum ve 'Bu çok kötü' diyorum. Uzaktan tanıdığım bir kişi bile ölse, işime devam etmeyi başarıyorum. Ama bu annem. Çok yoğun bir şekilde hissediyorum ve kendimi bu kadar zavallı hissetmek beni çok kızdırıyor." Ellerini yüzüne götürdü. "Annemin ölmesini istemiyorum."

Brett masanın etrafında dolaşarak onun yanına oturup kollarıyla onu sardı. Cara kendisini çok küçük hissederek ona yaslanıp orada bulduğu tesellinin keyfini çıkardı.

"Çok korkuyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Çok şey yapıyorsun. Eve geri geldin, eminim ki bu onun için çok anlam ifade ediyordur. Şimdi de plaj evini yeniden inşa ediyorsun ki bu her ikiniz için çok şey demektir. Buradaki anlamı fark etmek için çok zeki olmaya gerek yok."

"Sanki her şey kontrolden çıkıyormuş gibi geliyor."

"Belki daha da yerine oturuyordur."

Onun göğsüne dayanarak nefes aldı. "Belki. Bilmiyorum. Açık bir şekilde göremeyecek kadar içindeyim. Öncelikle başka bir açıdan bakmam gerek. Her şeyin daha yeni başlamış olması beni çok korkutuyor. Kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Ama değilsin. Ben yanında olacağım."

Başka hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını onun etrafında daha da sıktı. Başını onunkine doğru eğdiğinde, Cara'da hiçbir gerginlik ya da ona yanlış ipucu verip vermediği endişesi kalmamıştı. Aralarındaki elektrik, metrelerce ilerdeki kudretli suyolunun akıntısı kadar güçlü ve doğaldı.

Ertesi sabah Cara ve Lovie sahildeki görevlerinden geri döndüklerinde, ev sıra dışı bir şekilde sessiz görünüyordu. Toy sabahki işlerini hallederken CDden bangır bangır çalan müzik ve mutfakta mırıldanılan şarkılar duyulmuyordu. Cara, Lovie'nin odanın tam ortasında başını kaldırarak hareketsizce ayakta durduğunu gördü.

Yakına gelmesi için Cara'ya el sallayarak "Dinlesene" diye fısıldadı. "Birinin ağladığını duyuyor musun?"

Cara hareketsiz kalarak Toy'un odasından gelen burun çekmeleri ve mırıldanarak edilen küfürleri dinledi. Son zamanlarda Toy kendini onlardan uzak tutuyor, odasına gidip kapıyı kapatıyordu. Annesiyle göz göze gelen Cara alçak sesle konuştu. "Son günlerde biraz huysuz. Muhtemelen hamileliği yüzündendir."

"Huysuz olmakla ağlamak apayrı şeylerdir." Lovie kararlı bir tavırla Toy'un odasına doğru ilerledi. Kapı aralıktı ve içeriye göz atınca, onu şiddetle uğuldayan dikiş makinesinde takılıp kaldığı açıkça belli olan büyük bir kumaş yığınının üzerine eğilmiş oturuyor vaziyette buldular. Toy ince, bronzlaşmış bacaklarını ve parlak menekşe rengine boyanmış ayak parmaklarını göz önüne seren kısa, hatları belli

olmayan mavi bir sabahlık giyiyordu. İçeri girdiklerinde başını kaldırdı, yüzü perişandı.

Toy kumaşı öfkeyle çekerek "Mahvoldu" diye feryat etti. "Denedim, denedim ama bu kahrolası kumaşa bir türlü doğru şekli veremedim. Dikiş dikmekten nefret ediyorum."

Lovie onu sakinleştirmek için elini Toy'un omzuna koyarak "Tatlım" dedi. "Neden yardım istemedin?"

"Seni rahatsız etmek istemedim ve kendi başıma yapabileceğimi düşündüm. Modeli seçerken çok zor görünmemişti. Hepsi bu kumaş yüzünden. Çok kaygan!" Harap olmuş kumaş parçasını öfkeyle kucağından yere fırlattı.

Lovie "İçini ferah tut. Muhtemelen bunun dikmek için çok zor bir kumaş olduğunu bilmiyordun" dedi.

"Özellikle de benim için. Çok aptalım."

Cara da bu tartışmaya katılarak "Hayır, değilsin" dedi.

"O halde nasıl oluyor da yapamıyorum? Birçok insan dikiş dikebiliyor."

Lovie modele bakarak "Bu işte bu kadar zorlanman senin suçun değil" dedi. "Herkes zorlanırdı. Ayrıca zor bir model. Eğer sormamın bir sakıncası yoksa, hiç dikiş dersi aldın mı?"

"Yedinci sınıfta sadece temel dersleri almıştım. Yastık veya buna benzer bir şeyler dikiyorduk. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Ama bütün bu adımlar... Çok zor."

"Bu dünyada yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri dikiş dikmektir. Hiç de zor değil. Ama çekiçle çivi kullanmayı öğrenmeden bir evi inşa edemezsin." Gözlerinde bir parıltıyla Cara'ya döndü. "Öyle değil mi Cara?"

Cara destek verdi. Toy'a "Annem haklı" dedi. "Eğer sana bunu öğretebilecek biri varsa o da annemdir."

Toy durgun ve sessiz kaldı.

Lovie "Yapılmaya değer hiçbir şey kolay değildir" diye devam etti. "Sana öğretmekten memnun olurum.Üstelik bu kumaşa daha fazla zarar verebileceğimizi sanmıyorum. Böyle somurtup durma. Şehre gidip daha kolay bir model seçmeye ne dersin? Güzel yepyeni bir pamuk kumaş bulu-

ruz. Kaygan olmayan ve makineye takılmayacak türden bir şey."

Cara "Ben onu götürürüm" dedi. "Şehir gezisi senin için biraz ağır olabilir."

"Hanım evladı gibi davranılmaya ihtiyacım yok. Şehre gitmek istiyorum."

Cara, artık alışveriş maceraları için yeterli olmadığı gerçeğiyle yüzleşmenin verdiği korkuyu annesinin gözlerinde görebiliyordu.

Lovie, Toy'a dönerek "Pekala. Ama bu arada" dedi. "Küçük bir kuş doğum gününün yaklaştığını söyledi. Bana söylememen ne kadar ayıp!"

"Büyütülecek bir şey değil. Herhangi bir şey yapmanızı beklemiyorum."

"Ama tabii ki bir şeyler yapmalıyız. On sekizinci yaş günün! Bu çok önemli bir olay."

Yüzü kızaran Toy oturduğu yerde kıpırdandı. "Bilirsiniz işte, eğer bana herhangi bir şey almayı düşünüyorsanız, bunun yerine bebeğim için bir şeyler alırsanız çok memnun kalırım. Ben idare edebilirim ama bebek için hiçbir şeyim yok ve her şeye ihtiyacım var. Bütün paramı bunun için biriktiriyorum."

Cara, Toy'un yaşında olduğu ve Chicago'da iki yakasını bir araya getirmeye çabalayarak orada çalışmaya başladığı günleri hatırlayınca duygulandı. Hissettiği korkuyu asla unutmayacaktı.

Toy'un neye ihtiyacı varsa almasını sağlamaya karar veren Cara "Bebeği hediyelere boğduğumuzda onun için bir sürü şey alacaksın" dedi. "Ama on sekizinci yaş günün için, sadece kendin için bir şeyler almalısın."

"Haydi sana bir iki elbise alalım." Lovie onu ikna etmeye çalışıyordu. "Kendini iyi hissetmen için."

"Hayır efendim. Bu doğru olmaz. Kendi elbiselerimi dikebilirim. Yeni yeni öğreniyorum."

Lovie gözleriyle tamamı dikiş iğnesine takılmış acınası karmaşayı işaret etti. Toy kumaşa bir daha bakınca göz yaşlarına boğuldu.

Cara ve Lovie uzun uzun birbirlerine baktılar. Her ikisi de bunun hormonlardan dolayı olduğundan emindi.

Cara nazikçe gülerek "Tartışmanın hiç yararı yok." dedi. "Eninde sonunda seni giydirecek. Ardından tabii ki, onun işi bittiğinde benimle ikinci raunda çıkmak zorunda kalacaksın. Sadece evet dersen, doğum günün için sana ufak birkaç şey alma mutluluğunu bize yaşatmış olursun."

Kafası karışan Toy'un yüz ifadesi değişirken Cara ona karşı yoğun bir sempati besledi. Gururu ağır basıyordu ve küçük düşmemeye çalışıyordu. "Lütfen Toy" diyerek onun gönlünü aldı. "Sen evet diyene kadar gerçekten yılmayacağız. Bunu senin için yapmak annemi de mutlu edecektir."

Toy gözlerini sildi ve Cara gözyaşlarının yerini bir rahatlamanın aldığını gördü.

Utangaç bir tavırla omuz silkerek "Tamam" dedi. "Eğer Bayan Lovie'yi mutlu edecekse, belki sadece bir elbise olabilir."

Öğleden sonra Cara ve Toy, Port City Java'da şemsiyeli bir masada öğle yemeğine oturmuşlardı. Ayaklarının dibinde bir sürü hamile elbisesi, şortlar ve Toy'un daha önce sahip olduklarının aksine kaliteli ve tarzı olan hafif ve güzel kumaşlardan yapılmış bluzlarla dolu kocaman poşetler vardı. Hamile mayosu diye bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordu. Bir de bebek için yepyeni takımlar vardı-kelimelerle anlatılamayacak kadar şirin ufak bluz ve altlar.

Aklının bir köşesinde, Cara artık hiç geliri olmadığı için parasını dikkatli harcaması gerektiğini biliyordu. Çok eğleniyordu. Chicago'da alışveriş yapamayacak kadar meşguldü, zaten asla bundan keyif almamıştı. En sevdiği giyim mağazalarında, onun denemesi için elbiseleri bir kenara ayıran bayan satış elemanları vardı. Hediyeler için ise telefonla veya internet üzerinden sipariş vermeyi veya alışveriş çeki göndermeyi tercih ediyordu.

Ama bugün yaşadıkları onun için yepyeni bir tecrübeydi. Toy'un elbiseleri art arda denerken yüzünde beliren

heyecanlı ifade ve bir çift ayakkabıyı giydikten sonra çıkardığı "ooo" sesleri başlı başına bir zevkti. Cara, Belk Alışveriş Merkezi'nin yeni doğan bebek giysileri bölümünde durduklarını hatırladı. Toy'la birlikte renkli çocuk elbiselerini, özellikle de üzerlerine çok tatlı ayıların ve yavru kedilerin işlendiği ufacık örgü süveterleri görünce okullu kızlar gibi kıkırdamışlardı. Toy onlara sadece dokunmak istemişti. Cara onun yüzünde şaşkın bir ifadeyle alışveriş merkezinde gezip parmak uçlarını kumaşlarda gezdirmesini izlemişti.

Cara'nın düşüncesini de dile getirerek "Çok ufaklar" dedi.

"Bedeni görmek için neden bir tanesini denemiyorsun?"

Toy güldü. "Pembe mi, mavi mi?"

"Hımmm... Bence sarı. Bebeği aşağılamak istemeyiz." Eğlenceliydi, makyaj malzemesi veya mücevher denemek gibiydi.

Toy yeni doğan bebek için ufacık bir tulumu dikkatle karnının üzerinde tutarken "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Narin danteller ve minnacık ördek işlemeler yumuşak sarı kumaşı çevreliyordu. Kıyafet Toy'un bedenine yaslanmış dururken, çok yakın bir gelecekte yeni doğmuş bir bebeğin bu minik giysiyi giyeceği gerçeği ruh hallerini değiştirdi. Gözyaşları gözlerini nemlendirdi.

Cara sarı tulumu ve ona benzer bir sürü giysiyi hemen oracıkta satın almıştı. Toy başka bir şey istemediğini söyledikçe, Cara'nın fazladan bir şeyler daha almak konusundaki kararlılığı artıyordu.

Cara kendini bu anıları düşünerek gülümserken buldu ve açlıkla sandviçini silip süpüren masanın karşısındaki Toy'a şefkatli bir bakış attı. Cara, Toy'un yaşındayken çocuk doğurmuş olsaydı, bu çocuğun şimdi Toy'dan daha büyük olacağını düşündü.

Bebek sahibi olmak nasıl bir şey diye merak etti. Dünyaya başka bir insanoğlu getirmek nasıl bir şeydi? Toy'un karnına gizlice hızlı bir bakış attı, içindeki yaşamı hissetmeye çalışıyordu. Hissedemedi.

Anne olmak, o çocuktan hayatı boyunca sorumlu olmak demekti. İşe, yaşayacak yere ve ihtiyacını karşılamak için araçlara sahip olmak zorunda kalırdı. Bu şimdi yaptığımdan çok da farklı değilmiş, diye düşündü. Tek fark özgürlüğünün kaybolmasıydı, çünkü eteklerini çekiştiren, ilgilenilmeye muhtaç olan ufak bir yaratık olacaktı. Annesi ona her zaman, ilk doğan çocuğunun yüzünü gördüğü andan bu yana asla iyi bir gece uykusu çekemediğini söylerdi.

Kendini bir anne olarak hayal etmeye çalıştı. Bebeğini göğsüne yaklaştırıyor, onun yüzünü ilk kez görüyordu. Başka bir varlığın gözlerinde kendinin bir parçasını görmek... Bu hayale ısınmıştı.

Ardından aniden kendini yenik hissetti. Muhtemelen hiç çocuğu olmayacaktı.

Cara bu gerçeği fark etmenin yoğun etkisiyle şaşkına dönüp gözlerini kırpıştırarak öğle güneşinin altında oturdu. Bunun sebebi çocuk sahibi olmamaya karar vermesi değil, kariyer yapmakla çok meşgul olması ve hiçbir zaman oturup bunun hakkında düşünmemesiydi. Şimdi ise kırkına gelmiş, ufak bir açık hava barında buzlu kapuçinosuyla otururken aniden çocuk sahibi olmayı unuttuğunun farkına varmıştı.

"Keşke Bayan Lovie de bizimle gelebilseydi" diyordu Toy. "Bu sandviçe bayılırdı."

Cara kendisiyle konuştuğunun farkına varınca ona döndü. "Ne? Affedersin, ne demiştin?"

"Belki de bu sandviçlerden birini Bayan Lovie için eve götürmeliyiz."

Cara dağılan dikkatini hızla odakladı. Duygularını da beraberinde sürüklemek ise biraz daha zordu. Derin bir nefes aldı. "Güzel bir fikir ama annemin yiyeceğini sanmıyorum. Çok baharatlı ve iştahı da giderek kapanıyor."

Toy büyük bir endişeyle sandviçini indirdi. "Bilmiyor muyum sanki! Sevebileceği her şeyi pişirmeye çalışıyorum ama yemin ederim ne yaparsam yapayım, bir kuş kadar yiyor."

"Bunu kişisel olarak algılama,Toy. Hastalıktan dolayı böyle oluyor. Geçen gün doktorla uzun bir konuşma yaptık ve durumu göz önüne alındığında onun oldukça iyi idare ettiğini düşünüyor. Enerji seviyesi iyi ve morali yüksek. Ama annemin çok geçmeden..." Duraksadı. "Kötüleşecek" kelimesini söylemek istemedi. Kulağa çok insanlık dışı geliyordu. Bir laboratuarda soyu tükenen türden veya buzdolabında çürüyen bir parça meyveden bahsedermiş gibi... "Yakında ona yemek yedirmek başlı başına bir mücadele olacak."

Toy'un yüzü her ikisinin de hissettiği korkuyu yansıttı. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

Cara çatalını bıraktı. "Biliyorum. Zor olacak. Bu yüzden yardım ve destek için birbirimize ihtiyacımız olacak Toy."

Toy vakur bir tavırla başını salladı.

"Sürekli ben büyürkenki halini düşünüyorum. Çok enerjikti. Alışveriş yapmaya bayılırdı. Bu gezinti tam ona hitap ediyordu. King Caddesi'ndeki bütün butiklerdeki satış elemanlarının bir numaralı müşterisiydi." Cara geçmişi hatırlayınca gülümsedi. "Onu o zamanlar görmeliydin. Tam bir afetti. Daracık beli ve güzel sarı saçları vardı. Her zaman güzel görünürdü." Cara kendini küçümsercesine güldü. "Nasıl bir ikiliydik ama. Kendimi her zaman onun uzun boylu yardımcısı gibi hissederdim. Onunla elbise alışverişine çıkmak bir işkenceydi. Üzerime bir şeyler denediğimde onun yanında hep iri ve şekilsiz kalırdım. O iyi davrandıkça ben aksileşiyordum. Onun gibi görünmeyi dilediğimi asla anlayamadı. Ama tabii ki ben de bunu hiç söylemedim. Muhtemelen o zamanlar bunun farkında bile değildim. Alışveriş gezilerimiz her zaman bir tartışmayla ve benim kendimden nefret etmemle bitmiştir. Bence bugüne kadar alışverişten veya elbise denemekten bu yüzden nefret ediyordum."

Toy'un ifadesinin suçluluğun verdiği bir endişeyle değiştiğini gördü. Cara onu rahatlatmak için aceleyle "Ama bugün seninle alışveriş yapmaya bayıldım" dedi. "Ne de olsa bütün kıyafetleri sen ve bebek deniyordunuz. Ben de oturup keyfini çıkarıyordum."

Toy ona inanmış görünüyordu. Canlı bir ses tonuyla "Ama!" dedi. "Sonradan çok güzel olmuşsun. Keşke senin kadar uzun boylu olabilseydim. Bir manken gibi görünüyorsun."

"Pek değil ama manken demişken, geri döndüğümüzde annem her şeyi üzerinde görmek isteyecektir. Bekle de gör."

Toy sandviçini iki eliyle kaldırıp kocaman bir ısırık aldı. Başka bir şeyler söylemeye çalıştı ama çiğnemesini bitirmek için durup bekledi. Cara yüzünde beliren gülümsemesini engelledi.

Toy Cara'nın tabağını işaret etti. "Bu kadar mı yedin? Yanında kendimi inek gibi hissediyorum."

"Brett'le akşam yemeğine çıkacağız bu yüzden midemde bir sürü yer bırakıyorum."

"Yine mi?"

Bir saniyeliğine, Cara bir önceki akşamın hatıralarını gözü önüne getirdi. Gecenin yarısını, bir öpücükten daha ötesine gidemese de geceden neden bu kadar memnun kaldığını çözmeye çalışmakla geçirmişti. Gerçi harika bir öpücüktü.

Toy'un gözlerindeki "Ne olur söyle!" diyen ifadeyi bastırmak için sakin bir ses tonuyla "Bu akşam verandayla ilgili planların üzerinden bir daha geçeceğiz" dedi. "Hafta sonuna doğru işe başlayabileceğini düşünüyor. Buna inanabiliyor musun?"

"Bence senin için dağları yerinden oynatır."

"Ne demek istiyorsun?"

Toy abartılı bir ciddiyetle peçeteyle ağzını sildi. "Sana nasıl baktığını gördüm."

Cara başını eğip kamışıyla buzu karıştırırken sırıtmamaya çalışıyordu. "Hayır işi yapmasının sebebi bu değil. Ona annemin durumundan bahsettim ve sanki adamın altında kibrit çakılmış gibi bir tepki verdi. İşi elinden geldiğince hızlı tamamlamak istiyor. Bu gerçekten çok hoş oldu."

"Çünkü o hoş bir adam. Sessiz ama güçlü, bilirsin... Söyleyebileceğim kadarıyla etrafta onun gibi çok erkek yok."

"Al benden de o kadar. Hiç yok."

"Darryl'in bana Brett'in sana baktığı gibi bakacağını hiç düşünmüyorum."

"Onun sana nasıl baktığını neden umursuyorsun ki?"

Toy yarım sandviçini tabağına koydu. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Bayan Lovie'yi endişelendirmek istemedim bu yüzden hazır yalnız kalmışken, bununla ilgili konuşmamız iyi olur."

"Kulak kesildim, dinliyorum."

"Konu Darryl. Onu aradım." Cara'nın gözlerinde bir kıvılcımın ateşlendiğini görünce aceleyle "Sadece nasıl olduğunu görmek için" diye ekledi. "Uzun zamandan beri birlikteydik, biliyorsun."

Cara buzunu karıştırırken aslında çok öfkelenmesine rağmen sesini sakin bir tonda tutmaya çalıştı. "Peki kendi adına neler söyleyebildi?"

"Çok bir şey değil. Pis herif. Beraberinde başka bir kız vardı ve benim bunu öğrenmemi bile umursamadı. Hatta bence onu duymamı istedi. Beni cezalandırmak için, bilirsin." Küçümseyerek konuştu. "Sanki cezalandırabilir de!"

Cara Richard'ı düşünerek "Yine de aldatılmak acı vermiştir" diye karşılık verdi.

Toy sertçe başını salladı.

"At çöpe gitsin, değil mi?"

Toy hiç kımıldadı, gözleri yere bakıyordu.

"Başka bir şey mi var?"

"Arayan kişiyi gösteren bir telefonu var ya da yıldız 69 yapmış olmalı, çünkü artık numaramı biliyor. Yani sizin numaranızı. Beni geçen gün aradı ama yüzüne kapattım."

"Anlıyorum." Hiçbiri iyi olmayan binlerce ihtimal beyninde dönerken, Cara sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. "Ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Darryl'in mi? O söz konusuysa her şey muhtemeldir. Ona ait olduğumu düşünüyor, bilirsin..."

Cara kalbinin hızlandığını fark etti. "Yani eve gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

Korkudan kısılan sesiyle "Bilmiyorum" dedi. "Bunu yapmamasını söyledim."

"Tamam, iyi. Ne söyledi? Tam olarak?"

"Kesin olarak hatırlamıyorum. Ona ne yapacağını söyleyemeyeceğim ve eğer gelirse beni beraberinde götüreceği gibi şeyler..." Sesi titremeye başlamıştı. "Böyle yumuşak ve garip bir sesle konuştuğunda nasıl olduğunu bilirim, o zaman gerçekten deliye dönmüş demektir."

"Panik yapmaya gerek yok. Bebeğin için iyi olmaz. Neden meyve suyundan biraz içmiyorsun? Sonra bana bu adamdan biraz daha bahsedebilirsin."

Toy başını sallayıp sakinleşti. Meyve suyundan birkaç yudum aldı, ardından Cara'yla aynı şeyi yaparak sandviçinden biraz daha yedi. Cara'nın sakin görünmesine rağmen çok telaşlıydı ve eve koşup bütün kapıları kilitleme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Darryl geçinmek için ne yapıyor?" diye sordu.

"Gerçekten yapmak istediği, müzik grubuyla çalmak. Gerçekten iyidir. Onu dinlemelisin. Country rock tarzında müzik yapıyorlar. Kendi şarkılarını da yazıyor. Benimle ilgili de yazmıştı. Fark edilmek için California'ya gitmekten bahsedip duruyor. Buralarda kimsenin onu keşfetmeyeceğini söylüyor. Başarmak için ihtiyacı olan tek şey ona bir şans verilmesi."

Cara Toy'un sesindeki gururu umursamadı. "Müziğiyle hayatını kazanabiliyor mu?"

"Hayır. Henüz değil. Başka işlerde çalışıyor. Son yaptığı iş, Best Buy'da ses sistemleri ve bunun gibi şeyler satmaktı. Bundan önce bir bara bakıyordu. Müziğin etrafında olmayı seviyor."

"Bara mı baktı? Kaç yaşında bu çocuk?"

"Yirmi dört."

"Yirmi dört mü? Ama sen on sekizine yeni girdin. Onunla çıkmaya başladığında kaç yaşındaydın?"

"On altı ama on yedi olmadan onun yanına taşınmadım" diyerek aceleyle açıkladı. "Daha önce çok genç olduğumu söylerdi."

"Peki on altı yaşındaki liseli bir kızın, yirmi iki yaşındaki bir erkek için genç olduğunu düşünmüyor muydu? İsa aşkına, yasadan haberi yok mu? Toy, tek bir yanlış hareketinde onu hapishaneye yollayabilirsin."

"Bunu yapmak istemiyorum. Sana söylemiştim, onu seviyorum ve bana gerçekten çok iyi davranıyor. Annem babam bana karşı o kadar acımasız davranırken, o beni koruyup kolladı."

Cara'nın bütün düşünebildiği, onların yaşı tutmayan kızlarının kendisinden yaşça büyük böyle bir adamla aynı eve çıkmasına izin vererek ne kadar korkunç olduklarını iyice kanıtladıklarıydı. "Bu Darryl'in seni hala sevdiğini düşünüyor musun?" Toy yalnızca yere bakıp omuz silkince, Cara sordu. "Daha açık olursak, hala sana sahip olduğunu hissediyor mu? Çünkü eğer öyleyse, ortaya çıkması muhtemel diyebilirim."

"Bunun olmasını istememiştim. Gerçekten. Sadece kendimi yalnız hissediyordum ve sesini duymak istemiştim. Benim izimi bulabileceğini düşünmedim. Adresi alabileceğinden emin misin?"

"Eğer seni bulmak istiyorsa, bulabilir. Her türlü duruma karşı hazırlıklı olmalıyız. Annemi rahatsız etmesini istemiyorum."

"Ah! Bayan Lovie'ye veya sana bir şey yapacağından endişelenme. O kadar deli değildir. Eğer gelirse sadece benim için gelecektir. Ben de onunla gideceğim böylece hiçbir sorun kalmayacak."

"Ah! Eğer o gerzek seni geri dönmeye zorlamasına izin vereceğimizi sanıyorsa, o zaman sorun çıkacak." Kesin kararına rağmen, Toy'un isteği dışında zorbaca geri götürüldüğünü düşünerek sesini yükseltti.

Toy korku dolu gözlerle "Hiçbir sorun istemiyorum Cara" dedi. "Belki de sadece gitmeliyim."

Cara daha yumuşak bir ses tonuyla "Sorun istemediğini biliyorum" dedi. "Bu aklımdan asla geçmedi. Ama eğer sorun çıkarsa, gidebileceğin başka bir yer var mı? Sadece

birkaç günlüğüne? Kendimiz için değil, senin için. Annene ne dersin? Sadece bir geceliğine."

"Hayır. Onlar beni geri istemiyorlar ve ben de gitmek istemiyorum. Bu ilk önce yüzden sığınma evine gittim. Eğer burada kalmazsam, tek seçeneğim sığınma evine dönmek olacak. Veya Darryl'in yanına dönerim."

"Bu kesinlikle ihtimal dışı. Ayrıca eninde sonunda bu durumla yine yüzleşeceksin." Bir an boyunca ikisi de konuşmadı. "Hayır. Olduğun yerde kalman en iyisi. Bir yolunu bulacağız."

"Cara, seninle ve Bayan Lovie ile yaşamayı ne kadar sevsem de –yani hayatım boyunca gerçek bir yuva sahibi olmaya en fazla bu kadar yaklaştım– belki de artık Darryl'le gitmeliyim."

Cara dirseklerini masaya koyup bu olumsuz sözlerin etkisiyle dudaklarına hafifçe dokundu. Böyle zamanlarda sigarayı bıraktığına üzülüyordu. Toy'un yüzünü inceledi ve ilk kez tanıştıklarındaki inatçı kararlılığın onun gözlerine yerleştiğini gördü. "Sadece bunu cevapla. Ona geri dönmek istiyor musun?"

Toy sadece ona baktı, gözleri kararsızlıkla parlıyordu.

Cara başını salladı. "Ah! Toy..."

Toy elini alnına götürerek "Kafam çok karışık! Ne yapacağımı bilmiyorum" diye haykırdı. "Onu hala seviyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Bebeğimin babası o." Ellerini kaldırıp püfleyerek sandalyesine sırtını yasladı. "Şimdi bana çok kızmışsındır. Veya benden iğreniyorsundur."

"Hayır, hayır Toy. Kızgın değilim. Kesinlikle de iğrenmiyorum. Bunlar senin duyguların. Onlara pek katılmasam da, bu şekilde hissettiğini kabul ediyorum. En çok endişelendiğim şey, senin ve bebeğinin güvenliği."

"Bebeğim için ben de korkuyorum. Bana ne yapacağından endişe duymuyorum."

"Duymalısın, Toy. Unutma, sana bir kez elini kaldırdı. Ona başka bir fırsat daha veremezsin."

"Vermeyeceğim. Ama o da bunu yapmayacak."

"Bebeğini riske atmak istiyor musun?"

"Hayır."

"Tamam o zaman. Bana Darryl'e geri dönmeye hazır değilmişsin gibi geldi. En azından şimdilik."

Toy başını salladı.

"O zaman kararlaştırıldı. Bizimle kalıyorsun. Ama seni tekrar ararsa bana söyleyecek misin?"

"Aramayacak."

"Ama eğer ararsa?"

"Söyleyeceğim."

"Ve başka ne olursa... Notlar, çiçekler ama özellikle de kulübeye gelirse... Bana söylemek zorundasın. Bütün istediğim bu."

"Tamam."

Cara onun sözünü tutacağını umut ediyordu. Darryl'in bu çocuktan bir daha faydalanmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. Brett'in önümüzdeki birkaç hafta boyunca evin etrafında olacağına aniden sevinmişti. Havayı yumuşatmak için çatalını alıp salataya batırdı. Fakat bir lokma daha alırsa boğulacakmış gibi hissediyordu. Karşısındaki Toy ise ümitsiz görünüyordu. Cara bu Darryl piçinin günü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Konuyu değiştirip güzel bir şeyler söylemeye gayret ederek "Düşünüyordum da" dedi. "Eğer çok yorgun değilsen, paraya kıyıp manikür yaptıralım. Bahçe işleri tırnaklarımı mahvetti. Makas Cenneti adında bir salonun çok methedildiğini duydum. On sekizinci yaş gününün şerefine neden saçını yaptırmıyoruz? Şöyle yeni bir model. Terri'nin bir büyücü olduğunu duydum. Uğraşıp randevu almama ne dersin?"

"Gerçekten mi? Orayı görmüştüm. Emin misin?"

Cara, Toy'un yüzüne baktı. Aklında onu yeni baştan yaratmak vardı. Bu değişim sadece saçı veya elbiseleriyle sınırlı kalmayacaktı. Ağır makyajının ve sarı saçlarının altında, Cara yönlendirilmeyi bekleyen güvensiz bir kız görüyordu. Toy'un iyi bir kalbi ve keskin bir zekası vardı. Tek ihtiyacı olan bir şanstı. "Eminim."

Bir bayan garson tabakları almaya geldi.

Garson tatlı tabağına elini uzattığında Toy "Hayır, onu alma" dedi. Çatalını alıp erimiş vanilyalı dondurmayla kaplı pekan pastasını kesmeye başladı.

Cara garsonun Toy'un hamile karnına ikinci bir bakış atmasını izledi. Bayan garson Toy'dan daha yaşlı olamazdı ama düz belini açığa çıkaran örgülü kısa bluzu ve boncuklu takılarıyla, bu kızın Toy'dan çok daha farklı bir dünyada yaşadığı aşikardı. Cara öne doğru uzandı. "Sormamın bir sakıncası yoksa, lise diplomanı aldın mı acaba?"

Toy kafasını salladı. "Alamadım. Yani alabilirdim ama hamile olmam ve her şey, bilirsin işte, çok utanç vericiydi. Darryl de almamı istemedi. Ona ihtiyacım olmadığını söyledi. Ben de eğer istersem daha sonra alabileceğimi düşündüm."

"Peki istiyor musun?"

Soruya şaşırarak başını kaldırdı. "Sanırım."

"Güzel. Çünkü gerçekten almalısın. Neden Açık Öğretim'e başvurmuyoruz? Bahse girerim ki eğer sıkı çalışırsan, yazın sonuna doğru sınava girebilirsin. Ben seni çalıştırırım."

"Benim için bunu yapar mısın?"

Cara ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sadece düşünüyordum da. Eğer senin yaşındayken bir çocuğum olsaydı, aşağı yukarı seninle aynı yaşta olurdu. Biliyorum, biliyorum" diyerek kıkırdadı. "Bunu düşünmek beni de şaşırttı. Ama senin annen olabilecek kadar yaşlı olduğum şokunu atlattıktan sonra, senin yaşında bir çocuğumun olması ne kadar harika olurdu diye düşündüm. Senin gibi bir kızımın olması..."

Toy çatalını bıraktı. "Benimle ilgili böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum."

"Biraz zor bir başlangıç yapmış olabiliriz ama sanırım her ikimiz de birbirimize biraz daha güvenmeyi öğrendik. Birbirimizden hoşlandık da... Sence de öyle değil mi?"

Başını salladı. "Benim için Palmer'ı alaşağı ettiğinde ipuçlarını almıştım."

Gerçeğin farkında olduğunu belli eden bir ses tonuyla "Muhtemelen hiç çocuğum olmayacak" dedi. "Veya bir torunum... Bu yüzden sana yardım edersem, bu benim için çok şey ifade edecek."

Toy hızla karnına bakıp küçük elleriyle onu okşamaya başladı. "Garip ama ben küçükken ve annemle babam kavga ederken, yatak örtülerini başıma geçirip başka bir aile tarafından evlat edinmeyi dilerdim. Güzel bir evi olan gerçekten iyi bir aile ve gülümseyip birbirleriyle konuşan ve evden ayrılırken 'güle güle' diyen insanlar tarafından..." Başını kaldırıp özlem dolu açık mavi gözleriyle Cara'ya baktı.

"Çuhaçiçeği Kulübesi'nde çok mutluyum. Sanki o zamanlar dilediğim gibi, sen ve Bayan Lovie beni evlat edinmişsiniz gibi hissediyorum. Ama edinmediniz, tabii ki" diyerek ekledi aceleyle. Sanki duygularından utanmıştı. "Artık büyüdüm. Hem de bebeğim var. Ama şimdi söylediğinin benim için çok büyük anlam ifade ettiğini bilmeni isterim. Hem de çok büyük."

Bu ifadenin etkisinin farkına varınca, Cara'nın nefesi kesildi. Toy için bu sözleri söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. İkisi de zayıf noktalarını açık etmişlerdi ve şimdi aralarındaki her şey değişmişti. Cara elini uzatıp Toy'un elinin üstüne koydu. Kalbinden gelen içgüdüsel bir hareketti. Ama birleşmiş ellerini gördüğünde, Cara annesinin tanıdık hareketini taklit ettiğinin farkına vardı.

Birleşik Devletler'in güneydoğusunda, çoğu Florida'nın güney sahillerinde olmak üzere her sezon on sekiz bin kadar kaplumbağa yuva yapar. Deniz kaplumbağaları beslendikleri alanlar ve yuvaladıkları sahiller arasında uzun mesafeler boyunca göç ederler. Bir sürü teori olmasına rağmen, kaplumbağaların yollarını nasıl tayin ettiğini kimse kesin olarak bilememektedir.

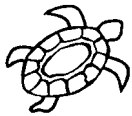

14. BÖLÜM

Vızıldayan testereler, çekiç sesleri ve bağırışlar girdabının arasında, Brett ve ekibi temmuzun sonuna doğru verandayı ve çardağı bitirmeyi başarmışlardı. Hepsi de projeyi diğer işlerinin arasına sıkıştırmış, gelebildikleri günlerde de tüm günü çalışarak geçirmişlerdi. Cara yalnızca verandanın değil bütün evin boyanması için bir ekibi daha işe almıştı. Plaj evi hızlıca eski şeklini alırken herkes havalara uçuyordu. Lovie'nin söylediği gibi, sanki Tanrı bu tozlu evi alıp iyice silkelemiş, ardından bütün kırışıklıklarını düzelterek yeryüzüne geri koymuştu.

Kimse Lovie'den daha çok sevinmemişti. Yeniden kararlar verdikçe, kendisini eskisi gibi hissediyordu. İtiraf etmesi acı vericiydi ama kendisi için üzülmeye başlamıştı. Tabii ki restorasyonun başlamasını görmek heyecan vericiydi ama sallanan sandalyesinde otururken, hayatının geri kalanını çürük bir sandalyede oturup televizyon izleyerek mi geçireceğinden emin olmadan, ne kadar yıprandığını düşündü. Hiç endişe duymadan parasının kontrolünü önce Stratton'a sonra da Palmer'a bırakmıştı. Ama ev ve bahçe her zaman

kendi bölgesi olmuştu. Kendisi de Çuhaçiçeği Kulübesi de mahvolmuş gibi hissetti; biri kasırganın, diğeri de kanserin darbesini almıştı.

Proje başladığında ayak altından çekilmeye çalışıyordu. Birkaç ay önce olsa, Cara annesinin bir kenarda sallanan sandalyesinde tek başına oturduğunun farkına bile varmazdı. Ama şimdi varıyordu, bu yüzden onu karar vermeye zorlamıştı. Cara Lovie'ye evin aynı sarı rengini bulması, Hugo onları kökünden söküp atmadan önce eski palmiye ağaçlarının nerede olduklarını düşünmesi ve yeni ağaçları yerleştirecekleri yerleri seçmesi için baskı yapmıştı. Ona sayısız kataloglar getirmiş ve bir zamanlar çardağın üzerinde büyüyen göz alıcı gül ağaçlarının sayısını ve türünü belirlemesi için Toy'un onu fidanlığa götürmesini sağlamıştı. Hepsinden önemlisi, Cara Çuhaçiçeği Kulübesi'nin Olivia Rutledge'a ait olduğu ve her zaman da ona ait kalacağı konusunda ısrar etmişti.

Planı işe yaramıştı. Lovie kendini yıllardır hissetmediği kadar canlı hissediyordu. Mülkünün etrafına yedi palmiye ağacının dikilmesini sağlarken, kendini sahildeki küçük evi ilk aldığı günkü gibi hissetti. O zamanlar adada çok az sayıda ev ve bir sürü ağaç vardı. Toprağı işlemek ve yeni toprak taşımak gibi fiziksel işleri Cara yapsa da, Lovie bir gün çardağın üzerine kemer oluşturacak yeni, ateş kırmızısı gül sarmaşığını kendisi dikmişti.

Üç hafta süren tadilatın her bir sabahında, Lovie Tanrı'ya şükrederek uyanıyordu. Öncelikle, sadece uyandığı için memnundu. Ayrıca Çuhaçiçeği Kulübesi hanımlarının kalplerini ve günlerini dolduran, onları bir araya getiren basit rutinler için de Tanrı'ya teşekkür ediyordu.

Verandanın nihayet tamamlandığı ve işçilerin çekiçleri ve testereleriyle gelmediği ilk sabah, kulübeye huzurlu bir sessizlik hakim oldu. Lovie güzel kokuyu içine çekip bütün değişikliklere kendini alıştırarak tek başına bahçede oturuyordu. Pencereden Toy'un evi temizleyip sıcak bir kahvaltı hazırlamak için koşuşturduğunu gördü. Sekerek odadan

odaya ilerlerken şarkı mırıldanıyordu. Cara'nın üzerindeki yeşil Kaplumbağa Takımı tişörtü ve kolundan sallanan kırmızı kovayla sahil boyunca yürüdüğü, yolun karşısından görülebiliyordu. Lovie onun doğuştan bir lider gibi kendine güvenle adım atışını izledi. Bütün başarılarının ve donanımının yanı sıra, Cara, Lovie'nin umutlarını ve hayallerini de taşıyordu.

Lovie derin bir nefes aldı. Kendini uzun bir maraton koşup meşaleyi henüz devretmiş biri gibi hissediyordu. Yaşlı olmak o kadar da kötü değil, diye düşündü. Bir şeyi yaptırmak için herhangi bir yere koşturmasına gerek yoktu. Geride durup yaban çiçeklerinin yeniden açtıklarını görmek, belki yeni birkaç çiçeği nereye ekebilirim diye düşünmek güzeldi. Sabahın erken saatlerinde bir kum tepesinde durmak ve gözlerinin tam önünde gerçekleşen mucizeyi hayretle izlemek de çok güzeldi.

Temmuzun ilk haftasında Lovie şevkle kalktı. Kalbi heyecanla atıyordu ve Toy'la Cara'yı masaya çağırdığında yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Çuhaçiçeği Kulübesi'nin restorasyonu şerefine harika bir 4 Temmuz kutlaması yapmak istiyorum! Bütün ailemin ve arkadaşlarımın burada, plaj evinde yeniden hep beraber olmasını istiyorum."

"Ama anne sadece dört gün var."

"Niye, bu çok fazla zaman demek." Kuru bir sesle sordu. "Tatil için planladığın başka şeyler mi vardı?"

"Hayır, tam olarak değil. Sadece düşündüm de..."

Toy masanın altından Cara'ya vurarak "Ben de hiçbir şey planlamadım" diye haykırdı.

Lovie'nin hevesi bulaşıcıydı. İlk kahve fincanı bitmeden önce, üç kadın da bu kutlamayı düzenlemeye dünden razı bir hale gelmişti. En sevdikleri yemek kitaplarını ve eski aile tariflerini ortaya çıkarıp hazırlayacakları her çeşit yemeğin yazılı olduğu bir liste yaptılar. Çünkü herkes bilirdi ki, bir tatil yemeği etkileyici bir çeşitlilik olmadan hiçbir anlam ifade etmezdi.

Lovie fikirlerle kaynıyor, kendini yeniden bir aile reisi gibi hissederek listesini yaparken, kalemi kağıdı boydan boya karalıyordu. "Libby Halamın mısır ekmeğini hazırlamak istiyorum. Bir bulut kadar hafiftir. Ve büyükannemin kızarmış tavuğunu. Büyükbabam Clayton'un barbekü sosunu da unutmamak lazım. Toy, patates salatanı yeniden yapabilir misin? Gerçekten harikaydı." Kurşun kalemle hafifçe dudaklarına vurdu. "Umarım buzdolabında bütün bunlar için yerimiz vardır."

Toy "Yer açarız" dedi. "Üstelik malzemelerimizi her zaman Flo'ya taşıyabiliriz."

Lovie kalemini bırakıp hasret dolu bir gülümsemeyle konuştu. "En çok Linnea ve Cooper'la zaman geçirmek istiyorum. Canlarım... Artık onları zar zor görebiliyorum. Sahile gidelim mi? Hep beraber? Cara seni suda en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum."

"Tabii ki anne. Sen ne istersen yaparız. Ama çardağı boyamayı bitirmek için acele etmem gerek yoksa bu ziyafeti akan boyanın altında yiyor olacağız."

Toy "Ben yardım ederim" diye teklif etti.

Cara başını yana eğdi. "Teşekkürler, ben de yemeğe yardım ederim."

Her iki kadın da şefkatle birbirlerine gülümsediler.

Buna tanık olan Lovie güldü. "İkiniz de meşgulken, kendi başıma bir iş yapmayı planlıyorum. Hava o kadar sıcak ki, hamur işlerini kendimiz yapamayız. Ben ve Flo bugün şehre gidiyoruz, bu yüzden biraz pasta ve kek alacağım. Geri dönüş yolunda ise, biraz kırmızı, beyaz ve mavi çiçekler satın almak için Belvy'e uğrayacağım."

Cara "Sakın kendini kaptırıp çok iş yapma!" diyerek uyardı.

"Ah, rahat ol. Kendimi harika hissediyorum. Üstelik Flo da benimle olacak." Lovie kalemini alıp kağıdın üzerine koydu. "En iyisi önce bir davetli listesi hazırlayalım. Çıkmadan önce Julia ve Palmer'ı arayıp davet edeceğim. Her zaman meşguller ve çok az zaman var. Umarım gelebilirler."

Cara bunu yapacaklarından emin olduğunu ima eden sert bir tavırla "Gelecekler" diyerek cevap verdi.

"Ve tabii ki Florence ve Miranda'yı."

Cara "Emi eğer onu davet etmezsek sinir krizi geçirecektir" dedi.

"Tabii ki, Emi! Tom da burada olacak mı?"

"Hala yok." Annesinin her şeyden haberdar olduğunu açığa vuran bakışlarıyla karşılaştı.

"Oğullarından ne haber? Hafta sonu için gelmiyorlar mı? Belki Emi'nin planları vardır."

"Beraberinde onları da getirir." Cara, Toy'a doğru baktı. "Oğulları aşağı yukarı senin yaşındalar. Belki bir ya da iki yaş daha büyük. Ve son gördüğümde çok tatlıydılar."

"Ah, benimle ilgilenirler de sanki." Toy gözlerini devirmeden önce Cara onun acı dolu ifadesini yakalayabildi..

Lovie kurşun kalemini döndürdü. "Sence Brett gelir mi?"

"Eminim gelecektir. Bu verandadan senin kadar gurur duyuyor."

"Çok yaşasın!"

Toy sırıttı. "Sanki gelmek için tek sebebi buymuş gibi..."

Cara ona bir bakış attı.

Lovie iyi niyetle "İşler aranızda giderek ilerliyor gibi görünüyor" dedi. "Haftalardır verandadan birbirinize bakıyordunuz. Ve yemin ederim ki, birbiriyle siz ikiniz kadar çarpışan başka iki kişi daha görmedim. Sanırım sakarlıktan olsa gerek."

"Biz arkadaşız."

Annesi kaşlarını kaldırdığında, Cara kendini ağa yakalanmış gibi hissetti.

"Senin için inanması neden bu kadar zor? Bir erkek ve bir kadın her zaman evlenmek zorunda değildir."

Toy üzerine basa basa "Doğru birini bulduğunda evlenirsin" dedi. "Zaten *kız* arkadaşlarım var. Bir erkekle sadece arkadaş olmak için neden bunca zahmete gireyim?"

Cara "Arkadaşlarımın birçoğu erkek" diyerek karşılık verdi. "Eğer evlenecek olursam, erkeğin önce arkadaşım olmasını isterim."

Toy sanki daha önce bu fikri hiç düşünmemiş gibi baktı.

Lovie kocaman gülümsedi. "Cara, sanıyorum ki bu evliliğin ihtimalinden bile bahsettiğini duyduğum ilk sefer."

"Hemen umutlanma, anne. Genelleme yapıyorum."

"Henüz herhangi bir plan ya da bir kulüpte rezervasyon yaptırmıyorum. Sadece Brett kadar iyi ve ilgili bir adam bulman harika diye düşünüyorum. O oğlanı her zaman sevmişimdir. Verici biri. Diğerlerini kendinden önce düşünüyor ve bugünlerde bu çok nadir bulunan bir özellik. Sen de onun için iyisin. Bütün iyi özelliklerini bir yana bırakacak olursak, sağlam bir dümene ihtiyacı olan bir gemi gibi görünüyor."

"Ah! İsa aşkına, anne..."

"Cara masamda Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma."

"Tamam, özür dilerim. Ama neden böyle şeyler söylüyorsunuz? Brett ve ben birbirimizi bulmadık. Bu daha önce kaybolmuştuk demek oluyor."

Lovie dudaklarını büzdü."Madem öyle diyorsun..."

Toy başını salladı. "Bence birini bulduğunu söylediğinde, bu aslında doğru erkeği aradığın anlamına geliyor."

"Hiçbir şey aramıyorum, belki yeni bir iş dışında."

"Sadece aşık olmayı kontrol edememekten hoşlanmıyorsun" dedi Lovie.

"Belki aşka inanmıyorumdur."

Toy bu fikre üzülmüş gibi görünerek "Ama bu saçma" diye ağzından kaçırdı. "Herkes için biri mutlaka vardır."

"Biri mi herhangi biri mi? Arada fark var. Herhangi biri benim için yeterli değil. Anlaşamam. Yalnız yaşamayı tercih ederim, teşekkürler."

Toy yeniden sandalyesine yaslandı, dili tutulmuş gibiydi. "Brett ve ben birbirimizi çok seviyoruz. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Çok çekici bir erkek. Ama ikimiz de kalıcı bir şeyler düşünmüyoruz. Bunu olduğu gibi kabul ediyoruz. En iyi ihtimalle, bir yaz kaçamağı olarak."

Lovie yumuşak bir ifadeyle "Bir yaz hayatları değiştirebilir" dedi. Kızına baktı. Cara'nın koyu kahverengi gözleri çözülemiyordu. Kendi kötü evliliğinin Cara'nın bakış açısını gölgelediğini bilmekten her zaman suçluluk duymuştu. Kızının aşkın fazla abartıldığını düşünmesi ve evliliği kadının ruhuna bir tuzak olarak görmesi ne kadar yazıktı. Lovie, Cara'nın kendini açıp aşkın içeri girmesine izin vermesi için dua etmişti. Cara'ya-altın kadar değerli bir yaz boyunca Russell'la yaşadığına benzer-gerçek bir aşkın en kurak toprakları bile canlandırmak için koşturan dalgalar gibi olduğunu asla anlatamazdı. Bir yazın bir ömre bedel olabileceğini...

Hayır, bunu kızına asla söyleyemezdi.

Tekrar listesine bakarak "Peki, o halde" dedi. "Toplam on üç kişi etti."

"On üç mü? Bu kötü şans getirmez mi?" diye sordu Toy.

"Kötü şans getirecek diye bir zorunluluk yok. Ama ne olur ne olmaz diye, parti börülcelerimden hazırlayacağım." Gülümsemesi acı tatlıydı. "Bu yemeği bir kez daha yapmak istiyorum."

Lovie listesini bitirmek için başını eğdiğinde, Cara sandalyesine yaslanıp pencereden dışarı baktı ve Toy da masaya yapışmış bir şeyi tırnağıyla kazıdı. Üç kadın da, Lovie'nin yeni yılda şans getiren bu geleneksel güney yemeğini yapmak için ocaka kadar hayatta kalamayacağını sessizce anlamıştı.

"Mutfağıma sinsice giren sen misin, Lovie Rutledge?"

"Miranda! Yeniden ayağa kalkmış ve kendine gelmişsin. Ne kadar harika! Kendini daha iyi hissediyor olmalısın." Titrek adımlarla yürüyerek odaya giren Miranda'yı kucaklamak için onun yanına gitti. Dengesini sağlamak için uzun, yamru yumru elleriyle tezgaha tutunuyordu. Yıllar önce Miranda Prescott'un yanında Lovie de, Flo de cüce gibi görünürdü. Üstelik bedenine ve hareketlerine uyan bir sesi

vardı. Maalesef, son on yıl ona nazik davranmamıştı. Doksanında, giderek zayıflamış ve aklı daha karışık bir hale gelmişti. İyi günlerinde ise, solgun gözleri sıcaklığı ve bilgeliği yansıtırdı. Bugün onun iyi günlerinden biriydi.

Miranda "İsa'yı ziyaret ettim ama bir süreliğine daha geri döndüm" diye cevap verdi. "Hasta olma zamanı değil. Şimdi kaplumbağa yavrularını kaçıramazdım değil mi?"

"Sensiz yuvaların bir tadı olmazdı. İlk yavrulamayı bu günlerde bekliyoruz."

"Biliyorum. Dört gözle bekliyorum."

"Önce 6. Cadde'de bekleyişe geçeceğiz. Çizelgeme göre 6 Temmuz'da başlamalı. Sence bu iyiye işaret mi?"

Miranda'nın gözleri parladı. "Asla bilemezsin. Bu kaplumbağalar kurnazdır."

Miranda Prescott kızıyla beraber yaşamak için Palmiye Adası'na geldiğinden beri, kendisini "bebeklerine" adamıştı. Kaplumbağa izleriyle, yuvaların yerini değiştirmekle veya Doğal Kaynaklar Müdürlüğü'nün düzenlemeleriyle canını sıkmazdı. Bütün umursadığı kaplumbağa yavrularıydı ve yavrulama döneminde sahilin kendine ait ufak bölümündeki her yuvayı ziyaret ederdi.

Lovie "Tatil pikniği yapacağım. Geleceksin değil mi?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun?"

Lovie sesini yükseltti. "Piknik yapacağım. Dördünde."

Miranda'nın yaşından dolayı sulanmış gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Siz iki kızın bu sabah şehre gideceğinizi duydum."

Lovie kıkırdayarak sorduğu sorudan vazgeçti. Miranda tarafından hala "kız" olarak çağırılarak onu şaşırtmıştı. "Yapılacak birkaç iş var. Gelmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Ben mi? Tanrı'ya şükürler olsun ki hayır. Bu sıcakta o kadar trafikle neden baş etmek isteyeyim ki? Ayrıca, yazın şehre gitmek istemiyorum. O atların bu sıcakta çalıştığını görmek bana acı veriyor. Sadece verandamda oturup olan biteni seyredeceğim."

"Biraz pasta almak için fırına gidiyoruz. Senin için tatlı bir şeyler alacağım ve geri döndüğümüzde oturup çay içeceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Miranda'nın yüzünde titrek bir gülümseme belirdi, neredeyse anlaşılmaz bir tavırla başını sallayarak döndü ve ayaklarını yerde sürüyüp Lovie'nin tam anlayamadığı bir şeyler mırıldanmaya başladı. Lovie onun gidişini izlerken, asla Miranda kadar yaşlanmayacağını düşündü.

Bir dakika sonra diğer odadan annesine yüksek sesle nereye gideceğini anlatan Flo'nun sesini duydu. Odaya daldığında, hava onun etrafında çatırdıyor gibiydi. Oldukça kısa haki eteğini ve ten rengini vurgulayan canlı kırmızı ve beyaz çizgili gömleğini giymişti.

"Merhaba şekerim! O mavi elbise içinde ne kadar güzel görünüyorsun. Bankaya gitmek için hazır mısın?"

Düz, muhafazakar elbisesinin önünde tuttuğu çantasını sıkıca kavrayan Lovie, randevusundan dolayı gergindi. Sıcağa rağmen, klimanın soğuğundan korunmak için naylon çorap, kapalı ayakkabı ve süveter giymişti.

"Çoktan hazırım" diye cevap verdi.

Flo onun yüzünü inceleyerek bir an duraksadı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Bu kadar uzun seneden sonra bunu şimdi yapmak istediğine."

Lovie başını salladı, bakışları ciddiydi. "Eğer şimdi değilse ne zaman? Bobby Lee Davis beni bekliyor olacak ve bana katılması için avukatımı da aramış. Her şey ayarlandı. Tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacağını söyledi. Yapmam gereken tek şey birkaç kağıt imzalamak. Ayrıca." diyerek gözlerinde bir parıltıyla ekledi. "Özgürlüğümüzü kutladığımız 4 Temmuz için hazırlık yapıyoruz. Tam buna uygun bir zaman değil mi sence?"

Yumurtaların çatlama zamanı yaklaşıyor. Yuvasının içindeki bebek kaplumbağa, yumurta dişleriyle kabuğunu yavaş yavaş kemiriyor. Yavru kaplumbağa birkaç gün boyunca, yaşamak için gereken enerjiyi almak için yumurta kesesinin içindekileri emerek yerin altında kalır. Ayrıca eğimli kabuğunun düzleşmesine de ihtiyacı vardır.

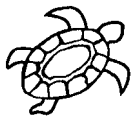

15. BÖLÜM

Fıskiyeler 4 Temmuz sabahı boyunca bahçeyi parti için canlandırmak amacıyla dönüp durdu. Arka taraftaki pencereli veranda için uzun masalar kiralayıp, onları parlak mavi kağıt masa örtüleriyle, plastik tabak, çatal ve kaşıklarla ve Lovie'nin çiçekçiden aldığı taze çiçeklerle donattılar. İzlenecek bir havai fişek gösterisi varken kimse geceyi bulaşık yıkayarak geçirmek istemezdi. Cara ve Toy kırmızı, beyaz ve mavi krepon kağıtlarını katlayıp yapıştırarak köşelerine üzerinde bayraklar olan balonlar eklediler. Ayrıca Cara odanın etrafına beyaz ışıklar dizdi, annesinin her zaman yaptığı bir şeydi bu. Çocukken bunların birer yıldız olduğunu düşünürdü ve Linnea'yla Cooper'ın da öyle düşüneceğini umuyordu.

Daha fazla bant almak için oturma odasına yürüdüğünde, annesinin oturma odasındaki masada aile albümünü düzenlediğini gördü.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu.

Lovie işinden başını kaldırıp gururlu bir gülümsemeyle ona baktı. "Bunlar son birkaç ay boyunca yaptığım çalış-

manın birer meyvesi. Hala devam eden bir proje. Nihayet ailenin kayıp fotoğraflarını bir düzene sokabildim. Bu kadar çok oldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yıllarca ayakkabı kutularına tıkıştırılmışlar. Gel bak" dedi. Kanepede oturmuş ortaya çıkardığı iki albüme bakıyordu. "Seninle Palmer'ın çocukluk fotoğraflarınızı ayırdım, ikiniz için de birer albüm. Saklamak istersiniz diye düşündüm."

Cara kabarık, çiçek desenli kanepede oturan annesine eşlik etmek için daha da yaklaştı. Sarı harflerle üzerine Cara yazılmış albümü alıp kaliteli, yumuşak koyu renkli deri üzerinde elini saygıyla gezdirdi.

Duygulanarak "Teşekkür ederim" diye cevap verdi. "Bu çok güzel."

Lovie gülümsedi, endişeli bir şekilde parmaklarını albümün üzerinde dolaştırdı. Bu albümlerin onun için büyük anlam ifade ettiği açıkça belliydi. "Fotoğrafların geri kalanını albümlere koydum ve yıllara göre grupladım. En kolay yol buymuş gibi göründü."

Cara masanın üzerindeki albümlere şöyle bir baktı. En az on albüm vardı ve aradan geçen onlarca yılı simgeliyorlardı. Aniden geçmişte kalan kırk yılın her birini hissederek "O kadar çok sene" dedi. "Harika bir iş çıkarmışsın."

Bu övgüden yüzü kızaran Lovie "Henüz bitirmedim" diye cevap verdi. Cara albümü açarken, o da onun omzunun üzerinden bakmak için yanına yaklaştı.

Sayfalarda göz gezdirirken, Cara annesinin yanında olmasından, omuz omuza oturup sayfaları çevirirken ellerinin neredeyse birbirine dokunmasından keyif alıyordu. Cara'nın yüzmeyi öğrendiği, Palmer'la balık tuttuğu, piyano çaldığı ve okul gösterilerinde rol aldığı, kamp otobüsüne yaşlı gözlerle ama gülümseyerek bindiği, Noel törenleri, Cadılar Bayramı ve Şükran Günü için giydiği her tür kostümün olduğu fotoğraflara göz attılar. Cara öfkesinin perdelediği çocukluk günlerinin mutlu anlarını yeniden yaşadı.

Cara kıkırdayarak "Bunu bir baksana!" dedi. Göğsünü kabartmış, bir dişi eksik, yumruk haline getirdiği iki tom-

bul eliyle teknenin dümenini kavramış, Cooper'ın şimdi olduğundan daha büyük olmayan gururlu bir Palmer vardı. "Tıpkı babası."

Lovie de bakmak için daha yakına eğilerek güldü. Birkaç sayfa daha çevirdiler, ardından diğer albümlere geçerek yıldan yıla yavaşça ilerlediler. Cara fotoğrafların birçoğunu hatırlıyordu ama onları yeniden görmek, yüzleri tanımanın yol açtığı gülümsemeleri beraberinde getiriyordu. Saatler geçtikçe annesinin kendisinin ve Palmer'ın çocukluğunu veya ailenin geçmişini sıraya koymaktan çok daha fazlasını yaptığının farkına vardı. Ailenin hatırlayacağı ve sonsuza kadar bağrına basacağı anıları ve deneyimleri toplamıştı.

Uzun boylu, beyaz-sarı saçları rüzgarda dağılmış etkileyici bir adamın fotoğrafını göstererek "Bu kim ?" diye sordu. Haki bir şort giymiş, gömleğinin kollarını kıvırmıştı. En çarpıcı özelliği ise, kocaman çekici gülüşüydü. Fotoğraftaki Lovie hasır şapkasını takmış, dik ve ciddi bir şekilde onun hemen yanında duruyordu. Yanında da sahilde ilerleyen kocaman bir deniz kaplumbağası vardı. "Yakışıklı biri."

Lovie fotoğrafı kararsızlıkla incelerken kısa bir sessizlik oldu.

"Emin değilim" diye karşılık verdi. "Sanırım kaplumbağaları araştırmaya gelen biri olmalı."

Lovie önceden bir resimle bir hikayeyi bağdaştırıp anlattıkça anlatmasının aksine, sessiz ve tedirgin duruyordu. Annesindeki değişimin farkına varan Cara onun yüzüne baktı. Yanakları hafifçe kızarmış, fotoğrafı kapatmak için parmaklarını hafifçe hareket ettirmeye başlamıştı.

Cara "Biraz tanıdık geliyor" dedi.

Lovie sayfayı çevirirken "Aslında kaplumbağanın fotoğrafını saklamak istemiştim" dedi.

Cara işaret parmağıyla sayfaya dokunarak "Bekle" dedi. "Onu şimdi hatırladım. Bir yaz birçok kez uğramıştı ama sonra gitmişti. Diğer yaz gelmediğinde Emi'yle ben üzülmüştük. İyi biriydi. Diğer yetişkinlerin yaptığı gibi bizi görmezden gelmiyordu." Aklı eskileri kazıp çıkarırken, par-

maklarını albümün üzerine vurup duruyordu. "İsmi neydi? R'li bir şeydi. Robert? Randolph?"

"Sanırım adı Russell gibi bir şeydi." Cara'ya onu değerlendirircesine hızlı bir bakış attıktan sonra, yüzünde ciddi bir ifadeyle sayfaya geri döndü. "Çok uzun süre önceydi."

"Sanırım. Ama bütün bu fotoğraflara bakınca sanki her şey dün yaşanmış gibi geliyor, değil mi?"

Lovie albümü kapatıp elini onun deri cildinin üzerine koydu. Gülümsemesi acı tatlıydı. "Evet, kesinlikle öyle."

Julia o sabahın geç saatlerinde beraberinde Linnea ve Cooper ile eve vardı. Çocuklar cipten koşuşturarak çıkıp merdivenlerden yukarı hücum ettiler. Parmak arası terlikleri topuklarına çarpıyor, sahil havluları yerlerde sürünüyordu.

Cooper büyükannesinin kollarına koşarken "Büyükanne Lovie! Sahile gidiyoruz!" diye bağırdı.

Lovie kollarının onun etrafına dolayarak "Evet, gidiyoruz" diye haykırdı.

Linnea da büyükannesine neşeyle sarılmak için yukarı koşturdu.

Julia onları yavaş adımlarla takip ederken "Sakin olun bakalım" diye seslendi. "Yaşlı büyükannenizi yere düşüreceksiniz. Cooper boynunu bırak bakalım! Linnea, tatlım, git de arabadan büyükannenin bahçesinden özenle topladığın çiçekleri getir." Verandaya uzanıp başını sallayarak bir annenin gururuyla hafifçe kıkırdadı. Öpücük vermek için yaklaşırken nefes nefese kalmış bir şekilde "Merhaba Lovie anne" dedi. Elleri güveç yemekleriyle doluydu. "Nereye koyayım bunları?"

Cara öne doğru bir adım attı. "Ben alırım. Nasılsın Julia? Golf kursundan çıkmış gibi görünüyorsun."

Cara'yı takip ederek mutfağa yönelirken "Tenis" diye karşılık verdi. "Ama beni asıl mahveden bu iki holigan. Akşama kadar iple bağlanıp gelmemizi bekleseler yeridir. Nihayet bitap düşmüş bir haldeyken, Palmer'a bugünkü bütün partilere bu çocukları götürmeyeceğimi söyledim.

Yıllar boyunca bunu yeterince yaptık zaten. Bugün Lovie annenin partisi. Bizimle gelmesi için onunla konuşmaya çalıştım ama Palmer'ı ve işlerini bilirsin. Hala oradan oraya koşturuyor ama bir süreliğine uğrayacak."

Cara hayal kırıklığının ateşini bastırarak "O partilerde yemek yemese iyi olur" dedi. Palmer nasıl olur da işini annesinin önüne koyardı, hem bu zamanda? Palmer'ın çok sonra uğrayacağından adı gibi emindi. "Üç gündür yemek yapıyoruz."

Cooper verandadan "Anne" diye çığırdı. "Sahile gitmek istiyorum!"

"O zaman mart kedisi gibi çığırma da gidip mayonu giy!"

Sahile çıkan kumlu patikadan tek sıra halinde yürürlerken, Cara bir sirk kervanı gibi göründüklerini düşünüyordu. Lovie kırmızı plaj elbisesi ve etrafından kırmızı, beyaz ve mavi kurdelelerin sarktığı geniş kenarlı hasır şapkasıyla narin bir bando lideri gibi grubun başını çekiyordu. Cooper aşırı büyük plastik güneş gözlükleri ve etrafını saran turuncu simidiyle sevimli bir palyaço gibi onu takip ediyordu. Onun hemen arkasında ilerleyen Linnea havlusunu beline sarmış, kulağına walkmaninini takmış umutsuzca büyümeye çalışıyor gibiydi. Toy ise oun aksine, neşeli adımlarla yürüyen küçük bir kız gibi görünüyordu. Palmiye Adası'na geldiğinden beri, bu okyanusa gittiği ilk seferdi. Emi'nin oğullarının akşamüstünü aileyle beraber geçirmek yerine sörf yapmayı seçtiğini öğrenince gergin ifadesi kaybolmuş, güzel vakit geçirmeye başlamış, yeni aldığı hamile mayosunu giymeye karar vermişti. Julia ve Cara ise yük katırlarıydı. Şemsiyeleri, soğutucuyu, yedek havluları, plaj sandalyelerini ve çok sayıda oyuncağı taşıyorlardı.

Sahilde yaptıkları şey kendilerini neredeyse yeniden çocuk gibi hissettiren klasik bir aile tatiliydi. Linnea ve Cooper Cara'nın dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Çocuk oldukları için esir düşmüş bir dinleyiciyi gördükleri

zaman ayırt edebiliyorlardı. "Cara hala bana bak! Cara hala bunu dene! Buraya gel, Cara hala!" Üçü de ayak ve el parmakları buruşana kadar okyanusta yüzdüler. Sahilde kocaman kumdan kaleler inşa edip deniz kabuğu topladılar. Julia bedava bebek bakıcısının keyfini çıkarırken şemsiyenin altında Toy ve Lovie'yle beraber oturarak Cara'nın getirdiği romanı okudu.

Fakat yalnızca bir saat sonra, Lovie güne biraz da olsa gerçeklik aşılayan bir öksürük nöbetine yakalandı. Ayağa kalkarken elini sallayarak onların zihinlerinde beliren endişeleri uzaklaştırdı. "Affedin beni çocuklar ama kulübeye gidip yemekten önce biraz dinlenirsem iyi olacağım."

Toy ayağa kalkmak için sandalyesinin kollarını kavrayarak "Seninle geliyorum" dedi.

"Sakın kalkayım deme. Kesinlikle kendi başıma eve kadar yürüyebilirim. Yeterince kez bunu yaptım. Şimdi arkana yaslan ve güneşin tadını çıkar. Ben yatakta uzanırken sen evde ne yapacaksın?"

"Emin misin?"

"Tabii ki. Cara'ya nerede olduğumu söyle ki beni aramaya çıkmasın. Zaten Palmer'ın gelme ihtimaline karşı birinin evde olması gerek."

Julia bu öneriyi elinin tersiyle geri çevirdi. "Boşuna heyecanlanma Lovie anne. Eğer erkenden parti yapmaya başlamışsa, kim bilir ne zaman gelir?"

***

Kulübede tek başına kalınca Lovie yalnızlığının tadını çıkardı. Ailesinin etrafında olmasını sevmesine rağmen, şimdi gücünü toplamak için sessiz bir vakte her zaman olduğundan daha çok ihtiyacı vardı. Bugünlerde çok da dua ediyordu. Kendisi için değil, çocuklar için. Yanlarından ayrılmadan önce onları mutlu ve memnun görmek istiyordu.

Cara'nın büyük bir enerjiyle peşinden koşturduğu yeni verandaya yürüdü. Ellerini yeni boyanmış beyaz korkuluk-

lara dayayarak, gül ağacı sıralarına ve yeni dikilmiş palmiye ağaçlarına baktı. Değişim olağanüstüydü. Dışarı bakınca kendini sanki zamanda geri gitmiş gibi hissetti. Ama bu ay içinde kızında gerçekleşen değişimden daha çok memnundu.

Cara eve içinde bir boşlukla gelmişti. Güneşin batışına bakarken, Lovie bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Kızı hala mutluluğu arıyor, kendi içine odaklanmaktansa enerjisini sayısız işte harcıyordu. Lovie memnuniyetle hafifçe gülümseyerek, ama kaplumbağalar onun evin yolunu bulmasına yardım edecektir, diye düşündü. Her sabah okyanusa gitmek, ellerini kuma koymak, geceleri yuvaların yanında oturmak, bütün bu aktiviteler onu doğru yola yönlendirecekti.

Ama Palmer...

Masa örtüsünü düzeltti ve oğlunu düşünürken vazoya birkaç çiçek daha yerleştirdi. Onunla bir dakikalığına yalnız kalabilmek umuduyla eve erken dönmüştü. Ona söylemek zorunda olduğu şeyden pek hoşlanmayacaktı. En sevdiği sallanan sandalyeye çöküp ileri geri sallanarak kum tepelerine ve okyanusa baktı. Akşamüstünün son saatlerinde, kafasına koyduğunu yapma gücünü bulabilmek için dua etti.

***

Palmer onu verandada buldu. Gür sesiyle "Merhaba anne" diye seslendi.

Lovie şaşırdı. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki onun içeri geldiğini duymamıştı. Başını çevirip onu görür görmez oğlunun gözlerinin parladığını görünce içi eridi. Onun kendisi için ateşten bile geçebileceğini biliyordu. Bazen bu ateşlere Palmer'ın asabiyetinin yol açtığını bilmek ise bir üzüntü kaynağıydı. Yanağını öpmek için eğildiğinde nefesindeki güçlü viski kokusunu aldı. Bu iyiye işaret değildi. Onu hiçbir şey alkol kadar alevlendiremezdi.

Yeni verandaya ve çardağa daha iyi bakabilmek için boynunu uzatarak "Şu eve bakın hele" dedi. "Geldiğimde

inanamadım. Bu veranda tıpkı benim hatırladığım gibi görünüyor. Cara ve ben saatlerce oradaki köşede Monopoly oynardık." Gözleri parlarken, Lovie onun saatlerin önlerinde sanki birer inci gibi dizildiği o rahat ve huzurlu günleri hatırladığını görebiliyordu. "Hepiniz harika bir iş çıkarmışsınız. Çok şaşırdım. Nasıl bu kadar hızlı yaptırabildiniz? Julia kırık bir pencere tamir edecek birini bile bulamıyor."

"Hepimiz çok çalıştık ama iş başlı başına bir zevkti."

Elini çardağa koyup sallayarak "Bu şeyi kim inşa ettiyse" dedi. "İyi bir iş çıkarmış. Tank gibi. Bunu devirmek için bir kasırga gerek." Lovie'ye göz kırptı.

"Brett Beauchamps'ı hatırlıyor musun? Bütün övgüleri o hak ediyor."

Palmer'ın gözleri parıldadı. "Vay canına, o yaşlı kerata mı? Onu senelerdir görmüyorum. Burayı o mu yaptı? Buna inanamıyorum. Onun her şeyi paramparça ettiğini hatırlıyorum. İlahi adalet bu olsa gerek. Verandalar inşa etmediği zamanların dışında bugünlerde neler yapıyor?"

"Öncelikle, kız kardeşinle çıkıyor."

"Efendim?"

"Brett ve Cara birbirleriyle görüşüyorlar." Kaşlarını oynattı. "Kıvılcımlar havada uçuşuyor."

"Zıt kutuplar birbirini çeker derler ama bilmiyorum. Bu ne kadar süredir devam ediyor?"

"Sadece birkaç haftadır ama umudum var. Tam müstakbel bir eş."

Başını salladı. "Asla olmaz. Evde kalmak konusunda inat ediyor. Ayrıca o büyük yaşlı balığı yakalayacak yaşayan hiçbir kadın kalmadı. Sana rahatlıkla söyleyebilirim ki, liseden beri onu avlamaya çalışıyorlardı."

Lovie onun Cara'ya evde kalmış dediğini duyunca kızdı. Bu Stratton'un söyleyebileceği bir şeydi. Tek cevabı "Göreceğiz" oldu.

Palmer'ın bakışları verandadan bahçeye doğru kaydı. Ellerini geniş beline dayarken hafif bir gülümseme yüzünü kapladı. "Evet, burası çok güzel görünüyor. Güzel bir boya

işi, yeni pervazlar ve bir de bahçe düzenlemesi yapmışsınız. Bana onu satmaya hazırlıyorsun gibi geldi, anne."

Lovie onun gözlerindeki heyecanı gördü ve bastırmak için acele etti. "Hayır tatlım. Hem de hiç değil. Tam tersine. Özellikle kendimiz için yaptık."

Gözlerindeki ışık çabucak söndü. Dudaklarını büzerek sallanan tahta sandalyeye yavaşça oturdu, kolçakları kavrayıp gözlerini ona sabitleyerek birkaç kez ileri geri sallandı. Sessizlik nem kadar yoğundu.

Sonunda yorgun, Lovie'nin kulağına patronluk taslar gibi gelen bir sesle "Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum anne" dedi.

"Evet, konuştuk." Lovie verandanın diğer ucundan sallanan sandalyesini getirmek için ayağa kalktı. Palmer ayağa kalkıp onun için sandalyeyi taşıdı ve tam karşısına yerleştirdi.

Her ikisi de tekrar yerlerini alınca, bir dakika boyunca sessizlik içinde sallandılar. İkisinin de sadece zamanı kolladıklarını biliyordu.

İlk konuşan Lovie oldu. "Bence, Palmer, madem yalnızız, son bir kez bu konu hakkında konuşmamızın vakti geldi. "

Ağır ağır konuşarak "Eğer istersen" dedi. "Daha fazla söyleyecek ne var bilmiyorum. Burayı elinde tutmak istediğini biliyorum ama dediğim gibi rakamlar birbirini tutmuyor."

Lovie sakin bir sesle "Sadece bu ifadelerle durumu açıklaman ilginç" dedi. "Robert Davis de aynı kelimeleri kullanmıştı."

Sallanmayı kesti. "Bobby Lee Davis'in bununla ne alakası var?"

"Onu ofisinde görmeye gittim. Sen ve ben birkaç hafta önce konuştuktan sonra, mali durumumun daha net bir resmini görmek istedim. Bobby çok iyi bir adam, çok nazik. Hepsini anlayayım diye her şeyi açıklamak için dünyalar kadar zaman harcadı. Ve anladım. Hiç de kafa karıştırıcı de-

ğilmiş. Belki sadece rakamların birbirini nasıl tutmadığıyla ilgili olan kısmı hariç. Palmer, aritmetikte senin kadar iyi olmayabilirim belki ama iki artı ikinin dört etmediği zamanları bilirim. Hesabımdan benim çektiğimden daha çok para çekilmiş gibi görünüyor."

Palmer'ın beti benzi attı. "Senden para çaldığımı düşünmüyorsun, değil mi? Sadece ufak bir hile. Bazen Peter'dan çalıp, Paul'a öderim ama her şey sonunda eşitlenir."

Lovie, Palmer'a sert bir bakış attı. "Paul Peter'a uzun bir süredir geri ödeme yapmamış ama."

"Sana her bir kuruşun nereye gittiğini söyleyebilirim. Her birini geri alacaksın, yemin ederim. İşten anlamıyorsun, anne. Sana nasıl açıklayabilirim?"

"Bobby Lee bana yeterince iyi bir açıklama yaptı. Sen neden denemiyorsun?"

Yeniden konuştuğunda, Palmer'ın kelimeleri ağzından zorla çıkıyordu. "Taşımacılık işi karmaşık bir hayvandır. Son zamanlarda işler oldukça sert gidiyor. Eğer zamanı geldiğinde borcumu ödemek için hesabımda para olmazsa, parayı her nereden alabiliyorsam oradan alırım. Seninki sadece geçiciydi, tabii ki."

"Tabii ki. Yani basitçe, sana faizsiz borç para veriyorum, değil mi?"

Palmer keyifsiz bir gülümsemeyle annesine baktı. "Sanırım bunu söyleyebilirsin. Hepimizin bu işte beraber olduğumuzu sanıyordum. Sanırım yanlış düşünmüşüm. Sana hemen şimdi bir çek yazmamı ister misin? Çünkü yazacağım. Tam bu anda."

"Hayır, Palmer. Buna gerek olmayacak. Aslında o paranın bir kuruşunu bile geri almak istemiyorum. Nereye gittiğini bile bilmek istemiyorum. Sana verdim, karşılıksız olarak."

Palmer sallanan sandalyesinde arkasına yaslandı, şaşkınlığı al yanaklarında iz bırakmıştı.

Lovie sakince "Onsuz da gayet iyi idare edebilirim" dedi. Ardından boğazını temizledi. "Fakat Bobby'ye para-

mın geri kalanını kendim ilgileneceğim başka bir hesaba aktarmasını söyledim."

"Ne yaptın? Anne bunu yapamazsın. Kırk yıldır bir çek bile yazmadın."

"Yapabilirim ve yaptım da. Cara bana yardım edebilir. Rakamlar konusunda oldukça iyi çalışan bir kafası var." Kelimelerini seçmek için duraksadı. "Senin kendi hesaplamalarınla ters düşmek istemem, Palmer ama Bobby Lee plaj evimden çıkmak zorunda kalmayacağımı garanti etti. Burada ihtiyacım olduğu kadar uzun bir süre kalmamı sağlamaya yetecek kadar param var." Kendini neşeyle gülümsemeye zorlayarak dudaklarını gerdi. "Ne kadar iyi bir haber değil mi?"

Palmer'ın yüzü renk değiştirdi. "Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

Lovie iç çekti. İşin aslı buydu ama bunu söyleyemedi. Onu çok derinden yaralardı ve oğlunu çok seviyordu. "Sadece kendime güveniyorum diyelim."

Palmer kaşlarını çatarak "Bu Cara'nın işi gibi görünüyor. Öyle değil mi?" diye sordu. "Bu evin ne kadar değerli olduğunu öğrendi ve kurnazca son ana kadar bekledi. Bahse girerim, bütün bu düzenlemeleri yapmaya seni o ikna etmiştir. Senin paranla. O kadar zamandır dikkat etmemiz gerekenin Toy Sooner olduğunu düşünüyordum, ama bana tuzak kuran Cara'ymış."

Lovie onu azarlarcasına "Öyle bir şey yapmıyordu" dedi. "Kimse kimsenin karşısında değil. Suçlamalarda bulunan sadece sensin."

"Yani paranın kontrolünü alman için seni destekleyen kişinin o olmadığını mı söylüyorsun?"

Lovie "Bunu önerdi" diyerek dürüstçe cevap verdikten sonra, Palmer'ın gözlerindeki kıvılcımları görerek Cara'yı savunmaya geçti. "Bu tür bir bağımsızlık ona doğal geliyor. Cara'nın erkeklerin dünyasında başarılı olduğunun farkına varamıyorsun. Bunu neden bu kadar tehdit edici buluyorsun bilmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu önerinin

peşinde koşmadı. Zorunda da değildi. Geçen haftalar boyunca, bana korkularımla yüzleşme cesaretini aşıladı. Sen de gayet iyi bilirsin ki, yüzleşmeyi her zaman zor bulmuşumdur. Hayatımdaki erkekler tarafından korunmaya çok istekliydim. Sanırım benim neslimde işler böyle yürüyordu. Bu yüzden onu suçlamaya başlama. Eğer suçlu olan biri varsa, o da sensin."

"Bunu nasıl yaptım? Sana satmanı tavsiye ederek mi? Sana bakabileyim diye yanıma taşınmanı isteyerek mi? Bu o kadar mı korkunçtu?"

"Evet. Açıkçası öyle. Sana şehirde yaşamak istemediğimi sürekli tekrarladım. Burada, küçük plaj evimde mutluyum. Şimdi rahata ve yalnızlığa ihtiyacım var ve burası da bana uyuyor. Ama neye ihtiyacım olduğunu hiç düşünmeden, sadece yapmam gerektiğini düşündüğün, senin için en kolay olan şeyi yapmamı istedin. Ne istediğimi de düşünmedin. Tüm bunları Cara yaptı," Bahçeyi ve verandayı işaret etmek için elini salladı. "Senin dediğin gibi kendi parasıyla ve kendi için en ufak bir şey bile düşünmeden... Sadece beni mutlu etmek için yaptı."

Palmer "Eminim henüz açığa çıkmamış düşünceleri de yoktur" diyei saçmaladı.

Lovie doğruldu. "Bu kadarı yeter, Palmer. Çuhaçiçeği Kulübesi bana ait. Benim için önemli olan her şeyden vazgeçtim. Sana söyleyebileceğimden daha fazlasından... Bu küçük kulübe, hayatım boyunca gerçek mutluluğu tattığım zaman diliminden geriye kalan son şey. Baban onu benden zorla çekip almaya çalıştığında bu eve sıkıca tutundum. Burayı sevdiğimi biliyordu. Bu durum onu daha da zalimleştirmişti. Ama böyle davranması, benim sadece onun bunu asla başaramayacağı konusunda daha kararlı olmamı sağladı. Ona evimi, paramı verdim ve şimdi görüyorum ki özgüvenimi de vermişim. Ama ona asla kalbimi ya da anılarımı vermedim veya bu plaj evini... Şimdi de burayı sana öylece vermemi mi bekliyorsun? Bu kadar uzun süre uğraştıktan sonra mı? Palmer, sence arkama yaslanıp bunu yapmana

izin verir miyim? Çocuk, benim çok daha büyük bir balıkla güreştiğimi unuttun mu?"

Palmer hayretler içinde kalmıştı. Konuşmaya başladığında dönüp duran gözlerinde vahşi bakışlar belirmişti. "Burada neler oluyor bilmiyorum. Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım! Babamın karşısında tek bir söz bile edemezdin. Neden senden her şeyi almak istedi? Onun karısıydın, Tanrı aşkına. Kırk sene boyunca onunla evli kaldın."

"O kırk yıl boyunca geçirdiğim her günü saydım."

"O zaman söyle bana neden?"

"Bilmen gerekmiyor Palmer."

Yaralanmış göründü, ardından bakışları soğuklaştı. "Yani bu kadar, öyle mi? Hiçbir şey bilmem gerekmiyor. Ama bahse girerim Cara biliyordur. Neler olduğunu bilmiyorum ama Cara eve geldiğinden beri her şey değişti."

Kendisi de bunun doğru olduğunu düşünmesine rağmen, Palmer'ın düşündüğünden tamamen farklı sebepler söz konusuydu. "Palmer, bu mülkü değerlendirmek için kurduğun bütün rüyalardan vazgeçmek zorundasın. Ashton Etheridge'i de gördüm. Ona yasal evrakları hazırlattım. Her şey ayarlandı. Çuhaçiçeği Kulübesi ben öldüğümde Cara'ya kalacak. Sorunlu geçmişimize rağmen, o benim kızım ve burayı ona bırakmak yapılabilecek en adil ve en doğru şey."

Palmer'ın gözlerinde garip bir ışık belirdi.

Lovie "Yıllar boyunca benim için yaptıklarını takdir etmediğimi düşündüğünü biliyorum" dedi. "Ediyorum. Çok çalıştığının ve aileyi iyi geçindirdiğinin farkındayım. Ama Palmer, hayatta maddiyattan çok daha önemli şeyler var. Bu anlamsız şeyler sana mutluluk getiremez. Tatlım, babanın öldüğünde sana ne bıraktığını bir düşün. Ne kadar anlamlıydı? Çocuklarına aynı mirası mı bırakacaksın?"

Öksürmeye başladı. Öksürük nöbeti uzun ve şiddetliydi, ciğerinin kasılmasını dindiremiyordu. Palmer sallanan sandalyesinin kenarlarını kavradı. Annesini hasta görmek-

ten duyduğu korkuyu gözleri ele veriyordu. Öksürük nihayet dindiğinde yanında tuttuğu mendille ağzını sildi, nefesini düzenleyerek sandalyesinde doğruldu.

"Anne, ben-"

Lovie kalbi yavaş yavaş normal ritmine kavuşurken "Şişşt. Sorun yok" diyerek onu susturdu. Titreyerek, son kez derin bir nefes aldı. "Yaşlı bir kadın için endişelenerek vaktini boşa harcama. Çocukların orada, sahilde. Git ve onlarla oyna. Sana ihtiyaçları var, Palmer. Onlar senin gerçek hazinen. Ve senin de onlara ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan tek şey bir içki."

Bir içki hazırlamak için sallanan sandalyesinden kalktı fakat topuğunun üzerinde dönüp verandayı arşınlamayı tercih etti. O kadar endişeli görünüyordu ki, Lovie ayağa kalkıp onun gerginliğini biraz yumuşatmak için ona bir içki getirmek istedi. Ama yaylım ateşinin yaklaştığını görebiliyordu ve kendini buna hazırladı.

"Sanırım hakkını vermem gerek anne. Büyük bir 4 Temmuz partisi veriyorsun. Eminim havai fişekleri yakmayı da biliyorsundur." Lovie'yi sinir eden tiz bir sesle ıslık çaldı.

"Sonraki planın nedir? Hepimiz masada kocaman mutlu bir aile gibi mi oturacağız?"

Lovie cevap vermek için ağzını açtı ama bir erkeğin ön kapıdan gelen kalın sesi konuşmayı sekteye uğrattı. Gelenin Brett olduğunu anladı.

Neşeli bir sesle "Geliyorum!" diye seslendi. Palmer'a onun çenesini kapamasını sağlayan bir bakış attı, ardından yavaşça kalkıp aceleyle kapıyı açmaya gitti.

Brett "Mutlu 4 Temmuz'lar, Bayan Lovie" diye haykırdı. Buharda pişmiş koca bir tencere yengeç taşımaktan kolları yorulmuştu.

"Daha fazla yemek mi? Tanrım, Brett zaten bu masanın kaldırabileceğinden daha fazla yemeğimiz var. Ayakları neredeyse kırılacak. Umarım açsındır!"

"Telaşlanmayın. Bütün bir sabah tekne turu boyunca yüzüm morarana kadar konuştum. Bu akşam ağzımı sadece

yemek yemek için kullanmaya niyetliyim." Yengeçleri mutfak tezgahının üzerine koyup başını kaldırdığında Palmer'ı gördü. Al yanaklı, bronzlaşmış yüzünde gerçekten sevinç dolu kocaman bir sırıtış belirdi.

Elini uzatarak "Hey, merhaba Palmer" dedi.

Palmer cana yakın bir gülümseme takınıp uzatılan eli sıkınca Lovie rahatladı. Palmer gerektiğinde neşeli görünmek konusunda başarılıydı. Lovie bir adım geri çekildi, iki yakışıklı adamın buluşmasını görmekten keyif almıştı. Brett daha uzun boyluydu, kumral saçları rüzgardan savrulmuştu. Parti için temizlenmişti ama adaya özgü elbiseler olan haki şortu ve tişörtünün üzerine önü açık giyilmiş kısa kollu gömleği hala üzerindeydi. Onun aksine, Palmer'ın sarı saçları özenle taranmış, pahalı polo tişörtünü ve ütülü pantolonlarından birini giymişti. Lovie, Palmer'ın, Brett'le Cara arasında işlerin nasıl gittiğini artık bildiği için keskin gözlerle onu incelediğini gördü. Brett, Lovie'ye bakmadan önce birkaç dakika sohbet ettiler.

"Etraf çok sessiz. Herkes nerede?"

"Hepsi sahile indi. Şimdi Palmer'a gitmesini ve onlara katılmasını söylüyordum. Çocuklar güzel vakit geçiriyorlar. Neden ikiniz de gitmiyorsunuz?"

Palmer resmi bir ses tonuyla "Üzgünüm ama olmaz" diye cevap verdi. "Gece bitmeden birkaç davete daha uğramam gerek. Sen git, Brett. Belki size daha sonra yetişirim." Annesinin yanağına baştan savma bir öpücük kondurmak için döndü.

Lovie kalbinde hissettiği acı verici hayal kırıklığı karşısında gözlerini sıkıca kapattı. Yeniden açtığında ise, Palmer evden ayrılmak için çoktan harekete geçmişti. Çabucak onu takip ederek verandadan aşağıya indi. Arkasından "Akşam yemeği saat altıda" diye seslendi.

"Beni beklemeyin. Ne zaman dönerim bilmiyorum."

"Palmer!"

Lovie'nin yüzüne tekrar bakmak için merdivenlere doğru döndü, neşesinin bütün izleri yok olmuştu.

Kalbi sıkışmıştı. "Yemeği kaçıramazsın. Çocuklar hayal kırıklığına uğrayacak."

"Buna alışsalar iyi olur. Gitmek zorundayım."

Lovie elini ona uzattı ama Palmer son kez annesine sırtını döndü. Lovie ön verandada durup oğlunun yürüyerek uzaklaşmasını izledi, attığı her adımın sesi ona acı veriyordu.

Kaplumbağa yavruları günün sıcağında sakin kalırlar ama geceleyin kumu yüzgeçleriyle kazarak, kırılmış kabukları ve sert kumu yarıp geçerler ve bir takım halinde çalışırlar. Bu da yuvanın zemininin yavaşça yüzeyine çıkmasına neden olur.

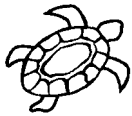

16. BÖLÜM

Cara'nın anılarında sonsuza kadar yer edeceğini bildiği göz kamaştıran mükemmel yaz günlerinden biriydi. Güneş bulutsuz gökyüzünde parıl parıl parlıyordu, okyanus tazeleyici bir serinliğe sahipti ve kıyı esintileri böcekleri körfezde tutuyordu. Brett tepelerinde neşeyle uçan uzun kuyruklu bir uçurtmayla çıkageldiğinde, böcekler de bütün muhteşem gün boyunca sahilden uzakta kalmış, ikinci rüzgarlarını yakalamaya çalışıyorlardı. Deniz seviyesi yüksekti ve Cara, Brett, Linnea ve Cooper el ele tutuşarak çığlıklar içinde dalgaların arasına doğru koştular. Harika deve güreşi mücadeleleri yapmışlardı. Linnea Cara'nın, Cooper da Brett'in omzuna tünemiş, sevinç çığlıkları atmışlardı. Çocuklar bitkin düştüklerinde, havluların üzerine uzanmak için şemsiyenin altındaki Toy ve Julia'ya katıldılar. Dalgaların mırıltıları ninni söyleyerek çocukları uyuturken, sıcak esintiler de onları nazikçe kurulamıştı.

Güneş alçalmaya başladığında, sahildeki herkes acıktıkları, bayram ziyafeti ve havai fişek gösterileri için heveslendikleri konusunda fikir birliğine vardı. Hepsi ayaklanıp

plaj sandalyelerini katlamaya ve havluları silkelemeye, denizdeki çocukları yanlarına çağırmaya başladı. Toy ve Julia yemekten önce yiyeceklerin masaya konmasına yardım etmek için erkenden ayaklanmışlardı. Cara ve Brett plaj eşyalarını toplamak için çocuklarla geride kalmışlardı. Cooper ayaklarını temizlemek için denize geri koşmuş ama gruba ulaşana kadar ayakları daha da kumlanmıştı. Söylenerek ayağını öfkeyle kuma vurunca, Cara çocukları dışarıda fazla tuttuğunu düşünerek onların havai fişeklerden önce bitkin düşecekleri konusunda endişelendi. Brett'in gözlerini yakalamak için başını kaldırdı. Uzun uzun bakıştılar, gülümsediler, ardından hiç konuşmadan çocuğun haykırışlarını göz ardı etmeye karar verdiler.

Linnea birkaç adım ileride durmuş sabırla eve dönmeyi bekliyordu. Havlusunu zayıf omuzlarının etrafına sarmış, dişleri titriyordu. Onun bu görüntüsüyle Cara'nın kalbi sızladı. Kızların çocukluk ve ergenlik arasında bir yerlerde yüzdükleri, hormonlar harekete geçmeden önceki o hassas yaştaydı. Beyaz sarı saçları pembeleşmiş cildiyle tam bir tezat içindeydi. Cara bugün Linnea'nın bebek kaplumbağaları görmek için hevesli olduğunu keşfetmişti. Yuvalara bakıcılık yapmak için Çuhaçiçeği Kulübesi'ne uzun bir ziyarete geleceği konusunda halasına söz vermişti. Cara onunla beraber zaman geçirmeyi ve yeğenini daha fazla keşfetmeyi dört gözle bekliyordu.

Cooper, Cara'nın bacağına yaslanıp suratını asarak "Açlıktan ölüyorum" dedi. Eğilip onun güneşten yanmış somurtkan yüzüne baktı.

Kendisi de somurtkan bir ifade takınarak "Öyle mi?" diye sordu. Cooper ciddi bir tavırla başını sallarken Cara kum tanelerinin baldırlarına sürtündüğünü hissetti. Zavallı ufaklık, baştan aşağı tuz ve kumla kaplanmıştı. Kalbi şefkatle doldu. Arkaya yatmış ıslak parlak siyah saçları, oldukça bronzlaşmış ciltleri ve birbirlerine bakan kahverengi gözleriyle, birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki, Cara yanlarından geçen insanların onların anne oğul olduklarını düşünebileceğini aklından geçirdi.

"Ben de açlıktan ölüyorum" diyen Brett, Cooper'ın başını okşamak için yaklaştı. Ardından elini Cara'nın omzunun üstüne attı. Cooper başını çevirip, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibi kısık gözlerle uzun boylu adama baktı.

Cara kendisini bir Amerikan bayramını kutlayan tipik bir Amerikan ailesini tasvir eden garip bir tablonun parçasıymış gibi hissetti. O anda içinden geçen, güzellik ve mutluluk hayallerine veya hislerine inanmazdı.

Her iki erkeğe de "Pekala" diyerek karşılık verdi. "Evde sizi bekleyen dağ kadar yiyeceğimiz var. Eğer herkes taşıyacak bir şey alırsa, sıcak bir duşa, temiz elbiselere ve ziyafete ilk biz kavuşacağız. Linnea, hazır mısın tatlım? Cooper, bize sen önderlik edebilirsin."

Onlar duş alıp temiz elbiseler giyene kadar, masalar kızarmış tavuklarla, buharda haşlanmış yengeçler ve istiridyelerle, koçanlı mısırlarla, turşularla, her tür yeşillik ve salatayla, bisküvilerle, dört pasta ve iki kekle dolup taşmıştı. Lovie her ayrıntıyla ve dekorasyonla ilgilenerek ziyafete başkanlık ediyordu. İnce telli saçlarını tokayla arkadan tutturmuş, kırmızı elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlayan en sevdiği kırmızı rujunu dikkatle sürmüştü.

Cara'nın gözüne bir anda, bir zamanlar olduğu gibi büyüleyici ve yerinde durmayan bir ev sahibesi gibi görünmüştü. Cara anne babasının Charleston'daki evde verdiği sayısız partide annesini izlediği zamanları yeniden hatırladı. Annesi odadan odaya geçer, misafirlerle sohbet eder, kendini takdim eder, ardından çalışanları denetlemek için mutfağa dönerken, siyahlar içindeki garsonlar leziz görünen aperatifleri ve şampanyaları taşırdı. Büyük partiler, yapılacak çok fazla iş demekti. Ama annesinin yorgunluktan tükendiğini bilmesine rağmen, Lovie her şeyi zahmetsizce hallediyormuş görünmeyi başarırdı.

Emi'nin oğulları James ve John Petterson, tam yemek servise başlanacakken vardılar. Cara'nın onları kendilerini evlerindeymişler gibi hissettirmek için sıcak bir şekilde kar-

şılamasına rağmen, onlar hapse mahkum edilmiş erkekler gibi eve girdiler. Garip ve soğuk davranışları, annelerine karşı görevlerini yerine getirip oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istediklerini açıkça belli ediyordu. Emi'nin oğulları onun gibi uzun boyluydular. Onun kızıl saçlarını, uzun kol ve bacaklarını ve yeşil gözlerini almışlardı. Büyük oğlu James, giyimini ve davranışları konusunda daha muhafazakardı. Kütüphanede sahilden daha çok zaman geçirdiği açıkça belliydi, çünkü haşlanmış ıstakoz kadar parlak kırmızı bir teni vardı. Onun aksine, John'un cildi bir ayakkabı derisi kadar bronzlaşmış ve yumuşak saçları altın teller gibi kıvrılmıştı.

Emi "İşte buradasınız!"diyerek koşturup, onları utandıran sarılmalar ve öpücüklerle oğullarını karşıladı. Toy'u çağırmak için elini sallayarak "Toy, buraya gel haydi. Tanışmanı istediğim senin yaşında arkadaşlar var" diye seslendi.

Kız onlarla tanışmak için başını eğmiş, yanakları alev alev olmuş, ayaklarını sürüyerek ilerlerken Cara onun ne çektiğini anlıyordu. Oğlanlar topukları üzerinde sallandılar, nezaketen başlarını salladılar ve "Tanıştığıma memnun oldum" cümlelerini mırıldandılar ama gözleri donuktu. Toy bakışlarını başka bir yöne kaydırdı ve zar zor duyulabilen bir sesle "Merhaba" diye mırıldandı.

Emi muhabbeti sürdürmekte zorlanırken Cara, "Ne kadar güzel olduğunu görmüyorlar mı?" diye merak etti. Gözlerinin önüne düşen kaküller olmadığında, ona bakan herhangi biri gülümserken tatlılığının, masmavi gökyüzünde ışıldayan güneş gibi gözlerinde parıldadığını görebilirdi. Ama iki oğlan onun şişkin karnından ötesini göremiyorlardı. Toy omzu çökmüş bir şekilde durmuş, gergin parmaklarıyla sanki elbisesinin altındaki belirgin şişkinliği saklamaya çalışır gibi tül elbisesini yolarken, onlar duvarlara, tavanlara, Toy dışında her yere bakıyorlardı.

Cara'nın Toy'un yaşında olduğu, kendini garip hissettiği ve James'le John gibi –Brett gibi– yakışıklı çocuklar tarafından hor görüldüğü anıları bir anda gözünün önüne gel-

di. Buna tanık olunca, acısının hala taze olduğunu hissetti. Toy'un kulağına bunu dert etmemesini, bir gün her şeyin tamamen farklı olacağını fısıldamayı diledi. Ama Toy'un buna inanmayacağını biliyordu. Arka bahçeden fıskiyelerin sesi geliyor, herkes havai fişek gösterilerinden bahsetmekten usandıktan sonra etrafı kaplayan sessizliği vurguluyorlardı.

Lovie merhametli bir şekilde, ıstırap veren konuşmalara bir son vererek "Sanırım yemek vakti geldi" diye yüksek sesle ilan etti.

Cara oğlanları masadaki kapakları ve buzdolabı poşetlerini kaldıran Toy'un uzağına bir yere götürdü ve bütün yemeklere servis kaşıkları koydu. Oğlanlar tabakları dolduğunda ön verandaya doğru ilerleyerek evden hızla çıktılar. Ellerinden geldiğince hızlı davranarak ağızlarını büyük miktarda yiyecekle doldurmaya devam ettiler.

Odaya şöyle bir bakınca, Toy ve Linnea'nın arka verandanın basamaklarında –oğlanlardan olabildikleri kadar uzakta– oturduklarını gördü. Onun incindiğini sezen ve Toy'a eşlik edecek kadar nazik bir kalbe sahip olan yeğeninden etkilenerek, içinden ona teşekkür etti.

Florence, Lovie ve Miranda ön verandada birlikte oturuyorlardı. Brett bir süre onlarla sohbet ettikten sonra dışarıdaki masada Emi ve Julia'ya katılan Cara'nın yanına döndü.

Tahmin edildiği gibi, oğlanlar yemekten hemen sonra ayrıldılar. Küçük gruba yeniden neşeli rahat bir atmosfer hakim oldu ama herkes bu aile buluşmasında Palmer'ın olmadığının farkındaydı. Kimse sözünü etmese de, Cara bunu en yoğun hisseden kişinin Lovie olduğunu düşündü. Onun ziyareti sırasında aralarında bir şeyler yaşanmıştı ve bunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kumsaldan geri döndüklerinde Lovie'yi verandada oturmuş, öylece denize bakarken bulmuştu. Onları gördüğünde toparlanıp ilgisini coşkuyla çocuklara yöneltmiş olmasına rağmen, Cara sanki ağlamış gibi gözlerinin kenarlarının kızardığını görünce telaşlanmıştı.

Diğer taraftan, Julia Palmer'ın etrafta olmamasını pek fark etmemiş ve umursamamış gibi görünüyordu. Cara ona bunu sorduğunda "Ah! O hiçbir zaman yoktur" demişti. Linnea da öyle ya da böyle umursuyor gibi görünmüyordu ve Cooper babasının nerede olduğunu bile sormuyordu. Brett'in yanında yerini almış, bu iri yarı uzun boylu adamın yengeç kıskaçlarını kırmasında ona yardım etmesine izin veriyordu. Ufak çocuk belli ki kendine örnek alacağı bir erkek modeli arıyordu. Cara, Palmer acaba ne kaçırdığının farkında mıdır, diye merak etti.

Ya da Brett bunun farkında mıydı?

Emi, Julia ve Cara yemekten kalanları toplarken Flo telaşlı bir yüz ifadesiyle verandadan içeri girdi.

"Annemi gören oldu mu?"

Cara'nın bakışları odanın her yerinde dolaştı. "Verandada seninle beraber değil miydi?"

"Çok kısa bir süre önce içeri girdiğini düşünmüştüm." Yüzü asık bir şekilde "Anne!"diye seslenerek koridordan yatak odalarına doğru koşturdu.

Herkes Miranda'yı aramaya koyuldu ama evde olmadığını anlamaları çok zaman almadı. Herkes yaşlı kadının karanlıkta bir yerde geziniyor olabileceğinin farkına varınca, Cara gerginliğin tavana vurduğunu hissetti. Miranda bunamamıştı ama bazen kafası biraz karışabiliyordu.

Flo kapıya doğru yönelirken "Gidip evime bakacağım" diye seslendi. "Muhtemelen eve gitmiştir."

Brett onunla gitti ama birkaç dakika içinde geri döndüler, endişelerini saklamaya bile çalışmıyorlardı.

"Orada yok!" diye haykırdı Flo. "Burada olmadığına emin misiniz? Her yeri kontrol ettiniz mi?"

"Çocuklarla evin etrafına baktık. Burada yok" diye cevap verdi Cara.

"Belki de polisi aramalıyız" dedi Emi.

Cara iç çekme sesi duyunca çocukların yüzlerine baktı. Polis kelimesinin söylenmesi, gözlerini ay kadar yuvarlak

bir hal almasına yol açmıştı. Ortama biraz sakinlik aşılayarak "Bekle, biraz düşünelim önce" dedi. "İçimizden herhangi biri onu en son ne zaman gördü?"

"Yaklaşık otuz dakika önce. Güneşin batışını izliyorduk" diye cevap verdi Flo.

"Evet, kaplumbağa yavrularından bahsediyordu" diye ekledi Lovie.

"Güneş battıktan bir saat sonra ortaya çıkmayı nasıl sevdiklerinden bahsettiğini hatırlıyorum."

"Sonra?"

"Kahve almak için içeri girdik" diye cevap verdi Flo. "Onunla kafeinin onu uykusuz bırakıp bırakmayacağı hakkında konuşuyordum ama havai fişeklere kadar uyanık kalmak için biraz içmek istedi. Lovie'yle ben mutfağa girdik ve kahve pişerken birkaç dakikalığına seninle sohbet ettik. Tanrım hiç uzun sürmedi. Onun fincanıyla verandaya geri döndüğümüzde, orada yoktu."

"Yani onun eve girdiğini görmedin, öyle mi?"

"İlk yuvadaki yavrular bugünlerde yumurtadan çıkmak üzere değil mi?" diye sordu Emi. "Sahile inip yuvaları kontrol etmeyi her zaman sevmiştir."

Flo'nun yüzünü rahatlama kapladı. "Gittiği yer orası olmalı. Kimseye söylemediği için onu azarlayabilirim. Tanrım, umarım yolda giderken kaybolmaz." Topuğunun üzerinde dönerek hızla kapıya doğru yürüdü.

"Hangi caddedeydi, 6. mı 27. mi?"

Lovie onları kapıya doğru takip ederken "Sadece sahilin kendine ait olan bölgesindekiyle ilgileniyor, bu yüzden 6. Cadde'deki olmalı" diye cevap verdi.

Cara onlara yetişmek için verandadan dışarı koşturdu. "Anne, yeniden dışarı çıkabilecek kadar iyi olduğuna emin misin? Dopdolu bir gündü ve sen de epey yoruldun."

"Emin olduğuma dair bahse girebilirsin" diye belirtti, gözleri fır dönüyordu. "Miranda'nın böyle şeylere karşı altıncı hissi kuvvetlidir. Eğer yuvaya bakmak için bir av köpeği gibi evden kaçmışsa, o zaman bu akşam yumurtadan

çıkacaklarına emin olabiliriz. Hiçbir şey beni bundan alıkoyamaz! İyiyim. Benim için endişelenme!" Camlı kapıyı çarpıp merdivenlerden inerek diğerlerini takip etti ve köşede gözden kayboldu.

Julia çocukları evden çıkmadan yakaladı.

"Hayır, gitmiyorsunuz. Eşofman üstlerinizi giymeden asla olmaz. O sivrisinekler sizi canlı canlı yer." Karşı çıkmak için ağızlarını açtıklarında, ciddi bir tavırla konuştu. "Eşofman üstlerinizi giymeden gidemezsiniz."

Tartışarak kaybedilecek zaman yoktu. Çantalarından eşofman üstlerini çekip aldılar, ardından Julia'nın sıcak takibi altında kapıdan koşarak çıktılar.

Cara kapının gıcırdayıp çarptığını duydu ve bu gece ilk yavrulamanın gerçekleşeceği düşüncesiyle heyecandan titrediğini hissetti. Bir çift plaj battaniyesi, bir şapka ve güvenilir kırmızı malzeme sepetini almak için verandaya koşturdu. "Geliyor musun Toy?" diye seslendi.

"Hayır, siz gidin. Sanırım bir gün için yeterince sahil gördüm. Ben eve göz kulak olacağım."

Brett kapıda onun yanından geçerken ilgiyle "Emin misin?" diye sordu. "Yalnız kalmaktan rahatsız olmaz mısın?"

Onun endişesi karşısında biraz yüzü kızardı ve başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Yorgunum sadece."

Brett verandada Cara'ya yetişti. Bir eliyle battaniyeleri alıp, hiç düşünmeden Cara'ya onun başını döndüren ve kelimeleri kaybolmuş gibi aklının dört bir yanına dağıtan, onu sahiplendiğini gösteren bir öpücük verdi.

Geri çekilirken alçak sesle "Bütün gün boyunca bunu yapmak istemiştim" dedi. Ardından ele ele tutuşarak merdivenlerden aşağı inip çetenin geri kalanına yetişmeye çalışan çocuklar gibi koştular.

Cara'yla Brett, diğerlerini Miranda'yla birlikte 6. Cadde'deki yuvanın başında dururken buldu. Bayramda alem yapmış birçok kişi sahile inmiş, iskelenin yanında havai fişek gösterisinin başlamasını bekliyordu. Annesine

kimseye bir şey söylemeden ayrılması hakkında öğütler veren Flo'nun parmağı sallanıyordu. Parmak uçlarında dans eden çocuklar, yavru kaplumbağaları görecek olmanın düşüncesiyle heyecanlıydılar. Lovie yuvanın yanında diz çökmüş, kaplumbağa fenerinin garip kırmızı ışığıyla yuvaya dikkatle bakıyordu.

Cara onun yanında dizleri üzerine çökerek "Son durum nedir?" diye sordu.

Lovie ışığıyla kumdaki bir çukuru göstererek "Şu çöküntüyü görüyor musun?" diye sordu. "Bu, orada bir şeyler olduğunun açık bir işareti. Çocuklar, yuvanın bu kadar yakınında zıplamayı kesin. Eğer bunu yapmaya devam ederseniz asla çıkmayacaklar."

Miranda ışığın altında yuvaya daha dikkatli bakmak için yaklaştı. "Neden parmağını oraya sokup kaplumbağalar üstte mi değil mi diye bakmıyorsun?"

Lovie başını salladı. "Onları kendi hallerine bırakalım. Hazır olduklarında geleceklerdir."

Julia onun yanına yaklaşıp "Haydi! Devam et ve işleri biraz hızlandır" dedi. "Önceden çıkmalarına yardım ederdin. Çocuklar çok heyecanlandı."

Lovie homurdananlar korosuna dönerek "Bu çocuklar için bir gösteri değil" diye cevap verdi. "Önceden, yapmamam gereken birkaç şey yaptım ama artık hepimiz işi öğrendik. Hepsinin yemek paketleriyle dışarı çıktıkları zamanı hatırlıyor musun? Hala bunun için kendimi kötü hissediyorum."

"Hep bunu hatırlatıyorsun." Bu olay onun nöbeti sırasında olduğu için Flo gücenmişti. "Hemen onları korumaya almıştık."

"Aynı şey birçok kez yaşandı..." diyerek karşılık verdi Lovie.

"Yemek paketi nedir?" diye sordu Cooper.

Brett hemen yanındaki battaniyeye hafifçe dokunarak, ayaklarını Brett'in içindeki öğretmenin açığa çıkmak üzere olduğunu anlayan Cara'nın yanına doğru uzattı. Cooper hiç vakit kaybetmeden Brett'in hemen yanındaki yeri kaptı.

"Şimdi" diyerek heceleri uzatarak konuşmaya başladı. "Yemek paketi, kaplumbağa yavrusuna Gulf Akıntısı'na kadar gitmesi için gereken enerjiyi veren bir yumurta kesesidir. Eğer öğle yemeğini yemeden yuvasından çıkarsa mahvolur. Kaplumbağalar yumurtalarından çıkıp denize koşturduklarında, yüzme çılgınlığı olarak adlandırılan bir şey yaparlar. Yirmi dört saat boyunca yemek yemeden yüzerler. Tabii ki, sahilde ak yengeçler ve rakunlar tarafından, denizde ise balıklar ve kuşlar tarafından yenmeyecek kadar şanslılarsa."

Emi çocukların anlaması için "Hapisten kaçış gibi" diye ekledi.

"Ufaklıklardan biri gizlice etrafı kontrol ederken, bebek kaplumbağalar burada kumun altında oturup onun vereceği işareti bekler. Ardından, etraf temizse, bom! Hızla tünelden çıkarlar ve yengeçler tarafından yakalanmadan önce denize ulaşabilmek için deli gibi koşarlar."

"Yani yengeçlerin kaplumbağaları yediğini mi söylüyorsun?" Cooper korkmuştu.

Brett başını salladı. "Kaplumbağa yavruları onlar için lezzetli bir yemek. Kumdaki hareketi hissedebilir ve parmak uçlarında ilerleyerek yaklaşabilirler. Ardından yengeç ufaklığı kovalar ve kıskaçlarıyla onu tendonlarından kıstırır." Brett, Cooper'ı iki parmağıyla kıstırmak için elini uzattı. Cooper korkuyla ve sevinçle çığlık atıp kıvrıla kıvrıla uzaklaşmaya çalıştı. Brett onu sıkıca tuttu ve masalın geri kalanını gülerek canlandırmaya devam etti. "Zavallı minik kaplumbağayı deliğine doğru sürüklerken onu sıkıca tutar. Ve yaptığı ilk şey onun gözlerini yiyip bitirmektir." Brett gözlerini elleriyle sıkar gibi yaparken, Cooper tekrar ciyakladı.

Julia abartılı bir tavırla " Teşekkürler Brett, şimdi kabuslarla uğraşmak zorunda kalacağım" dedi.

"Korkma, onlar bu gece rüya göremeyecek kadar yorgun olacaklar" dedi Lovie.

Cara, Brett'in kaburgalarına bir darbe indirerek "Bu lisede uyuduğum derslerden biriydi" dedi. "Söyle Cooper bu yengeçleri yakalamak istiyor musun?" dedi.

"Evet!" dedi Cooper. Ayaklarını yere sürterken yüzü öfke doluydu.

"Ben de" diye haykırdı Lovie.

Bret de onlara katıldı, Cooper'a kum ve çakıl taşlarıyla yengeç deliklerinin nasıl kapatılacağını gösterdiler. Cooper korsanlığa yürekten ilgi duyuyordu ve bu göreve bir korsan gibi dört elle sarıldı. Saz kamışlarını kılıç tutar gibi hızla iterek haykırdı: "Al bakalım! Şunu da al!" Linnea da sahili molozlardan temizleyip vals yapar gibi zarif hareketlerle oyukları doldurdu.

Linnea onu memnun etmeye istekli bir tavırla "Böyle mi Cara hala?" diye sordu.

"Evet tatlım sen tam olması gerektiği gibi yapıyorsun."

Çok geçmeden hepsi kaplumbağa yavrularının denize doğru hızla ilerlemesini seyretmeye hazırdı. Gökyüzündeki ay parlak titrek ışıklarını suyun üzerine değdirirken, sessizce oturup beklemek için yeniden yuvanın etrafında toplandılar.

Toy şifonyerinin önünde durup saçlarını fırçaladı. Hareketleri yavaş ve mahzundu. Aynada sadece vücudunun üst kısmını-başını, boynunu ve omuzlarını–görseydi, o zaman buralarda yaşayan zengin kızlardan bu kadar farklı olduğunu düşünmezdi. Yeni boyanmış altın sarısı saçları doğal görünümlüydü ve saçının yumuşak bir şekilde omzuna değmesi hoşuna gidiyordu.

Fırçayı masanın üzerine bırakıp ellerini şişkin karnında gezdirdi. Bu tüm erkeklerin gördüğüydü şey buydu, bunu biliyordu. Onların gözünde artık bir ergen değildi. Tüm gördükleri tükenmiş, dışlanmış hamile biriydi.

Karnını okşayarak bebeğine "Özel olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu. Yanaklarından aşağı yuvarlanan yaşlardan nefret etti ve onları hemen öfkeyle sildi. Ağlamak ne işe yarıyordu ki? Kendini bu karmaşaya o sokmuştu. Kurtarmayı da bilmeliydi.

Yatağın üstündekiler okul kitaplarıydı. Birkaç hafta önce, Cara kapıyı çalmış ve elinde Açık Öğretim Programı'yla ilgili

broşürlerle içeri girmişti. Her akşam Toy'la birlikte çalışma masasına oturup derslerin üzerinden geçmesine yardımcı oluyordu. Bu arada Lovie de kanepeye uzanıp onları dinliyordu. Toy ilk sınavı geçtiğinde Cara mutlulukla haykırdı: "Mezun olduğunda koleje de gidebilirsin!" Bunu kibarlık olsun diye değil gerçekten inanarak söylemişti.

Toy uzanıp matematik kitabını aldı. Bunu Cara'ya söylemese de, koleje gitmeyi hiç hayal etmemişti. Onun gibi kızlar için kolej bir anlam ifade etmezdi. İlgilenecek bir bebeği vardı ve iş bulması gerekiyordu.

Bütün parti hazırlıklarından ve güneşten yorulmuştu. Bu yüzden son birkaç gündür de pek çalışmamıştı. Artık Cara'nın deyimiyle derse "gömülmesi" gerekiyordu. Toy Cara'nın kullandığı kelimeleri kullanır olmuştu. "Gözünü kırpmadan çalışmak" ve "sürüncemede bırakmamak" gibi sözler. Toy bu kelimeyi yüksek sesle söyleyerek sırıttı: "Sürüncemede bırakmamak." Bu daima söylemek istediği önemli kelimelerdendi ve tam olarak söylemek istediği şeyi anlatıyordu. Böyle önemli kelimelerin sadece gösteriş için kullanıldığını düşünürdü. Fakat şimdi tek bir doğru kelimenin, beş ya da altı kelimenin yapamadığını yaptığını biliyordu. Bu düşünce keyfinin yerine gelmesini sağladı.

Bir süre sonra, denklemleri çözerken, dışarıda çakılların üzerinde fren yapıp duran bir arabanın sesi dikkatini dağıttı. Kımıldamadan kulak kabarttı; fakat başka bir ses duymadı. Küçük odasında kendini güvende ve rahat hissetti, hiç korkmadı. Sahildeki havai fişekleri izlemeye gelen bir sürü kişi yolda arabasını park ediyordu. Dudaklarını ısırdı ve Cara'nın evde olup ona bu problemleri çözmede yardım etmesini dileyerek matematik çalışmaya devam etti. Bir süre sonra, havai fişeklerin kendini belli eden gürültülü patlamalarını duyana kadar problem üzerinde çalışmayı sürdürdü.

Sesleri daha iyi duymak için çalışmayı bıraktı. Gerçekten çok yakından geliyorlardı. Belki de verandaya çıksa havai fişeklerin patlamasını görebilirdi. Tam dışarı çıkmıştı ki başka bir patlama sesi duyuldu ve gökyüzünü bir renk

cümbüşü kapladı. Demir parmaklığa yaslanarak doğudaki gökyüzünü seyretmek için parmak ucunda yükseldi. Havai fişekler Sullivan Adası'ndan atılıyordu. Art arda hızlı bir şekilde ikisi daha ateşlendi.

"Bebeğim, keşke bunu sen de görebilsen" dedi heyecanla.

Bir ses "Tüm ihtiyacım olan seni görmek" dedi.

Toy karanlıktan gelen sesle irkildi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, sesi kafasında patlayan havai fişekleri andırıyordu. Konuşanın kim olduğunu anlamak için ışığa ihtiyacı yoktu.

"Darryl!"

Çakılların üzerinde ayak sesleri duydu. İşte gün gibi apaçık oradaydı. Aşağıda, elleri cebinde, bir ayağı verandanın ilk basamağında duruyordu. Korkması ya da çılgına dönmesi gerektiğinin farkındaydı ama tek hissettiği, ne zaman şu bebek mavisi gözlere baksa hissettiği kendine ihanet eden aynı zevk ürpertisiydi.

Toy onu görmeyeli, kendisine onun baktığı gibi bakan bir adam görmeyeli uzun zaman olmuştu. Gözlerinde Petersonlar gibi sıkılmış ya da iğrenmiş değil, bir kadına kendisini hissetmek istediği gibi hissettiren bir ifade vardı. İyi de görünüyordu. Temizlenmişti. Kahverengi saçları kısalmış ve boynunun etrafında yumuşakça kıvrılmış, gömleğinin yakası seksi görünmesine yol açacak biçimde açılmıştı. Koyu mavi pantolonu deliksiz ve lekesizdi. Basamaktaki botları ise, neredeyse bal dök yala denebilecek kadar temizdi.

Darryl "Saçını değiştirmişsin" dedi.

Toy'un elleri bilinçli olarak bir tutam saçını kulağının ardına itmek üzere saçına uzanırken, Darry'in onu aynı yoğunlukla incelediğinin farkında olduğu için yüzü kızardı. "Biraz daha... Hımm... Olgun bir şeyler denemek istedim." Tam yetişkin diyecekken aklına daha iyi bir kelime gelmişti.

"Evet, kesinlikle farklı olmuş. Bilemiyorum, şey yani gerçekten çok hoş görünüyorsun."

Yüzünü memnuniyet kapladı. İncinmiş gururu biraz olsun yatıştı. Onun ne kadar kibar olabildiğini hatırlayarak rahatladı.

Toy inanmaz bir tavırla başını sallayıp "Burada ne arıyorsun ?" diye sordu. "Sana gelmemeni söylemiştim."

Darryl "Sana sorun çıkarmak istememiştim" diye karşılık verdi. "Birazdan adadaki Windjammer sahnesinde büyük bir konserim var. Bir uğrayıp ne yaptığını göreyim demiştim. Hepsi bu Toy, yemin ederim ."

Gözlerinde Toy'u içine çeken bir şey vardı. Onda annelik yapma isteği uyandıran kaybolmuş küçük bir oğlanın bakışı. Hayatta herkes için bir yerlerde birisinin olabileceğine inanarak "kayıp" ve "bulunmuş" kelimelerini düşündü.

"Windjammer gerçekten iyi bir sahne."

Darryl yavaşça birkaç basamak daha çıktı.

"Evet, arkadaşlarım ve ben gösteriyi bir kırılma noktası olarak görüyoruz. Seyircilerin arasında kim olduğunu asla bilemezsin. Bu beklediğimiz gösteri olabilir." Şimdi tam Toy'un önünde duruyordu, ellerini iki yanında sarkıtmış, gözlerini ona dikmişti. Çok uzun boylu değildi, hatta Cara'dan daha kısaydı, ama zihninde onun kocaman olduğunu düşünüyordu. Kolonyasını kokusunu duyarken tutkuyla içi gıcıklanıyordu.

"Ne zaman önemli bir gösteri olsa benim için nasıl daima orada olduğun aklıma geldi, benim küçük şans meleğim."

Nem tıpkı ince bir sis gibi etraflarında yükseldi. Toy zorlukla nefes alabiliyordu.

"Bu gece benim için orada ol bebeğim."

Gözlerini kapayarak ona yaklaştı.

Ona önce karnı değdi. Gözlerini açıp aralarındaki engele bakarak gergince güldü. Onun karanlıkta sessizce kıkırdadığını duyduğunda kendini kelimelerle anlatılamayacak derecede rahatlamış hissetti.

"Sana bu küçük adamın aramıza gireceğini söylemiştim" dedi Darryl.

Toy mutlulukla gülümsedi, çünkü Darryl ne zaman bebek hakkında konuşsa söylediği o kaba sözlerden hiçbirini duymamıştı.

"Büyüyor" dedi Toy.

"O koca bir adam olacak."

Bebek hakkında-onların bebeği hakkında–onun erkek olduğunu biliyorlarmış gibi konuşmaları garipti. Fakat aniden onun oğlan olduğunu hissederek zihninde küçük bir Darryl canlandırdı. Ellerini karnına götürüp bebeğini okşadı. Bebeğine ve babasına yakın ayakta dururken kendini biraz üzgün hissetti. Bir aile gibi olmuşlardı.

"Ne zaman doğacak?"

"Eylülde, on beşi gibi. Burcu başak olacak."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Hepsi iyidir, salak. Başak detaycı ve zekidir. Bense ikizlerim. Hassasım."

"Anladım" diyerek ona biraz daha yaklaştı. Boğuk bir sesle "Peki ben neyim?" diye sordu.

Toy dudaklarını yalayarak "Bir aslan" dedi. Anlamadığı bir nedenden ötürü bu söylediği ona korkunç derecede seksi gelmişti.

"Seni özledim Toy. Sensiz hiçbir şey aynı değil."

Parmak uçlarıyla Toy'un kollarını nazikçe okşamak için uzandı. Darryl'in esnek cildinde gitar telleri yüzünden oluşan nasırlara dokundu ve bir hatıralar seli sevilen eski bir şarkının sözleri gibi geri geldi. Yumuşak bir ses tonuyla "Ben de özledim" dedi.

Darryl başını eğip onu sertçe kendine çekti. Toy da başını kaldırıp gözlerini kapadı. Darry'in dudaklarının onunkileri kapladığını, onu yumuşakça kendine bastırdığını hissetti ve o an onu yürekten seven kişinin sadece Darryl olduğunu gördü.

Ayrılırlarken "Gelip nasıl çaldığımı görmek ister misin?" diye sordu.

Bu davet içinde derin anlamlar barındırıyordu: Dışarı çıkmak, eski zamanlarda olduğu gibi kulübe gitmek belki... Zamanından önce yaşlanmamak için bir şans.

"Bana sadece bir dakika ver."

Saçlarını fırçalamak ve biraz dudak parlatıcısı sürmek için aceleyle odasına gitti. Yatağından cüzdanını aldıktan sonra ışığı kapatıp Darryl'in yanına döndü. Matematik kitabı yatağın üstünde öylece unutuldu.

Dişi ve erkek kaplumbağalar erkeklerin uzun kuyruğu ve çiftleşme esnasında dişileri tutmak için kullandıkları tırnakları dışında benzerdirler. Kur yapma dönemi çetin geçer. Erkekler dişiler için birbiriyle savaşabilir. Dişi kazananı talibi olarak kabul eder.

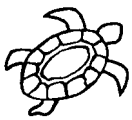

17. BÖLÜM

Bulutlar ve sis gökyüzünde toplanırken, ay hayalet gibiydi. Kumsalda uzun bir gece olmuştu. Havai fişek gösterisi çok eğlenceli geçmiş ve hepsi çocuklarla birlikte şaşkınlıkla haykırmışlardı. Şanslarına, kaplumbağalar yuvalarından çıkmadan önce kalabalığın ayrılmasını bekleyecek kadar zekiydiler. Bulutlar ay ışığını donuklaştırmış, havai fişeklerden gelen dumanlar gökyüzünde asılı kalmıştı. Kaplumbağa yavruları sahilden denize doğru aceleyle ilerlerken, onları zorlukla görebiliyorlardı.

Nihayet gördüler. Cara yuvanın yanına diz çöküp dışarı çıkan yaklaşık seksen canlı bebek kaplumbağa saydı. Zaman gece yarısına yakındı ve bedeninin yorulmasına rağmen, zihni neşeyle canlandı .

"Caretta?"

Cara sahilde yürüyerek yaklaşan uzun boylu silueti daha iyi görmek için başını çevirdi. Brett yaklaşırken, Cara gölgede sadece onun keskin çene açısını ayırt edebiliyordu.

"Bu sonuncusu mu?" diye sordu Cara.

Brett suyun kenarındaki Cara'nın yanına geldi. "Bence öyle" dedi.

Cara tekrar denize baktı. Sisli havada bile dalganın kenarlarına hafif beyaz ışıklar vuruyordu. Cara "Çok tatlıydılar" diyerek güldü. "Bence *tatlı* bir doğa bilimcinin bebek kaplumbağayı anlatmak için kullanacağı bir kelime değil."

Brett "Bebek de öyle. Fakat her ikisi de uygun görünüyor" dedi.

Brett'in patronluk taslamadan konuşması Cara'nın hoşuna gitti. "Annemle kumda yumurtlayan kaplumbağayı gördüğümüz geceyi düşünüyordum. Dolunay vardı ve geceyi aydınlatıyordu. Her şeyi alacakaranlıkmış gibi görebiliyorduk. Anneleri kocamandı, yavrularsa küçücüktü. Bunların bir gün kocaman olacağını düşünmek hayret verici."

"Hayatta kalırlarsa. O da binde bir şans."

"O kadar az mı? Bu çok üzücü."

"Doğada işler böyle."

Cara kollarıyla vücudunu sararak "Doğa bazen çok acımasız olabiliyor" dedi.

İkisi de Cara'nın yine annesinin hastalığını düşündüğünü biliyordu ve ikisinin de bu konuda söyleyebileceği veya söylemek istediği pek bir şey yoktu. Bir kaç dakikalığına denize baktılar. Dalgalar üzerlerine geliyor ve hafifçe ayaklarını ıslatıyordu, deniz oldukça ılıktı.

"Yürüyelim mi?" diye sordu Brett.

Cara kumsalın yukarısındaki yuvalara doğru baktı. Julia, Miranda ve çocuklar çoktan gitmişti. Gözlerini kıstığında, annesinin ve Flo'nun siluetlerinin yuvadan henüz ayrıldığını görebiliyordu. Gece yumuşacıktı, nemli ve davetkardı ve eve gitmek istemiyordu. Fakat yine de... Kararsızdı. Brett onun için bir gizemdi. Cara aralarındaki çekim gücünü hissettiğinde, teklifsiz gelen seks ve çabuk bir vedadan oluşan alışıldık ilişki düzenine gireceklerini sanmıştı. Halbuki Brett bunun olmasına izin vermemişti. Cara tam Brett'i çözdüğünü düşündüğünde, Brett onu şaşırtacak yeni bir şeyler yapıyordu. Bu durum onu daha da meraklandırıyordu. Brett'in biraz tel ve bir kancayla geçimini sağlayabilen gördüğü tek erkek olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

"Tamam" diye cevap verdi Cara.

Brett, Cara'nın elini tuttu ve sahil boyunca yürümeye başladılar. Cara hızlı adımlarını gitgide Brett'in yavaş temposuna uydurdu. Uzakta iskele boyunca uzanan beyaz ışıklar, kadifemsi karanlıkta parlayan yıldızlar gibiydi.

Her şey korkunç derecede romantik görünüyordu. Sahil boyunca dolaşan iki aşığın kartpostalına çok benziyorlardı. Tabii, onlar sevgili değildi. Gecenin sessizliği gitgide erotikleşirken içinden "Ne yazık" diye geçirdi. Vücudunun tüm sinir hücreleri sanki o birkaç santimlik deride toplanmış gibi, Brett'in elinin kendi elinde olduğu hissini yoğun bir şekilde yaşadı. Birbirlerine değdikleri her seferde içini bir titreme sardı. Meltem esintisi bile okşama hissi uyandırıyordu.

"Buraya sık sık yürüyüşe gelir misin? Geceleyin yani" diye sordu. Cara bu soruyu sorar sormaz aptal durumuna düştüğünü hissetti. "Ama tabii ki yürüyorsundur. Burada yaşıyorsun."

"Aslına bakarsan burada yaşadığım için gelmem. Sanırım okyanusu doğal karşılıyorum. Şuraya bak" dedi Brett sahildeki sıra sıra evleri göstererek. Bu geç saatte bile çoğunun ışıkları yanıyordu. "Şu gri oynak ışıkları görüyor musun? Hepsi içeride televizyon izliyor. Demek ki okyanusu doğal karşılayan bir tek ben değilim."

"Dairem Michigan Gölü'ne bakıyor ve kabul etmeliyim ki nadiren göle bakmak için cama yaklaşıyorum. Fakat orada olduğunu biliyorum. Varlığını hissediyorum. Arada sırada göle bakıyorum ve onu gerçekten hissediyorum. Ne kadar güzel olduğu beni yeniden şaşırtıyor. Bir armağan gibi. O zaman ona değer veriyorum. Bu sadece bir dakika sürüyor ama o dakikada hayatım çok daha güzel oluyor. Bence bu insanlar için de aynısı geçerlidir."

"Chicago'yu özlüyor musun?"

Cara'nın bu sorunun cevabını düşünmesi gerekti. Gerçekten uzun zamandır Chicago'yu hiç düşünmemişti. Adele'le konuştuğundan beri. Hayatının o bölümüne zih-

ninin tüm kapılarını kapamış ve adadaki hayatına yeni bir kapı açmıştı.

"Özlediğimi söyleyemem" dedi dürüstçe. "Sanırım zamanla özleyeceğim. Heyecan, çeşitlilik ve hız." Hafifçe kıkırdadı. "Gerçekten duruldum. Hala yoğunum belki ama koşuşturma içinde değilim."

"Olman da gerekmiyor zaten. Hayatın tadı yavaş ilerlerken daha çok çıkar."

"Böyle düşünmene şaşırmadım." Sanki kibarca hakaret eder gibi bir tavrı vardı.

"Neden öyle dedin?"

"Genel tutumun, meslek seçimin ve sekse yaklaşımın yüzünden."

Brett aniden durdu. "Ne?"

Cara dilini ısırmalıydı. Yürümeye devam etsinler diye Brett'in kolunu çekti ama Brett kımıldamadı. Cara onun elini bırakıp, kumu tekmeleyen ayaklarına baktı. Brett bir cevap bekliyordu.

"Aramızdaki her ne ise tam olarak ilerlemiyor, değil mi?"

"Oldukça iyi gittiğini düşünmüştüm." Sesi incinmiş gibiydi.

"Öyle." diyerek onu aceleyle doğruladı. "İyi arkadaş oluyoruz. Gerçekten çok iyi iki ar-ka-daş" dedi Cara.

Etrafı sessizlik kapladı.

Cara "Şimdiye kadar daha fazlası olacağımızı düşünmüştüm" dedi.

"Öyle mi?"

Ses tonu kesinlikle incinmiş gibi değildi. Cara cesaretlendi.

Brett bir adım daha yaklaşıp "Aklında ne var?" diye sordu.

Cara yavaşça "Pekala, birbirimizi bir süredir görüyoruz ve gerçekten harika zaman geçiriyorum fakat bunun biraz daha eğlenceli bir şeye dönüşeceğini umuyordum" dedi.

"Öyle mi umuyordun? İlginç."

Durup ayaklarına baktı. Cara, Brett'in başının tepesini gördü. Sırım gibi saçları o kadar gürdü ki parmaklarını onların içinden geçirebileceğinden kuşku duydu. Tekrar başını kaldırdığında Cara'nın bakışını yakaladı. "Benim de aynı şeyi ummadığımı düşündün, öyle mi?"

Cara neşeli görünmeye çalışmayı bırakıp ciddi bir tavırla konuştu. Biraz da çekingendi. "Emin değilim. Sadece beni çekici bulup bulmadığını merak ediyorum. Ya da üzerine çok gelip gelmediğimi... Bazen dobra olduğumu biliyorum ve senin şevkini kırdım diye endişeleniyorum."

"Neden öyle düşündün ki?" Sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

"Şey, sen asla... Yani..." Kahretsin, bu çok zordu. Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Ne kadar da aptaldı. Şimdiye kadar pek çok sevgilisi olmuştu ve kendini bu konuda hafifmeşrep biri bile sayabilirdi. Fakat işte yine utangaç bir okul çocuğu gibi kızarmıştı.

Çekinmeden, bu korkunç konuşmanın bir an önce bitmesini dileyerek "Birkaç haftadır beni öpüyorsun fakat dahası yok" dedi.

Brett karanlıkta, ondan sadece birkaç santim uzakta ayakta duruyordu. O kadar yakındı ki, Cara onun memnun bir ifadeyle sırıttığını görebiliyordu. Cara'nın yanağına düşen saçlarını kulağının ardına itip parmak uçlarıyla onun çene çizgisini okşadıktan sonra çenesini tuttu. "Cara, sana kur yapıyorum."

Ona sadece sersemlemiş bir halde bakabiliyordu. Kur yapmak mı? Erkekler hala kadınlara kur yapıyorlar mıydı? Bu çağda mı? Düşüncesi bile tamamen cezbediciydi. Şaşkınlık içindeydi. Büyülenmişti. Kahretsin, ağzı kulaklarına varacak kadar sırıtıyordu.

"Öyle mi?"

"Sorun mu var?"

"Hayır! Sadece... Anlamadım." Ardından şaşkınlığını saklamaya ihtiyaç duyduğu için, ona nazikçe takılarak sordu. "Bu da kurallarından bir başkası mı? Bir Lowcountry erkeği hanımefendisine kur mu yapar?"

"Hanımefendiye göre değişir."

Daha da sırıttı. Bu cevabı çok sevmişti.

Brett "Yarın ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Neden?"

"Kamp yapmaya gitmek ister misin?"

Ona ihtiyatla baktı. "Nereye?"

"Fark eder mi?"

"Belki. Koruluklardan birine olmaz. Timsahlarla ve yılanlarla uyumak istemiyorum."

Yüksek sesle kahkaha attı. "Aklımda daha iyi bir yer var. Geleceğini söyle."

Gergindi ama başını kaldırıp gözleri parlayarak bu teklifi yaparken o kadar sevimli bir çocuk edasıylaydı ki, ona karşı koyamadı.

Ertesi sabah Brett teknenin burnunu limandan dışarı çıkardığında Cara "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Küçük tekneye bir önceki gezilerinden daha fazla malzeme doldurmuştu.

"Capers Adaları'na" diye cevap verdi.

Cara gülümsedi. Capers Adaları. İlk tanıştıklarında gittikleri yerdi. O gün ada onu büyülemiş, Brett'in bir gün kendisini oraya yeniden götürmesini umut etmişti.

Akıntı sertti, hava sıcak ve açıktı. Cara teknenin pruvasında otururken güneşin çıplak omuzlarını ve yanaklarını yaktığını hissetti. Aynı suyolundan Carolina sahilleri boyunca ilerleyerek gizlenmiş küçük set adasına doğru hızla yola koyuldular.

Capers Adası terk edilmişti. Önlerinde uzanan bozulmamış sahil şeridi uzakta toplanmış sahil kuşları dışında ıssızdı. Brett malzemeleri Boneyard Sahili üzerinde bir plato gibi yükselen, kocaman, düz bir kum tepesine taşıdı. Çam ağaçları tarafından sert rüzgarlardan korunan fakat yine de kıyıdan esen meltemleri alan yüksek bir noktaya çadırlarını kurdular.

İkisi de konuşkan bir havada değildi, bu yüzden günü güneşin altında uzanıp enerjilerini yeniden toplayarak ar-

kadaşlıklarının verdiği huzurla geçirdiler. Havaya girdiklerinde denizin ipeksi sularında yüzdüler. Ardından kumda uzanıp güneşin işini yapmasına izin verdiler. Güneşin kemiklerini ve beynini erittiğini hissediyor, bu da onun bir şey hakkında çok uzun veya çok derin düşünmesini imkansız kılıyordu.

Brett'e dönüp çenesini kollarına yaslayarak "Burada her şey çok sade" dedi. "Ne verilecek büyük bir karar, ne de bana herhangi bir konuda ihtiyacı olan ve bir sorunun çözülmesi için soru soran biri var. Para kazanma derdi de yok. Sadece tam ve eksiksiz bir mutluluk var. Burada kalıp asla geri dönmesek olur mu, şu filmdeki çocuklar gibi? Bilirsin işte hani şu birlikte büyüyüp çok güzelleşen, deniz kabuğundan takılar yapıp aşık olan iki çocuğun filmi."

"Hiç izlemedim. Kulağa kadın filmi gibi geliyor."

Onun kolunu çimdiklemek için öne doğru uzandı. "Ne kadar basmakalıp bir düşünce. Bu söylediğin, benim erkekler sadece casusluk, kan ve cesaretle ilgili filmler izler demem gibi bir şey."

"Evet. Ne olmuş?"

"Umutsuz bir vakasın."

"*Tarzan*'a ne dersin?"

"İyi film."

Brett kendini beğenmiş bir tavırla "İzlemiştim. O da ormanda tek başına hayatta kalmaya çalışan bir erkeği anlatan bir filmdi" dedi.

"Evet ama Jane ortaya çıkana kadar gerçek anlamda yaşamıyordu."

Brett yüksek sesle gülüp ayağa kalktı. Ardından Cara'nın elini tuttu ve onu da ayağa kaldırdı. "Gel Jane. Tarzan aç."

Yüksek sesli tiz kahkahası sahildeki kuşların kaçışmasına yol açtı.

Brett, Cara'yı adayı bir bıçak gibi kesen ufak bir koya getirdi. Cara onun yanında durup bir ağı dişleriyle ve elleriyle tutuşunu izledi. Onu sıkıca kavradıktan sonra ağı zarif, tam bir vücut hareketiyle havaya attı. Ağ bir çiçek gibi açılarak

parıldayan suyun yüzeyine yayılıp suları hafifçe sıçratarak dibe çöktü. Ete kemiğe bürünmüş saf bir şiirdi sanki. Brett ağı tekrar tekrar fırlatırken, Cara ağına takılan karidesler dışında ona yıllar boyunca ödüller, övgüler ve burslar kazandıran doğal atletizmine tanık olmuştu.

Tarzan'a benziyor, diye düşündü. Vücudu, doğa sevgisi ve yaşam felsefesiyle... Ama kendisi Jane'e benziyor muydu? Hayır, diye düşündü. Jane kadar zeki ve cesur olabileceğini hayal etmek hoşuna gitmişti. Yabanda birkaç şey yapmayı da öğreniyordu. Ne de olsa kamp yapıyordu değil mi?

Ama bir adamla vahşi hayatta sonsuza kadar kalmak mı? Cara bunu yapabileceğini sanmıyordu. Bir şehir kızıydı. E-postaların, lattelerin, filmlerin ve işten sonra gidilen restoranların uygar dünyasından sonsuza kadar vazgeçemezdi.

Fakat pis görünen bir tavuk boynunu, Brett'in ona öğrettiği gibi iple koya indirirken oynadığı rolden keyif alıyordu. Birçok ağ atma ve çekme denemesinden sonra, tavuk boynuna kıskaçlarıyla kuvvetlice tutunup sallanarak suda beliren birkaç yengeci ağıyla yakalamıştı. Brett'in ağ atışı kadar başarılı olmamıştı ama yine de ziyafete bir katkıda bulunmak oldukça mutluluk vericiydi.

Güneş alçalmaya başladığında kamp ateşine çalı çırpı bulmak için ak yengeçler gibi sahile dağıldılar. Ateş deli gibi yanarken, karidesleri ve yengeçleri suda kaynattılar ve soğutucudan buz gibi şarap içtiler. Yemeklerini yedikten sonra dolunay yıldızların arasında yerini almak için nihayet yükseldiğinde, Brett Cara'nın elini tutup onu ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Dans ediyoruz."

Endişelenip geri çekilerek, yüksek sesle "Şaka yapıyorsun herhalde. Çok iyi değilimdir" dedi. "Ben dans edemem."

"Haydi."

"Brett, liseden beri hiç dans etmedim."

"Bisiklete binmek gibidir. Asla unutmazsın."

"Tamam itiraf ediyorum. Hiç öğrenmedim."

"O zaman sana öğreteceğim."

Beraberinde getirdiği kasetçaları açmak için eğildi. Yüksek bir tıkırtının ardından, adanın sessizliği hemen tanınabilen sahil müziğinin sesiyle bölündü: "I Love Beach Music," "Sixty Minute Man," "My Girl," "What Kind of Fool Do You Think I Am?" ve "Sweet Carolina Girls"***.

"Lisede seninle hiç dans etmemiştim" dedi. "Bu gece durumu telafi ederim diye düşünmüştüm."

Hafif bir kahkaha attı. "Yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissediyorum."

"Seni on altı yaşındayken tanımadığıma memnunum. Beni o zamanlar pek sevmeyebilirdin."

"Ciddi olduğunda çok sevimli oluyorsun" diyerek ona takıldı.

Alnına düşmüş birkaç saçı almak için elini uzattı. "Ciddiyim. Seninle şimdi tanışmayı beklediğim için memnunum Caretta."

Uzun bir süre boyunca Cara'nın gözlerine baktı. Cara onun şakacı görüntüsünün altında yatan gerçek halini gördüğünü ve onunlayken hiç beklemediği bir şekilde kendini zayıf ve kararsız hissettiğini fark ederek bir anlık paniğe kapıldı. Sanki gerçekten lisedeyken hayalini kurduğu ve hayatı boyunca aradığı, ama hep yanlış yerlere baktığı bu muhteşem erkekle randevuya çıkmıştı.

Brett yeniden elini tutup onu dansın karışık adımlarında yönlendirdi. Hareketleri onun yapısındaki bir adama göre oldukça akıcıydı ve ayaklarını oynatırken müziği mırıldanarak kumların üzerinde ona rehberlik etti.

Onu bol bol överek "Şimdi dön. Diğer yöne! İşte böyle" dedi. "İyi bir dansçı olmadığını da kim söylemiş?"

Kıkırdayıp yavaş yavaş adımları öğrenmeye başladı. Kumsal müziği insanın ayaklarını hareket ettiren ve elini kolunu oynatan, ritim ve blues, orkestra ve pop müziğinin

*** *"Sahil Müziğini Severim," "Altmış Dakikalık Adam," "Güzelim," "Benim Ne Tür Bir Ahmak Olduğumu Sanıyorsun?" ve "Tatlı Carolina Kızları."*

garip bir karışımıydı. Ağır ritmin ve onun övgülerinin arasında kendini kaybederek müziğin temposuna ayak uydurdu. Dans ederlerken gülüyor ve lisede hiç beraber olmalarsa da ettikleri dansların ayrıntılarını hatırlıyorlardı. Hala hatırlayabildikleri harika grupların adlarını sırayla söylüyorlardı: *Tams, The Embers, The Clovers, The Zodiacs ve The Catalinas.* Ardından eski arkadaşlarının isimlerini, en sevdikleri buluşma yerlerini, duydukları dedikoduları birbirleriyle paylaşınca, kendilerini altı adım uzaklık teorisiyle ilişkilendirerek daha da çok güldüler. Annesinin "Nerelisin?" sorusunun beyninde yankılandığını duyabiliyordu. El ele tutuşup dans ederek birbirlerine hikayeler anlatırken, ayın ve yıldızların altındaki bu mükemmel geceyi yaratan farklı ama benzer geçmişlerini paylaşıyorlardı.

Brett nihayet dansı kesip arzu ve istekle onun gözlerine bakınca, sormasına bile gerek kalmadı. Sadece çamların arasına dikilmiş, kum tepesinin üstüne kondurulmuş dalgalanan beyaz çadıra giden yolu göstermesi yetti.

Yavru kaplumbağalar parlak ışıkların çekimine kapılır. Bunun doğadaki karşılığı, okyanusun üzerindeki yıldızların veya ayın beyaz ışıklarıdır. Yapay ışıklar yavru kaplumbağaların kafasını karıştırıp onları kumsal otlarının dolambaçlarına veya yoğun caddelere çekerek ölmelerine yol açabilir.

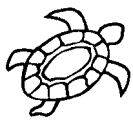

18. BÖLÜM

"Patates kızartmalarını yiyecek misin?"

Toy bol ketçaplı patates kızartmasının durduğu tepsiye baktı. Bugünlerde bebek o kadar çok yer kaplıyordu ki, midesini sıkıştırarak ona çok az alan bırakıyordu. Her zaman aç olmasına, sürekli atıştırmasına rağmen bir oturuşta çok fazla yiyemiyordu. Tepsiyi masanın karşısındaki Darryl'e doğru itti.

"Hayır. Sen yiyebilirsin."

Bir cuma akşamıydı ve Burger King çoğunlukla sinemadan çıkmış insanlar ve yorgun, huysuz çocuklarıyla gezen tursitlerle doluydu. Toy, Darryl'in çenesinden akan ketçabı izliyordu.

"Neye bakıyorsun?"

"Şuranda biraz ketçap var" diyerek onun çenesini işaret etti. "Tam orada." Darryl ketçabı parmağıyla silerken, Toy durumları çok kötü olduğu için hamburger köftesine paraları yetmediği zamanlarda, annesinin ona öğle yemeği için hazırladığı sandviçleri hatırladı. Annesi bunu bir oyun haline getirmişti. Beyaz bir ekmek üzerine ufak topaklar ha-

linde ketçap koyuyor ve onlara düğme sandviçleri diyordu. Fakir hissetmek bir yana, Toy onların özel sandviçler olduğunu düşünüyordu.

Darryl ağzına bir patates kızartması daha atarak "20 Eylül'de yola çıkarız diye düşünüyorum" dedi.

Toy onun ağzı doluyken konuştuğunu ve tişörtünün kolundaki dikişlerin biraz söküldüğünü fark etti. Böyle şeyleri artık fark ediyordu ama söylemek istemedi, çünkü onu çılgına çevirmek istemiyordu. Son zamanlarda ilk kez çıkmaya başladıkları zamanki kadar tatlıydı. Toy'a sürekli onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Artık ona güzel olduğunu söylemese de bu önemli değildi. Bunun hamileliğinden dolayı olduğunu biliyordu.

"O zamana kadar hazır olabileceğini düşünüyor musun?"

Toy onun aslında, bebeğin o zamana kadar doğup doğmayacağını ve kendisinin seyahate hazır olup olmayacağını sorduğunu bilerek, kaşlarını çatıp çikolatalı milkşeykine baktı. Artık bebeğe öfke duymamasına rağmen, hala onu istemediğini söylüyordu. Bebeğin onları yavaşlatacağını düşünüyordu. Darryl'nin grubu ilk albümlerini çıkarmışlardı. Meşhur olma umuduyla batıya California'ya doğru yola çıkacaklardı.

Darryl'e bebeğinden vazgeçerek onunla California'ya gideceğini söylerken yalan söylemiyordu. Sadece bir baba ve ardından bir aile olma fikrine alışması için ona biraz zaman veriyordu. Cara'ya ve Bayan Lovie'ye de yalan söylemiyordu. 4 Temmuz'dan bu yana onlara birçok kez sinemaya gittiğini söylemişti. Sadece Darryl'le gittiğini söylemiyordu. Bunlar kimseye zararı olmayan ufak beyaz yalanlardı.

Ayrıca, başka ne yapacağını bilmiyordu. Bebeği doğmak üzereydi, Cara Chicago'ya dönüyordu, Bayan Lovie ölüyordu ve Darryl California'ya gidiyordu. Beraber olacağı birine ihtiyacı vardı. Her şey karmakarışıktı ve bunun hakkında düşündüğünde titriyor, gözleri yaşarıyordu. Bütün bildiği bebeğini sevdiği ve o doğana kadar beklemek zorunda

olduğuydu. Sonra her şey yoluna girecekti. Girmek zorundaydı.

"Merhaba? Ding-dong!" Darryl ona bir patates kızartması fırlattı. "Bu akşam sorunun ne? Sana sürekli soru soruyorum ve sen sadece orada öyle oturuyorsun."

Kızarmış patatesin düştüğü yeri silerek "Düşünüyordum" diye cevap verdi. Orada sanki bir biblo gibi duruyordu. "Daha ağustos bile değil. Henüz eylülde ne olacağını bilmiyorum."

"Hey, temmuzun çoktan sonuna geldik, tamam mı? Eylül hemen köşede. Planlar yapmak zorundayım."

"Doktor bebeğin zamanından iki hafta önce veya iki hafta sonra doğabileceğini söyledi. Yirmisinde ayrılmak doğumla ucu ucuna kesişiyor. Ayrıca bebeği doğurup, ardından öylece arabaya atlayıp seyahate çıkamam. Dinlenmek için birkaç güne ihtiyacım olacak."

"Arabada dinlenebilirsin. Birkaç bin kilometre boyunca oturuyor olacaksın. İsa aşkına" diyerek yüksek sesle küfretti.

"Boşu boşuna Tanrı'nın ismini anma."

Artık kendiliğinden oluyordu. Bunu hiç düşünmeden söylemişti. Darryl'nin yüzüne endişeyle baktı.

Ona sanki duyduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu. Ardından sadece gülüp başını salladı. "Hamile kadınların deli gibi davranmaya başladıklarını duymuştum ve sanırım bu doğruymuş."

Rahatlayarak arkasına yaslanıp başını eğerek milkşeykten bir yudum aldı.

Kararsızlıkla başını sallayarak "Bilmiyorum bebeğim" dedi. Kahverengi bir bukle alnına düştü. "Arkadaşlar endişeleniyor. Hemen şimdi basıp gitmeye hazırlar."

"Bırak gitsinler" diye mırıldandı.

"Olmaz. Hepimiz Hal'in karavanıyla gidiyoruz. Çok da fark etmez aslında. Hal'in de eski kadınıyla arasını düzeltmesi lazım."

"Amber hamile mi?"

Darryl ona sanki delirmiş gibi baktı. Öfkeyle "Hayır, tabii ki" dedi. "O kadar aptal değil."

Toy içinde keskin bir acı hissederek karnını sıvazladı.

Darryl "Kahretsin, bu bebek mevzusu bitince çok mutlu olacağım" diyerek doğrulup masanın uzunluğu boyunca bacaklarını uzattı. Ardından gözlerini kısarak sordu. "Şimdi sorun ne?"

Toy masada ondan iyice uzakta oturdu. "Hiçbir şey."

İç çekişi göğsünü titretti. "Hey, özür dilerim. Sana kötü davrandım. Sadece seni özlüyorum, hepsi bu. Seninle olmayı özlüyorum." Bakışları derinleşti. "Bir adam tek başına bu kadar patatesi yiyemez."

Biraz gülüp nazikçe masanın altından ona bir tekme attı. "Ben de seni özlüyorum. Hem de çok. Doktor bebek doğduktan yaklaşık bir hafta kadar sonra, bilirsin işte, birlikte olabileceğimizi söyledi."

"Gerçekten neden nefret ediyorum biliyor musun? Seni geceleyin oralarda bir yerdeki bir eve bırakmaktan nefret ediyorum. Düşünüyorum da... Belki artık bana geri dönmelisin."

"Yapamam" kelimesi ağzından dökülüverdi. "Yani, Bayan Lovie'den ayrılmam doğru olmaz. Üstelik bebeğin doğumuna bir aydan az bir zaman kaldı. Hem beni bu şekilde görmekten de nefret ediyorsun. Bunu yeterince dile getirdin. Sadece giderek daha şişmanlayıp huysuzlaşacak ve seni çıldırtacağım."

Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Doğru söylüyorsun."

"Sadece birkaç hafta daha. Sonra beraber olacağız. Sen, ben ve..." Sesi canlılığını yitirdi. Nefesini tuttu.

Darryl imayı anladı ve yüz ifadesi değişti. Kollarını indirerek dar masada öne doğru uzandı. Onu uyarır gibi bir ses tonuyla "Sen ve ben, nokta" diye karşılık verdi. "Her zaman olduğu ve her zaman olacağı gibi... Sadece sen ve ben."

Toy haykırmamak için kendini zor tuttuğunu hissetti ve

bunu engellemek için kamışını kullanarak milkşeykinden gerçekten büyük bir yudum aldı.

Plajevinde Cara ve annesi, bugün özellikle göz alıcı olan güneşin batışını izlerken sessizce el ele tutuşmuş ön verandada oturuyorlardı. Cara beyaz şarabından bir yudum aldı. Annesi sandalyede nazikçe sallanıyor, çayını yudumluyordu. Toy yine Şehir Merkezi'ne sinemaya gitmişti, bu yüzden yalnızdılar.

Kuşların gündüz şarkıları son bulurken, güneşin ufukta yavaşça batışını izliyorlardı. Manzara Cara'yı gün batımlarının her zaman yaptığı gibi içine kapanık bir ruh haline sokmuştu. Annesiyle böyle rahatça oturup sessiz bir huzur hissetmek ne kadar garipti. Ve ne kadar güzel...

Göz ucuyla Lovie'ye baktı. Alacakaranlığın gölgeleri annesinin çıkık elmacık kemiklerine vurmuş, onun kraliçeler gibi muhteşem ve yüce görünmesine sebep olmuştu. Cara, güneşin batışını izlerken aklından ne geçiyor acaba, diye düşündü. Hayatının gün batımıyla yüzleşen bir kadın ne düşünürdü? Cara bir gün kendi ölümünün de kaçınılmaz olacağını biliyordu. Bu durumu nasıl karşılayacaktı? Belirsizlik ürpermesine sebep oldu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Lovie.

Cara "Hayır" diyerek nazikçe cevap verdi.

"Havada kuru bir soğukluk var."

"Sen öyle hissediyor olmalısın anne. Ben bu sıcakta terden sırılsıklam oldum. Böcekler sahilde terör estiriyorlardı."

Lovie iç çekti. "Umarım kelebekler çıkana kadar hala burada olurum."

"Hmm..." diye inildeyen Cara ona cevap veremedi.

Uzaklarda okyanus kükrerken, sandalyelerinde ileri geri sallanıyorlardı.

Cara bir süre sonra "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben mi? Önemli bir şey değil, gerçekten. Hatta hiç önemi yok. Sadece dışarı bakıyor ve bu akşam gün batımının

pembe parmakları ne kadar uzun diye düşünüyordum. Gördün mü? Gökyüzünde boylu boyunca uzanıp onu kucaklıyorlar." İç çekip sallanmaya devam etti. "Çok huzur verici."

"Nasıl huzur verici?"

"Tanrı'yı düşünmemi sağlıyor, tatlım."

Cara pembenin yavaşça gül rengine, ardından mora dönüşünü, sonra da ufukta sessizce ince siyah bir çizgi halini alışını izledi.

Cara nihayet "Tanrı'nın varlığına inandığımdan pek emin değilim" dedi.

"Bunu nasıl söylersin? Tanrı'ya inanan biri olarak yetiştirildin."

"Birisi ne zaman sorsa, sadece 'Evet, inanıyorum' demek kolaydı. Ama içimden hep merak etmişimdir."

"Bunu çok korkutucu buluyorum."

"Ben de cehennem düşüncesini korkutucu buluyorum. Sorun da burada."

"Çözüm çok basit tatlım. Cehennemden korktuğundan daha fazla Tanrı'yı sevmen gerek. İnancım, oldukça zor zamanlarımda benim teselli ve güç kaynağım oldu. Bugünlerde kiliseye pek sık gidemiyorum ama bahçede çalışmak da bir tür ibadet. Tıpkı müzik dinlemek, çiçek ekmek, bir söğüğü dikmek veya sadece şarkı mırıldanmak gibi."

"Peki ya inancın yoksa?"

"İnanç sana gelmesini bekleyeceğin bir şey değildir, Cara. Üzerinde çalışabileceğin ya da bir pazarlık masasında oturup müzakere yapabileceğin bir şey değildir. Paul'un yazdığı gibi, inanç sana gelmez. Bu Tanrı'dan bir armağandır."

"Yine aynı konuya geldik. Tanrı'nın olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Lovie bilge bir gülümsemeyle ona baktı. "Cara tatlım, gökyüzüne baksana! Gün batımları Tanrı'nın var olduğunun günlük kanıtıdır."

Ağustos ayı gökyüzünde yüksekmiş, okyanus titrek bir ışıkla parıldıyordu. Sahilde ise birkaç evin veranda ışıkları, ışıldayan yıldızlar kadar parlak ve belirgindi.

Kaplumbağa Hanımefendileri ise öfkeliydi.

Flo bıkkın bir tavırla "Lanet verandalarının ışıkları bu kadar parlak yandığı için bu insanları dövmek lazım" diye çıkıştı.

Kaplumbağa Takımı bir başka yuvaya daha bakıcılık yapıyordu. Denizden gelen esintiler sakindi ve sivrisineklerle kum böcekleri iş başındaydı. Hepsinin bileklerinin etrafını ısırılmış, sinek püskürtücü şişeleri elden ele dolaşıyordu.

Flo bir yandan ayaklarına losyon sürerken "Geçen gece gittiğim ev" diyerek sözlerine devam etti. "Gülümseyerek güzel bir şekilde onlardan sahile bakan dışarıdaki ışıklarını kapatmalarını rica ettim. Ama şuna bak! Hala Noel ağacı gibi yanıyorlar."

"Yavru kaplumbağalar doğruca oraya yönelecekler."

"Kimin evi?" diye sordu Emi.

"Orada kiracılar kalıyor şimdi."

Sinek püskürtücüsünü kullanma sırası Emi'deydi. "Işıklar hakkında konuştuğum kiracıların birçoğu, tatilleri sırasında yavru kaplumbağa görme ihtimaliyle heyecanlanmışlardı. Yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi seve seve yaparlar. Sadece bunun onlara söylenmesi lazım."

Cara burnundan soluyarak "Dünden sonra öfkem hala dinmedi" dedi.

"Yavru kaplumbağalar gerçekten caddeye doğru mu sürünüyorlardı?"

"Tam bir felaketti. Polis saat sabah 5'te yavru kaplumbağaların caddede ezildiğini söyleyen birinden telefon almış. Ardından polis Lovie'yi aramış, o da beni ve Flo'yu uyandırdı ve hızla oraya gittik. Acınacak bir durumdu. Saatlerce aradık-kum tepelerinden çimlere, caddeye kadar her yeri. On beş ölü ve yaklaşık yirmi canlı yavru kaplumbağa bulduk."

Flo "Yarı canlı" derken üzgün olduğu açıkça belliydi. "Zavallı şeyler, yüzmeleri gerekirken saatlerce debelenmiş-

ler. Canlı olanları okyanusa bıraktık ama çok yorgundular, bu yüzden başarabileceklerinden şüpheliyim. Daha ne kadarının ak yengeçler tarafından yakalandığını veya ışıktan dolayı öldüğünü düşünmekten nefret ediyorum."

Cara bir başka sivrisineği daha öldürerek "Bu yüzden öfkemi mazur görün" dedi.

Flo homurdanarak ayağa kalkıp "Pekala, bir kez daha gideceğim ve dışarıdaki ışıklarını kapatmalarını isteyeceğim" dedi. "Düşman kesilmiş gibi görünmek istemeyiz. Anne sen burada kal ve benim için yuvaya göz kulak ol. Hemen geri döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum" diye karşılık verdi Miranda.

Cara, Miranda'nın kararlılığını görünce kıkırdadı. Bu, sahilin "ona ait" bölgesindeki dördüncü yavrulamaydı ve hiçbirini kaçırmamıştı.

"Yıldızlar bu akşam gerçekten parlak, Cara hala." Linnea onun omuzuna yaslanmıştı. "Bence ne olursa olsun yavru kaplumbağalar yollarını bulacaklar. Değil mi?"

Cara onun cevap bekleyen tatlı yüzüne bakıp gülümsedi. Linnea birçok kez ziyaretine gelmiş, artık birbirlerine bağlanmışlardı. Cooper bir düzine kadınla yuvanın başında sessizce oturmaktan sıkıldığı için evde kalmayı tercih etmişti ama Linnea halasıyla yuvaların yanında oturmayı seviyordu. Ayrıca birlikte alışverişe gitmişler, tırnaklarına oje sürmüşler, kurabiye pişirmişler ve akşamları rahat kanepede Lovie'ye sokulup en sevdikleri kitabı okumuşlardı. Cara o güne dek kollarında bir çocuğu tutmanın dünyanın en mutluluk verici hislerinden biri olduğunu bilmiyordu. Küçük bir kızı bu kadar çok sevebileceğini de hiç tahmin etmemişti.

"Bu akşam yuvalarından dışarı çıkacaklarını düşünüyor musun?"

Cara bu soruyu onuncu kez duyduğu için kıkırdadı. Linnea'nın ipeksi saçlarını okşayarak "Belki evet. Belki de hayır. Bekleyip görmemiz gerek" diye cevap verdi.

Linnea onun yanından uzaklaşıp yuvanın yanına çömeldi. Yüzünü kuma değecek kadar yaklaştırdı. "Dışarı

çıkın bebek kaplumbağalar. Her şey sizin için hazır. *Lütfen* dışarı çıkın." Başını çevirerek sordu. "Ne zaman dışarı çıkacaklar dersin?"

"Bilmiyorum. Belki bu gece. Belki yarın gece."

Kesin bir tavırla "Nihayetinde çıkacaklar" dedikten sonra Cara'nın yanına gelip, bir tayınkine benzeyen bacaklarını baş belası sivrisineklerden uzak tutacak şekilde eşofman üstünün altına tıktı. "Kaplumbağalar hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?"

"Büyükannen Lovie'den çok şey öğrendim. Birçoğumuza bildiğimiz her şeyi o öğretti."

Linnea'nın yüz ifadesi ciddileşirken işaret parmağıyla kumdaki kıvrımları takip etti. "Büyükanne Lovie ölecek mi?"

Soru Cara'yı şaşırtmıştı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Bu konuda hiçbir tecrübesi yoktu. Yardım almak için etrafına baktı ama herkesin başını başka yöne çevirmişti. Anlaşılan, tabu haline gelmiş bu konudan kimse bahsetmek istemiyordu. Cara yeğeninin beklenti içindeki yüzüne bakıp eliyle daha yakına gelmesini işaret etti, ardından kolunu çocuğun omzuna attı.

"Evet" diyerek dürüstçe cevap verdi. "Büyükannen ölüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Annemle babamın bunun hakkında konuştuklarını duymuştum. Ama babam ölmeyeceğini söyledi. Öleceğinden emin misin?"

"Üzgünüm tatlım, ama eminim."

Linnea bir an düşündü. "O zaman neden babam ölmeyeceğini söyledi?"

Cara iç çekti, bunun sebebini kendisi de merak ediyordu. "Bazı insanlar durumu kabullenmekte zorluk çekerler."

"Ah!" Bir an durdu. "Neden ölüyor?"

"Kanser."

"Acıtıyor mu?"

"Bazen ama çok değil." Henüz, diye düşündü ürpererek.

"Ne zaman ölecek?"

"Tam olarak bilmiyorum. Tıpkı kaplumbağa yuvasının durumu gibi. Gerçekleşmesi gereken zamanda gerçekleşecektir."

"Ah!"

"Tatlım, annen seninle bu konu hakkında konuşmadı mı?"

"Hayır."

"Anlıyorum." Belli ki Julia da meselenin üstünü örtmeyi tercih etmişti. Cara haddini aşmak istemiyordu ama Linnea'nın cevap bekleyen sorularının olduğu açıktı. "Ölmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Linnea ergenlik öncesine özgü bir gücenmeyle "Tabii ki biliyorum" dedi . "Cennete gidecek demek."

Çocuklar her hafta kiliseye gidiyordu. Bu yüzden Cara Linnea'nın dokuz yaşında Tanrı ve Cennet'le ilgili oldukça iyi bir fikre sahip olduğunu tahmin ediyordu. Ama ölüm çocukların zihninde daima gri bir bölgeydi. Yetişkinlerin zihninde de...

"Evet ama Cennet'in anlaşılması oldukça zor olabilir, değil mi? Benim yaşımda bile doğru anlayıp anlamadığımdan emin değilim."

Linnea "Zor değil" diyerek karşı çıktı. "Cennet öldükten sonra gideceğin yerdir. Bunu herkes bilir. Tabii tam olarak neye benzediğini bilmiyoruz. Güzel olduğunu biliyorum. Annem bana Tanrı'nın yukarıda bulutların üstünde durduğunu ve içinde yaşayabileceğimiz bir sürü güzel evinin olduğunu anlattı. Eğer dünyada iyi olursak, daha büyük bir evimiz olur çünkü bunu hak etmişizdir. Umarım büyükannemin harika, kocaman bir konağı olur. Bir de melekler var, tabii."

Cara çocuksu inancından dolayı onu kıskanarak "Tabii ki" diye cevap verdi.

"Kaplumbağaların ölünce cennete gideceğini düşünüyor musun?"

Cara yardım etmeleri için Emi ve Miranda'ya baktı ama onlar sadece çocuklar böyle sorular sorunca yetişkinler nasıl

gülümserlerse öyle gülümsediler. "Bilmiyorum, oraya hiç gitmedim."

"Bence giderler. Büyükannem onlarsız kendini yalnız hissederdi."

Cara Linnea'nın sesindeki burukluk yüzünden telaşlandı. "Büyükannen gittikten sonra kendini yalnız hissedeceksin, değil mi?" diye dikkatlice sordu.

Linnea aşağı bakıp başını salladı.

Cara içinde kıza karşı derin bir sevgi uyandığını hissetti. "Ah, tatlım, ben de" diyerek yumuşak bir sesle karşılık vererek Linnea'yı kollarıyla sardı. Ona sarılarak yeğenini nazikçe sallayıp onu başından öptü. "Biz birbirimize destek olmalıyız, sen ve ben. Mutt ve Jeff gibi olacağız. Bizim Kaplumbağa Takımımıza katılabilirsin. Ne dersin?"

Morali yükselerek "Katılabilir miyim?" diye sordu.

Cara "Tabii ki" diye cevapladı. "Sana takımda ihtiyacımız var." Emi ve Miranda'ya bakarken, hepsinin Linnea'nın takımda büyükannesinin yerini alacağı düşüncesini paylaştığını biliyordu. Cara sırasını savıyordu. Lovie ona öğretmişti, şimdi de Linnea'ya öğretme sırası ondaydı.

Linnea yaz boyunca gözlemlediği bir sürü görevi ezbere sıralamaya başladı. Artık hepsini kendi başına yapabileceğini hissediyordu. Cara onu yarım kulakla dinliyor, sesindeki hevese ve gözlerindeki heyecana daha çok dikkatini veriyordu. Ne kadar büyük bir özgüveni vardı. Duyguları ne kadar çabuk değişebiliyordu. Dokuz muazzam bir yaştı.

Emi doğrularak "Gelen kim?" diye sordu.

Cara uzaktaki alçalıp yükselen ufak kırmızı fener ışığını görmek için karanlıkta gözlerini kıstı. Işığın sadece renginden bile, yaklaşanın Kaplumbağa Takımı'ndan biri olduğu belliydi. Emi kendi fenerini çıkarmak için plaj çantasına elini daldırarak, yeni gelenlerin nerede olduklarını bilmeleri için ışığını havada hafifçe salladı. Diğer fener ışığı da ona sallanarak karşılık verdi. Bütün gözler yaklaşan iki karanlık siluetin üzerindeydi. Biri kısa, diğeri uzun boyluydu.

Emi dirseğiyle Cara'yı hafifçe dürterek "Toy ve Brett" dedi.

Anlayışla gülümsedi ama içten içe mutlu olmuştu. Turist sezonu zirve yaptığı için Brett işiyle o kadar meşguldü ki son zamanlarda onu zar zor görebiliyordu.

Yeni gelenleri sıcak bir şekilde karşıladılar, onlara yer açmak için kum tepesinde yana kaydılar ve sinek püskürtücüyü uzattılar. Linnea –cilve yapar gibi– Brett'in kollarına zıpladı. Brett onu bir oyuncak bir bebek gibi döndürürken, mutluluktan çığlık atıyordu. Sonra saygılarını sunmak için, okullu bir kız gibi üstünü başını düzelten Miranda'nın yanına gitti. Cara onun gençlerin de yaşlıların da kalplerini tamamen kazandığını görebiliyordu.

Nihayet onun yanına oturmak için tepeye geldi. Sadece onun için geldiğini gösteren bir hareketle büyük elini onun dizinin üzerine koyup gözlerinin içine bakmasına bayılıyordu. Kocaman bir sarılma ve öpüşme gösterisi yoktu. Hepsi bu kadardı ve bu kalbinin deli gibi atması ve sanki şimdi onu döndürmüş gibi başının dönmesi için yeterliydi.

Toy kumun üzerinde yerini almak için komik bir dönme hareketi yaparken "Hiç hareket var mı?" diye sordu. Karnı artık o kadar büyümüştü ki, yere kaba bir homurtuyla ve iç çekerek oturmuştu.

Cara, Toy'u tekrar yuvaların başında görmekten memnundu. Son birkaç yavrulamayı kaçırmıştı ve kendi bebeğinin de doğma vaktinin yaklaşmasıyla, Cara onun artık ilgisini kaybetmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Kumda hafif bir çöküntü var ama bir süredir hiçbir hareketlenme olmadı."

Linnea yuvayı yüzüncü kez incelemek için yanına kadar emekledi. "Yeniden kontrol eder misin? Lütfen?"

Cara çocuğa boyun eğerek kırmızı ışığı yuvanın üzerine tuttu. Ufak içbükey deliğin gerçekten biraz daha büyüdüğünü görünce, ağzından bir şaşkınlık nidası yükseldi. Herkes yakından bakmak için toplandı. İzlerken bile, kum taneciklerinin kaydığını görebiliyorlardı.

Linnea dua edermiş gibi parmaklarını sıkıca bir araya getirerek hararetle "Haydi, haydi, haydi" dedi.

"Bu akşam çıkacaklar gibi görünüyor" dedi Emi.

Miranda kar beyazı başını kesin bir tavırla sallayarak "Gelecekler" dedi.

"Ah, Tanrım!" diye cıyakladı Linnea. Heyecanı adeta bütün gözeneklerinden sızıyordu.

Sahilin yukarısındaki yolda, kiralık evdeki sinir bozucu parlak ışıklar aniden söndü. Yuvanın başındaki çeteden alçak sesli tezahüratlar yükseldi.

Emi fısıldar gibi bir sesle "Aferin, Flo" dedi. "Tam zamanında."

Linnea "Orada kaç tane var sizce?" diye sordu.

"Bu yuvayı biz taşıdık, bu yüzden tam olarak kaç tane olduğunu biliyorum. İçerde yüz altı yumurta var."

"Nasıl olur da anne kaplumbağa yumurtaları bırakıp gider?"

"Kaplumbağalar bunu milyonlarca yıldır yapıyorlar."

Küçük kız iç çekerek "Bence bu çok üzücü" dedi. "Bütün bu yavruları kendi başlarına bırakması."

Toy daha da yaklaştı. "Düşündüğünde gerçekten üzüntü verici. Yani sadece yavrular için değil, anne için de... Bebeklerini terk etmek zorunda ve onları bir daha asla göremeyecek."

"Bunu bu kadar düşündüğünden şüpheliyim açıkçası" dedi Emi. "Sadece doğanın çağrısına uyuyor."

Toy "Bir annenin bebeklerini terk etmesi doğal değil" diyerek karşı çıktı.

Brett sakin bir sesle "Oldukça doğal" diyerek açıklamaya başladı. "Doğada iki tür üretici vardır. Birisi maksimum yatırım grubudur. Bu grupta küçük çaplı bir üreme sağlamak için çok fazla zaman ve efor sarf edilir. Filler ve yunuslar gibi... Bir de minimal yatırım grubu vardır. Bunlar bir sürü yumurta bıraktıktan sonra kendi yollarına giderler. Buna yırtıcı bolluğu denir. Amaç, yırtıcıları fazla besleyerek türün devamını sağlamaktır. Kurbağalar, balıklar ve kaplumbağalar bu gruptadır. Biyolojide bireylerin hiçbir değeri yoktur. Türler her şey demektir."

Cara onun koluna yumruk atar gibi yaptı. "Onu bir daha hiçbir yere götürmeyeceğim."

Brett "Ne?" diye sordu. "Sadece sorusunu cevaplandırıyorum."

Hepsi gülmeye başlayınca Brett yeniden, durumu kavrayamadığı için kocaman açılmış gözlerle "Ne var?" diye sordu.

Toy ısrarla "Peki ya insanlar ?" diye sordu.

Brett "İnsanlar her iki stratejiyi de izleyebilirler" diye cevap verdi. "Onlar için bu bir tercih meselesi."

Emi şakayla karışık "Adem ve Havva'yı Cennet Bahçesi'nden attıran da bu değil miydi?" dedi.

Toy gülümsemedi. Başını eğip dudaklarını kemirerek parmağıyla kumu eşeledi. "Bence anne çocuklarıyla kalsaydı daha iyi olurdu. Sizce de öyle değil mi?"

Cara onun yüzünü inceledi, Toy'un sesindeki endişeye kulak verdi. Brett'e baktı.

Brett sakin bir şekilde "Ben pek öyle diyemem" diyerek cevap verdi. "Kaplumbağalar bu düzende uzun süredir hayatta kaldılar."

Toy elini oynatmayı kesti, ardından tek bir el hareketiyle kumu süpürdü.

"Dünyanın yaşlı bir kaplumbağanın sırtında olduğunu ve çok yaşlı anne kaplumbağanın, diğer anne gittiğinde yumurtalarla ilgilendiğini anlatan eski bir efsane vardır. Bana oldukça güzel geliyor" dedi Emi.

Toy bu fikri benimseyerek "Bu, anne kaplumbağanın yumurtalarını Kaplumbağa Hanımefendilerinin korumasına bırakıp gitmesi gibi bir şey" dedi. "Eminim o gittikten sonra yavrularına iyi bakılacağını biliyordur."

Cara akşamın bunaltıcı sıcağına rağmen titredi. Genç kadının düşünce treninin nereye doğru gittiğine ufak bir bakış atınca, Toy için endişelenmeye başlamıştı.

Kaplumbağa mevsimi son aşamasına girmişti. Cara öğleye kadar uyuyabiliyordu, çünkü kaplumbağa izlerini

rapor etmek için arayan kimse yoktu. Palmiye ve Sullivan Adası'na toplamda kırk yuva yapılmıştı.

Sabahlar sessizleşmiş olabilirdi ama geceler çok hareketliydi. Cara ve Kaplumbağa Takımı'nın geri kalanı, çoğu geceler yuvalara bebek bakıcılığı yapıyorlar, etrafta yengeç delikleri olup olmadığını kontrol ediyorlar, ufak turist gruplarıyla ilgileniyorlar, genellikle yuvaların yavrulama zamanlarında alınacak sorumlulukları aralarında paylaştırıyorlardı. Hala birkaç kurnaz kaplumbağa fark edilmeden yanlarından geçiyor, bazen sabah erkenden yağmur yağdığında hepsi birden ortaya çıkıyor ya da diğer zamanlarda, yuvalarından gizlice çıkıp denize olan koşularını gerçekleştirmek için herkes yorulup eve gidene kadar bekliyorlardı. Sadece sabahları bulunan minnacık izleri –yelpazeye benzer, denize doğru ilerleyen düzinelerce ayak izi– büyük kaçışları hakkında bir ipucu veriyordu.

Cara'nın her zaman hayalini kurduğu bir yazdı. Kuş şarkılarıyla erkenden kalkmaya ve sahildeki aktivitelerden oluşan rutin işlere bayılıyordu. Okyanus kıyısı boyunca kaplumbağa izlerini araştırırken geçirdiği yalnız zamanı dört gözle bekliyordu. Ayın farklı halleri altında, serin kumların üstüne hep beraber oturup her şey hakkında konuşurlarken diğer kadınlarla arasında oluşan samimiyeti de seviyordu. Gruba yapısını ve odağını deniz kaplumbağaları kazandırmış olabilirdi –uyulacak kurallar ve çözülecek sorunlar vardı– ama grubun gerçek gücü aralarında oluşan karşılıklı ilgi ve güven bağından kaynaklanıyordu. Ay ışığı altında yuvanın etrafında otururken, Cara nihayet kendisini bütünleşmiş arkadaş çemberinin bir parçası gibi hissetmişti.

En çok Brett'le geçirdiği özel anları seviyordu. Son birkaç aydan beri Brett ona anı yaşamayı öğretmişti. Akıllarına geldiğinde el ele tutuşup okyanusa atlıyorlardı. Gözleri yaşlarla dolana dek gülüyorlardı. Başlarını geriye atıp en sevdikleri şarkıyı yüksek sesle söylüyorlardı. Bazen de sahilde yürürlerken gözleri ay ışığında parlıyor ve onu deniz yulaflarının gizlediği kum tepelerinin oldukça arkasında kalan

bir noktaya götürüyordu. Ardından apaçık gökyüzünün altında onu vücuduyla bir battaniye gibi sarıyordu.

Onunla olmadığında onu düşünüyordu. Telefonla konuşurken başını eğip onun adını düzinelerce kez karaladığını görüyordu. Bir gün sahilde ona tişörtlerinden birini vermişti. Cara da geceleri onun kokusunu almak ve hayalini kurmak için o tişörtle uyumaya devam ediyordu. Radyoda bir aşk şarkısı duyduğunda bunun onlar için yazıldığından emin oluyordu. Bu duygular onun için yeniydi ve hepsi de onu yiyip bitiriyordu.

Bir gece, sahilde yavrulayacak bir yuvanın başında birlikte otururlarken Emi ona "Şekerim sen aşıksın" dedi.

"Değilim. Bu sadece çocukken hiç yaşamadığım bir yaz kaçamağı. Aşık değilim. Kaçamak yapıyorum."

"Kaçamak yapmak diye bir şey yoktur. Benden iyi mi bileceksin. Yaz kaçamağımla evlendim."

"Bu sayılmaz. Senin yaz kaçamağın, yıl boyunca devam eden bir şey haline geldi. Tanıma göre, bir yaz kaçamağı kesinlikle yazın sonunda bitmeli."

"Oo! Şimdi de tanımını biliyorsun demek?"

"Kesinlikle. Şarkının birinde çoktan yazılmış zaten. Sonbahar rüzgarlarının esmeye başlamasıyla ilgili bir şeydi. Haydi ama, şarkıyı biliyorsun işte."

"Tamam, tamam. Şunu bir gözden geçirelim." Ayaklarını uzatıp saymak için elini kaldırdı. "Bir yaz aşkı için gereken aksesuarlara sahipsiniz, bunu kabul ediyorum. Birincisi ayınız var."

"Sıradan bir ay değil Carolina Ay'ı. Ve suyun üzerinde parlıyordu. Öncelikle ayrıntıları ortaya doğru koyalım."

"Buna da tamam. Aynı fikirdeyim." İkinci ve üçüncü parmağını da kaldırarak saymaya devam etti. "Günbatımınız var. Ve tekneniz."

"Tekneler ekstradır. Gerekli değil."

"Hiç bonus puanınız yok. Başka? Hımm... Öpüşmeniz var."

"Ah, evet. Kesinlikle öpüşmemiz var. Tanrım..."

"Kes şunu. Beni mahvediyorsun Cara. Bunu bilmek bile istemiyorum."

"Özür dilerim. Devam et."

"Yeniden özetleyelim. Ay, deniz, günbatımı, tekne ve öpücükleriniz var. Eksik olan ne?"

"Ebeveyn. Veya kamp sorumlusu, hangisini seçersen seç. Bu konuda da geride kalmıyorum. Annem hakikaten benim için bekliyor ve ben kırk yaşımdayım. Buna inanabiliyor musun?"

Emi başını geriye atarak boğuk bir sesle güldü. "Pekala, sen kazandın, pes ediyorum. Aşık değilsin. Kaçamak yapıyorsun. Mutlu musun?"

Mutlu muydu? Üzerinde düşününce, Cara öyle olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Ağustos ortası olmuştu ve okullar yeniden açıldığı için turistler eve geri dönüyorlardı. Mutlulukla dolu yaz hızla ilerliyordu ve sonbaharın beraberinde ne getireceğini düşünmek onun korkuya kapılmasına yol açıyordu.

***

Cara annesini bulamayarak uyandığı sabah, yazın sona ermeye başladığının etkisini derinden hissetti. Altın Böcek'in hala evin önünde park halinde olduğunu görünce, göğsü panikle kabardı. Dışarı koşturdu. Bahçede de annesinden herhangi bir iz yoktu. Cara saçını yüzünden çekip uykulu beynini hızla çalıştırmaya başladı. Lovie'nin Miranda gibi aklı karışmasa da Cara onun nereye gitmiş olabileceğini hayal edemiyordu. Veya ne zaman gitmiş olabileceğini...

Ta ki kırmızı kovanın yerinde olmadığını fark edene kadar. Çabucak geceliğini çıkarıp atarak şortunu, bluzunu ve sandaletlerini giydi. Bir kez daha koşturarak dışarı çıktığında, cam kapı hafifçe çarptı. Sahile doğru koşarken bir kuş korosu ağaçlarda şarkı söylüyordu ve patikadaki kum nemli ve serindi. Şafak tam okyanusun üzerinden yükselirken sahile vardı.

Annesini deniz kıyısında dururken buldu. Elinden sallanan parlak kırmızı kovayla, zayıf, yalnız bir görünümü

vardı. Uzun beyaz geceliği sert meltemde dalgalanıyordu. Puslu pembe ve sarı ışığın altında, denize bakan belli belirsiz bir siluet gibi duruyordu.

Cara onun derin ve özel düşüncelerinden irkilerek uzaklaşmasını istemeyerek annesine sessizce yaklaştı. "Anne?"

Lovie yavaşça başını çevirince Cara annesinin yanaklarından gözyaşlarının aktığını görüp şok oldu.

"Sorun ne anne?"

Lovie rahatsız edici ve zayıf bir sesle "Gittiler" dedi.

"Kim gitti?"

"Deniz kaplumbağaları. Anneler. Artık gittiler, gittikleri yer neresiyse oraya gittiler. Hissedebiliyorum. Her şey bitti. Ve onları şimdiden özledim." Parmaklarını dudaklarına yaklaştırıp duygularını kontrol etmeye çalışırken alt dudağı titriyordu. "Ah, Cara. Onları özlüyorum."

Cara'nın onu teselli etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ne söyleyebilirdi ki? Onların seneye geri geleceklerini mi? Bunda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Annesinin bunun onun son mevsimi olduğunu hissettiği için acı çektiğini biliyordu. Onun için deniz kaplumbağaları temelli gitmişlerdi.

Ve yakında annesi de gidecekti. Cara sıcak gözyaşlarının gözlerini doldurduğunu hissetti. Geçen iki ay boyunca, yazın sonunun nihayetinde ne anlama geldiği gerçeğini inkar etmişti. Tıpkı güneş hala sıcacık parlıyorken önlerindeki soğuk kışı hatırlatan herhangi bir uyarıcıyı ittiği gibi, bu gerçeği de zorla aklının bir köşesine itmişti.

Lovie yeniden dalgalara doğru bakarak "Keşke onlarla gidebilseydim" dedi. "İçgüdülerimi takip edip onlarla akıntıya doğru yüzmek istiyorum. Her şeyi arkamda bırakarak... Güzel olmaz mıydı?"

Cara belirsiz bir fısıltıyla "Henüz değil" diyerek uzun kollarını sıkıca onun etrafına sardı. "Lütfen anne. Henüz gitme."

Annesi onun saçlarını okşadı. "Benim sevgili Caretta'm. Sen hala buradasın değil mi? Bu çok büyük bir ferahlık."

Annesi kollarında ağlarken Cara garip bir rol değişiminin gerçekleştiğini hissetti. Sanki güçlü ve yeterli olan anne

oydu, Lovie ise küçük ve zayıf bir çocuğa dönüşmüştü. Bu hem korkunç hem de duygusal bir durumdu.

Güneş üzerlerine doğarken anne ve kız beraberce sahilde durdular. Deniz seviyesi azalmış, kıyıyı deniz kabuklarıyla, yosunlarla ve deniz bitkileriyle doldurmuştu. Birlikte, ayrılan ve yakında ayrılacak olan bütün anneler için gözyaşı döktüler.

Anne kaplumbağalar yalnızlık yolculuklarına çıktıktan sonra Lovie'nin sağlığı hızla bozuldu. Sanki ruhu da deniz kaplumbağalarıyla birlikte yüzerek uzaklaşmıştı. Hastalığa karşı o kadar direnç göstermişti ki Cara, Toy ve diğerleri keyfi yerinde olduğu sürece Lovie'nin sonsuza kadar yaşayabileceğine inanarak kendilerini kandırmışlardı. Fakat şimdi enerjisi de iyimserliğiyle birlikte azalmıştı. Daha huysuz ve içine kapanık bir hal almıştı. Ne zaman Cara onu sahile inip bir yuvanın başında oturmak için ayartmaya çalışsa, sadece başını sallayıp öksürüğün bütün gece boyunca sürdüğünü ve onu çok yorduğunu söylemeye başlamıştı. Cara kaplumbağa anılarıyla onun ilgisini çekmeye veya yuvayla ilgili bir sorun hakkında fikrini almaya çalıştığında, Lovie zayıf omuzlarını kaldırdıktan sonra ön verandadaki sallanan sandalyesine gidiyor ve denize bakıyordu. Kendi içine çekiliyor, kendi akıntısında yüzüyordu ve Cara ona ulaşamıyordu.

Lovie kilo verip küçülürken, hamileliğinin son haftalarına giren Toy daha da büyümüştü. Lovie'nin tabağını ilgi çekici hale getirebilmek için bütün sağlıklı tarifleri pişiriyordu. Ama Lovie sadece bir fare gibi kemiriyor, ardından özür dilerek başını çeviriyordu. Boğazını temizleyerek yeniden "Öksürük" diyordu "bütün iştahımı alıp götürüyor."

Toy yaşlı gözlerle "Eğer sıvı besinler olmasa eriyip gideceksin" diyerek şikayet etti. "Bakın Bayan Lovie, peynir suflesi yaptım. Güzel ve yumuşak. Deneyin."

Lovie her zamanki gibi isteksizce "Deneyeyim" diyerek cevap verdi.

Ne Toy ne de Cara onunla tartışabiliyordu çünkü öksürüğü korkunçtu. Bir gece ikisi birden onun odasına koşturmuşlar, onun kendi tükürüğüyle boğulup öleceğinden korkmuşlardı. O geceden sonra Lovie'nin karşı çıkmasına rağmen, Cara geri adım atmadı ve ona doktora görünmesi gerektiğini söyledi.

Lovie "Hayır, o meşgul biri" diye itiraz etti. "Onu rahatsız etmemeliyiz."

"Anne, bu onun işi. Ayrıca onu arada bir rahatsız etmezsek sana nasıl yardım edebiliriz?"

"Bize bilmediğimiz bir şey söylemeyecek."

Cara annesine ancak bakabildi. Karanlık ve aşina olmadıkları bir bölgeye giriyorlardı ve yardıma ihtiyaçları vardı.

Yuvadan denize doğru ilerlerken harcanan dakikalar, bir kaplumbağanın hayatındaki çok tehlikeli dakikalardır. Ak yengeçler kaplumbağa yavrularına saldırmak için sahil boyunca parmak uçlarında yürürler. Bin yavrudan sadece bir tanesi olgunluğa ulaşabilecek kadar canlı kalacaktır.

19. BÖLÜM

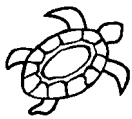

Üç gün sonra, Cara hastane binasının içinde yer alan onkoloji bölümünün bekleme odasında oturuyordu. Etrafında yaşlı erkek ve kadınlar eski, yıpranmış dergileri bunaltıcı bir sessizlik içinde okuyor, bazıları hareket ettiklerinde şangırdayan oksijen tanklarını beraberinde sürüklüyor, birkaçı da evrensel olarak berbat kabul edilen o uyduruk ameliyat elbisesini giyiyordu. Cara kırışmış, kıvrılmış dergilere veya sandalyenin kolçaklarına dokunamıyordu. Hiçbir şeye dokunmak istemiyordu. Kendine hakim olmaya çalıştı ve gizli bir üzüntüyle ellerine baktı.

Hastaneleri hor görüyordu. Rahatsız edici metal sandalyede hareket ederken, "Hepsi birbirine benziyor," diye düşündü. Bir labirent gibi, muşamba yer döşemeleriyle kaplı ve çift kapıyla geçilebilen uzun dar koridorlarıyla soğuk ve steril bir yerdi. Hastanelerin en kötü yanı hasta insanlarla dolu olmasıydı. Cara hastalığın çevresinde olmayı sevmezdi. Uçmaktan nefret ederdi çünkü ona göre bu devasa bir mikrop deposunun içinde saatlerce kapalı kalmak gibi bir şeydi. Birisi tiyatroda öksürdüğünde diğer tarafa yaslanırdı.

Eğer birisi kalabalık bir asansörde hapşırırsa oradan çıkana kadar nefesini tutardı. Bu yüzden annesinin sürekli öksürüğünün ve şimdi de bu hastane ziyaretinin, geçmiş günahları için Tanrı'nın onu gönderdiği bir tür Araf olduğuna ikna olmuştu.

Şikayet ettiği yoktu. Annesine duyduğu sevgi herhangi bir hastalığı engelleme dürtüsünden çok daha güçlüydü. Bu yüzden Lovie çok sayıda teste girerken, o kamburunu çıkararak metal sandalyede sessizce oturuyordu. Toy'un bu kadar uzun süredir nasıl bir azize gibi davrandığını düşünerek bekledi. Cara Chicago'daki kariyeriyle meşgulken, Toy Lovie'yi böyle radyasyon terapilerine getiriyor ve bu şekilde bekliyor, hamile ve yorgun olduğu için muhtemelen her on dakikada bir işemeye gitmek zorunda kalıyordu. Cara hastabakıcılar için Cennet'te özel bir yer ayrıldığına şiddetle inanıyordu.

İki buçuk saat sonra, hemşire Dr. Pittman'a odasında eşlik etmesini rica etmek için belirdi. Cara hemen ayağa kalkıp çok dar koridorda onu takip etti. Odaya girdiğinde annesini yeşil kağıt giysisiyle muayene masasında oturmuş, doğal olmayan bir neşeyle sohbet ederken buldu.

Gözleri telaşla parlayan Lovie "Bakın kim bize katılmış!" diye haykırdı.

Lovie neşeli olmak için çok uğraşıyordu ve Cara'nın sinirleri hemen gerildi. Doktora şöyle bir baktı, ağır gözlükleri ve uzun, ciddi yüzüyle genç ve kitapsever bir adama benziyordu. Dr. Pittman çizelgeye bir şeyler yazmasına rağmen başını kaldırıp gülümseyebildi. Cara annesinin hastalığını öğrendiğinde telefonda uzun uzadıya konuşmuşlardı ama şimdi ilk kez tanışıyorlardı.

Başka bir metal sandalyeyi işaret ederek "Oturun, Bayan Rutledge" dedi.

Annesinin yanına yürüyerek "Teşekkürler ama ayakta duracağım" dedi.

Annesi yine zoraki bir iyimserlikle "Peki kararınız nedir?" diye sordu.

Dr. Pitmann'ın sessizliği her şeyi anlatıyordu. Kasvetli bir ifade takınınca, Lovie'nin neşe balonu söndü.

"Bugün aldığımız sonuçlardan hoşlanmadım."

Lovie başını çevirdiğinde, Cara az önceki hararetli neşenin aslında korku olduğunu gördü. Uzanıp annesinin elini tuttu.

"Kanser tahmin ettiğimizden çok daha hızlı yayılmış. Özellikle nefes borusuna kaymış, bu da öksürüğün nedenini açıklıyor."

"Ameliyat seçenek dahilinde mi?" diye sordu Cara.

"Nefes borusu ameliyat edilemez. Kütle... Her yerde."

Cara'nın midesi kasıldı ama sakinliğini muhafaza etmeye çalıştı.

"Yapabileceğimiz bir şey vardır elbette, doktor."

İç çekti. "Bir başka radyoterapi turuna başlamayı düşünebiliriz."

"Hayır." Lovie kararlıydı.

Dr. Pittman Lovie'ye bakıp hafifçe gülümsedi. Dosyayı kapatarak şefkatle Cara'ya baktı. "Hastalığın son aşamasına girdik."

Cara onu gayet açık duymuştu ve bakışlarına ürkmeden karşılık verdi, dürüstlüğü için minnettardı. Kaçamak cevap verseydi veya zor gerçekleri maskelemeye çalışsaydı, buna dayanamazdı. "Anlıyorum."

"Anneniz bu aşamada önerebileceğimizin en iyi seçeneğin acıyı dindirme tedavisi olduğunu anlıyor."

Lovie Cara'nın eline hafifçe vurdu. "Söylemeye çalıştığı, yapabilecek hiçbir şeyimizin olmadığı."

Bunun üzerine gülümsedi. "Aslında bu doğru. Fakat rahat olduğunuzdan emin olmak için yapabileceğimiz çok şey var, Bayan Rutledge. Acı çekmek için kesinlikle hiçbir sebebiniz yok. Evde kalmaya karar verdiğinize göre, düzenli randevuları ayarlaması ve oksijenin getirilmesi için bir gezici hemşireyle anlaşacağım. Yeterince hava almıyormuş gibi hissettiğinizde, sadece işlerinizi biraz daha kolaylaştırır. Kullanın. Utanmayın. Ayrıca morfin kullanımını da uzun

uzadıya konuşabiliriz." Lovie'ye baktı. "Ama bugün bunu yapmamıza gerek yok."

Cara'ya dönüp şöyle dedi: "Bu annenize en iyi ne şekilde yardım edeceğimiz konusunda anlaşılması gereken bir süreç. Evde hangi tedavileri uygulayabileceğiniz ve yardım için neye ihtiyacınız olduğu konusunda pratik ve gerçekçi olma zamanı geldi. Hep beraber bir destek grubu oluşturmamız gerekiyor. Bayan Sooner hala buralarda mı?"

"Evet. Çok yardımcı oluyor."

"İyi. Ama yakında bebeği doğacak değil mi?"

"15 Eylül'de."

"Anlıyorum."

Lovie "Cara bunu halledebilir" dedi. "Çok yeteneklidir, biliyor musunuz?"

Cara annesinin sesindeki gururu gözden kaçırmadı ve kendini neredeyse kontrolünü yitirecekmiş gibi hissetti.

Doktor kesin bir tavırla "Güzel" dedi. "Ama tüm sorumluluğu üzerine alma. Yetenekli kızlar ve eşlerin her şeyin üstesinden gelebileceklerini hissedip, ardından tükenip bitmekten şikayet ettiklerini çok sık görüyorum. Buna gerek yok. İyi bir bakıcı öncelikle kendine bakar. Unutmayın, iki kollu bir destek sistemi sağlamak önemli. İlki tıbbi destek görevlileri. Gezici hemşireleri, sosyal görevlileri ve bakımevlerini hizmetinize sunacağız. İkincisini siz ayarlamalısınız. Hem Bayan Rutledge hem de sizin için güzel bir atmosfer sağlayacak bir destek grubuna ihtiyacınız olacak. Gerek olduğunda güvenilebilecek iyi bir dinleyici grubuna. "

Cara ve annesi birbirlerine baktılar.

Aynı anda "Kaplumbağa Takımı" dediler.

Lovie'nin hastalığının haberi herkese yayılınca, telefon durmadan çalmaya başladı. Gönüllüler güveç, çorba, dört temel besin grubuna ait herhangi bir şey getirip getiremeyeceklerini soruyorlardı. Brett bütün bahçe işlerini üstlenmişti. Emi evinden ayrıldığı her zaman, herhangi bir şeye ihtiyaç olup olmadığından emin olmak için telefon ediyor-

du. Miranda sadece uğruyor, beraber televizyon izlerlerken Lovie'nin yanında oturup ona eşlik ediyordu. Flo bütün hevesiyle günde iki kez enerjik bir şekilde eve geliyor ve beraberinde özenle araştırdığı okuyacak bir şeyler getiriyordu. Her gün eve dönmeden önce, Cara'ya bilgiç bir tavırla bakarak "Moralini yüksek tutmak gerek" diyordu.

Cara her gün gelen hasta ziyaretçilerinden aldığı kaplumbağa eşyalarının sayısını tutamıyordu. Kaplumbağa takıları, gömlekler, mumlar, rüzgar gülleri, şapkalar, fincanlar, bayraklar, anahtarlıklar. Cara insanların bu kadar çok kaplumbağa eşyasını nereden bulduğunu bilmiyordu. Lovie duygulanmıştı ve hepsi için müteşekkirdi. Ziyarete gelen veya telefon eden herkesle konuşmak için zaman ayırmaya çalışıyordu. Bazen ziyaretçi gözyaşlarına boğulurdu ve onu teselli eden Lovie olurdu. Hafta bitmeden önce, Cara annesinin enerjisinin nasıl azaldığını gördü ve ziyaretçi yasağına başladı. Lovie'nin dinlenmeye ihtiyacı olduğunun haberi yayılınca, yavaş yavaş plaj evinde huzur sağlandı.

Lovie'nin yatak odası bir hastane odasına giderek daha fazla benzedi. Yapacak bir şey yoktu. Oksijen tankı ve arabası yatağının yanında çok yer kaplıyordu. Yatağının başucundaki masanın üzeri kağıt mendil kutusu, bir bardak su ve bir sürü küçük hap kutusuyla kaplıydı. Bir televizyonla bir kitap rafı da içeri taşınmıştı. Cara pozisyon değiştirebilen mekanik bir yatak siparişi vermeye kalktı ama Lovie'yi bunun düşüncesi bile korkutmuştu. Kendi dört direkli karyolasında, annesinin ve ondan önce de onun annesinin de uyuduğu yatakta uyumak istiyordu. Bu konu hakkında herhangi bir tartışmaya girmeyi bile reddediyordu.

Bu yüzden kısa bir süre içinde ev karman çorman oldu. Lovie kendi odasında dinlenmeye, okumaya, televizyon izlemeye ve bir takıntı haline gelen albüm düzenleme işine oldukça fazla vakit ayırıyordu. Evle ilgili kararlarla ve kaplumbağa meseleleriyle ilgilenmeye çalışsa da, gösterdiği çaba yorulmasına sebep oluyordu.

Cara yemeklerin de çoğunu hazırlamaya başlamıştı. Toy da yardım ediyordu ama ilerlemiş hamileliği onu mutfakta

yavaşlatıp hantallaştırıyor ve bilek burkulmalarından dolayı sıklıkla ayağını dinlendirmek zorunda kalıyordu. Haftanın birçok gecesinde yerinde duramıyor ve bir süreliğine evden çıkması gerektiğini söylüyordu. Toy düzenli olarak sinemaya gitmeye başlamıştı.

Böylece Cara resmi olarak kapı bekçisi, aşçı, çamaşırcı kadın, evin reisi ve şoförü haline gelmişti. Yemeklerle, ilaçlarla ve şikayetlerle başa çıkıyordu. Tıbbi bakım randevularını ayarlıyor, alışveriş yapıyor ve faturaları ödüyordu. Bir sürü yardım önerisi alsa da, bunları kabul etmek konusunda isteksizdi. Sorunlarıyla arkadaşlarının canını sıkmak istemiyordu. Ayrıca ona göre, eğer işleri kendi yaparsa her şey daha kolay ve çabuk olurdu. Yine de elini taşın altına koyması gerektiğini hissettiği bir kişi vardı.

Palmer evinin kapısını açınca yüzü mutlulukla dolu bir şaşkınlığa büründü. Ardından sanki kendini tutarmış gibi, sıcaklığı buza ve gülümsemesi katı bir nezakete dönüştü.

"Merhaba Cara."

"Merhaba Palmer."

Gözlerinin rengini açığa çıkaran solgun mavi polo gömleğinin içinde sağlıklı ve bronzlaşmış görünüyordu. Cara onun tekneyle veya golfle ya da her ikisiyle de uğraşmış olabileceğini tahmin etti. Onun zevkli sıradan giyim tarzıyla karşılaştırıldığında, Cara neredeyse ufak bir kız gibi görünmesine yol açan haki şortunu ve çizgili pamuk gömleğini giymişti. Tartışma için daha uygun giyinmediğine pişman olmuştu.

"Seni buraya hangi rüzgar attı?"

"Annem hakkında konuşuruz diye düşünmüştüm."

Cara kapıda beklerken, o bir dakika bunun üzerine düşündü. Bu konuşma Cara için kolay olmayacaktı.

"İçeri gel o halde" diyerek isteksizce kapıyı ardına kadar açtı.

Gerginliğini örtmek için eve uzun ve kesin adımlarla girdi. Bu geri döndüğünden beri eski evini sadece ikinci kez

ziyaret edişiydi. Cara akşam yemeğine bir kez daha davet edilmemiş ve Dört Temmuz partisinden beri Palmer plaj evini hiç ziyaret etmemişti.

Mermer döşemeli girişten geçerken "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Bir yerlerde oynuyorlar."

"Çok kötü." Onları göremediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama belki de bu konuşmanın konusunu düşünülecek olursa, böylesi daha iyiydi. Oturma odasına doğru ilerledi. Palmer da Cara'ya katılarak, ona muhteşem İtalyan kumaşıyla kaplı iki tane lüks koltuğu işaret etti.

Cara hayranlıkla "Bunlar yeni mi?" diye sordu.

"Hayır, bunlar önceden babamın kütüphanesinde duran koltuklar. Üzerleri duvar halısına benzeyen kumaşla kaplıydı, hatırlıyor musun?"

Koltuklardan birine kendini bırakarak "Çok farklı görünüyorlar" dedi. Palmer'a birkaç kuruş kaybettirmiş olmalıydılar. "Çok güzel."

Onun karşıdaki koltukta yerini alırken durgun bir ifadeyle "Hepsini Julia yaptı" dedi.

"O nasıl? Onu uzun bir süredir onu görmüyorum. Hiç uğramadı."

"Okulda bir komite toplantısında. Orada her zaman bir şeylerle uğraşıyor. Okullar yeniden açıldığı için işler giderek yoğunlaşıyor."

"İşler plaj evinde de çok yoğun." Bu cümle konuya giriş niteliği taşıyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

Palmer umursamaz bir tavırla başını salladı.

Cara öne doğru uzandı. Nazikçe çene çalmaya son verip konuya girmeye hevesliydi. "İki hafta önce seni annem hakkında konuşmak için aramıştım." Sözlerini vurgulamak için duraksadı. "Annemin doktorunun ne dediğini sana açıkça söylediğimi düşünüyordum ama belki de anlamadın. Bunun hakkında konuşmak için buradayım."

"Ne söylediğini yeterince iyi anladım ama sana katılmıyorum."

"Katılmıyor musun? Katılacak ne var? Annem kanser. Ölüyor."

"Öldüğüne inanmıyorum."

Cara koltuğuna yaslandı, şaşkınlıktan donakalmıştı. Bunun için hazırlıklı değildi.

Kekeleyerek "Bu inkar demek, Palmer" dedi.

"Konuşana bak. Doktorla kendim konuştum ve kimse bana öldüğünü söylemedi. Kahretsin, eğer öyle olsaydı hastanede olurdu."

Cara neye inanması gerektiğini bilemeyerek ona yeniden baktı. Ya doktorlar Palmer'a kaçamak cevap vermişlerdi ya da Palmer onları dinlememişti. "Annem hastaneye gitmek istemiyor. Evde ölmek istiyor."

"O ölmüyor" diye tekrarladı.

"Palmer beni dinle. Durum kötü. Seni görmeye ihtiyacı var. Her zaman seni sorup duruyor. Cooper ve Linnea'yı da."

"Oraya daha sık gelmek istiyoruz, biliyorsun ama durumu görüyorsun. Çocuklar ve Julia oradan oraya koşturuyorlar. Zaten daha geçen hafta oraya gittik."

"Yani çocuklar gitti demek istiyorsun. Bir aydır annemi görmeye gelmiyorsun." Ses tonu suçlayıcıydı.

İfadesiz bir sesle "Meşguldüm" dedi. "Bütün vakti boş olan sensin. Ayrıca, annem bakıcısı olarak seni seçti. Seni ve o kızı."

Cara'nın kızgınlığı sınır tanımıyordu. "Bu durumu bu kadar hafife almana inanamıyorum. Çocukların programlarından, meşgul olmaktan bahsediyorsun, hem de böyle bir zamanda!" Kardeşine karşı öfkesinin giderek arttığını hissetti. "Dört Temmuz'da onunla konuştuğunuzu biliyorum. Onu üzdün Palmer." Onun gözlerindeki pişmanlık dolu ifadeyi görünce rahatladı. "Ama bunun hakkında benimle konuşmayacak ve ben de ona sormayacağım. Tartışmanın ne hakkında olduğunu bilmeme gerek yok. Umurumda değil. Ama eminim sen, annem ölüyorken ufak bir gücenmenin üstesinden gelecek kadar erkeksindir."

Çenesi büküldü ve gözleri öfkeyle parladı. "Bırak da, annemle olan ilişkimde kendimin hakimi ben olayım. Ben senden çok daha uzun bir süredir onun ihtiyaçlarını görüyordum."

"Kimse bunu inkar etmiyor-en azından annem. Ama şimdi sana ihtiyacı var. Benim de sana ihtiyacım var."

"Orada her şeyi kontrol altına almışsın gibi görünüyor. Evet, hanımefendi. Her şey tam senin istediğin gibi gidiyor."

"Tam anlamadım..."

Onu yalandan överek "İyi bir iş çıkarıyorsun" deyip ayağa kalktı. "Gerçekten iyi. Yakında işim bitmiş olacak. Acil bir durum olduğunda beni ara tamam mı? Dinle, çıkmam gerek."

Onu kovuyordu. Buna inanamıyordu. Öfkeyle ayağa kalkıp onu girişe kadar takip etti.

"Senin içine ne girdi böyle?" diye çıkışarak, içindeki öfkeyi boşalttı. "Öz anneni hiç önemsemiyor musun?"

Ona "Sakın anneme olan sevgimi sorgulamaya cüret etme!" diye bağırarak karşılık verdi. "Sen kendini ne zannediyorsun? Sen sevgi nedir bilmezsin. Sen Chicago'dayken yıllar boyunca ona kim baktı sanıyorsun? O kişi bendim. Sen kaçtın."

"Kovulmuştum!"

"Çünkü sadece yaşlı adamla şansını zorladın."

Birbirlerinden sadece santimlerce uzakta durmuş, o gecenin anısı zihinlerinde canlanırken birbirlerine ters ters bakıyorlardı.

Cara geri adım atarak elini şakaklarına koydu. Parmakları titriyordu.

"Kahretsin!" Palmer elini beline koyup ön kapıyı çevreleyen güzel bir şekilde desenlenmiş vasistas pencerelerden dışarı bakarken küfretti. "O gece seninle gurur duydum."

Cara nazikçe "Neden anlayamadım" diyerek karşılık verdi. "O geceyi düşünmekten utanç duyuyorum."

"Bu kadar korkak olduğum için kendimden nefret et-

miştim. Her şeyi bana yıkıp gittiğin için senden nefret etmiştim."

"O durumda başka seçeneğim yoktu."

Palmer sanki ağır geçmişinden kurtulmak ister gibi omuz silkti.

Cara onun el kol hareketlerini, çenesinin duruşunu, gözlerini kısarak baktığını fark etti ve onu yeniden hatırladığı o ürkek ergen olarak gördü. Yeniden, dışından gülerek güzel bir hikaye anlatırken içi kan ağlayan abisine dönüşmüştü. "Gerçekten gelip annemi ziyaret etmelisin. Aslında eğer senin yerinde olsam hemen gelirdim."

Palmer ayakkabılarına baktı. "Bana ihtiyacı yok."

"Tabii ki var. Şimdi her zaman olduğundan daha fazla."

"Sen varken yok. Seni her zaman daha çok sevmiştir."

"Onun en sevdiği çocuğu sendin."

Dudakları bir sırıtışla büküldü ve neredeyse onu hakir görürcesine "Böyle mi düşünüyorsun? O halde tatlım, hiçbir şey bilmiyorsun" dedi. Ona arkasını dönüp kapıyı ardına kadar açtı. "Ona ve lanet olası plaj evine geri dön. Ve beni yalnız bırak."

Ertesi gün kocaman bir buket çiçek, beraberinde "En Yakın Zamanda İyileşmen Dileğiyle! Seni Seviyoruz!" yazılı bir kartla eve geldi. "Palmer ve Julia" tarafından imzalanmıştı. Cara kolu uzunluğundaki buketi ellerine aldığında onu parçalayıp atmak istedi. Bu Palmer'ın cevabıydı ve Cara hediyeyi kalpsiz bulmuştu. Annesi mesajı anlayacak ve mahvolacaktı.

Hürmetkar bir şekilde çiçekleri mutfağa taşıdı, beraberinde gelen ucuz cam vazoya koyup, içine su ve bitki besini ekledi, vazonun üstüne gülen yüz yapıştırdı ve Lovie'nin odasına götürdü.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle "Bak Palmer ne göndermiş!" diye haykırdı.

Lovie gözleri parlarken yatağında doğrularak "Bunları mı göndermiş?" diye sordu. Eli bukete uzatırken sarf ettiği

eforla öksürdü. "Ah! Çok güzeller! Bu kadar para harcamasına ne gerek vardı! Hayır, hayır." İşaret parmağını havaya kaldırarak Cara'ya baktı. "Onları şuraya koy ki koklayabileyim."

Cara ağzını sımsıkı kapayıp çiçekleri onun başucundaki masaya taşıdı.

"Ne kadar harika bir oğlan değil mi? Cara, bana teşekkür kartlarımı getirir misin? Şimdi?" Çiçekleri koklamak için uzandı, mırıldanıyordu. "Ne kadar düşünceli değil mi? Yakında ziyaretime gelir mi dersin?"

***

Cara odadan çıktığında, Toy'un kanepe yastıklarını hırsla yumrukladığını gördü.

Cara odadan geçip küçük çalışma masasına doğru ilerlerken "Sakin ol kızım. Seni bu kadar kızdıran ne?" diye sordu.

"Kulak misafiri oldum. Palmer'ın bu kadar cömert olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Bu beni çılgına çeviriyor. Uğrayıp onu ziyaret etmediğini bile umursamıyor mu? Kendi oğlunun? Herkes çiçek gönderebilir."

"Bunu düşünmek bile istediğini sanmıyorum. Kabullenemeyecek kadar acı verici. Ona karışmıyorum. Şimdi baş etmesi gereken yeterince acısı var."

"Peki ya sen? Deliye dönmüyor musun?"

Cara neredeyse bir önceki gün Palmer'la olan kavgasından bahsedecekti ama vazgeçti. "Deliye dönecek kadar enerji veya zaman ayıramam. Çok yorgunum."

"Ben kesin delirirdim. Ona övgüler düzüyor ve onun bütün yaptığı, sen bütün işleri yaparken kıçının üzerine oturup çiçek göndermek."

Cara annesinin buz mavisi renkli, isminin baş harfleri yazılı teşekkür kartlarının kutusunu bulmak için masanın bir çekmecesini açtı. Cara'nın onu bildi bileli aynı modeli kullanıyordu. Parmak uçlarıyla şık mavi kıvrımlı harfleri takip etti. Annesinin bir hediyenin veya nazik bir davranışın

hemen ardından Cara'dan oturup bir teşekkürler notu yazmasını her zaman katı bir şekilde istediğini hatırladı. Doğal olarak annesi Palmer'a yazmak için sabırsızlanıyordu. En sevdiği çocuğunun o olduğunu nasıl inkar edebilirdi ki?

Cara şimdi annesi için yaptığı her şeyin ardından resmi bir teşekkürler bile alabileceğinden şüpheliydi. Hem ona amirlik yapan, vitaminli içeceğini ve suyunu içmesi için onun başının etini yiyen, yemeğini yemesi ve ilaçlarını alması için onu azarlayan ve Lovie'nin bütün istediği huzurken doktorun isteklerini yerine getirmek için ona zalim davranan birine nasıl teşekkür edebilirdi? Cara içten içe annesinin ona müteşekkir ve bağlı olduğunu biliyordu. Çabalarını tasdik edecek bir parça kağıda ihtiyacı yoktu, hatta bunu istemiyordu bile.

Fakat Palmer'ın böyle pinti bir gayret için bu kadar aşırı övgü aldığını görmek zor bir durumdu. Acı vericiydi. Annesi hayatındaki erkekler konusunda her zaman böyle ayrımlar yapmıştı ve şimdi acısı, çocukken annesinin Palmer'ın yaptığı her şeyi övüp onun zorla kazanılmış başarısını neredeyse görmezden gelmesi kadar canını yakıyordu. Palmer'ın B notlu dönem ödevi buzdolabına asılırken onun A notu sıradan kabul edilirdi.

Elini alnına götürdü, kızgınlığına şaşırmıştı. Eli titriyordu! Kırk yaşında hala kardeşini kıskanıyor olması çok saçmaydı. Kendinden utanmıştı.

Cara kanepedeki yastıklara gözünü dikti. Yüzünü onlara dönerek doğruca yastıklara yürüdü, ellerini yumruk yaptı, ardından ters ters bakıp birini yumruklamaya başladı. Yeniden, yeniden ve yeniden. Toy'un yanı başında ona güldüğünü duyabiliyordu.

"Yürü be! İyi hissettiriyor değil mi?"

Cara geri çekilip ellerini beline koyarak başını salladı, derin nefes alıp veriyor ve rahatladığını hissediyordu. "Haklısın. Gerçekten kızgınım. Palmer'a kızgınım. Anneme kızgınım. En çok yeniden bu lanet duruma yakalandığım için kızgınım. Bundan kurtulmak için evden ayrıldım ve çamura batmış bir şekilde buradayım."

"Sen çamura batmadın. Güzel, doğru bir şey yapıyorsun, annene bakıyorsun. O göçüp gittiğinde sen elinden gelenin en iyisini yaptığını bileceksin. Bu Palmer'ın söyleyebileceğinden daha fazlası."

"Umarım" diyerek elleriyle saçını taradı. "Ama bu çok kötü. Kalbimi kırıyor. Onun annemi sevdiğini biliyorum."

"Belki onu hasta görmeye dayanamıyordur. Bazı insanlar böyledir."

"Bütün hayatı boyunca şımartıldı. Önce annem, şimdi de Julia tarafından. Kadınların bunlarla başa çıkmasına izin vermeye alıştı."

"O bir erkek."

"Basmakalıp sözlerden nefret ederim ama sosyal görevli, bu ülkede hastabakıcılık hizmetinin büyük bölümünü kadınların sağladığını söyledi."

"Hiç şaşırmadım. Birçok erkek bunun bir kadın işi olduğunu düşünüyor."

"Öyle olmamalı. Hasta ebeveynlerine bakmak bütün çocukların görevi hayır, hatta onurudur."

Toy isyankar bir ifadeyle "Ben benimkine hiç bakmadım ama" dedi.

"Asla asla deme. Senin yaşındayken ben de aynı şeyi söylerdim. Ama işte buradayım, yirmi yıl sonra... Ve Tanrı'ya şükrediyorum. O ölmeden önce anneme onu sevdiğimi söyleme fırsatım olmasaydı, kalbimin bir yerlerinde ölebilirdim."

Toy'un yüzü düştü.

"Ah, Toy onu ima etmek istememiştim."

Toy başını salladı. "Biliyorum. Sadece annem hasta babasına öldüğü güne kadar bakmak zorunda kalmıştı. Korkunç bir alkolikti ama annem onu severdi. Ve en azından ona yardım edecek bir kız kardeşi vardı."

"Ben de sana sahibim."

Başka yöne bakmadan önce Toy'un gözleri hayretle açıldı ve elindeki toz bezini kıvırdı. "Evet, son zamanlarda büyük yardımım dokunmuyor. Birçok akşam dışarıda olduğum için üzgünüm. Seni yalnız bırakmamalıyım."

"Kendin için özel vakte ihtiyacın var. Gençsin ve büyük bir değişim geçiriyorsun."

Biraz suçlu görünerek "Birçok meseleyi çözmeye çalışıyorum" dedi. "Çok kafa karıştırıcı. Yakında anne olacağım ama hala bir çocuğum biliyor musun?" Sesi daha da yükseldi. "Ben-ben-bir bebekle ben ne yapacağım? Ona nasıl bakabilirim?"

Ah Tanrım, diye düşündü Cara. Yüzünün buruşmasına engel olamamıştı. Bütün olan biten yüzünden, Toy'un durumunu kesinlikle unutmuştu. Unutmamıştı belki, ama şirkette daha düşük öncelikli bir sorun karşısında yaptığı gibi zihninin masaüstünde bir köşeye itmişti. Ona yardım etmek için ne yapabileceğini düşünürken zihni dönüp duruyordu. Bir krizi daha ele alabilecek gücünün kalıp kalmadığını düşünüyordu. Kendini tükenmiş, içinde hiçbir öneri kalmayana kadar kuruyup kalmış gibi hissetti.

Kendini kanepeye bırakıp, yanındaki mindere hafifçe vurdu. Toy isteksizce ona katıldı. Bir yastık alıp bedenini desteklemek için onu sırtının arkasına sıkıştırdı.

Kızın bir fikir edinmiş olabileceğini umarak "Ne planladın?" diye sordu.

Toy derin bir nefes aldı. "Yakında Açık Öğretim sınavına gireceğim. Bu yüzden kendimi oldukça iyi hissediyorum. Sonrasını ise bilmiyorum. Sanırım yeni bir iş bakacağım."

Sanıyor muydu? "Aklında özel bir iş var mı?"

"Ücreti iyi olduğu ve sağlık sigortası aldığım sürece herhangi bir iş olur. Ne olduğunu dert etmiyorum."

"Hiç yeteneğin var mı? Tecrüben? Daha önce severek yaptığın herhangi bir şey?" Cara adeta uçan kuştan medet umuyordu.

Toy moral bozukluğuyla başını eğip omuz silkti.

"Sen çalışırken bebeğe kim bakacak?"

"Bilmiyorum." Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Günlük bakım merkezlerini araştırdın mı?"

Başını salladı.

Cara "Toy" diye bağırdı. Kızgınlığı sesine yansımıştı. "Neyi araştırdın?"

Toy sırtındaki yastığı alıp sıkıca göğsüne bastırdı. "Sanırım öncelikle Açık Öğretimi düşünüyordum."

Cara gözlerini kapattı. Bu düşündüğünden daha da kötüydü. Toy geleceğini planlamak için hiçbir şey yapmamıştı. Bu kadar dikkatsiz oluşu, kendi gibi hedef merkezli ve hırslı biri için düşünülemez, hatta çileden çıkarıcı bir durumdu. Annesinin Cara'nın on sekiz yaşındaki haliyle Toy arasında yaptığı karşılaştırma aklına geldi. Toy'u çocuksu ve Cara'yı her zaman ne istediğini bilen biri olarak tanımlamıştı. Bu bilgi ve içgüdü doğuştan mı geliyordu? Yoksa öğrenilen bir şey miydi? Ama bu aynı zamanda ironikti. Toy evin içinde çok dikkatli olabiliyordu. Nasıl olurdu da tezgaha sütün döküldüğünü görür görmez eline süngeri alan genç bir kız, hayatı önüne serilmişken öylece durup parçaları toplamak için harekete geçmezdi?

Bunun cevabı her ne ise, karşısındaki Toy'un hüzünlü haline bakınca, artık hiçbir önemi yok diye düşündü. Cara bir sorunu çözmeye çalışmanın da kişiliğinin bir parçası olduğunun farkındaydı.

"Plaj evinden hemen ayrılmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama sonsuza kadar kalamayacağımı da biliyorum. Bayan Lovie... İşte, biliyorsunuz, onun zamanı kısıtlı. Sen de Chicago'ya dönersin diye tahmin ediyorum?"

"Evet. Chicago'ya geri döneceğim. Şeyden sonra..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Sanırım bu yüzden nereye gideceğimi düşünmek zorundayım."

Bir sorumluluk daha diğerlerinin üzerine binerken, Cara'nın yüreğini bir panik duygusu sardı. "Endişe etme. Vaktimiz olacak. Bir şeyler düşüneceğiz."

Toy başını sallayarak yastığı yoldu.

Cara yazın başında onun gözlerinde gördüğü iyimserliği ve inancı artık göremiyordu. O zamanlar, önlerindeki günler uzunmuş gibi görünüyordu ve birçok planı vardı. Şimdi ise zamanları tükenmişti ve Toy da Cara'nın kalbinde hissettiği aynı korkuyu ve endişeyi hissediyordu.

O akşam Cara zihinsel bir çöküş yaşadı.

Brett'in omuzlarını sıkıca tutarken "Ben Toy'un annesi değilim" diye haykırdı. "Ben annemin annesi değilim. Kimsenin annesi değilim."

Brett "Hayır, sen tam bir cadısın" diye çıkıştı. "Kan dökmeden önce pençelerini geri çek."

Cara homurdanarak yatakta sırt üstü uzandı, kollarını gözlerinin üstünde savurdu. "Brett, daha fazla dayanamıyorum. İlk fırsatta patlamaya ya da kaçmaya hazırım."

Başını avucuna dayayarak yan döndü ve Cara'nın kolunu nazikçe yüzünden çekti. Cara teselli arayarak ona baktı. Onun yanındayken, keskin arazisi ve heybetli genişliğiyle bir dağ sırasına bakarken hissettiği aynı huzuru hissediyordu. Brett'in sessiz kuvvetinin ve soğukkanlı iyiliğinin altında bir güç yatıyordu. Tıpkı yüzeyin altında gizlenen gizemler ve tehlikeler gibi...

Alçak ama gür bir sesle "Kimse senin onun annesi olduğunu düşünmüyor" dedi.

"Düşünmek zorunda değiller. Ben öyle hissediyorum." Avuçlarıyla yüzünü örttü, ellerini aşağı doğru sürükleyerek indirirken nefessiz kalmıştı. "Kendi annemin annesiymiş gibi hissetmekten nefret ediyorum" diye itiraf etti. "Bu doğal değil. Kendimi bir canavar gibi hissetmeme sebep oluyor. Bazen ufak bir çocuk gibi davranıyor. Ona ilaçlarını verdiğimde somurtuyor veya onları yastığın altına saklayıp içmiş numarası yapıyor. Bir de şu dudaklarını büzerek surat asması var." Onun taklidini yapmak için başını çevirdi. "İçmesi için suyunu getirdiğimde. Yemin ederim 'Çuf çuf için ağzını kocaman aç bakalım!' demeye başlayacağım. Öf!" Yastığı alıp suratına doğru salladı. "Böyle olmak istemiyorum. Onu böyle görmek istemiyorum."

Brett onun yüzündeki yastığı nazikçe aldı. Huzur verici bir sessizlik içindeydi.

"Ve Toy... O da beni bir anne figürü olarak görüyor. Beni! Ne komedi ama!"

"Niye bir komedi olsun?"

Ona inanamıyormuş gibi bakarak "Bana bir baksana" diye bağırdı. "Annelikle en ufak bir alakam yok ve ilişkilerde hep kaybederim."

"Toy hakkında endişelenmenin ve annene bakmanın annelik olduğunu düşünmüyor musun?" diye nazikçe sordu.

Bu söylediğinin gerçeğe, itiraf etmek istediğinden daha yakın olabileceği ihtimali Cara'yı endişelendirdi. "Aynı şey değil. Kendime bakamazken ona nasıl bakabilirim? Dökülüyorum. Her gün daha çok çalışıp daha az şey başarıyormuş gibi görünüyorum. Bazen o kadar yoruluyorum ki kendimi gözyaşı dökmenin eşiğinde duvarlara bakarken buluyorum."

"Kendine çok yükleniyorsun. Yardım istemelisin."

Acıyla gülümsedi. Hala Palmer tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını ve bu yüzden duyduğu acıyı şiddetle hissediyordu. "Kardeşimden yardım istedim ve o da bir buket çiçek yolladı. Brett, sorumlulukların sonu yoktur. Hepsine yetişemem. Ben kimsenin annesi olmayı istemedim."

"Seni anne olmaktan bu kadar korkutan nedir?"

"Korkmuyorum. Sadece hazır olmadığım bir rolü üstlenmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum." Ses tonu sertti, kesindi ve bu sözlerini sanki onu olduğu kadar kendini de ikna etmek için sarf ediyor gibiydi. Ona arkasını dönüp çarşafı göğsünün yukarısına kadar çekti, öfkesinden patlayacaktı. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Brett hareket edip yatakta doğrularak elini onun omzuna attı. Yüzünü görmek için Cara'yı kendine doğru çekti. "Bir şey daha söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Bence bir gün harika bir anne olurdun."

Ona yeniden bakmak için döndüğünde daha fazlasının da gelmek üzere olduğunu hissetti.

"Belki iyi bir eş."

Bunu gülümseyerek söylemesine rağmen, Cara onun gözlerinde zayıf bir ifadenin belirdiğini ve titrek bir zemin-

de dolaştığını görmüştü. Hava beklentiyle doldu. Kendini nefes alamıyormuş gibi hissetti.

"Hayır, ben olamam" diyerek, çarşafı kaldırarak yatakta oturdu.

Brett gardını indirmiş gibi görünüyordu. Cara'yı daha yakına çekmek için ona uzanarak "Neden olamazsın?" diye sordu. Cara olduğu yerde dimdik kaldı.

"Seninle aynı sebepten. Bizim gibi insanlar evlilik için yaratılmamışlardır. Veya çocuk yapmak için. Bizler yalnızız, değil mi?"

"Oturup evlenmemeye veya çocuk yapmamaya karar verdiğimi sanmıyorum. Sadece bu henüz gerçekleşmedi. Belki bizim gibi insanların bu noktaya gelmesi biraz daha uzun zaman alıyordur."

Bununla şimdi uğraşamazdı, bir konuyu daha ele alamazdı. Çarşafı üstünden atıp ayağa kalktı ve iç çamaşırlarını giymeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Geri dönmem gerek. Toy yine sinemaya gitmek istiyor."

"Ben istemiştim ki..."

"Acele etmem gerek." Kendisini izlediğini bilmek için ona bakmasına gerek yoktu. Kendine güvenerek tişörtünü el yordamıyla buldu. Onu ters giyip giymediğini umursamadı.

"Dur Cara, hemen gitme. Seninle konuşmak istiyorum. Seni arabayla bırakırım."

"Bu akşam daha fazla konuşmak istediğimi sanmıyorum, Brett" derken şortunu giydi. Başını eğik tutuyordu. "Hem buraya bisikletimle geldim." Kapıya koştururken neredeyse sandaletlerine takılıp düşecekti. Odayı terk etmeden önce başını çevirince, Brett'in yatağın ortasında oturduğunu gördü. Güçlü vücudu eğilmiş, kaslı kalçalarının etrafını bir çarşafla örtmüştü. Ama yüzündeki ifade, depremle sarsılmış bir dağ gibiydi, adeta...

Eve geri döndüğünde, Cara annesini uyurken Toy'u da odasında ders çalışıyorken buldu. Her şey huzur dolu görünüyordu. Sessizliğin tadını çıkararak, kendisine bir fincan çay yapmak için mutfağa gitti. Sonra çayını rüzgar almayan verandaya getirdi. Kokulu bir mum yaktı –bu nadiren yaşadığı bir zevkti– bu akşam rahatlama ihtiyacı hissediyordu. Sallanan sandalyeye kendini bırakıp bir ayağını altına aldı. Ardından adlandıramadığı bir nedenden ötürü ağlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra verandanın merdivenlerinde ayak sesleri duydu. Cara sandalyesinde doğruldu, gözlerini sildi ve loş ışık altında gelen sese doğru boynunu uzattı. "Merhaba?" Beyaz saçları mum ışığında bir meleğin halesi gibi görünen bir kadın figürü belirdi.

Flo yumuşak bir sesle "Sana da merhaba" dedi. "Yürüyordum ve ışığı gördüm. İyi bir vakitte mi geldim?"

"Tabii. Evet. Bir sandalye alsana."

Florence Cara'nın yanına bir sandalye çekti. "Her şey nasıl gidiyor bakalım?"

"İyi, teşekkürler."

"Lovie nasıl?"

"Uyuyor."

Flo sandalyesinde sallanmayı kesip doğruca Cara'ya baktı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Ardından, karşısındakinin Flo olduğunu hatırlayarak "Her şey" dedi. Yeniden burnunu çekmeye başladı ve gözlerini silmek için elini uzattı, gözyaşlarından utanmıştı. "Kendimi gülünç hissediyorum."

Flo elini cebine götürüp bir paket kağıt mendil çıkararak bir tanesini ona uzattı. "Bir sosyal görevli olarak çalıştığım günlerden kalma eski bir alışkanlık. Her zaman kağıt mendile ihtiyacın oluyor işte."

"Ah, beni kafana takma. Sadece yorgunum. Zor bir haftaydı."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Gerçekten, teşekkürler ama başa çıkabiliyorum."

"Evet, nasıl güzelce başa çıktığını görebiliyorum."

Cara burnunu sildikten sonra başını salladı. "Bu akşam sorunum ne bilmiyorum. Ağlamadığım zamanlarda da birilerine kızıyorum."

Flo şakacı bir tavırla "A-a!" dedi. "Kime kızdın bakalım?"

"Brett'e."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Kendim de anlamıyorum. Annem ve Toy hakkında konuşuyorduk. Bildiğim bir sonraki şey, annelik ve evlilik hakkında konuşmaya başladığımızdı. Sadece panikledim. Duygularıyla baş edemedim. Çok yoğundu, çok fazlaydı. Tek yapmak istediğim kaçmak oldu."

"Sen de kaçtın."

Başını salladı.

"Bu o kadar da korkunç değil."

"Onun yüzünü görmedin. Onun canını acıttım Flo."

"Bana senin de canın yanıyormuş gibi geldi. Ondan ayrılmak istiyor musun?"

"Hayır. Hem de asla."

"O zaman bunu ona söyle. Sorunu düzeltmeden içinde büyümesine izin verme. Onu ara. Onunla konuş. Ona neler olup bittiğini anlat. Eğer açılmazsan seni anlamayacaktır."

"Bu tür konuşmalarda iyi değilimdir. Ne söyleyeceğim?"

Flo gülümsedi. "Merhaba ile başlayabilirsin."

Brett açmadan önce telefon birkaç kez çaldı.

"Merhaba?"

"Brett, benim, Cara. Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, uyuyamadım."

"Ben de." Kelimeleri zihninde ipucu kartları gibi toparladı. "Bu akşamı düşünüyordum. Benim bağırışlarımı dinlediğin için sana teşekkür edemedim. Sanırım yanından da oldukça gergin bir halde ayrıldım." Onun gülüşünü duyunca rahatladı. "Yanında rahatlayabildiğim tek kişi sensin, öf-

kemi de senden çıkardım" dedikten sonra gergince gülümsedi. "Ne kadar şanslısın değil mi?"

"Böyle hissettiğine sevindim."

"Pek övgü gibi görünmüyor belki ama övgü olmasını kastetmiştim. Seninle kendimi güvende hissediyorum, Brett. Ve sana teşekkür etmek istiyorum."

"Peki."

Daha fazla şey söylemesi için bekledi. Duraksama uzadığında, çekingen tavırla sordu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Ah!" Biraz gururunun kırıldığını hissetti ve güle güle demek üzereydi ki Brett yeniden konuştu.

"Ara sıra hepimiz düğümleniriz. Bilirsin." Bunu davetkar bir ses tonuyla söylemişti. "Bu benim başıma ne zaman gelse balığa giderim."

Kaplumbağa yavrusu okyanusa ulaştığında ve denizin tadını ilk aldığında, içgüdüsü kendini gösterir. Sürünme hareketi yerini ön yüzgeçlerinin güçlü darbelerine bırakır. Kaplumbağa, Gulf Akıntısı'na ulaşmak için "yüzme çılgınlığı" olarak adlandırılan şeyi yaparak, yirmi dört saat boyunca hiç ara vermeden yüzecektir.

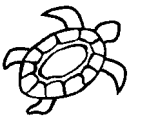

20. BÖLÜM

Fırtınalı hava ne zaman eylül ve ekim aylarında Atlantik'te kendisini gösterse, güneydoğu sahilinde yaşayanlar radyolarını ve televizyonlarını açar, beklemeye koyulurlardı.

Cara ve Brett bülteni duyduklarında balık gezisinden eve geri dönüyorlardı. Tropik bir fırtına Afrika kıyısını yıkıp geçmiş ve Karayip'e doğru yönelmişti. Yirmi yıldır hiçbir kasırga belirtisiyle karşılaşmamıştı ama belinden yukarı çıkan ürperti çok tanıdıktı.

"Sence bir kasırgaya yol açar mı?"

Brett en ufak bir telaş göstermiyordu. Hafifçe omuz silkerek "Kim bilir?" diye cevap verdi. "Direksiyondan ona doğru baktı, gözlerinde bir soru işareti vardı. "Neden? Telaşlandın mı?"

"Hayır, hayır" diye yalan söyledi.

"Pekala."

"Sadece annem hasta ve Toy hamile. Zamanlaması daha kötü olmazdı."

"Merak etme. Her zaman böyle haberler alırız. Mevsim onlarsız olmaz. Şu anda yüzlerce insan daha önce neşe

içinde aldıkları kasırga takip çizelgesini panik içinde arıyordur. Haberciler insanları hareket halinde tutmaya bayılırlar. Gerçek şu ki, fırtınaların birçoğu çok uzaklarda, daha kıyıya bile ulaşmadan okyanusta sona erer."

Cara dudağını kemirerek onun yüzünü inceledi. Yüz ifadesi sakindi. Söylediklerine inanmaya karar verdi. Ne de olsa, doğayı kendisinden daha iyi biliyordu. Arabanın penceresinden dışarı baktı. Sadece birkaç belli belirsiz bulutun dışında gökyüzü günlük güneşlikti. Bir fırtına geliyormuş gibi görünmüyordu.

Brett "Ama her şeyi hazır etsek çok da fena olmazdı" dedi. "Gerekli malzemeleri depola. Kasırga mevsimine her zaman hazırlıklı girmelisin."

Homurdanarak "Harika" dedi. "Bunu da listeme ekleyeceğim."

Evin garaj yoluna girdiklerinde Cara saatine baktı. Beşe çeyrek vardı. Balık tutarak geçirilen bir akşamüstünün ardından oldukça berbat görünüyordu. Saçları lastik banttan dışarı düşmüş, şortu ıslanmıştı ve güneş yağı kumu ve kiri bir mıknatıs gibi kendine çekmişti. Ama kendini günlerdir hissettiğinden daha iyi hissediyordu. Birkaç tane güzel alabalık yakalamışlardı ve ziyafet çekmek amacıyla yiyecek bir iki şey daha almak için Kırmızı ve Beyaz Alışveriş Merkezi'ne uğramışlardı. Limon suyuyla kaplı ızgara balığın hayaliyle ağzı sulandı.

Brett bir sürü eşyayı kaldırırken "Eğer sen ızgarasını yaparsan, ben balığı temizlerim" diyerek her zamanki teklifini sundu. Koy balıkçılığı en sevdikleri randevularından biriydi ve Cara da son birkaç aydır hevesli bir balıkçı haline gelmişti.

"Bana uyar" diyerek son kalan iki poşeti de alıp bagaj kapağını kapatırken onları dizleriyle dengeledi. Yavaş adımlarla merdivenleri tırmanan Brett'i eve doğru takip etti. Duşa girip deniz tuzu ve balık kokusunu temizlemek için sabırsızlanıyordu. "Umarım Toy'un meşhur lahana salatasından kalmıştır. O kadar açım ki..."

Aniden durdu, neredeyse Brett'in sırtına çarpıyordu. Elleri malzemelerle dolu bir halde kapının ağzında duruyordu. Annesi odanın karşısında durmuştu. Lovie'nin yüzüne bir kez bakmak, onun bir şeylerin yolunda olmadığını anlaması için yeterli olmuştu.

Lovie neşeli bir ev sahibesi sesiyle "Bak kim gelmiş" dedi.

Cara, Brett'in etrafından dolanarak odaya adım attı, kendini sanki sahneye çıkmış gibi hissediyordu. Solundan bir ayak sürümesi sesi gelince başını çevirip Brett'in omuzlarının üzerinden baktı. Tek bakışta, dünyada o akşamüstü en son görmeyi beklediği iki erkeği fark etti: Ağabeyi Palmer ve eski sevgilisi Richard.

Neredeyse elindeki torbaları düşürüyordu. Oda aniden daralmaya başlamıştı. Aylardır Richard'ı düşünmüyordu. Beyni onun burada –Palmiye Adası'nda– annesinin plaj evinde olmasına bir anlam veremiyordu. Dili tutulmuştu.

Böyle garip durumlarda her zaman rahat olan Richard, onu poşetlerden kurtarmak için bir adım attı. "Merhaba hayatım. Beni gördüğüne şaşırdığına bahse girerim." Poşetleri sertçe çekti. Kıkır kıkır gülerek "Bırakabilirsin" dedi.

Minnettar bir şekilde poşetleri bıraktı çünkü onun pahalı kolonyasının kokusunu aldığında dizleri çökmek üzereydi.

Richard "Şaşırdın mı?" diye sordu.

"Şaşkınlık bunu ifade etmeye yetmez."

Brett'e bir bakış attı. Kaya gibi sağlam duruyordu, bir sürü eşyanın ve soğutucunun ağırlığı altında kollarının kasları kabarmıştı. O an onu tıpkı Richard'ın gördüğü gibi, bol bir bermuda şort giymiş, eski kahverengi sandaletleri topuklarından yıpranmış, rüzgarın kırbaçladığı saçları bir beysbol şapkasından kıvrılıp çıkmış rahat bir yerli olarak gördü.

Onlar birbirlerine bakınca harekete geçti. "Brett, bu benim eski iş arkadaşım Richard Selby. Richard, bu benim iyi bir arkadaşım Brett Beauchamps."

İş arkadaşı mı? Arkadaş mı? Kimi kandırdığını zannediyordu?

Richard gülümsedi. "Cara'nın her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Elini sıkardım ama..." Poşet tutan ellerini salladı.

Brett sadece durumun farkında olduğunu belirten bir tavırla başını salladı. Biraz daha hızlı sallarsa boynu kırılabilir, diye düşündü Cara.

Cara her ikisinin de ellerinin dolu olmasına ve el sıkma zırvalığına girmek zorunda kalmamalarına sevindi. tek yapmaları gereken, nazik biri gibi davranmaktı.

Cara bunun küstahça Brett'i inceleyen Richard'dan istenmeyecek kadar büyük bir şey olduğunu düşündü.

"Balık tutuyordunuz, değil mi? Sizlerin bunda iyi olduğunuzu duymuştum."

Brett, Richard'a yeniden baktı. Gözlerinin mavi rengi buza döndü.

Lovie muhtemel tartışmayı engelleyerek "Gelin çocuklar" dedi. "Bu eşyaları mutfağa bırakabilirsiniz."

İsteksizce ayaklarını sürüyerek onu takip ettiler. Cara onların ardından ağabeyine anlamlı bir bakış attı. Palmer olaydan büyük keyif alıyordu.

Palmer kısa bir kahkaha atarak "Hey, bana öyle bakma" dedi. "Seni görmek için benim evime geldi. Chicago'dan buraya."

"Görüyorum" diye tısladı. "Ve onu bizzat buraya getirdin, öyle mi?"

"İlişkinizi açıklar açıklamaz bir dosta yakışanı yaptım."

Tam ağzını açıp Richard'ın ilişkilerini nasıl tanımladığını soracaktı ki, o çıkageldi. Ütülü açık gri renkli pantolonu, yazlık keten ceketi ve göğsünü açıkta bırakan ipek gömleğiyle her zamankinden daha yakışıklı ve bakımlı görünüyordu. Ayağında püsküllü ayakkabıları vardı. Parlak siyah saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamış ve sıcağa rağmen, sanki duştan yeni çıkmış gibi taze ve havalı görünüyordu. Kendisinin ise onun aksine balık koktuğuna emindi.

Richard ona bir adım yaklaşarak "Seni yeniden görmek harika" dedi.

Omuzlarını gererek geri adım attı. Richard bu ufak hareketin anlamını kavradı ve ona daha fazla yaklaşmadı.

"Richard, burada ne arıyorsun?"

"Bence gayet açık. Seni görmeye geldim."

"Nedenini anlayamıyorum."

Richard omzunun üzerinden, söyledikleri her sözü dinleyen bir grup insana doğru bir bakış attı. Yüzü yeniden Cara'ya döndüğünde, gözleri rahatsızlık belirten bir mesaj taşıyordu. Müşterilerle olan toplantıları sırasında her zaman bakışlarıyla anlaşırlardı. Birbirlerinin düşüncelerini ve fikirlerini o kadar iyi bilirlerdi ki, bir bakış her şeyi anlatırdı.

"Burası biraz kalabalık. Seni akşam yemeğine götürebilir miyim?"

"Yemek planlarım var."

"Seninle konuşmak istediğim bir sürü şey var." Gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Üzgünüm."

"Cara, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

"Eğer ne düşündüğümü bilseydin, evime gelebilecek cesareti göstermezdin."

Suçluluk duygusunun izi bile olmaksızın, afacan bir ifadeyle sırıttı. Bu Cara'yı deli etti.

"Kesinlikle. İşte bu yüzden konuşmalıyız. Yalnız."

Cara kendini savunurcasına, öfkeyle "Richard" dedi.

Richard onu duymamış gibi konuşmaya devam ederek "Ve sadece havayı yumuşatmak için" diye ekledi. "Şunu hemen şimdi söyleme izin ver: Bütün kişisel hisler bir yana, buraya iş için geldim."

Cara'nın aniden ilgisi arttı. Brett'e baktı. Kaşlarını kaldırmış dikkatle onları dinliyordu.

"Akşam yemeği için planlarım vardı..."

"Bu daha önemli."

Palmer sempatik bir tavırla öne doğru ilerleyerek "Siz ikiniz gidip işinizi halledin" dedi. "Annemi ziyaret etmek için fırsat kolluyordum."

Cara ona öfkeyle baktı. Her ikisi de onun buraya gelişinin anneleriyle alakalı olmadığının farkındaydı.

Palmer "Hey, Brett" diye seslendi. "O soğutucuda her ne varsa pişirmeye ne dersin?"

Brett kapıya doğru yönelerek "Bu sefer olmaz, Palmer" dedi. "Yapacak işlerim var. Ama balıktan istediğin kadar alabilirsin. Ne de olsa birçoğunu Cara yakaladı. Bayan Lovie sizi yeniden bu kadar iyi görmek çok güzel. Toy, seni görmek her zaman bir zevk." Cara'nın yanından geçerken, gözlüklerini takmadan önce gözleri onunkilerle buluştu.

O çıktıktan sonra Cara Richard'a döndü. "Ben temizlenene kadar bekle, acele edeceğim."

Sanki başka bir hayata dönmüştü. Parmak uçlarıyla ince kristal şarap kadehine dokunurken, şehir merkezindeki restoranın mum ışığı baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu. Etrafındaki konuşmaların nazik vızıltısının ve çınlayan kadehlerin farkındaydı. O yaz ilk defa, beraberinde getirdiği aceleyle toplanmış ipek eşyalarının arasına koyduğu, vücuduna tam oturan siyah elbisesini giymişti. Boynunda ve kulağındaki oldukça büyük inciler çekmecenin arka tarafından çıkarılmış, sahilde taktığı Timex marka saati de bir Cartier'le değiştirmişti.

Richard gözleri takdirle parlayarak "Muhteşem görünüyorsun" dedi. "Oldukça bronzlaşmış ve formda görünüyorsun. Golf mü oynuyorsun?"

Güldü. "Pek sayılmaz. Kaplumbağa Takımı'ndayım."

Söylediğini anlamadığı için bakakaldı. "Nesin?"

Deniz kaplumbağalarına en ufak bir ilgisinin bile olmadığını bilerek ona kısa bir özet geçti. "Sahilde çok yürüyorum. Bahçeyle uğraşıyorum, balık tutmaya gidiyorum ve tekne gezisine çıkıyorum."

Şimdi gülme sırası Richard'daydı. "Sen mi? Buna inanamıyorum. Açık hava etkinliklerinden nefret edersin."

Bu şekilde tanımlanmak sinir bozucuydu. Artık kendini öyle görmüyordu. "Hayır, etmem. Buradaki hayat tarzı oldukça farklı. Sen de sevebilirsin."

"Sevmeyecek ne var? Güzel bir şehir, hava harika ve burada dünyanın en iyi golf alanları var. Üstelik restoranları

da mükemmel. Burası hakkında *Gourmet* dergisinde yayımlanan bir yazıyı okumuştum. Beş yıldızlı."

"Geldiğimden bu yana şehirde ilk defa yemek yediğimi söylersem şaşırır mısın?"

"Şaka yapıyorsun. Zavallım benim, açlıktan ölüyor olmalısın. Ev yemeklerinden nefret edersin."

Brett'in onun için yakaladığı, pişirdiği veya ızgara yaptığı bütün o taze yengeçler ve karidesler, sahilde hazırlıksız yapılan piknikler, sağlıklı yemekler üzerine Toy'un yaptığı denemeler ve annesinin aile tarifleri aklına gelince, hayatında hiç bu kadar güzel yemekler yemediğini düşünerek gülümsedi.

"Annen nasıl?"

"Ölüyor, Richard. Nasıldır sence?"

Gülümsemesi yüzünden silinirken omuzlarını kaldırdı. "Sadece dostça davranmak istemiştim."

"Zahmet etme. Bak Richard, burada oturup arkadaşça bir akşam yemeği yiyormuşuz gibi davranmak istemiyorum. Seni son gördüğümde, bana güle güle öpücüğü vermiş ve New York'a uçmuştun. Doğum günümü unuttuğun için özür dilediğini hatırlıyor gibiyim ama asıl unuttuğun, ufak bir detay olan ertesi gün kovulmamdı. Yoksa bu senin doğum günü hediyesi olarak düşündüğün bir fikir miydi?" Gülümsemesi o kadar nazikti ki yüzünün çatlayacağını sandı.

"Gerçekten New York'a gitmem gerekti. O gece sana işten çıkarmalardan bahsedemedim. Bu güveni kötüye kullanmak olurdu."

"Lütfen ama."

Biraz daha zaman istercesine elini kaldırdı. "Cara, dinle. Açıklamama fırsat ver. Seni asla incitmek istemedim."

"Tabii. Ama incittin. Arkamda kimse olmadan büyük bir darbe aldım. Beni tek başıma bıraktın."

"Şehirden ayrılmanı beklemiyordum! Son iki aydır nerede olduğunu, nasıl hissettiğini merak etmekten çıldırdım. Seni evinden aramayı denedim. Cep telefonundan. Mesajlarımı almış olmalısın! Neden bana geri dönmedin? Beni ay-

lar süren bu acıdan kurtarabilirdin. Ben de seni aylardır ne olup bittiğini merak etmekten kurtarabilirdim."

"Sende aylar süren bir acıya mı sebep oldum? Ne kadar mutluluk verici!"

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, acı çektim. Tamam mı? Eve döndüğünde beni arayacağını söylemişsin. Bu yüzden günlerce haftalarca telefon başında bekledim. Ardından seni bulmayı denemeye başladım. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki yer yarılmış içine girmiştin. Panik yapmadım. Seyahat etmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyordum ve biraz uzakta zaman geçirmek istediğini düşündüm. Bana çok kızdığını da biliyordum." Kabahatinden dolayı utanmış görünecek kadar terbiyeye sahipti.

Cara onun gerçekten onu umursadığı yalanına kanmıyordu. Richard ondan bir şey istiyordu ve bunun ne olduğunu keşfetmek için beklemek zorundaydı. Masanın altında heyecandan ayağını sallıyor, ama göz hizasında sakin ve kontrollü görünüyordu. Richard onun kızgınlığını beklediği için, mesele etmiyordu. Ama elinde bir kozu vardı.

Soğuk bir tavırla "Bunların hepsi uzun zaman önce oldu" diye cevap verdi. "Geçmişte kaldı."

"Tamam, bunu kabul ediyorum. Ama yazın gittiğinde, seni temelli kaybettim diye çok korktum. Her yeri araştırmaya başladım. Özel dedektif bile tutmayı düşündüm. Seni nihayet nasıl bulduğumu bilmek ister misin? Adele ile öğle yemeği yedim. Bana senin hala Charleston'da annenin yanında olduğunu söyledi ama numaranı vermedi. Böylece doğrudan ofisime gittim, Charleston telefon rehberinden Rutledge ismine baktım, bu arada Charleston'da kaç tane Rutledge olduğu hakkında hiç fikrin var mı? Böylece nihayet erkek kardeşinin evine ulaştım. Ve işte buradayım."

"Uzun bir hikayeymiş. Bana da sadece neden bu kadar zahmet ettiğini merak etmek kalıyor, değil mi?"

Bir an gözlerini kısıp ardından avuçlarını masaya dayayarak omuz silkti. "Hayatım, kızgın olduğunu biliyorum. İşten çıkarmalarla ilgili seninle konuşmadığım için üzgü-

nüm. Gerçekten. Ama bana inanmak zorundasın. Başından beri geri geleceğini planladım. Sadece bir zamanlama meselesiydi. Ve bunu sana söylemek için geldim." Koyu kahverengi gözleri mum ışığında parladı. "Üzerinde çalıştığın o fast-food projesi var ya? El değiştirdi. İşi biz aldık. Üstelik projeyi Cara Rutledge'ın yönetmesini istiyorlar. Biz de öyle. Seni geri istiyoruz. Geri gelmene ihtiyacımız var." Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. "Başkan Yardımcısı ve Ekip Başkanı olarak."

Cara ayağını sallamayı kesti ve ayakkabısını düşürdü. Onun yüzünü inceleyerek "Ciddi olamazsın" dedi.

Richard arkasına yaslanarak sırıttı. "Ciddiyim."

Sadece bir anlığına duraksadı. "Bunu yazılı olarak istiyorum."

"Cara..."

"Bana bütün bu anlattıklarını ve henüz anlatmadıklarını içeren bir sözleşme istiyorum. Bana FedEx ile gönder. Fakslama. Makinem yok. Eğer iyi bir sözleşme gibi görünürse seninle Chicago'ya uçarım, beni *Four Seasons*'ta misafir edersin, şarap ve yemek ikram edersin. Bunun ardından birkaç günlük müzakerelerden sonra gördüğüm hoşuma giderse, beni işe geri alırsınız."

Richard yarı takdir yarı kızgınlık içeren hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Param veya kariyerim hakkında asla şaka yapmam. Yalan da söylemem."

Bunun üzerine Richard yüksek, kulak tırmalayıcı bir sesle kahkaha attı ve Cara onda bu kadar çekici olan ne bulduğunu merak etti. Ama iş işti ve onun hakkındaki kişisel düşüncesini bir yana koyarsa, eğer bütün bu yolu ona kur yapmak için tepmediyse, teklifin sağlam olduğunu biliyordu. Çantasını alıp ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşimiz bitti. Bunu daha fazla devam ettirmekte gerçekten bir yarar görmüyorum. Seni görmek güzeldi, Richard ve seni yeniden Chicago'da görmeyi dört gözle bekliyorum. Ofiste."

"Ama akşam yemeği..."

"Burada yemeğin harika olduğunu duymuştum. Tadını çıkar. Ama tatmak için can attığım bir alabalık beni bekliyor. Ah, umarım buradayken bir el golf oynarsın. Biraz solgun görünüyorsun. Güle güle!"

Çantasını kolunun altına sıkıştırıp ondan uzaklaşırken Richard'ın her hareketini izlediğini bilmenin muhteşem bilinciyle yavaş yavaş odadan çıktı.

"Cara'nın keyfi o kadar yerindeydi ki Palmiye Adası'nı anakaraya bağlayan bağlantı yolundan karşıya geçerken kendini uçuyormuş gibi hissetti. Eve tam gaz geri dönerken Saab marka arabasının üstünü açtı, müziğin sesini sonuna kadar açtı ve parmaklarıyla direksiyonun üzerinde hafifçe tempo tutmaya başladı. Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi görünüyordu. Evrene "Geri döndüm!" diye bağırmak istiyordu. Sadece işine geri dönmekle kalmamış, büyük bir terfi de almıştı. Richard'ı yalvarması için gönderdiklerine göre onu gerçekten istiyor olmalıydılar ve Cara bunu onlarla işi bitmeden önce anlamlı bir müzakereye dönüştürmek istiyordu. Arabasının tekerlekleri dönerken, ekibindeki işten kovulan ama yeniden işe alacağı başarılı insanların isimlerini aklından geçiriyordu. Yeniden iş ve gelir sahibi olmak çok güzeldi. Dört gözle beklediği bir geleceğinin olması... Cara Rutledge yeniden iş başında, diye düşündü. Ardından bağlantı yolunun zirvesine ulaştığında, hala parlayan güneş ışığı altında pırıldayan okyanusu görünce yüksek sesle kahkaha attı. Uçuyordu adeta!

Plaj evi sessizdi.

Çantasını masaya koyarak "Merhaba!"diye seslendi. Mutfak temizlikten parlıyordu. Havayı koklayınca balık kokusu almadı. "Herkes nerede?"

Toy yatak odasında çıkageldi. Saat daha yedi buçuktu ve güneş hala parlıyordu ama o çoktan geceliğini giymiş, kuşağını bağlayarak koridorda ilerliyordu. "Ah, merhaba Cara. Nasıl gitti?"

"Güzel. Etraf çok sessiz. Palmer nerede?"

"Siz çıktıktan biraz sonra ayrıldı."

"Peki ya annem?"

"Buradayım!"

Cara ve Toy, Lovie'nin yatak odasına yürüdüler. Pencereler ardına kadar açıktı ve okyanustan gelen sürekli bir esinti vardı ama Cara hala odadaki ilaç ve hastalığın iğrenç kokusunu alabiliyordu. Annesinin yatağının yanındaki çöp kutusu kırıştırılmış kağıt mendillerle doluydu ve bir oksijen maskesi onun ağzını ve burnunu kapatmıştı. Televizyon açıktı. Gülümseyerek doğruca Lovie'nin yatağına gitti.

Yatağa oturup "Merhaba anne" diyerek ona bir öpücük verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Lovie maskeyi çıkarmak için elini uzattı. Toy oksijeni kapatmak için acele etti.

"Ah, iyiyim, iyiyim. Bunu sadece bana biraz yardımı dokunsun diye kullanıyorum." Gün geçtikçe daha çok kullanıyor, ama bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. "Ne kadar güzel olmuşsun!" Kızının ne kadar şık giyindiğini görünce gözleri parladı ve Cara onun beğenmesiyle mutluluktan yüzünün kızardığını hissetti.

"Palmer'ın ziyareti nasıldı? Çok kalmamış."

"Havadan sudan konuştuk. Önemsiz konulardan bahsetmeyi seviyor. Gitmesi gerekti ve açıkçası bu benim de işime geldi. Artık uzun ziyaretleri kaldıramıyorum." Yatağında biraz daha doğrulup, uzunca ve sertçe öksürdükten sonra yeniden rahatladı, göğsünün üzerindeki çarşafı düzeltti. Televizyonu göstererek "Toy, tatlım, şu şeyi kapatır mısın?" diye sordu. Ardından Cara'ya döndü, bir tazı gibi burnunu uzatarak "Pekala, ne istiyormuş?" diye sordu.

Cara gülerken heyecanının tatlı ürpertisinin yeniden harekete geçtiğini hissetti. İyi bir sohbet için Lovie'nin yanındaki şilteye yerleşerek "Buna inanmayacaksın" dedi.

Lovie'nin gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Bana işimi geri önerdi. Bir terfiyle hem de! Şirketten ayrılmadan önce üzerinde çalıştığım fast-food işini hatır-

lıyor musun? İşte o çok başarılı olmuş ve şimdi beni işin başına geri istiyorlarmış." Kendi kendine gülümsedi, her şeyin nasıl olacağı merakı daha yeni kafasına dank etmeye başlamıştı.

Toy soluğu kesilerek "Vay canına! Bu harika" dedi.

Cara kızın söylediklerini onaylamak için başını çevirdi.

"O iş için çok sıkı çalışmıştım. Ah anne, bu benim için çok büyük bir anlaşma."

Lovie şaşkın görünüyordu. "Yani o genç adam o kadar yolu sadece iş teklif etmek için mi tepti?"

Cara'nın gülümsemesi yüzünden silindi. "Evet. Ne için geldiğini düşünüyordun?"

"Evlilik teklif etmek için geldiğini sanmıştım."

"Evlilik mi?"

"Bana neden öyle bakıyorsun? Bu bir adamın haber vermeden çıkagelmesinin genel sebebi budur. En azından benim zamanımda öyleydi." Zayıf omuzlarını kaldırdı. "Senin neslinde kim bilir nasıldır? Artık her şey çok farklı. Genç adamdan oldukça hoşlandığını düşünmüştüm. Birkaç yıldır senin arkadaşın değil miydi?"

Yavaşça "Evet" diye cevap verdi. "Bazen iyi zamanlarımız oldu. Ama güven bana anne, asla Bayan Richard Selby olmayacağım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü artık hayattan aynı şeyleri beklemediğimizi biliyorum."

Toy "Peki ya Bayan Brett Beauchamps olur musun?" diyerek lafa karıştı.

Cara bu sefer yemi yutmadı. "Bazen bunu merak ediyorum" diyerek herkesi şaşırttı. "Ama Richard'ın bana o terfiyi önerdiğini duyduğum anda ne istediğimi biliyordum. Ve evet dedim."

Lovie suratını astı. "Brett çok iyi bir adam ve ikiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz. Gerçekten ne istediğini bildiğine emin misin?"

"Herkesin bildiği kadar, sanırım."

"Ama yalnız yaşamak, Cara. Bu bir kadın için çok zor. Her kadın bir erkeğin kendisini sevmesine ihtiyaç duyar. Onunla ilgilenmesine... Giderek gençleşmiyorsun." Homurdanarak endişeyle başını salladı. "Keşke kendine iyi bir koca bulsan."

Cara'nın hissettiği, ayaklarını yerden kesen bütün heyecanı yerin dibine batmıştı adeta. İçindeki tanıdık bir cesarete sıkı sıkıya tutunma duygusunu hissetti ve ilk dürtüsü aralarına yeniden demir bir duvar girmesine izin vermekti. Ama eski yöntemlerden yeterince çekmişti. Derin bir nefes alıp annesine sertçe uzun uzun baktı.

"Anne gerçekten anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi anlamıyorum?"

"Benim gibi kadınlar için işlerin nasıl olduğunu? Ve Toy gibiler için..." Genç kızı konuşmaya dahil etmek için göz ucuyla ona baktı. "Sen ayrıcalıklı bir hayat yaşadın. Bizim için durum böyle değil. Sağlık harcamalarımızı veya kiramızı karşılayacak ya da arabamıza benzin koymak için bir çek yazacak hiç kimsemiz yok. Tabii arabamız varsa. Kendimize yetmek zorundayız. Biliyor musun, bence bazen benim kendi kendime baktığımı unutuyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Cara doğruca ona baktı. "Sen ve babam beni kolejde okutmadınız. İlk evimi satın alırken beni desteklemediniz. Charleston'dan ayrıldıktan sonra mutluluğum için bir dolar bile katkıda bulunmadınız. On sekiz yaşımdayken... Toy'un yaşındayken" diye ekledi, sözünü esirgemeyerek. "Birçok senemi caddelerde dilenmekten sadece bir maaş uzakta geçirdim. Hayatımda bana böyle bir mevkiinin önerildiği bu duruma ulaşmak için, birçok sene boyunca çok sıkı çalıştım." Yarım yamalak bir nefes aldı. "Bu, hayatımda büyük bir an."

Lovie onu anlayamayarak gözlerini kocaman açtı.

"Ve bütün söyleyebildiğin kendime iyi bir koca bulmamı dilediğin mi?"

Cara ayağa kalkıp dışarıya bakmak için pencereye yürüdü. Deniz her zamanki gibi monoton, hiç sonu gelmeyen

ritminde ileriye ve geriye doğru dalgalanıyordu. Annesine yeniden yüzünü döndü, kollarıyla bedenini sıkıca sarmıştı. "Anne beni biraz önce nasıl göz ardı ettiğinin farkında mısın?"

"Öyle bir şey yapmadım! Sadece basit bir şekilde, sana bakabilecek bir koca bulmanın senin için ne kadar güzel olabileceğini söyledim. Bunu çocuğum için dilemem o kadar yanlış mı?"

"Anne, ben bir erkekle ilişki kurmak istemediğimi söylemiyorum. Evliliği bile düşünebilirim, belki. Ama bana bakacak bir erkek aramıyorum. Sadece evlenmek için veya güvenliğe ihtiyaç duyduğum için evlilik masasına oturmayacağım. Bu güvenemeyeceğim kadar zayıf bir hayal. Ben kendime güveniyorum."

Cara'nın beklediği gibi kızgınlığından dolayı içine çekilmek veya surat asarak omuzlarını düşürmek yerine, annesi yastıklarına yaslanıp sanki zar zor tanıdığı birine bakar gibi kızını inceledi.

Lovie yumuşak bir sesle "Çok üzgünüm" dedi. "Bilmiyordum... Her zaman olumlu, neşeli mektuplar yazar ve bize kendini ne kadar iyi idare ettiğini söylerdin. Buna inanmak istedim. Her zaman o kadar yetenekliydin ki her şeyin iyi olduğunu düşünmek daha kolaydı." Gözleri yaşlarla doldu, aceleyle yanı başındaki kutudan aldığı kağıt mendille gözlerini sildi. "Bilmiyordum."

Cara annesinin ağlayışını izlerken patladığı için kendinden utandı. Neden her şeyi altüst ediyorsun, diye sordu kendine. Annesi ölüyordu, uğraşması gereken yeterince şey vardı. Ayrıca bu kadar yıldan sonra ne anlamı vardı? Yatağın yanında durmak için yaklaştı, bütün konuyu bir anda kapatabilmeyi diledi.

"Anne, boş ver. Artık önemi yok. Bu akşam buraya tartışmak için gelmedim. Sana anlatmamalıydım. Sadece iş teklifini bilmek istersin diye düşünmüştüm, hepsi bu."

Lovie gözlerini silip burnunu çekti. "Hayır, bana söylediğine sevindim. Onu kastetmemiştim... Sadece her zaman

bir kadının evlendiğinde daha mutlu olduğuna inanmışımdır."

"Dürüst bir şekilde bana mutlu olduğunu söyleyebilir misin?"

Lovie başını kaldırdı, gözlerinin kenarları kızarmış ve sulanmıştı. Kızına cevap vermek için ağzını açtı. Ama sesi çıkmadı. Onu dilsiz bırakan bir cevapla mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Toy "Bu yakında Chicago'ya geri döneceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Cara kapının ağzında bekleyen Toy'a döndü. Sanki bedeninin yarısı odanın içinde yarısı dışındaymış gibi görünüyordu.

Parmağıyla onun karnını işaret edip sesine biraz heves katarak "Sen bu bebeği doğurana kadar hiçbir yere gitmiyorum!" dedi. Toy'un yüzünde rahatlamanın yer ettiğini gördü. "Ama ondan sonra bir dizi görüşme için Chicago'ya gitmem gerekecek. Sadece birkaç günümü alır. En fazla bir haftamı. Umarım ben yardım getirene kadar kaleyi sana emanet edebilirim. Flo da hazır olacağına söz verdi ama hepimiz onun sadece o bebeği tutmak istediğini biliyoruz. Oyalanmayacağım. Hemen geri dönmek için acele edeceğim."

Cara yeniden şiltenin ucuna oturup annesinin elini tuttu. Onun elini sıkıp içtenlikle "Seni seviyorum ve seni bırakmayacağım. Bunu anlıyorsun değil mi?" dedi.

Lovie zayıf bir gülümsemeyle ona baktı. "Tabii ki anlıyorum."

Odaya sessizlik hakim olunca Cara konunun kapandığını anladı. Rol değişimini o anda yaşadığı kadar güçlü bir şekilde asla yaşamamıştı. Birisi hayattan ayrılmak, diğeri de hayata yeni bir canlı getirmek üzere olan bu iki yaşamın sorumluluğu doğruca onun omuzlarına binmişti.

Lovie'ye "İyi misin?"diye sordu.

Lovie dermansızca başını salladı.

"Akşam yemeği yediniz mi? Hiç balık kokusu almıyorum."

Toy özür dilercesine "Balığı temizleyemedik" diyerek cevap verdi. "Bu yüzden dünden kalan tonbalıklı güveci ve biraz da taze bezelye çorbasını yedik."

"Lezzetliydi tatlım" diyen Lovie'nin dikkati dağılmıştı.

Toy, Cara'ya "Sana biraz getireyim mi?" diye sordu.

Cara'nın karnı guruldadı. "Yemek yemedim ve açlıktan ölüyorum. Ama sen hiç kalkma. Üzerime daha rahat bir şeyler giydikten sonra buzdolabından bir şeyler atıştıracağım sanırım."

Lovie "Bu elbiseyle oldukça güzel görünüyorsun" dedi. Hatasını telafi etmek konusunda çok istekliydi.

Toy "Ve seksi" diye ekledi. "En son ne zaman böyle bir şey giydim hatırlamıyorum. Veya yüksek topukluları..."

Odadan çıkarken "Ben de" diyerek espri yaptı.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kot ve tişörtünü giyerken Brett'in ne yaptığını merak etti. Telefonu alıp onun numarasını çevirdi. Birçok kez çaldı ama cevap yoktu. Telesekreterini açmayı unutmak tam da ona özgü bir hareketti. Muhtemelen rıhtımda karides pişiriyordu. Midesi yeniden guruldadı ve doğruca oraya gitmeye karar verdi. Tenis ayakkabılarının iplerini bağlarken Richard'ın yüzüne baktıktan sonra onun yüzünü yeniden görmeyi ne kadar çok istediğini düşündü.

Çantasını alırken "Anne?" diye seslendi. "Brett'in oraya gidiyorum. Beni beklemeyin."

Toy, Lovie'nin yatak odasından gelen televizyon sesini bastırarak "Tamam" diye diye karşılık verdi. Kapıyı kapatmadan önce, Cara meteoroloji uzmanının Karayip'teki tropikal fırtınanın bir kasırgaya dönüştüğünü açıkladığı duydu.

Kaplumbağa yavrusu doğduğu sığ, tehlikeli sulardan Gulf Akıntısı'nın derin sularına doğru yüzer. Oraya vardığında saklanarak göreli bir güvenliğe kavuşacak ve büyük miktardaki esmer yosun otları ve gemi enkazları kalıntılarıyla beslenecektir.

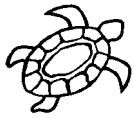

21. BÖLÜM

Cara arabasını Brett'in garaj yoluna park etti ve onu sert görünümlü, büyük siyah Harley Davidson motorunun yanında siyah deri ceketiyle dururken buldu. Deri ceket omuzlarını daha da geniş gösteriyordu ve ona tehlikeli bir hava vermişti. Arabasını park ettiğinde, dönüp Cara'ya baktı.

Ona yaklaşarak "Bir motorunun olduğunu bile bilmiyordum" dedi. Gözlerini parıldayan motordan alamıyordu.

"Artık çok kullanmıyorum. Vaktim yok."

Onun sesindeki soğukluğu yakalayıp gözlerini kaldırdı. Ne rahat bir hoş geldin gülümsemesi, ne tatlı bir öpücük ne de omzuna atılan bir kol vardı.

"Açlıktan ölüyorum"dedi. "Bir şeyler yedin mi?"

"O adamla akşam yemeğine gittiğini sanıyordum."

"Richard'la mı? Evet, gittim. Daha doğrusu, onunla restorana gittim. Ama işimiz çabuk bitti ve yemek yemeden ayrıldım."

"İş mi? Ne tür bir iş?"

"Bana bir iş teklif etti?"

Brett tek kelime etmeksizin bunu sindirdi. Motoruna geri dönüp göstergeleri kontrol etti.

O akşam ikinci kez hayal kırıklığına uğrayınca bütün heyecanı söndü. En azından işle ilgili saçma bir soru veya nazik bir ifade duymayı ummuştu.

Şansını yeniden denedi. "Seni karides pişirirken görmeyi umut ediyordum."

Başını salladı. "Sadece donmuş bir pizza yedim."

"Ah." Gururu kırılmıştı. Onun kendisine akşam yemeğinde alabalık pişirmediği için mi yoksa kıskandığı için mi kızdığına karar vermeye çalışarak bir dakika boyunca durdu. İkincisini düşünmeyi tercih etti ve bir kez daha şansını denedi.

"Yola mı çıkıyorsun?"

Ona bakmamayı sürdürerek "Evet"diye cevapladı. Garaja yürüyüp bir dakika sonra siyah bir kaskla geri döndü.

Bu kadarı yeterdi. Şimdi kızmıştı işte. Böyle davranılmayı hak etmiyordu. Öfkeyle "Sorunun ne?" diye sordu.

"Sorunum mu? Sorunum yok."

"Yok mu? O halde neden soğuk davranıyorsun?"

Kaskı motorun selesine koyup bir an kaska baktı. Gözlerini kaldırarak "Haklısın" dedi. "Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadın. Sadece bu akşam biraz gergin hissediyorum kendimi."

"Richard yüzünden mi?"

Cevap vermedi.

"Brett, geldiğini bilmiyordum. Kesinlikle onu davet etmedim. Artık aramızda hiçbir şey yok, Tanrı aşkına. En azından kendi adıma öyle. Bu durum bu akşam çok açık bir şekilde belli oldu."

Brett, Cara'ya baktı ama Cara solgun mavi gözlerindeki ateşten dolayı onun düşüncelerini çözemiyordu. Arkasını dönüp yeniden garaja girerek, bu sefer başka bir kaskla kapıda belirip onu şaşırttı. Bu daha küçüktü ve beyaz bir kasktı. Yaklaştığında kaskı ona uzattı.

"Tak bunu."

Kafa karışıklığıyla nefes alıp verdi ama Brett kendi kaskını takarken onun söylediğini yaptı. Ardından Brett aya-

ğını motora atıp gidonları sıkıca kavradı. Onun yazın başlangıcında karides teknesinde giydiğini hatırladığı uzun kot pantolonunu ve ağır, güneşten solmuş botlarını giymişti.

"Gel haydi."

Cara nereye gittiklerini merak etti. Ayağını motorun üzerinden aşırıp kalçalarını ve dizlerini eğimli koltukta öne doğru kaydırarak onun kalçalarına sardı. Kollarını onun beline dolayarak parmaklarını birbirine kilitleyip tenis ayakkabılarını ayak mandallarının üzerine koydu.

"Sıkı tutun."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Tamam."

Onun kolunun hareket ettiğini hissederken güçlü motor kükreyerek can buldu. Kalbi güm güm atıyordu ve onun belini daha sıkı kavradı. Mobiletleri saymazsa, bunun onun motosiklete ilk binişi olduğunu söyleyecek vakti olmamıştı. Onun sırtına yaslandığında, duyduğu korku büyük bir heyecanla karışmıştı. Çakıl taşlarını püskürterek ve derin bir motor gürültüsüyle kalkış yaparak garaj yolundan çıkıp Palmiye Bulvarı'ndan aşağı indiler. Kızıl güneş morumsu bataklıkların üzerine inerken bağlantı yolunu geçtiler ve Cara huşuyla omuzlarını düşürerek çenesini Brett'in omzuna yasladı. Dünyayı dolaşmıştı ama hiçbir yerde güneş Lowcountry'deki gibi gösterişli bir şekilde ufukta batmıyordu.

Sürüş için harika bir geceydi. Ay neredeyse dolunay halini almış, yolları aydınlatıyordu. Kendini sanki yumuşak bir rüzgarı delip geçen bir kurşuna biniyormuş gibi hissetti ve Brett'e daha öncekilerden daha arzulu kucaklamayla tutundu. Motor altlarında titriyor, kükreyişi kulaklarında uğulduyordu. Akşam deri, nemli toprak, yeşil çimenler ve deniz kokuyordu. Yola çok yakın olan bu manzaraya bakınca küçük tekneyle Intracoastal'a doğru hız yaparkenki aynı içsel bağlantıyla bu manzaraya bağlandığını hissetti.

Yolun açılıp suyun ve yosunla kaplı kocaman meşe ağaçlarının altından kıvrıldığı James Adası'na açılan köp-

rüyü geçtiler. Ay ışığı sanki sihirliymiş gibi yapraklara vuruyordu. Dönüş yapınca sola yattılar, düzeldiler, ardından ikinci dönemeç için sağa yattılar. Tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı. Motor ileri doğru fırladığında, bir gücün onları görünmez bir el gibi öne ittiğini hissettiler. Motor yavaşladığında kasları yeniden gevşedi. Bir saat boyunca yolculuk yapıp birçok keskin dönemecin olduğu dolambaçlı bir yola ulaştılar. Brett motosikleti yavaşlatıp durdurdu.

Motoru kapatarak "Burası" dedi.

Cara onun belini saran kollarını gevşetti ve kaskı çıkarıp saçlarını sallayarak serbest bıraktı. Kafasının içinde motor hala gürlüyordu ve titreşimler iç baldırlarının kasılmasına neden olmuştu. Ama motordan inip birkaç dakika ayakta durduktan sonra, kanının yavaşça aşağı indiğini hissederek böceklerin ve kurbağaların gece müziklerini duydu. Brett kaskını çıkarıp motora astıktan sonra, yol boyunca birkaç metre yürüyerek küçük beyaz bir haçın toprağa dikildiği noktaya ulaştı. Haçın önünde durup elini deri ceketinin iç cebine uzattı, yassılaştırılmış sarı bir gül çıkardı ve haçın önüne bıraktı. Cara ona yaklaşmayıp ihtiyaç duyduğunu hissettiği alanı ona verdi.

Başını öne eğerek orada uzun bir süre boyunca durdu. Gece giderek soğuyordu. Birçok araba onların yanından geçiyor, farlarının ışıkları Brett'in yüz hatlarını bir hapishanenin projektörlü gibi aydınlatıyordu. Sonunda ona dönüp eliyle işaret ederek yanına çağırdı.

Yol boyunca ilerlerken çakıl taşları ayaklarının altında ezildi, ardından haçın ayağına bakan tarafta yer alan Brett'in yanına geçtiğinde zemin yumuşadı. Ona yaklaştığında Brett kollarıyla onun belini sarıp kendine çekince rahatladı.

"Adı Ashley Carter'dı" dedi. "Birinci sınıfta balıkçılığa ve vahşi yaşama giriş sınıfında tanışmış ve kolej boyunca çıkmıştık. Gerçekten akıllıydı ve parti kızlarından değildi. Senin gibiydi. Orman mühendisi olmak istiyordu. Bir randevudan anladığı, bataklıktan örnekler almak için dışarı çıkmaktı." Kuru bir şekilde gülerek sustu. Yeniden düşünceleri arasında kaybolmuştu. Cara konuşmadan bekledi.

"Beni o zamanlar bilmezdin" diye devam etti. "Tehlikeli olmama rağmen kötü biri değildim. Risk alırdım, her şeyi sınırına kadar zorlardım. Bir köprüden atlamak konusunda tereddüt etmezdim. Eğlenceli olduğu sürece çamur yarışlarında cipimi sel götürmüş veya bir ağaca toslamışım umurumda olmazdı. Bana sporlarda da avantaj sağlayan buydu. Dik kafalı ergen bir oğlana göre bile, teknemi çok hızlı veya şu devasa büyüklükteki gemilerin çok yakınına sürerdim. Birçok kez ön taraftaki dümen suyuna kapılabilir veya arka taraftaki bir girdaba yakalanabilirdim. Babam beni gören liman kaptanlarından birinden maskaralıklarımı işitmiş. Bana el uzattığı tek sefer buydu. Bunu hak etmiştim de. O teknede yalnız değildim."

"Ama her zaman şanslı değildim. Bir kez bacağımı kırdım. İki kez de kolumu. Bir çift el ve ayak parmağımı. Ama bu beni durdurdu mu? Hayır. Sadece kendimi daha yenilmez hissetmeme sebep oldu. Ölümsüz olduğumu düşündüm. Liseden nasıl canlı çıktığımı bilmiyorum ama üniversiteye başladıktan sonra çoğu gecemi sarhoş geçirdim. Gerçekten sarhoş araba kullanmakta iyi olduğumu düşünüyordum. Bir yeteneğim olduğunu düşünüyordum. Artık daha yaşlı olduğum için şimdi bu tür çılgın egolar ödümü patlatıyor."

"Ama Ashley benim bu yönümü hiç görmedi. Onunlayken farklıydım. İşin en ironik yanı ise kaza yaptığım gün içmemiş olmamdır. DNR laboratuarlarındaki bir saha araştırmasından eve dönüyorduk. Parlak gün ışığı vardı ve hiç acelem de yoktu. Rahat bir şekilde virajı aldım ama diğer yoldan gelen kamyon virajı geniş aldı ve doğruca üzerimize geldi. Kaçmak için direksiyonu kırdım ama şarampole yuvarlandık. Tekerlekler altımda kaydı ve araba yan yattı. Çimlere kadar sürüklendim. Ama Ashley arabadan düştü.

Eğer yere inseydi yaralanabilir ama yine de yaşardı. Fakat kader o gün bize sırtını dönmüştü. Oradaki büyük, yaşlı meşe ağacına çarptı. Bana o anda öldüğünü söylediler."

"Çok üzgünüm, Brett."

Anlayışla başını salladıktan sonra meşe ağacına şöyle bir baktı. Çenesi sanki dişlerini öğütüyormuş gibi oynuyordu.

"Kendini suçlayamazsın. Bu bir kazaydı. İçmemiş olduğunu kendin söyledin."

"Bunu söylemesi kolay. Şans kotamı aştığımı düşünerek uzun bir süre boyunca kendimi suçladım. O kadar çok kez sınırları zorlamış ve hepsinden kurtulmuştum ki, bu sefer ne olursa olsun bedelini ödemem gerekti. Fakat ben ödemedim. Ashley ödedi. Biliyorum, nihayetinde bir hayatım olduğu için şanslıyım ama benim günlerim de kesinlikle sayılı, tıpkı Ashley'nin günlerinin 2 Eylül 1984'e kadar sayılı olduğu gibi."

"Bu, bugün."

Başını salladı. "Evet. O Richard denen adamın çıkagelmesini çok sorun etmedim. Ama bugün geldi. Korktuğumu hissettim. Ondan değil ama kaderden. Yeniden birini kaybedeceğimi sandım..." Durup uzun ve derin bir nefes aldı. "Umursadığım birini."

Cara onun deri ceketinin fermuarlarını açmak için uzandı, ardından kollarını boynuna doladı ve onu tuttu, canlı, sıcak nefesini hissedebilmek için kendini ona elinden geldiğince yaklaştırdı. Brett'in büyük kolları onu sarmak için uzandı ve o kadar sıktı ki sanki yeniden tek vücut, tek kalp olmuşlar gibi hissetti. Yüzünü Cara'nın saçlarına gömdü. Cara onun yanaklarında tuz tadı aldı.

Bir araba tam gaz yanlarından geçerken saçlarını havalandırıp çakılları çatırdattı. Çıkan sese rağmen o kelimeleri duyduğunu zannetti. "Seni seviyorum."

Onu Palmiye Adası'na geri götürdü. Mayolarını giyip okyanusa yüzmeye gittiler, ardından kumun üstünde havlulara uzandılar. Cara ayağını onunkinin üzerine koymuş, elleri göğsündeki tüylerle oynarken onun kolunun kıvrımına uzanmıştı. Kumda koşuşturan ak yengeçlerin sesleri-

ni ve rüzgarda hışırdayan deniz otlarının çıkardığı sesleri duydular.

Brett onun boynundaki nemli saçını okşayarak "Cara, haçın orada birlikteyken" dedi. "Sana karşı tamamen dürüst davranmadım."

"Öyle mi?"

Onun göğsünde duran elini tutup parmaklarıyla oynadı, kaşları kırışmıştı.

"Oraya gitmemin sebebi sadece kazanın yıldönümü olması değildi. Geçmişi bir kenara bırakmak için gittim. Önemli bir karar vermiştim ama korkuyordum. Korkuyorum. Richard denen adamı görmek de bir çare olmadı. Bunu sana bir kez söylemeye çalıştım ama o zaman beni dinlemek istemedin. Umarım şimdi dinlemeye hazırsındır."

Dudaklarından hangi sözlerin dökülmek üzere olduğunu hissetmişti. Kalp atışları hızlanırken karanlığın yüzünü gizlemesinden dolayı mutluydu.

"Brett..."

Bir nefes aldı. "Seni seviyorum Cara." Bu kelimeler bir itiraf gibi bir anda ağzından dökülüverdi. "Aşık olmayacağıma dair yemin ettiğim o kadar yıldan sonra bu bir çılgınlık, biliyorum. Aklıma gelen tek açıklama, biz on altı yaşındayken birbirimize aşık olmamızın gerektiği ama ikimiz de buna hazır olmadığımız için yeniden buluşmadan önce ayrı yollara gitmek zorunda kaldığımız. Şimdi. Kırk yaşında buluştuk."

Ezberden veya daha önce deneyerek değil kalbinden sökülerek dile getirdiği bu aşk dolu ifade, büyük bir aceleyle dudaklarından döküldü. Fakat söyleyeceklerini söylediğinde, ona ufak bir çocuk gibi kararsızca baktı. "Yine Tolstoy'un hikayesi" diye ekleyip bu benzetmesinden memnuniyet duyarak sırıttı. Ardından yüz ifadesi hızla ciddileşti. "Seni seviyorum, Cara ve benimle evlenmeni istiyorum."

Kalbi durdu ve ona sadece bakabildi, konuşamıyordu.

Brett başını kaldırdı. "Çok mu şaşırdın?"

"Tamamen."

"Bunun geleceğini görmedin mi?"

"Hissettim ama asla düşünmemiştim... Brett, o kadar kez yalnızlığı seven biri olduğunu söylemiştin."

"Yanılıyormuşum."

"Öyle mi?"

"Sen de kendin için aynısını söylemiştin."

Bir nefes alıp elini onun elinden çekti. "Brett, ben kendim hakkında yanılmıyordum."

Az önce duyduğunu kabullenmesi bir dakikasını aldı. Gözlerindeki ışık söndü. "Ne diyorsun yani? Evlenmek istemiyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Henüz değil. Üzgünüm."

"Düşünmüştüm ki..."

"Seni sevmediğimden değil. Seviyorum." Oturma pozisyonu alıp bağdaş kurdu. Teni çıplaktı ve serin gecede titriyordu. Brett gömleğini almak için uzandı ve gömleğiyle onun omuzlarını sardı. Bunlar onun kendisini sevdiğini gösteren küçük beden işaretleriydi ve söylemek üzere olduğu şeyi zorlaştırıyordu.

"Benimle evlenmek istemezsin" dedi. "Yaşaması kolay biri değilimdir. Kahvemden önce huysuz olurum. Gece geç saatlere kadar çalışmayı severim. Ve gerçekten eğlenceli biri değilimdir. Nasıl yapılacağını tek bildiğim şey iştir. Üstelik berbat bir ev hanımıyım. Annem sana benim nasıl tam bir domuz olabildiğimi söyleyebilir. Her zaman kurutucuda bir şeyleri unutup çekmesine sebep olurum. Ve yemek mi? Unut gitsin. Suyu bile yakarım. Hala kaçabiliyorken kaç, Brett."

"Uzun bir süreden beri kendi evimi temizliyor ve kendi yemeğimi yapıyorum. Aradığım bu değil." Uzanıp elini Cara'nın boynuna atarak onun yüzünü kendisininkine daha da yaklaştırdı. "Neden her zaman zor olanı yapmak zorundasın? Sadece evet de."

Onunkileri kaplayan dudakları, açlıkla ve ihtiyaçla dolu ve inanılmaz derecede ikna ediciydi. Cara inleyerek geri çekildi, yarı gülüyor yarı ağlıyordu.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Güzel."

Hiç güzel değildi. Kahrolası kalbini kırıyordu. Elleriyle saçlarını tarayıp, onları boynunun üzerinde kavradı. Brett'in kalbini kırmaya nasıl engel olabilirdi?

"Richard'ın bana iş teklif ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? İşin ne olduğunu sormamana biraz şaşırdım doğrusu."

Ses tonu değişmişti ve Brett geri çekilerek nazikçe cevap verdi. "Bilmek istemedim."

İhtiyatla "İçgüdülerin her zaman güçlü" dedi. "Sormamana biraz darıldım."

Brett ona oturma pozisyonunda eşlik etmek için vücudunu hareket ettirdi. Ay ışığı kaburgalarını ve göğüs kaslarını aydınlatıyor, onu bir taş gibi sarsılmaz gösteriyordu.

"Tamam. Şimdi soruyorum. Sana ne teklif etti?"

"Bana büyük bir terfi önerdi. En büyük cazibesi de almak için çok uğraştığım işi önermesiydi. Benim işim. Aldım ve beni istiyorlar!"

"Ben de seni istiyorum!"

Yüzü asıldı. "Ona işi alacağımı söyledim."

Brett yüzünü uzaklaştırıp başka yöne baktı. "Tebrikler."

Cara'ya tebriklerini ilk sunan oydu ama bu hiç beklediği gibi olmamıştı.

"Neden her şey bu kadar üzücü olmak zorunda?" diyerek itiraz etti. "Ayrılmıyoruz. Şimdi olduğumuz gibi devam edebiliriz. Buraya birçok defa geri geleceğim. Sen de Chicago'ya gelebilirsin. Evli olmamamız artık birbirimizi görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Brett başını sallarken kararlı ifadesi Cara'yı korkuttu.

"Hayır. Bu benim için yeterli değil. Bununla yetinemeyecek kadar fazla ileri gittim."

"Nasıl yetinmekten bahsedebilirsin? Şu an sahip olduğumuzda yanlış olan ne? İşe yarıyor. Her ikimiz de özgürlüğümüze aşığız. Kendi kendimize yaşamaktan keyif alıyoruz. Bana dürüstçe söyle, evlenmenin faydası ne? Vergiler

olmadığı kesin. Eğer bana soracak olursan, evlilik oldukça abartılıyor. Senin ve benim gibi insanlar, tek başımıza daha iyiyiz."

"O halde sana şunu sormama izin ver. Neden her zaman bizi ünlü film çiftlerine benzetiyorsun? Bay Allnut ve Rosie. Tarzan ve Jane. Adadaki o iki çocuk. Onlar birlikteler, ayrı değiller çünkü bir aradayken daha güçlüler."

"Onlar film. Gerçek hayat değil."

"Eğer buna fırsat vermezsen gerçek hayat olup olmadığını nereden bileceksin? Sana gerçek hayatla ilgili bir şey söylememe izin ver. Hayvanlar daima bir araya gelip türlerini devam ettirmek için çiftleşirler. Çoğu zaman bunu kızıştıkları için yaparlar. Ama erkek kaldığı, yavrularını korurken dişiye yardım ettiğinde neler olduğunu hiç gördün mü? Seni duygulandırır çünkü çok güzeldir."

"Ve nadiren gerçekleşir."

"Bunu daha kıymetli hale getiren de budur."

"Ama adımın Caretta olduğunu unutuyorsun. Deniz kaplumbağasının adını aldım. O da yalnız bir yaratıktır."

Kaşları kırıştı ve bu tartışma onun açısında kesin bir mağlubiyetle sonuçlanmışçasına baktı. Elbiselerine uzanıp ayağa kalktı. Cara onun şortunu giyişini izledi ve fermuarının kapanma sesini duydu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yıldızların altında uyumaya." Sandaletlerini giydikten sonra birkaç adım attı.

"Gitme." Durmayınca Cara bağırdı. "Neden böyle olmak zorundasın?"

Durup öfkeyle başını çevirdi. "Nasıl olmak?"

"İnatçı."

"Cara eğer yanlış bir şey yapıyorsam özür dilerim. Ama sen evlilik teklif ettiğim ilk ve son kadındın ve beni biraz önce reddettin. Eğer senin için sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum." Gözlerini kıstı. "Sen de böyle daha iyi olduğumuzu söylememiş miydin?"

"Bekle. Eğer evet dersem –eğer diyorum– benimle Chicago'ya gelir miydin?"

"Chicago mu? Neden oraya gitmek zorundayız?"

"Çünkü orada bir işim var."

"Benim de işim burada."

"Anlıyorum. Doğru. O halde cevap hayır."

"Cara..."

"Neden senin hayır demen sorun değilken benim bunu söylemem sorun yaratıyor?" Onun bu soruya cevap verebilmek için kendini zorladığını gördü ve Brett'in üzerine gitmeye devam etti. "Brett, neden şimdi sahip olduğumuzla devam edemiyoruz?"

"Çünkü ben edemem."

O kadar kızmıştı ki bağırmak istedi. "Yani ya senin yolunda gideriz ya da asla olmaz diyorsun, öyle mi?"

Brett o kadar üzgün, o kadar mağlup olmuş bir ifadeyle baktı ki Cara ağlamak istedi.

"Ben bir erkeğin bütün söyleyebileceğini söyledim. Sen de sorumu cevapladın. İyi akşamlar, Caretta."

"Brett..."

Onun karanlığa yürüyüşünü izledi. Haklıydı. Söylenebilecek başka bir şey yoktu. Havluyu omzuna almak için uzandı. Havlu hala onun vücudunun sıcaklığını taşıyordu. Yer sert ve topak topaktı. Geceleyin hava çabucak soğuyordu. Her yanını saran gece hareketliydi ve sesler kulağına artık yumuşak ve nazik gelmiyordu. Kum tepeciklerinden bir yerden, avların koşuştururken çıkardıkları hışırtıları ve dalların keskin çatırtılarını duydu. Dört bir yanını böceklerin aralıksız tiz vızıltıları sarmıştı. Ötede giderek artan bir sesle, dalgaların ritmik bir şekilde karaya çarptıkları duyuluyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, havluyu silkeledi, eşyalarını çantasında toplayıp sandaletlerini giydi. Bitkinlikten mahvolmuştu. Çok uzun bir gün geçirmiş, birçok şey yaşamıştı. Aniden bacaklarının sanki eve olan kısacık yürüyüşü yapamayacak kadar güçsüz olduklarını hissetti. Fakat uyuyabileceğinden de şüpheliydi. Bunun hayatının en uzun gecesi olacağının farkındaydı.

Kaplumbağa yavruları Kuzey Atlantik dönüş sistemiyle Batı Afrika'nın ötesindeki adalara taşınırlar ve deniz kaplumbağaları bir yemek tabağı büyüklüğüne ulaşana dek orada bir on yıl veya daha fazla kalır. Doğu sahilleri boyunca yeniden görüldüklerinde, yavrular oldukça ağırlaşmış ve büyümüş olurlar.

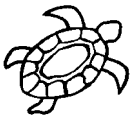

22. BÖLÜM

Kasırgaya Brendan adını verdiler.

Birçok fırtına gibi Brendan da rotasını değiştiriyor ve bir gün gücünü kaybederken, ertesi gün güç kazanarak tahminleri yanlış çıkan meteoroloji uzmanlarına zarar veriyor, doğu kıyısında yaşayan herkesin sinirlerini yerinden oynatıyordu. Palmiye Adası'nda hava hala berraktı ama atmosferde yoğun ve bekleyişle dolu yeni bir ağırlık vardı. Cara kontrplaklar, çiviler, piller, şişelenmiş su ve diğer acil durum malzemeleri ve tedarikleri satın almak için uzun kuyruklarda saatlerini harcamıştı. Kendine, ne olur ne olmaz, demişti. Kuzey Carolina, Ohio, New Jersey, Illinois ve diğer eyaletlere ait plakalı araçların oluşturduğu uzun bir sıra, adeta emekleye emekleye bağlantı yolunu geçerek anakaraya ulaşmaya çalışıyordu.

Cara'nın kontrplakları Lovie'nin evinin ön verandasına taşımasına yardım eden Emi nefes nefese "En azından hala birinci kategoride" dedi.

Cara tahtanın diğer tarafıyla uğraşırken "Ama birinci kategori hala saatte yetmiş dört kilometreyle esen bir rüzgar

demek" diye cevap verdi. Sert kenarları avucuna batıyordu. "Eğer deniz seviyesi yüksekken vururs a, sele kapılırız." En üst basamağa çıkıp homurdandı. "Burayı Bariyer Adaları olarak adlandırmalarının bir sebebi var, unutma."

"Biliyorum, biliyorum. Bundan nefret ediyorum!"

"Bu cennette yaşamanın bedeli, yavrum."

"En son raporlar ne diyor? Hırdavat dükkanında denize doğru ilerlediğini duydum."

"Annem ve Toy son gelişmelerden haberdar olmak için radyoyu dinliyorlar."

Güçlerini topladıklarında ağır tahta parçasını yere indirdiler.

Cara kollarını uzatarak "Bu son pencere, Tanrı'ya şükür" dedi.

"Yan pencereler ne olacak?"

"Tahta pervazları son dakikada kapatacağız. Diğer türlü bir tabutta yaşıyormuş gibi oluruz." Cara bu talihsiz görüntü karşısında ürperdi ve o gün yüzüncü kez okyanusa baktı. Uzaklardaki her şey sakin görünse de okyanus koyu gri renkteydi. Aldatıcıydı. Hava raporları ne derse desin, gelen fırtınayı kemiklerinde hissedebiliyordu. Sıcaklıkla, rüzgarla, nemle tanımlayabileceği bir şey değildi. Daha çok göğsünden atamadığı, nefes almasını zorlaştıran bir ağırlıktandı. Kuşların sessiz olması da buna işaret ediyordu. Böcekler bile sessizdi. Sakinlik korkutucuydu.

Sıkkınlığından kurtularak dikkatini yapılacak işlere verdi. Oyalanamayacak kadar çok iş vardı. "Dinlenme vakti bitti. Haydi bakalım!" diyerek kontrplağın kenarlarını yeniden tuttu.

Emi kolundaki uzun beyaz çiziği inceleyip "Bu işi neden şimdi yapıyoruz?" diyerek şikayet etti. "Eğer fırtınayı atlatırsak, hepsini yeniden çıkarmak zorunda kalacağız."

"Bunu sigorta olarak düşün. Eğer tanrılarla pazarlık etmek için gereken şey buysa, yaptığımıza değer. Haydi bakalım. Sadece bir tane daha. Üçe kadar say. Bir, iki, üç..." Kontrplağı ön pencereye kaldırdılar, Cara çabucak köşeleri

çivilemek için harekete geçerken kasları zorlanıyordu. İşi bittiğinde kontrplağa yaslandı.

"İşte bu kadar. Sonuncusuydu. İşimiz bitti."

Cara çekici indirdi ama hala çevreden yükselen çekiç seslerini duyabiliyordu. Bugünlerde birçok insanın kasırga pervazları vardı ama inatçı kişiler böyle fırtınaları atlatmak için hala kontrplaklara güveniyorlar ve pencereleri bantlıyorlardı.

Emi eğilerek ellerini dizlerine dayayıp nefes nefese "Brett'le ayrılmak için böyle zaman mı seçilir" dedi. "O kasları şimdi kesinlikle kullanabilirdik."

"Arayıp yardım teklifinde bulundu."

"Sen de onu reddettin öyle mi? Yeniden mi? Kızım gerçekten kafadan çatlaksın."

"Ben değil. Annem reddetti. Onunla konuştu."

"Ah, anladım."

"Onun evlilik teklifini reddettikten sonra buraya gelip öylece iş yapmasına göz yumamazdık. Bu doğru olmazdı."

"Bence de."

"Ayrıca kendi telaşları var. Ambar kapaklarını kırıp teknelerini denizde güvene almak zorunda. Çoktan işe koyulmuştur."

Kelimeleri söylerken bile ağzından çıkanların iki tarafa da çekilebileceğinin farkındaydı. Yüz ifadesinden her şeyi anladığı belli olan Emi'ye hızlı bir bakış attı.

Cara rahatsızlığını örtbas etmek ve susuzluğunu dindirmek için iki bardak buzlu çay almaya gitti. Toy bardakları, buzları ve hatta birkaç tutam naneyi masaya yerleştirmişti. Cara bunu görünce gülümsedi. Bardakları götürüp ön taraftaki merdivenlerde Emi'nin yanında yerini alırken, Toy giderek küçük Lovie'ye dönüşüyor, diye düşündü.

"Kafana dik."

"Teşekkürler." Emi uzun bir yudum aldı. Keyifle "Mmm" dedi. "Tatlı çay gibisi yok."

Cara kana kana içti. Çay bir şurup kadar yoğundu ve o kadar tatlıdı ki dişlerini acıtmıştı. Ama çok çalışarak geçiri-

len sıcak bir günde, Güneyin tatlı çayı insanı kendine getiriyordu.

Emi Cara'ya bakmak için döndüğünde gözleri kurnazlıkla doluydu."Bu konuda hiçbir sorunun yok mu yani?"

"Sanırım öyle. Bütün pencereleri hallettik. Acil durum malzemeleri ve tıbbi kayıtlar paketlendi. Annem de bütün fotoğraf albümlerini ve önemli evraklarını beraberimizde götürmek için plastik bir kutuya koyuyor."

"Kasırgadan bahsetmiyorum, seni ahmak! Sen ve Brett'ten bahsediyorum."

"Ah." Kaşlarını çatarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Artık ben ve Brett diye bir şey yok değil mi?"

"Bu saçmalık. Birbiriniz için çıldırdığınızı herhangi biri bile görebilir."

Cara sadece şekerli çayına bakıp parmağıyla buzu karıştırdı.

"Tanrım, evlilik teklifini reddettiğin için annen çıldırmış olmalı."

"Garip ama hiç evlenmememin korkunç taraflarıyla ilgili uzun bir nutuk çekmesini beklerken, tek kelime bile etmedi. Bir fısıltı bile."

"Gerçekten mi?"

Cara bir an bunu düşündükten sonra "Ölmeden önce annemle nihayet uzlaşmaya vardığım için ne kadar şanslıyım değil mi?" diye sordu.

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Hiç olmamasındansa ölmeden önce olması daha iyidir" dedi Emi.

Cara zorla yutkundu. "Onu korkunç derecede özleyeceğim."

"Brett'i de özleyeceksin" dedi Emi içtenlikle. "Şekerim, neden bunu kendine yapıyorsun? Kendini her türlü mutluluk fırsatına kapatıyorsun."

"Neden herkes bir kadının mutluluğu bulmasının tek yolunun beyazlar giyip kilisede evlenmek olduğunu düşünüyor? Sadece evlenmek istemediğimi hissediyorum. Belki

de bildiğim her şeyden vazgeçmekten korkuyorumdur. Belki onunla kırk yerine otuz yaşımdayken tanışsaydım, daha uysal, değişikliğe daha açık olabilirdim. Belki... Ama artık çok geç."

"Tanrı aşkına, bizler dinozor değiliz, biliyorsun. Kırk hala genç bir yaş. Kadınlar kırkında hala bebek sahibi olabiliyorlar."

"Lütfen ama, bebekten konuşmaya başlamayalım şimdi. Bunu yeterince duydum."

"Çocuk istemiyor musun? Hiç mi?"

"Garip ama bu yazdan önce bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Ama artık düşündüğüme göre, hayır. Hiç sanmıyorum. Beni yanlış anlama, çocukları severim. Linnea ve Cooper'a kesinlikle bayılıyorum. Ama kendim de bir çocuk sahibi olma ihtiyacını hiç duymadım."

Emi "Gerçekten mi?" diyerek bir an bunu düşündü. "Çocuk istememen evlenmeyeceğin anlamına gelmez."

"Brett çocuk istiyor olabilir."

"Onunla bunun hakkında konuştun mu?"

"Hayır."

Emi neden konuşmadın dercesine bir ses tonuyla "Öyle mi?" dedi.

"Daha evlenmeyi bile düşünmüyorken, çocuk hakkında konuşmanın hiçbir anlamı yok değil mi? Ayrıca çocuk sahibi olmak esas mesele değil. Bir kariyerim var. Chicago'da bir evim. Alıştığım bir hayatım."

"Her şeye mükemmel bir cevap bulmuşsun gibi geliyor."

"Sadece evlilik için biçilmiş kaftan değilim."

"Evliliğin nesine karşısın? Annen ve baban uzun yıllar boyunca evli kaldı."

Cara gözlerini kapattı. O ve Emi yaz boyunca daha da yakınlaşmışlardı ve Emi, Tom'la olan sorunları hakkında oldukça dürüst davranmıştı. Artık öpücükler hakkında konuşup kıs kıs gülen kızlar değillerdi. Yetişkinlere özgü sorunları olan kadınlardı. Artık geçmişini gizli tutmanın anlamı

yoktu. Yeniden gözlerini açtığında Emi'ye imalı bir bakış attı.

"Sana bunu böyle birden söylemekten nefret ediyorum ama anne babamın evliliği bu kuruma inanmamamın sebeplerinden biridir."

"Ne demek istiyorsun? Onlar etraftaki en mutlu çifttiler."

"Tam bir saçmalıktı. Hepsi göstermelikti. Birbirlerini sefil ettiler."

"Haydi oradan. Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu. Şok olmuştu. Cara başını sallarken, Emi şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde ona baktı. "Ve bunu bana daha yeni mi söylüyorsun?"

"Sana söylemek istedim, birçok kez hem de. Ama aileye sadakat böyle şeyleri ailenin dışında konuşmamayı gerektiriyordu." Çayından bir yudum daha aldı. Ne kadarını ifşa etmeye cesaret edeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Her zaman mutsuzlar mıydı, bilmiyorum. Ufakken onların kavga ettiklerine dair hiçbir anım da yok. O zamanlar daha çok Ozzie ve Harriet gibiydiler. Ama seninle arkadaş olduğumuzda, bütün yazları plaj evinde geçirmeye başladığımızda, işler değişmeye başladı. Babam artık buraya hiç gelmiyordu ve anneme soğuk davranmaya başladı. Onu dinlemiyor ve sanki ona kızgınmış, hatta ondan iğreniyormuş gibi sert bir şekilde konuşuyordu. Ardından da şiddete başvurmaya başladı."

"Hayır! Sana inanmıyorum. Senin anne baban böyle olamaz."

Cara böyle şeyleri ilk kez sesli bir şekilde dile getiriyordu. İçinden atmaya, içinde patlamadan önce güvendiği birine açılmaya ihtiyaç duyuyordu. "Bu fiziksel bir şiddet değildi. Daha sinsi bir şeydi. Onun şevkini kırıyordu. Her zaman aptal veya yavaş olduğunu ima ediyordu, özellikle para konusunda. Sadece onu değil bütün kadınları öyle buluyordu. Bu onun tutumuydu. Erkekler egemendi ve kadınlar da hizmet etmek için doğmuşlardı. İnanabiliyor musun?

Ne zaman fikrini söylemeye cesaret etse onu aşağılardı. Veya eğer 'yanlış' bir şey söylerse patlardı. Sonunda annem neredeyse konuşmayı tamamen kesti."

"Ama çok içten ve canlıydı."

"Sadece burada, plaj evinde. Babam etraftayken onu öyle göremezdin. Farklı biri gibiydi. O zamanlar bilmezdim ama bütün parasını ve malını, ticaretin erkek işi olduğu bahanesi ve bu tür saçmalıklarla elinden almak için mücadele etmeye başlamıştı. Ona çok ucuzmuş gibi davranır, küçük miktarlarda para vererek onu her zaman daha fazlasını istemek zorunda bırakırdı. Her şeyi kontrol ederdi. Hatta arabanın benzin göstergesini veya ne kadar 'gezdiğini' öğrenmek için kilometre sayacını kontrol etmek gibi garip işler yapardı."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu birisinin, eşinin onu aldattığını düşündüğünde yaptığı bir şeydir. Biliyorum."

"Annem mi? Aldatmak mı? Saçma olduğunu düşünmek bir yana, nasıl bir ilişki yaşayabilir ki? Babamın onayladığı sosyal bir yardım veya toplantı olmazsa evden asla çıkmazdı. Kimse Olivia Rutledge'in yalnız kaldığını düşünmezdi. Her zaman evinde partileri ve misafirleri olurdu ve cemiyette çok aktifti. Ama bu her zaman babamın ihtiyaçlarına hizmet etmek içindi. Flo dışında gerçek hiçbir arkadaşı yoktu. Kız kardeşi bile." Cara ufak bir benzerlikle karşılaşınca, bir an durdu.

"Tanrım, ne kadar benzediğimizin şimdi farkına vardım. Benim de Chicago'da hiç arkadaşım yok. Sanki kasten kendimi işim dışında her şeye kapamış gibiyim."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Eminim bir psikolog bir gün bu konuya eğilecektir."

Emi hala durumu anlamaya çalışıyordu. "Ama niye buna katlandı? Annen çok tatlı biridir ama onun zayıf olduğunu hiç düşünmemiştim."

"İşte bu milyon dolarlık soru. Hiç kolay değil. Babam yaşlandıkça yaşlı huysuz bir adam haline geldi. Tehditleri

artık gizli saklı değildi. Özellikle de içmeye başlayınca. Merdivenlerden aşağı ona bağırdığını ve onu hep kötü isimlerle çağırdığını duyardık. Ve kazara ya da bilerek, onun sevdiği bir şeyi kırardı. Ah, çok sevdiği bir şeyi değil. Çin malı bir porselen ve çay fincanı takımı gibi, daha çok onun aile yadigarı olan bir şeyleri. O kadar yıl boyunca bunlara sadece onu sevdiği için katlandığını sanırdım. Şimdi bana bütün o zamanlar boyunca ondan nefret ettiğini söylüyor."

Emi yeniden "Buna inanmıyorum" dedi.

"İnan."

Emi verandaya sırtını yasladı. "İşte bir başka rol modelim daha çöpe gitti. Ne zaman ben ve Tom arasında işler kötüleşse, senin ebeveynlerini düşünürdüm. İdeal bir evlilikleri olduğunu düşünürdüm. Bu durum kapalı kapılar ardında neler olduğunu asla gerçekten bilemeyeceğimi gösteriyor. Bunun yanında Tom ile olan sorunlarım oldukça ufak görünüyor."

"Sadakatsizlik oldukça büyük bir sorundur. Beraber sahip olduğunuz şeyi kaybetmeden onunla konuşmalısın."

"Şu konuşana bakın! Brett'le sahip olduklarından vazgeçiyorsun çünkü ikiniz de ahizeyi kaldıramayacak kadar inatçısınız."

"Kesinlikle aynı şey değil. Senin ve Tom'un birbirinize olduğu gibi bir bağlılığımız yok."

"Bağlılık mı? Vaktini boş şeylerle geçiriyor. Ne tür bir bağlılıkmış bu böyle?"

"Evlisiniz. Birbirinize söz verdiniz. Çocuklarınız var. Beraber büyüdünüz. Bunlar sizi birbirinize bağlayan bağlar."

Emi eline bakıp evlilik yüzüğüyle oynadı.

Cara "Belki de bekar olmanın hoşlandığım yanı budur" dedi. "Hiç bağ yok. Ne zaman istersem yürüyüp gidebilirim." Bir an duraksayıp başka bir düşünce kafasına dank ederken başka bir yöne baktı. "Kahretsin" diye mırıldandı.

Emi "Tahmin edeyim" diye karşılık verdi. "Annen gibi sıkışıp kalmamak için evlenmek istemediğini düşünüyorsun. Doğru mu?"

Cara'nın sessizliği onun adına konuşuyordu.

"Tatlım, eğer birilerinin oturup konuşması gerekiyorsa o da sen ve Lovie'dir. Araştırıp bulacağınız çok sayıda anınız var. Acele etseniz iyi olur."

Nem yoğundu ve sinekler ısırıyordu. Cara baş belası bir sineği eliyle uzaklaştırdı. "Onu üzmek istemiyorum. Şimdi olmaz."

"Bunun onu üzmekle alakası yok! Bir değişiklik olarak kendini düşünmeye ihtiyacın var."

"Böyle bir zamanda bencil olmak istemiyorum."

"Bu bencillik değil. Sadece, senin her zaman hazırladığın yapılacak işler listesinde kendini en üst sıraya koymanın vakti geldi! Her şeyini işine adadın. Şimdi ise her şeyini annene adıyorsun. Ne zaman bir dakika durup kendine adamaya ihtiyaç duyduğun şeyleri düşüneceksin? Burada yolunda gitmeyen bir şey var ve eğer bu konuda konuşmak istemiyorum tutumunu sürdürürsen asla düzelmeyecek. Her ikinizin de iyiliği için annenle konuş. Ve onunla işin bittiğinde, gidip Brett'le konuş."

Cara nemli saçını eliyle tarayıp derin derin nefes aldı. "Nefes alamıyorum. Şu yaklaşan fırtına yüzünden. Hava çok yoğun!"

"Endişeden kaynaklanıyor. Bizzat ben de yaşadım."

"Ah, Emi" diyerek onun geniş omuzlarına yaslanıp terli tişörtüne dokunurken kendini daha iyi hissetti. "Sensiz ben ne yapardım?"

Emi iç çekti. "Şekerim ben de itiraf etmeliyim ki, sen olmadan bu yaz boyunca ne yapardım bilmiyorum. Geceleri yuvaların başında oturmak ve Tom'la aramdaki karmaşayı seninle paylaşmak bana çok yardım etti. Başka biriyle konuşamazdım" diyerek sırıttı. "Şu sadakat konusunda yalnız değilsin." Yeniden ciddileşti. "Benimki gibi bir sırrının olması ve konuşacak kimsenin olmaması da yalnızlık verici olabiliyor."

Birbirlerini anlayarak bakıştılar. Her ikisi de aralarındaki bağı çok güçlü bir şekilde hissetti.

"Hiç sahip olmadığım kardeşim olduğunu biliyorsun" dedi Emi.

"Sen de benim." Ardından Cara hafifçe güldü. "Ama Palmer seni bundan menedebilir."

Yüzünde acı dolu bir sırıtmayla "Palmer..." dedi. Her yaz ondan üç ev uzakta yaşamış biri olarak, Emi, Palmer'ı herkes kadar iyi tanıyordu.

Her ikisi de gülerek gergin havayı dağıttı.

Cara gözlüğünü indirip ayağa kalktı ve verandanın ucuna yürüdü. Denize "Bırakın fırtına gelsin!" diye bağırdı. "Üstesinden gelmek için birbirimize sahibiz." Sırıtarak dönüp arkadaşına baktı.

Emi, Cara'nın "Şimdi ne geliyor?" diye düşünmesine yol açan o yarı çarpık, yarı gülümseyen yüz ifadelerinden birini takındı.

Emi "Sana bunu söylemeyi bekliyordum" dedi. "Eşyalarımı toplayıp Atlanta'ya hemen geri dönmeye karar verdim. Fırtına vurmadan önce."

Cara kendini sanki biraz önce dördüncü kategoriden bir fırtına tarafından alaşağı edilmiş gibi hissetti. "Gidiyor musun? Sebepsiz yere mi? Ama Şükran Günü'nden sonrasına kadar kalmaya karar verdiğini sanıyordum."

"Geçen akşam Tom aradı. Peru'daki işini planladığından önce bitirmiş ve iki hafta içinde eve geliyormuş. Sanki beni görmek için sabırsızlanıyormuş gibi, sesi gerçekten heyecanlı geliyordu." Başını sallayarak kendini küçümsercesine bir kahkaha attı. "Kendimi bir okullu kız kadar hoppa hissediyorum."

Cara onun bakışına karşılık verdi, dili tutulmuştu.

"Ah, bana öyle bakma Cara" diye homurdandı. "Tom'dan ayrılmak konusunda gerçekten samimiydim ama gerçek şu ki, asla ayrılamayacağım. Yirmi yıldır beraberiz ve bunlardan çoğu güzel geçti."

"Peki ya diğer kadınlar?"

Emi onun sorgulayıcı bakışlarından gözünü kaçırdı.

"Görmezden gelemezsin."

Ciddi bir tavırla "Hayır, gelemem" dedi. "Kafamı kumdan çıkarmama yardım ettin. Daha fazla saklamak yok. Geri döndüğünde Tom ve ben konuşmak zorundayız."

"Konuşacak mısın?"

Acı çekermiş gibi baktı. "Anlamaya çalış Cara. Tom benim için sadece bir yaz kaçamağı değil. Bütün yıl, her yıl, sonsuza kadar aşkım. O benim kocam. Birbirimize söz verdik. Senin dediğin gibi birbirimize bağlıyız. Onu ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum. Onsuz acı çekmektense onunla acı çekmeyi yeğlemeye karar verdim. Ben senin gibi değilim. Çocukken bile, sana yetişebilmek için çok sıkı çalışmak zorundaydım. Derinlerde benden daha güçlüsün. Yalnızlık benim için biçilmiş kaftan sayılmaz."

Cara en iyi arkadaşına baktı. Herkes onu terk ediyordu. Onu bırakıp bir eşe, işe, bebeğe ve hatta ölüme gidiyordu. Muhteşem yaz gerçekten bitmişti. Bu çok üzücüydü. "Seni özleyeceğim."

Emi'nin yüz ifadesi değişirken Cara onun çocukluk arkadaşını fırtınayla karşı karşıya ardında bıraktığı için duyduğu pişmanlığı görebiliyordu. Emi onu anne–kız kardeş sıcaklığındaki kollarıyla sarınca, Cara artık daha fazla yalnız kalmak istemediğini düşündü. Ona sıkıca sarıldı.

Emi Cara'nın kulağına "Şükran Günü'nde geri geleceğim. Söz veriyorum" dedi. "Burada olsan iyi olur. Benim evde akşam yemeği. Saat tam 3'te. Mazeret istemiyorum."

Cara "Orada olacağım" diye fısıldadı.

Daha sonra geri çekilip gözyaşlarını sildi ve ufukta toplanan çizgi halindeki bulutlara tekrar baktı. Cara Emi'ye baktı ve ikisi tüm adalıların böyle zamanlarda paylaştığı bilmiş bir ifadeyle bakıştılar.

"Geri gelecek bir evimiz olduğu takdirde."

O akşam Toy verandaya çıktı ve sahildeki çoğu insan gibi denizi seyretti. Gün batımı fırtınanın önünü aydınlatıyordu. Ürkütücü mavi bulutlar uğursuzca, ince, kor gibi tu-

runcu kızılımsı katmanlar halinde suyun üzerine uzanıyordu. Adayı avuçlayan parmaklar gibi görünen sivri kenarları gökyüzünü çizgilerle kaplıyordu. Tüyleri ürperdi. Her şey orantısız görünüyordu.

Toy derin nefesler alarak küçük dairesel hareketlerle karnını okşadı. Zihni kasırgadan hızlı dönüyordu. Zamanı tükenmişti. Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu gece. Darryl, telefon edip deli gibi bağırarak büyük bir ana kasırganın Charleston'a doğru gelmekte olduğunu ve gruptaki arkadaşlarının fırtına vurmadan yola çıkmaya karar verdiklerini söylemişti.

"Bu pislikler sadece kendilerini düşünürler. Ama ben öyle değilim. Seni önemsiyorum ve senin orada bir dakika daha kalmana izin verirsem bana lanet olsun, duyuyor musun? Seni bu kahrolası adadan uzaklaştırmak istiyorum. Kahrolası bir kasırga yolda! Bu yüzden hemen eşyalarını topla, seni almaya geliyorum ve yaşlı bayan bizi durduracak mı göreceğiz."

Toy derin bir nefes aldı, göğüs kemiğinden rahmine doğru uzanan bir başka sancı daha hissediyordu. Nem ıslak bir battaniye kadar yoğundu ve bastıran sert basıncı gerçekten hissedebiliyordu. Doğuma daha iki gün vardı fakat bu fırtına bebeği etkiliyordu. Küçük adam bugün çok hareket etmemişti ve bacaklarının arasında sanki bir bowling topu varmış gibi hissediyordu. Ya da belki sadece sinirlerim gerildi, diye düşündü. Ah, aman Tanrım, ya bebeğini arabada doğurursa ne olacaktı?

Darryl aradığından beri milyonuncu kez akan gözyaşlarını hissedebiliyordu. Onunla gitmek zorundaydı. Darryl'den başka kimsesi yoktu. Artık onu sevmese bile bebeğinin babasıydı ve en azından ona bir şans vermeyi denemeliydi. Bayan Lovie'nin kendisiyle denediği yolu, o da Darryl'le deneyecekti. Üstelik başka seçeneği de yoktu. "Hiçbir seçeneğim yok," diye düzeltti kendini.

Verandanın karşısında, Bayan Lovie'nin yatak odası penceresini kaplayan kontrplağın kenarından süzülen ışığı görebiliyordu. Öne ilerleyip kulağını ahşaba dayadı. Lovie

ve Cara televizyonda hava durumunu izliyorlardı. Meteoroloji uzmanı bütün gün yaptığı gibi, Brendan Kasırgası hakkında durmadan konuşuyordu. Kasırga ikinci kategoriye yükseltilmişti ve şu anda Bahamalar'a vuruyordu. Sesi yüksek ve yağmur damlası gibi tane taneydi ve bunu duymak onu heyecanlandırmıştı. Cara'nın Bayan Lovie'ye telaşla "Charleston eyaleti için yeni bir kasırga uyarısında bulundular. Bekle, kahretsin bütün Bariyer Adaları'nın boşaltılması gerektiğini söylüyorlar" dediğini duyan Toy gerçekten korkmuştu.

Bayan Lovie'nin "Paniğe gerek yok. Daha çok zamanımız var" dediğini duydu. Cara'nın ve sunucunun sesine kıyasla sesi gerçekten sakin geliyordu.

"Yarın sabah yapacağımız ilk iş gitmek olmalı" dedi Cara.

Toy geri çekildi. Yani Darryl'in bu kadar çılgına dönmesinin sebebi buydu, diye düşünerek kollarını bebeğini korumak istercesine karnında kavuşturdu. Çok korkmuştu. Kendisi için, bebeği için, Bayan Lovie için ve Cara için... Evlerine gidip Bayan Lovie'nin yatağında onlara katılmak ve hep beraber yarın ayrılacaklarını söylemelerini duymak istedi. Ve her şeyin yoluna gireceğini...

Fakat artık aralarında konuşma olmayacaktı. Sabah kahvesiyle birlikte yapılan laklaklar ya da gece verandadaki kıkırdamalar sona erecekti. Artık Bayan Lovie nazikçe konuşmasını düzeltmeyecek, Cara da çalışmalarında ona yardım etmeyecekti. Öğretme yöntemleri o kadar güzeldi ki kendisini aptal gibi değil çok iyi hissediyordu. Toy ellerini tahtaya yaslayarak öne uzandı.

"Hoşça kal, Bayan Lovie" diye fısıldadı. "Hoşça kal, Caretta Caretta."

Bunu onların kendisine söyleyebilmeyi her şeyden fazla istiyordu. Onlara teşekkür edip gerçek ailelerin yaptığı gibi vedalaşmayı...

Fakat tabii ki bunu yapamazdı. Gerçek bir aile değildiler. Kendi ailesini kurmak için neden Darryl'le gitmek zorunda olduğunu anlamazlardı.

Toy valizini almak için sessizce yürüdü. Daha sonra tırabzanlara tutunup merdivenlerden yavaşça inerek eşyalarını koyduğu yol kenarına yürüyüp beklemeye başladı. Rüzgar gerçekten hızlanmıştı. Palmiye yaprakları kastanyet gibi tıkırdıyordu ve okyanustan gelen yağmur kokusunu duyabiliyordu. Oralardan bir yerden yükselen dalga sesleri gürültülü ve tehditkardı. Bir sağ bir sol ayağına yüklenerek ağırlığını dengeliyordu. Kendini o kadar gergin hissetti ki çişi geldi. Uzun süre beklemedi. Gri sisi parçalayan araba farını fark etti, ardından Darryl'in beyaz Mustang'ini gördü. Toy el salladı. Darryl, Toy'un yanında durdu ve camdan başını uzattı.

"Atla. Seni bu cehennemden götürmek istiyorum." Gözleri yükselen dalgalara doğru kaydı. "Kahretsin, şuradaki canavara bak" diyerek başını salladı. Sigarasından derin bir nefes aldı ve duman halkasına bakıp gözlerini kıstı. "Orada saldırmaya hazır hırlayan bir köpek gibi bekliyor. Hadi bebeğim acele et."

Toy paslı kapıyı hızla çekip açtı, bavulu kaldırıp arka koltuğa itti. Onu çarparak kapatırken kapı gürültüyle gıcırdadı. Birinin duymuş olabileceğinden endişe ederek aceleyle arabanın ön tarafına gidip hantalca Darryl'in yanındaki ön koltukta yerini aldı.

Darryl otururken ona hızlı bir bakış atıp "Ev kadar kocaman olmuşsun" dedi.

Toy hiçbir şey söylemedi, hatta midesini bulandıran sigarayı söndürmesini bile istemedi. Sessizce dönüp kum tepesinin üstündeki küçük sarı plaj evine son bir kez baktı. Mutfağı düzenli, yerleri pırıl pırıl süpürülmüş bir halde bıraktığını içinden geçirdi. Kullanmayı çok sevdiği bütün porselenleri dikkatle sarıp Bayan Lovie'nin sevdiği vazolar ve resimlerle birlikte dolaba koymuştu. Titizce yapılmış yatağında Cara ve Bayan Lovie için bir not bırakmıştı.

Hareket ettikçe kararının kesinliğini hissediyordu. Çok mutlu olduğu plaj evinin her tarafına tahta çakılmış ve panjurları kapatılmıştı. Ona sonsuza kadar kapanmıştı.

Kaplumbağa yavruları yuvadan çıktıklarında üç santim uzunluğunda olurlar. Yetişkinlerin ağırlığı 125-200 kilogramdır ve kabuk uzunluğu 90 santimden fazla olabilir. Olgunlaşmaları ve üremeleri 20-30 yılı bulur, fakat kimse kesin olarak ne kadar yaşadıklarını bilmez. Bu süre 100 yıl kadar uzun olabilir.

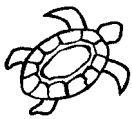

23. BÖLÜM

Brendan kasırgası doğruca Palmiye Adası'na ilerlerken güç ve hız kazanıyordu. Cara hava durumu kanalına yapışık geçen bir akşamın ardından bütün geceyi korkuyla geçirdi ve sabaha kadar dönüp durdu. Kulağında bir ıslık duyarak sersem gibi uyandı. El yordamıyla çalar saatini aradı, sonra saatin 9'a yaklaştığını gördüğünde nefes nefese kaldı. Hızla kalkıp örtüyü üzerinden attı ve nasıl bu kadar geç saate kadar uyuduğunu merak etti. İçerisi nasıl bu kadar karanlık olabilirdi? Elektrikler mi kesilmişti?

Daha sonra camları tahtayla kapladığını hatırladı. Bu yaz ilk defa kuşlar onu cıvıldamalarıyla uyandırmamıştı. Giyinirken bu kıyafetleri adadan ayrılırken giyeceğinin farkında olarak, kotunu ve tişörtünü üzerine geçirdi. Bu farkındalık kararına korku bulaştırdı. Sandaletler yerine çoraplarını ve tenis ayakkabılarını giyerek çantasıyla birlikte yatağın üzerinde duran kazağına uzandı.

Donuk bir biçimde aydınlanmış evde havasız, kapalı kalmış yerlere özgü bir koku vardı ve hava uğursuzdu. Veranda kapısının kilidini açıp kapıyı iyice araladı. Şiddetli

yağmur damlalarıyla birlikte ani bir rüzgar yüzüne çarptı. Nefesini tutarak havadaki değişikliğe şok olmuş şekilde bakakaldı. Gökyüzünün tüm maviliği silinmiş, yerini sarılık hastalığının solgun rengi almıştı. Okyanusun üzerinde, şimdi daha yakın olan ufukta beliren bulutlar savaş grisiydi ve deniz, dalgaları hızla yükseğe atıyordu. O dakikada, kasırga saldırısından kaçabileceklerine dair barındırdığı bütün umudunu kaybetti. Bunu bilmesi gerekirdi. Kasırga ismini bir adamdan alıyordu. Brendan, tıpkı Hugo ve Andrew gibi bir kabadayı olmaya hazırlanıyordu.

Her şey ürperticiydi. Yaprakları rüzgarla savrulan kırmızı gül fidanları çardaktan koparcasına sallanıyordu. İleride, yeni diktikleri genç palmiyeler sallanıyordu. Ilık ve serin, nemli ve buzlu karışımı garip bir hava etrafında dönüyordu. Uyarmadan gökyüzünden gelen fırtınanın olduğu Ortabatı'dan farklı olarak, kasırga insana kahrolası yolundan çekilmesi için çok sayıda uyarı veriyordu.

"Anne! Toy!" diye bağırdı. "Uyanın, gitmemiz gerek."

Lovie odasından "Uyanığım" diye seslendi.

Cara adrenalin sıçraması hissetti. Telaşlı bir hızla işe koyularak sallanan sandalyeleri ve küçük masaları verandadan taşımaya başladı. Her iki yatak odasındaki sessizliğe şaşırıp yine "Toy!" diye seslendi. Daha sonra aklına Toy'un doğum sancısı çekiyor olabileceği geldi. Şapka sepetini yere bırakıp, aceleyle Toy'un odasına gitti. Kapıya tıklattı. "Toy." Tekrar çaldı kapıyı. Cevap gelmeyince onu yavaşça aralayarak içeriye göz attı.

Loş ışıkta bile yatakta yatılmadığını görebiliyordu. Kapıyı açıp ışığı yaktı. Oda bozulmamıştı. Toy'un hamilelik giysileri gardıropta titizce asılıydı. Ona Lovie'nin verdiği topaz yüzük tuvalet masasının üzerindeki kasede duruyordu. Akçaağaçtan yapılmış yatağın üzerinde beyaz bir zarf vardı. Yüreği ağzında zarfa uzandı ve onu yırtarak açtı.

Sevgili Bayan Lovie ve Caretta,

Kendi ailemi kurmak için Darryl'le gidiyorum. Bu şekilde habersiz gittiğim için üzgünüm. Asla böyle yapmak

istememiştim. Vedalaşmak istedim ama kasırga bazı şeyleri hızlandırdı. Darryl gidiyordu ve size daha fazla sorun çıkarmak istemedim.

Benim için yaptıklarınıza yeterince teşekkür edemedim. Bana öğrettiğiniz şeyleri ve sizi daima hatırlayacağım. Hepsinden önemlisi, sizi hep seveceğim.

Lütfen benim için endişelenmeyin ve beni affedin.

Ve anlamaya çalışın.

Sevgiler,
Toy Sooner

Not: Size bebeğin fotoğraflarını göndereceğim.

Cara okuduğuna inanamayarak bir süre mektuba bakakaldı. Bunu onlara nasıl yapabilmişti? Şimdi, bu kadar zamandan sonra? Lovie'nin odasına koşarak giderken, kalbi göğüs kafesine hızla çarpıyordu. Annesini Cara'nın eve döndüğünde giydiği aynı takımı giymiş buldu, sadece artık kot eteği ve beyaz bluzu sıska bedenine bol geliyordu.

"Anne, Toy gitmiş."

Lovie'nin suratında korku dolu bir ifade belirdi. "Ne? Ne demek istiyorsun? Nereye gitmiş? Hastaneye mi?"

"Hayır, Darryl'le."

Lovie sendeleyerek, bir deri bir kemik kalmış kollarıyla dengesini sağlamaya çalıştı. Cara bu güçsüzleşmiş durumda bayılacağından korkarak, annesini tutmak için yerinden fırladı.

"Toy, Toy, Toy." Lovie üzüntüyle feryat ediyordu. "Cara, neden onunla kaçtı? Neden?"

"Çünkü o çok genç ve Darryl'in onu sevdiğini düşünüyor. İşte, otur ve ben ne yapacağımızı düşünürken mektubu kendin oku."

Polisi aramak için koridora gitti fakat hatlar kesikti. Telefona bakarken içini yeni bir korku dalgası kapladı. Cep telefonu olmadan, dış dünyayla hiçbir bağlantıları yoktu.

Aceleyle Lovie'nin odasına giderken "Telefon kesik" diye haykırdı. "Polisi arayamıyorum. Arasam bile onlara ne söyleyeceğim ki? Darryl'in soyadını bile bilmiyoruz. Ya da arabasının modelini... Anne, onun bir zibidi olduğu dışında, hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Üzgün fakat sakin bir sesle "Cara, Toy kararını vermiş" dedi. Mektubu kucağında tutuyordu. "Gitmesine izin vermek zorundayız."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Bizi nerede bulacağını biliyor."

Ön kapı sallanarak açıldı ve Flo'nun sesini duydular. "Kimse yok mu?"

"Buradayız."

Flo koşturarak geldi. Üzerinde parlak sarı bir yağmurluk vardı. Yüzü kendinden geçmiş gibiydi. "Tanrı'ya şükürler olsun ki hala buradasınız. Buradan ayrılmaya çalışıyorum ama Miranda..."

Lovie arkadaşının kollarına koşturmak için ayağa kalktı. Kucaklaşarak birbirlerini rahatlattılar. "Miranda'ya ne oldu? Yine mi kaçtı?"

"Hayır, zırdelinin teki... Ağlayıp evin önündeki şu son yuva hakkında huysuzlanıyor. Yuvayı kasırganın yıkıp geçmesine izin vermememiz gerektiğini söylüyor."

"Orada daha bir sürü yuva var. Ne yapabileceğimizi düşünüyor?" diye sordu Cara.

"Yuvayı taşımamızı istiyor."

"Ne? Bunu yapamayız. Bu DKB kurallarına aykırı."

Lovie,sesini yükselterek "Öyle değil" dedi. Ona baktıklarında konuşmaya devam etti. "Düzenlemelerde, dalgalardan zarar görme tehlikesi olduğunda izin sahibi tarafından yuvanın yerinin değiştirilebileceği belirtiliyor."

"Sadece izinle." Cara kurallar konusunda titizdi. "Ve sahilin dışına götürmek yasak."

Flo "Tamam, o zaman tavsiye almak için Sally'yi ara" dedi.

"Hatlar kesik."

"Cep telefonumu deneyeceğim."

Flo Doğal Kaynaklar Bölümü'nün ofisine ulaşmaya çalışırken gergin bir sessizlik içinde beklediler. Fakat cevap yoktu. Sadece telesekretere bağlandılar.

Flo cep telefonunu kapatırken "Orada kimse yok" dedi. "Bizim de yapmamız gerektiği gibi, herkes tasını tarağını toplayıp kaçıyor. Yollar çoktan doldu."

Cara seçenekleri değerlendirerek "Yuvanın ölümcül tehlike altında olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Buna şüphe yok" diye cevap verdi Flo. "En azından bu yuva öyle. Büyük dalga bölgeyi tamamen kaplayacak, büyük olasılıkla kum tepesini bile ortadan kaldıracak. Diğer yuvalar... Onlar daha gerideler. En iyisini umalım. Doğayı kendi haline bırakmalıyız."

Cara Lovie'ye baktı. "Sally'ye ulaşamıyoruz. Ne yapmak istiyorsun anne?"

"Bilmiyorum..."

"Anne, bu belirleyici bir karar. Geri dönüş yok."

Lovie çenesini kaldırdı. "Evet, fakat bu sadece bu yuva. Ve bunu yapan ben olacağım. Benim sorumluluğum olacak" dedi. Gözleri kendisiyle bu konuda tartışılmaması gerektiği hakkında onları uyarırcasına parlıyordu. "Hepiniz geri çekilebilirsiniz."

Annesi yuvanın yerini değiştirirken, Cara plaj evini kapatmak için son adımları attı. Cara çalışırken, trafik ve hava durumu hakkındaki son dakika haberlerine göz attı. Her bir santimine veranda mobilyası ve yığınlar tıkıştırılmış ön oda bir ambara dönüşmüştü. Uçan birer füze haline gelmesinler diye çiçek saksılarını ve bazı aletleri güvenli bir şekilde verandanın altındaki barakaya kilitlemişti. Valizler, önemli evraklar ve fotoğraflarla dolu plastik kutular arabaya taşınmak üzere kapının yanına sıralanmıştı.

Kısa bir araba kornası Cara'yı verandaya çıkarmıştı. Gelenler Flo ve Miranda'ydı ve Buick arabaları tıka basa doluydu. Arka camda turuncu tekir bir kedi uzanıyordu.

Flo "Size hoşça kal diyelim ve yolculuk planımızı verelim istedik" diye seslendi. "Burada kalacağımız otelin adı ve numarası yazıyor. Siz de kendinizinkini verseniz iyi olur."

Cara Saab'ına gidip planladığı güzergahı ve rezervasyon yaptırdıkları Columbia'daki motelin adını bir kağıda karalayıverdi.

"İşte, al" diyerek elindeki kağıdı uzattı. "Vardığımızda sizi ararız."

Miranda "Ya yuva ne olacak?" diye sordu. Kuş gibi parmaklarıyla Flo'nun kolunu sıkıca kavramış, solgun, bulutlanmış gözleriyle yalvarırcasına bakıyordu.

"İlgileniyoruz Miranda. Endişelenme."

"Daha gitmiyor musunuz?"

"Az kaldı. Hala annemi bekliyorum."

Flo şaşkın şaşkın "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bana onun hala sahilde olduğunu söyleme."

"Gidip onu alıp getirmek üzereydim."

"Git ve getir onu, aptal! Rüzgarın şiddeti artıyor, çok geçmeden köprüyü kapatacaklar." Flo evine son kez uzun uzun baktı. Cara onun yorgun yüzüne yerleşen derin özlem ve endişe çizgilerini gördü. "Evimi tekrar görüp göremeyeceğimi merak ediyorum."

Cara ona güven vermeye çalışarak "Kasırga hala yön değiştirip bizi ıskalayabilir" dedi.

Flo yüksek sesle tıslayıp el frenini indirdi. "Bu hoşuma gitmiyor" derken sesi hafifçe titredi. "Hem de hiç."

"Hiçbirimizin gitmiyor. Haydi gidin. Dikkatli sür, tamam mı?"

Darryl batıya yapacakları yolculuk için Mustang'i yüklerken Toy arabanın ön koltuğunda bekliyordu. Darryl'in boş apartmanındaki şişme yatakta berbat bir gece geçirmişlerdi. İçerisi o kadar sıcak ve nemliydi ki uyumak bir yana nefes bile alamamıştı. Darryl diğer mobilyalarla birlikte klimayı da satmıştı bu yüzden yoğun nemden tek kurtuluş, sağa sola dönen, paslı, gıcırdayan vantilatördü. Darryl'in elleri ona dokunmaya başladığında buna inanamadı. Doğur-

mak üzere olan birine! Birkaç hafta önce olsa dişini sıkar, onun istediğini yapmaya çalışırdı. Fakat dün gece karnının davul gibi gerildiğini hissetmiş, terden yapış yapış olmuştu. Bu yüzden Darryl'in elini geri itmişti. Şimdi ise somurtkan bir çocuk gibi etrafındaki eşyalara vurup duruyordu. Üstlerindeki gökyüzü gri bir çorbaya dönüyordu. Eğer kasabadan çıkacaklarsa acele etmeliydiler.

Aniden içinde, leğen kemiğinden bel kemiğine doğru, nefesini tutmasına ve kaskatı kesilmesine neden olan bir ağrı hissetti. Bütün gece boyunca ağrılar hissetmişti ama bu başkaydı. Ağrısı hafifleyip kasları gevşediğinde derin bir nefes aldı ve kol saatine baktı. Bir yerlerde sancılarının zamanını tutması gerektiğini okumuştu. Başını avuçları arasına alıp ileri geri hareket eden okyanusu düşünerek nefesini sabit tutmaya çalıştı. Sıcak güneşin altında yüzdüğünü hayal ediyordu ki, başka bir sancıyla sarsıldı. Sonuncusu kadar şiddetli ve ağırdı. Sızlanmaya başladı.

Darryl ön koltuğa oturdu, kapıyı çarparak kapattı ve alnını kuruladı. "Kahretsin, çok sıcak. Bu izbe yerden ayrıldığım için çok memnunum." Başını çevirdi. "Sen yine mi ağlıyorsun? Toy." İsminin tüm harflerini yavaşça, sızlanırcasına söylemişti. "Şimdi sorun ne?"

"Sancım var."

"Bu ne anlama geliyor? Bebeği şimdi doğurmuyorsun değil mi? "

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bebek doğurmadım."

"Ama kadınların bilmesi gerekmez mi?"

"Sana bilmediğimi söyledim!"

"Takma kafana." Kontağı çevirip motoru çalıştırdı. "Belki geçer."

Onun bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. "Sanırım beni hastaneye götürmelisin."

"Şimdi mi? Ama tam gidiyorduk! Kahretsin."

Isıdan ve az önce hayal ettiği dalgalar gibi başka bir sancının bedenini kasıp kavuracağı korkusuyla yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bağırarak "Bu bebeği arabada doğurmayacağım!" dedi.

Ona bu deli cesaretini neyin verdiğini bilmiyordu fakat Darryl arabayı hastaneye sürmezse, inip hastaneye kadar yürüyebilirdi.

Darryl Toy'un gözlerinde bunu görmüş olmalıydı ki sadece "Tamam" diye mırıldanarak Toy'un anlayamadığı bir sürü şey daha söyledi.

Darryl arabayı tam hareket ettirmişti ki, Toy bacaklarının arasından su aktığını hissetti. Ilıktı ve onu kontrol edemiyordu. Korkup çığlık atmaya başladı.

Darryl "Ne? Tanrı aşkına sorun ne?" diye bağırarak başını çevirip korku dolu bakışlarla Toy'a baktı.

"Bir şeyler oluyor. Bacaklarımın arasından su akıyor!"

Elbisesiyle bacaklarının arasından koltuğu kurulamayı denedi fakat işe yaramıyordu.

Sonra bebek doğmadan nasıl suyun geldiğiyle ilgili okuduklarını hatırlayınca, bir rahatlama bedenini sardı ve sakinleşti. Kendini aptal fakat inanılmaz heyecanlı hissetti.

"Aman Tanrım. Gerçekten oluyor! Bebek geliyor, Darryl..." Uzanıp Darryl'in kolunu tuttu.

Darryl kolunu çekiştirdi. "Tam da zamanıydı" diye söylenerek cebinden bir paket sigara alıp bir tanesini dişleriyle çekip çıkardı. Eli o kadar kötü titriyordu ki sigarayı zorlukla yakabildi.

Toy koltukta arkasına yaslanıp elini karnına götürdü. Caddeler gözyaşı bulanıklığındaydı. Yukarıda ise kalın ve uğursuz fırtına bulutları toplanmıştı. Fakat sigara dumanıyla dolu arabada, Toy kendi dünyasını kristal berraklığıyla görüyordu. Bu işte yalnızdı. Cara ve Bayan Lovie'ye güvenemezdi. Darryl'e de güvenemezdi. Güvenebileceği tek kişi kendisiydi.

Lovie rüzgarda yere çömelerek büyük bir dikkatle son yumurtayı da kovaya koydu. Kuluçka döneminin bu kadar ilerisinde birbirlerine çarpmasınlar diye özellikle dikkatli davranmıştı. Yuva gibi olsun diye, kırmızı kovanın yanlarına ve dibine fazladan nemli toprak da eklemişti. Son yu-

murtayı da yerleştirdikten sonra, seksen ikisinin üzerini de kasnağa kadar daha nemli toprakla kaplayıp yavaşça üzerine bastırdı. Sonra da bir havluyla üstünü örttü. Kova epey ağırdı ve onu kaldırırken kolu titredi. Fakat yavruları mümkün olduğunca sarsmamaya kararlı, yavaş, sabit adımlarla yürüdü. Yürürken onlara her annenin bebeğini uyuturken söylediği ninnilerden söyledi.

Rüzgar yaramaz bir çocuk gibi onu kızdırıyordu. Eteğini kaldırıyor, ani bir esintiyle onu bir ileri bir geri itiyordu. Sepeti sarsmamak için durup dengesini buldu. En azından yağmur dindi, diye düşündü. Ardından "Teşekkürler Tanrım" dedi. Hemen oracıkta kumda diz çöküp sayısız dualar etmemek için kendini zor tutsa da, artık Tanrı'dan daha fazla şey talep etmek istemiyordu. İçinden bir ses ona sakin olmasını ve her ne gelirse gelsin kabullenmesini söylüyordu.

"Anne!"

Lovie, Cara'nın sesini duyunca yüreklendi ve başını kaldırıp baktığında, onun yol boyunca hızlı adımlarla ilerlediğini gördü. Sepeti yere koydu, yorgunluktan ölmek üzereydi.

"Nerelerdeydin? Beni çok korkuttun!" Cara yükselen dalga ve rüzgar sesi yüzünden kendini duyurabilmek için bağırmak zorundaydı. "Şu haline bir bak. Sırılsıklam olmuşsun."

"Şiddetli dalgalar yüzünden çok zamanımı aldı. Bir de öksürüğüm yüzünden..."

" Şu kovayı alayım. Tamam, şimdi yaslan bana."

"Hayır! Kovaya dokunma. Dokunursan sen de suça ortak olacaksın."

"Kahretsin, bunu taşıyacak durumda değilsin. Ve sana izin verirsem, bana lanet olsun. Her neyse, onları nereye götürüyorsun?"

"Eve."

"Bunu yapamazsın."

"Caretta, tartışacak zamanım yok. Dalgalar çoktan kumulları devirdi. Sahilde bu yavruları koyacak güvenli bir

yer yok ve uzakta başka yer arayacak zamanım da yok. Başka seçeneğim yok."

Cara bir eliyle kovayı kaldırmak için eğilip öbürüyle de annesinin kolunu tutarken "Kahretsin" diye söylendi. Doğrulurken soğuk yağmur damlaları rüzgarla birlikte yüzüne tokat gibi çarpıyordu. "Hadi anne. Yağmur tekrar yağmaya başlıyor. Acele edelim."

Yüzlerini yere eğip sulu sepkeni ve ani rüzgarı yarıp geçerek yürüdüler. Evin etrafından dolaştıklarında, Cara gözlerini kıstı ve sisin ardında, Saab'ından bir adım uzakta bir siluetin durduğunu gördü.

Brett. Üstünde yeşil zeytin renginde kapüşonlu bir yağmurluk ve kot pantolon vardı. Saçının bir tutamı endişe dolu yüzüne dökülmüştü. Yüreği ağzına gelmişti. Onu gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki elindeki kovayı atıp kollarına koşmak istedi.

Fakat Brett'in kaşları çatıktı ve onlara doğru koşturdukça topukları kumu deşiyordu. "Hala burada ne yapıyorsunuz, Tanrı aşkına?" diye kükredi. Ardından gözleri kovaya takıldı ve duruldu.

"Onu taşımak zorundaydık" diye bağırdı. Gözleri meydan okur gibi parlıyordu. "Kum tepesi çöküyordu." Cara ona omuz atıp yanından geçerek eve doğru ilerledi.

Brett "Bunun hakkında bir şey duymak istemiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi, fakat Lovie'nin önünde baloya giderken ona eşlik ediyormuş gibi centilmence eğilip onun elini tuttu. "Çoktan gitmiş olmalıydınız, Bayan Lovie."

Lovie ona yaslanıp "Benim hatam" dedi. "Fazla yavaştım ve ayrıca yuvayı eve getirme kararını veren de bendim. Cara eşyaları toplamıştı ve saatlerdir gitmeye hazırdı."

"Onu bana savunmak zorunda değilsin."

"Değil miyim?"

Lovie, Brett'in yüzüne baktı fakat ev kadar etkileşime kapalıydı.

Neyse ki, içeri girdiklerinde bağrış çağrış sona erdi. "Florence ve Miranda gitti sanırım? Kapıyı çaldım fakat kimse açmadı."

Cara "Gittiler" diye cevapladı. Brett'in camdan cama yürüyüp kontrplak ve kepenkleri kontrol ettiğini görüyordu. "Endişelenmene gerek yok. Yeterince çivi çaktım." Ardından Lovie'ye dönüp "Anne, ben bu yumurtaları güvenli bir yere koyayım. Sen de acele edip üstünü değiştir. Sırılsıklam olmuşsun."

Kendisini takip den Brett'le birlikte mutfağa giden Cara alt dolaptan tencere ve tavaları çıkardı. Sonra çok dikkatli bir şekilde, kovayı kuru, karanlık ve ılık bir noktaya yerleştirdi.

Dolabı yavaşça kapatırken "İyi uykular" dedi. Ayağa kalkıp yüzündeki saçı kurulayarak iç çekti. "Kendimi suçlu gibi hissediyorum."

"Zaten suçlusun!"

"Bu yüzden birkaç kuralı çiğnedik" dedi kendini savunarak. "Şimdi bunun hakkında endişelenecek zamanım yok."

"Arabanın hala evin önünde olduğunu gördüğüm andan beri endişelenmekten başka hiçbir şey yapamadım. Hayır, seni günler önce gördüğümden beri."

Küçücük mutfakta birbirlerinden birkaç santim uzakta ayakta duruyorlardı ve Cara aralarında dışarıdaki kasırgadan daha fazla baskı hissetti. Başını kaldırdı, kararsızdı. Az önce yüzünden saçını ittiği yerde hala bir tutam saç kalmıştı. Alnından aşağı yağmur damlaları akıyordu. Bir damla da uzun kirpiklerinin ucundaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Cara tezgaha yaslandı. "Toy, Darryl'le gitti. Bu sabah bir not bulduk."

Brett'in gözleri parladı, ardından durumun ciddi olduğunu anladığında kaşları çatıldı. Dar mutfağı arşınlamaya başladı. "Onunla gittiğine emin misin? Polisi aradınız mı? Gideli ne kadar zaman oldu? Doğumu yakın değil miydi?"

Tabii ki içgüdüsel olarak korumacıydı.

"Mektubunda Darryl'le gittiğini yazmış. Dün gece ya da bu sabah herhangi bir vakit ayrılmış olabilirler. Bilmiyo-

ruz. Polisi aramanın da bir anlamı yok çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, soyadını bile. Onu hiç görmediğim için tanımam imkansız. Tüm bildiğim yirmi dört yaşında olduğu, bir grupta çaldığı ve hamile kadınlara vurduğu." Elleriyle yüzünü örttü. "Tanrım, hepsi benim hatam. Kendi problemlerime o kadar gömülmüştüm ki onu rahatlatmak için hiç zaman ayıramadım. Tabii, o da Darryl'le gitti. Gideceği başka yer olmadığını düşündü."

Brett onun önünde mutfağı arşınlamayı kesti fakat Cara'ya dokunmadı. "Kendini suçlayamazsın."

"Ben değilsem, kim suçlu? Korktuğunu biliyordum. Korunmaya ihtiyacı olduğunu da. Bana söylemeye çalıştı fakat onu dinlemedim. Kendi hayatı için karar vermesini istedim. Sonra anneme, işime, kasırgaya kendimi kaptırdım. Bebeğin doğumu yaklaştıkça kendinden geçmiş olmalı. Ben... ben daha zamanın olduğunu düşündüm. Bir şeyler düşünürdük. Durumu idare ederdik. Ama onu asla yüzüstü bırakmazdım."

Brett'in gözleri ateşliydi ve onu teselli edemediği için çaresizce yumruğunu sıktı.

"Onu bulacağım."

Cara bir kağıt havlu alıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve gürültülü bir şekilde burnunu çekti. "Nasıl bulacaksın? Nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Trafik çok yoğun ve onun durumunda, uzağa gidebileceğinden şüpheliyim. Sığınakları kontrol edeceğim. Bağlantılarım var. Bazı telefon görüşmeleri yapacağım. Bana nerede kalacağınızı söyle."

Cara buna memnun olmuştu. "Bu da kurallarından biri mi? Bir Lowcountry erkeği asla bir hanımefendiyi sıkıntıda bırakmaz mı?"

Önce yanıtlamadı, daha sonra isteksizce "Onun gibi bir şey" dedi.

Cara bir not kağıdı alıp izleyecekleri güzergahı ve kalacakları otelin adını yazdı. Kağıdı uzatıp "İşte al, Brett" dedi. "Onu bulamasan bile, yine de teşekkürler. Denemen bile çok şey ifade ediyor benim için."

Kağıdı aldı. "O zaman ben gidiyorum. Çıkmadan elektriği ve gazı kapatın. Ve hemen gidin. Şimdi! Daha fazla gecikmeden... Bu gece seni ve Bayan Lovie'yi kontrol etmek için arayacağım."

Sonra son bir ayrılık bakışı atarak fırtınaya doğru yürüyüp gitti.

Kapalı kapıya bakakaldı ve kısa bir an boyunca çıldırdığını mı, yoksa Brett'e kağıdı verirken parmakları birbirine dokunduğunda gerçekten bir elektriklenme mi hissettiğini merak etti.

Kısa bir süre sonra Cara arabayı yüklemeyi bitirdi. Bulabildiği her boşluğa bir şeyler sıkıştırdı, ardından saatine bakıp ve homurdandı. Daha çok gece gibi görünse de, saat çoktan iki olmuştu. Fırtına korktuğu kadar hızlanıyordu. Çok gecikmişlerdi, Brendan da çoktan kapılarına dayanmıştı. Dalgalar o kadar yüksek sesle gürlüyordu ki sanki kafasında vurmalı çalgılar çalıyor, merdivenlerden yukarı çıkarken korku sinsice omurgasını sarıyordu.

Eve girerken "Anne!" diye seslendi. "Anne, acele et!" Annesinin odasına koşturdu ve onu bacaklarının etrafında battaniye sarılı yatakta uzanırken buldu.

"Hadi, gitmemiz gerek."

Annesi başını sallayıp dizlerini karnına çekti. "Sen git!"

Cara donakaldı. "Ne?"

"Ben kalıyorum."

"*Ne*? Hayır kalmıyorsun. Bu çok saçma. Bunun için zamanımız yok. Geliyorsun."

"Hayır gelmiyorum! Plaj evinden ayrılmıyorum. Bir daha asla." Sesi duygu yüklüydü fakat soğukkanlılığını korumaya çalışıp sesini kontrol altına aldı. "Ama sen gitmek zorundasın. Acele et. Lütfen." Gergince gülümsedi.

Cara kalbini bir şiddetli korku kaplarken sadece annesine bakabiliyordu. Bu bakışı biliyordu. Yıllar boyunca yeterince görmüştü. Gözleri kısık, dişini gösteren dayak yemiş bir köpeğin bakışı gibiydi. Onu hareket ettirecek olsa ısıracak gibiydi.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Cara çantasını yere attı, yüzüne dökülen nemli saç lülesini öfkeyle itti ve artan bir hiddetle annesine baktı.

"Kasırganın canı cehenneme!" diye bağırdı. "Yeter artık. Sen gitmiyorsan, ben de gitmiyorum."

Lovie şaşkın görünüyordu ve huzursuzlanmıştı. "Fakat... Fakat gitmek zorundasın!"

"Değilim ."

"Cara, bunu yapma!" Lovie ağlıyordu, sesi yükseliyordu. "Burada iyi olacağım. Bu ev nice fırtınalara dayandı, Hugo'ya bile. Buna da dayanacaktır."

Fakat Cara yerinden kımıldamadı. Annesinin artan histerisine karşı kendini hazırladı.

"Kalmak zorundayım." Lovie ellerini ovuşturarak ağlıyordu. "Biri kaplumbağalarla kalmak zorunda."

Cara kollarını göğsünde birleştirdi. "Gitmiyorum."

Aniden dışarıdaki bir ağaç dalının gürültülü çatırtısını, banyo pencerelerinin menteşesinden çıkarken çıkardığı korkunç bir gıcırtı takip etti. Ağır düşme sesinin ardından, kırık dallar pencere camına yumruk gibi vurmaya başladı.

Lovie "Cara git!" diye haykırdı. "Tanrı aşkına git! Ben gitmek istemiyorum. Burada ölmek istiyorum. Kendim için korkmuyorum. Lütfen git!"

Cara bastırılmış duygularının önünde duran setin de çarpan camlar gibi parçalandığını hissetti. Yeniden on sekizindeydi ve kocaman, inleten bir ağrı göğsünden yukarı tırmanıyordu. O kadar yıl bastırılmış kelimeler, rüzgar gibi karşı konulamaz ve kontrol edilemez bir şekilde feryat ediyordu.

"Bir kereliğine" diye haykırdı. "Ömrün boyunca sadece bir kereliğine değişiklik yapıp beni düşünmeni istiyorum." Ayağa kalkarken boğazında düğümlenen derin bir nefes aldı. Kollarını sertçe yana indirmiş ve ellerini yumruk yapmıştı. "Neden on sekiz yaşımda kaçıp gittiğimi bilmek ister misin anne? İster misin?"

Lovie küçük elleriyle gömleğinin göğsünü sıkıca tuttu. "Ah, Cara..."

"Sadece babam yüzünden değildi. Onun beni sevmediğini biliyordum. Senin yüzündendi. Beni korumadığın için seni affedemiyordum. Ya da Palmer'ı. Kendini bile. O gece kaçtım çünkü beni kötü dövmüştü. Bana vurmasına sen izin vermiştin, anne. Onu durdurabilirdin. Beni savunabilirdin. Her ikimizi de savunabilirdin. Fakat sen sadece orada durup onun beni incitmesine izin verdin. Neden?"

Cara öfkeyle yüzünü silip hırıltılı, derin bir nefes aldı. "Nedenini biliyorum. Kendini korumak için. Ve şimdi yine sadece kendini düşünüyorsun. Ya da kaplumbağaları..." Göğsünde şiddetle dolaşan bir acı hissetti. "Neden beni değil? Anne, neden senin için yeteri kadar önemim yok?" Sonra acısı, sel gibi akan gözyaşıyla birlikte volkan gibi fışkırdı. "Neden asla bir önemim olmadı senin için?"

"Hayır Caretta, hayır! Bu asla dediğin gibi olmadı!" Kelimeleri söylerken bile, Lovie onların gerçek olmadığının farkındaydı. Kızını korumamıştı ama Cara nedenini anlamıyordu.

Dallar camı kırmayı başarınca, tüyler ürperten bir başka patlama sesi odada yankılandı. Lovie çığlık attı. Cara cam parçaları kurşun gibi yere saçılırken başını eğip kollarıyla örterek yere çömeldi. Cara aşina olduğu, tüyler ürperten korkuyu içinde hissetti. Hayatında sadece bir kere kendi güvenliği için bu kadar korkmuştu. O an zihninde canlandı.

Daha on sekizindeydi. Charleston'daki evlerinin girişindeki köşede çömelmişti. Kollarıyla başını örtmüş, havada bir ıslık çalıp tenine değen, kırbaç gibi şaklayan deri kemerin sesini duyuyordu. Cehennem gibi canını yakıyordu, fakat en çok hissettiği babası tarafından dövülmenin neden olduğu şoktu. Durması için yalvarırken bile, babasının ona bunu yapıyor olmasından derin bir utanç duyuyordu. Ona boyun eğmediği için babasının yüzü çirkin bir öfkeyle çarpılmıştı. Gözlerinde, ona haddini bildirdiği için memnun olduğunu görebiliyordu. Sadece "Son defa", "Sana öğreteceğim" ve "Sana söyleneni yap" gibi kelimeleri anlayabildiği bazı cümleler bağırıyordu. Kendini kaybederek ona durması için yalvarmıştı.

Ta ki annesini görene kadar... Kollarının altındaki küçücük bir boşluktan kapının kolunu tutan annesini görebiliyordu. Annesi çocuğunun önünde durmak ya da babasını durdurmak için koşmamıştı. Gözleri korkudan kocaman olmuş, solgun bir yüzle olanları izlemişti. Cara o zaman ağlamayı kesip ona vuran babasına cesurca meydan okumak için ayağa kalktı. Babası utanıp vurmayı bırakana kadar dimdik ayakta durdu. İçindeki acı, onu darbelere karşı hissizleştirmişti.

Kasırga bir hayalet gibi çığlık atarken, Cara köşede korku içinde çömelmişti. Sonra omzunda annesinin elini hissetti.

"Cara?" dedi. Sonra daha kararlı bir şekilde yeniden seslendi. " Cara, bana bak."

Cara dönüp başını kaldırarak annesine baktı. Odada kıvrılarak dönen rüzgara rağmen Lovie dimdik ayakta duruyordu. Omuzlarını kararlı bir ifadeyle geriye atmıştı.

"Evet, o gece babanın sana vurduğunu gördüm" dedi Lovie. "Ve o dakikada, o evden gitmen gerektiğini anladım. Kendi güvenliğin için. Gittiğinde kalbim kırıldı fakat seni durdurmadım çünkü seni kendimden çok seviyordum. Benim geçtiğim yolları biliyordum ve senin de aynı yollardan geçmeni istemiyordum. Belki seninle gelebilirdim ama artık olanı değiştiremem. Ama şimdi seninle gelebilirim. Seni seviyorum, Cara. Sen benim için gerçekten önemlisin."

Cara annesinin bacaklarına dayanıp "Anne..." diye ağladı.

Lovie kızının nemli saçlarını okşayarak "Benim minik balıkçılım" dedi. Cara'ya ayağa kalkması için yardım ederken kararlı bir ifadeyle "Şimdi gel ve elimi tut" dedi. "Anlatacak çok şeyim var fakat şimdi buna zamanımız yok. Gitmeliyiz."

El ele tutuşup rüzgara doğru yürüdüler. Brendan'ın nefesi üzerlerindeydi fakat asıl kuvvetini daha göstermemişti. Cara elini annesinin beline attı ve rüzgarı yarıp arabaya doğru yürüdüler. Yola ulaşmışlardı ki bardaktan boşanırcasına yağmur başladı. Sürekli çalışan sileceklerle bile,

Cara önündeki yolu zorlukla görebiliyordu. Öne yaslanıp direksiyonu sıkıca tuttu ve gözlerini kısarak sümüklü böcek hızında Palmiye Bulvarı'na doğru ilerlemeye başladı. Etraf hayalet şehre dönmüştü, caddeler bomboştu. Evlerin çoğuna tahtalar çakılmıştı. Cara arabayı yavaş yavaş kullanıyor, düşen elektrik direklerine ya da sel basan caddelere dikkat ediyordu. Bağlantı yolundaki rüzgarın durumu onu endişeleniyordu.

"Kahretsin, şuna bak." Cara gözlerini kısmış, yağmur damlalarının arasından bakıyordu. Bağlantı yolunun hemen yakınında yaşlı bir meşe ağacı devrilmiş ve Palmiye Bulvarı'nı kapatmıştı. Durduğunda dili damağı kurumuştu. Yolun bir tarafından diğerine kocaman ağaç dalları uzanıyordu. Rüzgar arabayı sallarken ve yağmur camı yaylım ateşine tutarken, Cara bu duruma inanamayarak baktı.

Annesi yumuşak bir sesle "Etrafından geçebilir miyiz?" diye sordu.

"Bence denemeyelim bile. Elektrikler kesik ve dar yolları çoktan su bastı."

"O zaman deneme. Su seviyesi yükselirse, bizi sürükleyip götürebilir." Parmakları dudaklarında titriyordu. "Ben Sawyer köprüsüne ne dersin? Geri gitsek ve o yola girsek?"

"Radyoda oranın çoktan kapandığını duydum. Hugo kasırgasında suya devrilmişti hatırlıyor musun?" Çalışan sileceklerin arasından tıkanmış yola bakarken sakin kabuğunun çatırdamaya başladığını hissetti. "Burada sıkıştık kaldık. Şimdi ne yapacağız?"

Annesi Cara'nın dikkatini caddeden kendisine çeken güçlü ve kararlı bir sesle "Cara " dedi. "Eve doğru sür. Plaj evinde çok daha iyi olacağız."

"Ya orayı da sel basarsa...?"

"Ev oldukça yüksekte ve yığının üzerinde. Burada kalamayız ve başka gidecek yerimiz de yok. Fakat bu arabadan inmek zorundayız. Eğer su basarsa, burası tabutumuz olur."

Bu korkutucu hayal Cara'yı harekete geçirdi. Vitesi değiştirirken elleri titreyerek direksiyonu tahliye yolundan

uzağa çevirdi. Şimdi plaj evine geri dönüyorlardı. Çatırdayan ve ıslık gibi ses çıkaran rüzgar sesi dışında sadece bir yerel radyo duyuluyordu. Radyonun sesini biraz daha açınca kasırganın hız kazanmadığını duydu.

"Teşekkürler, Tanrım! Belki bunu da atlatabiliriz."

"Dua ediyorum, Cara. Yürekten dua ediyorum."

"Devam et anne. Senin benden daha iyi bağlantıların var."

"Şimdi kibirlenmenin sırası değil. Diz çöküp dua etme vakti."

"Edeceğim, bu arabadan çıkar çıkmaz."

Cara yağmurun ıslattığı caddelerde yolu bulmaya çalışırken, arabayı suya sürmediğinden emin olmak için çalışan sileceklerin ve yağmur damlalarının arasından etrafı görmeye çalışıyordu. Eğer araba stop ederse, onu çabucak terk edip daha yüksek bir yere tırmanmaları gerektiğini biliyordu. Direksiyondaki ellerinin boğumları bembeyazdı ve dişini o kadar sıkıyordu ki çenesi acımıştı. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Fakat onun duygularını kontrol altında tutan, dış dünyadaki oklardan ayıran çelikten duvarın yeniden oluştuğunu fark edebiliyordu. Acil durumlarda, zor zamanlarda yıllarca ona iyi hizmet etmişti şimdi de ona güveniyordu. Bu fırtınadan kurtulmaya ve en kötü ihtimale hazırlanmaya ihtiyaçları vardı.

Plaj evine vardıklarında, dalgaların çoktan kum tepelerinin uzağındaki yerlere vurduğunu ve ön sıradaki ev yığınlarını kucakladığını görebiliyordu. Deniz serpintisi havaya yükseliyordu. Deniz seviyesinin yükselmesiyle meydana gelecek bir su baskınıyla karşılaşmak en korktuğu şeydi. Çatıdan başka gidecek yerleri olmadığından evde mahsur kalabilirlerdi. Ama yine de, eğer kasırga vurursa bunun deniz seviyesi alçaktayken olacağını bildiğinden daha rahat nefes alıyordu. Saab'ını, Altın Böcek'in arkasına, verandanın altına park etti. Eğer su basarsa motor ateşlenirdi. Bu yüzden önemli belgelerle dolu plastik kutuyu da dışarı çıkardı.

Rüzgar ve yağmura karşı yürürken Cara "Yemin ede-

rim ki, eğer bir proje daha olacaksa, sonraki ev projem eve üzeri örtülü bir merdiven yapmak olacak" dedi.

Lovie, Cara'nın yardımıyla arabadan inerken "Uçacak bir eklenti daha" diye karşılık verdi.

Annesi destek için Cara'nın kolunu sıkıca kavradı ve son kez rüzgara meydan okudular. Fırtınada çoktan eğilmiş palmiyelere baktılar, yaprakları şiddetli bir hızla zangırdıyordu. Cara başını kaldırıp rüzgardan korunmak için gözlerini kıstı. Küçük kulübe kum tepesinin üzerinde dimdik ayakta duruyordu. Bir yandan annesiyle uğraşıp bir yandan da ağır kutuyu veranda merdivenlerinden yukarı taşımaya çalışırken "Bizi koru" diye fısıldadı.

İçeri girdiklerinde evin içi nemli ve karanlıktı. Aklından "mezar gibi sessiz" deyimi geçti fakat düşünceyi zihninden çabucak uzaklaştırdı.

Cara endişelerinden kurtulmaya gayret ederek Lovie'ye "Ben feneri yakacağım, sen de kuru bir şeyler giyebilirsin. Yeniden" dedi.

Annesi öksürdü ve aynı anda gülümsedi. "Bu gidişle kolayca çıkarabileceğim giysileri üst üste giysem daha iyi olacak."

Cara kapıyı açarken "Çok geç olmadan oksijen tankını getirmeye gidiyorum" dedi. Fırtına şiddetlenmişti ve ani bir hızla tuttuğu cam kapıyı elinden kuvvetle çekip kapının arkasını eve çarparak tepesindeki menteşeyi tahtadan ayırdı.

Lovie panik içinde "Bırak onu, boşver" diye bağırdı. "Tanka ihtiyacım yok. Bu havada bir daha dışarı çıkmanı yasaklıyorum. Bu çok tehlikeli."

"Onu getirebilirim" diye bağırarak rüzgara karşı koştu. Neyse ki, tank arka koltukta kolay ulaşılabilecek bir noktadaydı. Elini uzatıp onu aldıktan sonra el yordamıyla merdivenlerden yukarı tırmandı.

Cara döndüğü için ferahlayan annesi "Aptal kız!" diye bağırdı.

Cara kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu. Camı çekip kapattıktan sonra çekicini ve bir avuç çiviyi almak için koştu. Birkaç pat küt sesiyle kapı artık güvenli hale gelmişti.

Kapıya yaslanarak "Sanırım oldu" dedi. Saçından süzülen yağmur suları yüzüne damlıyordu. "Artık burada kalabiliriz."

Lovie "Tanrı bizi korusun" diye fısıldadı.

Lovie üzerini değişirken, Cara fenerleri yaktı. Birini mutfak masasına koydu, diğerini de Toy'un odasına getirdi. Pencerelerine tahta çakılı, verandadaki bir araya toplanmış mobilyaların girişte durduğu ev, tıpkı bir depo gibi görünüyordu. Fazladan bir kontrplağı da annesinin banyosuna taşıdıktan sonra kırık cama tahta çaktı. Sonra içinde şişelenmiş suların, ilaçların ve kuru yiyeceğin bulunduğu plastik kutuları Toy'un odasına taşıdı. Son olarak, oksijen tankını da getirdi. Lovie İncil'ini taşırken, Cara da Toy'un kıyafetlerini gardıroptan çıkarıyordu.

Lovie "Neden her şeyi buraya taşıyorsun?" diye sordu.

"Rüzgar şiddetini arttırırsa burası en güvenli nokta olacak. Basınç rüzgar yönündeki camları iterken, rüzgarın ters yönündeki camlar da yerinden fırlayacak. Eğer zorunda kalırsak bu gardırobun içine gireriz."

"Tanrı korusun."

Aslında olmayan cesaretini toplayarak "İyi olacağız" dedi.

Lovie "Evet, iyi olacağımızdan eminim" diyerek cesurca cevap vermesine rağmen dalgın görünüyordu.

"Yat ve rahatla biraz, anne. Bir süreliğine burada olacağız. Radyo ve birkaç kitap alacağım. Özellikle okumak istediğin bir şey var mı?"

"İncil'imi getirdim. Eğer rahatsız olmazsan, senin de bundan okumanı istiyorum."

Cara hafifçe gülümsedi. "Bunu isterim."

Saatler geçti ve kasırga kuzeye doğru yön değiştirmesine rağmen, fırtına yaklaşırken plaj evi temelinden ileri geri sallandı. Fakat Cara ufak yatak odasının içinde yüksek seslé İncil okurken fener kitabın üstüne yumuşacık sarı bir ışık yayıyordu. Sürekli esen rüzgara karşı, onun sesi alçak ve yatıştırıcıydı. Lovie Kral Süleyman'a yazılan eski ahit ki-

tabını seçmişti ve ikisi de bilge Kral Süleyman'ın irfanı ve hayatındaki olaylarda huzur bulmuştu. Güçlü bir fırtına evi sallarken Lovie Cara'nın elini sıktı.

"Bir süreliğine sesini dinlendir ve radyoyu kapat tatlım. Kasırga hakkındaki bitmek bilmeyen şu haberler bizi sadece daha gergin yapıyor. Ve bence artık..." Durup derin bir nefes aldı. "Cara, bir süredir beynimi kemiren bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Kaplumbağa yavruları küçük salyangozlar, büyük planktonlar ve omurgası olmayan canlılarla beslenir. Olgunlaştıklarında, güçlü çeneleri kayalarda ve resiflerde yaşayan sert kabuklu yaratıkları ezebilir. Deniz anaları ise onlara şeker gibi gelir.

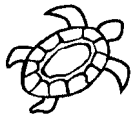

24. BÖLÜM

Lovie "Sana yılların biriktirdiklerini temizlemek hakkında yazdığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Cara elindeki İncil'i kapatıp annesine dönerek "Tabii ki hatırlıyorum" dedi.

"Charleston evindeki tüm şu fazlalıklardan bahsettiğimi sandın değil mi?"

"Bunun hakkında konuştuk anne. Bizi kastettiğini biliyorum."

"Evet, bizi kastettim. Fakat, daha tüm tozları silkmeye bile başlamadım. Ah Caretta, aylardır bunun üzerinde düşünüp duruyorum. Bir gün karar veriyorum, öbür gün verdiğim karardan şüphe duyuyorum. Sadece çok geç kalmamayı ve Tanrı'nın bu şansı elimden almamasını umuyorum."

Pencerelere doğru endişeli bir bakış attı. Rüzgar içeri sızmak için cama vuruyor gibi görünüyordu. Lovie Cara'nın elini kendi ellerinin arasına aldı.

"Bana neden yıllar boyunca babanın bu kötü muamelesine dayandığımı sormuştun."

"Anne bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Evet zorundayım. Bu yüzden lütfen sadece ben bitirene kadar dinle. Söyleyecek çok şeyim var." Dudaklarını yalayıp düşüncelerini toparladıktan sonra anlatmaya başladı. "Öncelikle benim zamanımda kadın olmanın nasıl olduğunu anlamak zorundasın. Sadece Güney'de bir kadın değil, benim çağımda kadın olmanın. Kabullenilmiş rollerimiz farklıydı. Sanırım aynı zamanda tutumlarımız da farklıydı. Kadınların işi ayrı erkeklerin işi ayrıydı. Bir kadın evinden ve çocuklarından sorumluydu. Orası ait olduğu yerdi. Bir kadının senin yaptığın gibi kariyer sahibi olması, kocasının ailesinin geçimini sağlamadaki başarısızlığını yansıtırdı.

Annem beni annesinin onu yetiştirdiği gibi yetiştirdi: Erkeğinin söylediğini yasa bileceksin. Bana kocamın isteklerini asla geri çevirmemem öğretildi. Onun ardında durmam gerektiği söylendi." Dudaklarını alaycı bir tavırla yukarı bükerek gülümsedi. "Hatta tercih edilen ondan iki adım geride durmamdı. Özsaygısını da desteklemek zorundaydım. Kendi başarılarımdan ise bahsetmemem gerekirdi."

Cara anlamaya çalışarak öne doğru uzandı. "Bana onun sana kötü davranmasına, sadece bir erkek olduğu için mi izin verdiğini söylüyorsun?"

Lovie perişan bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, sana söyleyeceklerimi anlaman için ortam hakkında bilgi veriyorum."

"Üzgünüm, bir daha sözünü kesmeyeceğim. Devam et."

"O yaz otuz dokuz yaşındaydım. Şimdi senin olduğundan daha genç değil. Stratton zaten oldukça başarılıydı. O şehirde kalıp seyahat ederken, yazlarımı plaj evinde siz çocuklarla geçirdiğim için oldukça memnundu. İşini genişletmek için sık sık seyahat eder, özellikle de denizaşırı seyahatlere çıkardı. Ara sıra başka kadınlarla ilişkisi olduğundan şüphelensem de, bu durumu görmezden gelmeyi öğrendim. Her neyse, bu adada o zaman yuvaları izleyip kayıtları tutacak bir Kaplumbağa Takımı yoktu. Sadece ben vardım."

Lovie Cara'nın elini bırakıp yastığa yaslanarak gözlerini kapadı.

"Bir de Russell Bennett adında bir adam."

Lovie otuz yıl sonra onun adını başka birine yüksek sesle söylemenin verdiği basit mutluluğun tadını çıkararak hafifçe gülümsedi. Onun adını duymak her şeyi yeniden canlandırdı, yaşananlar hayal ürünü değil gerçekti.

"Russell mı? Fotoğraftaki adam mı?"

"Evet. O yaz deniz kaplumbağaları hakkında araştırma yapmak için Palmiye Adası'na gelmişti. Russell bir doğa bilimciydi. Ailesinin işleriyle de ilgileniyordu fakat en çok sevdiği şey saha araştırması yapmaktı. Brett Beauchamps bana Russell'ı hatırlatıyor. Görünüş olarak birbirlerine çok benzemeseler de... Russell da Brett gibi uzun boyluydu fakat açık tenli ve sarışındı. Beyaz sarı saçları ve esmere çalan ten rengi arasındaki zıtlık oldukça dramatikti. Daha çok kişiliği Brett'e benziyordu. Sessiz ama yoğun duygulu ve zekiydi. Kendisini çevreye adamıştı. Bunu çok... Çekici buluyordum."

"Bizi ilk bir araya getiren kaplumbağalara olan ilgimizdi. Ne kadar sakarca olsa da, o zamanda adada deniz kaplumbağalarıyla aktif olarak ilgilenen tek kişi bendim. Elime geçirdiğim her türlü makaleyi, Archie Carr'ın kitabını ve her ne bulursam onu okurdum. Geriye dönüp baktığımda fena da yapmıyordum. Benim kaplumbağalara yardım ettiğim çevreye yayılmış ve beni görmeye gelmiş. Kayıtlarıma baktığında etkilendiğini söyleyebilirim. Dürüst olmam gerekirse Cara, bu şimdiye kadar bana ait olan bir projeden gurur duyduğum ilk zamandı."

"O yaz birlikte çalıştık. Bana deniz kaplumbağaları hakkında bir sürü şey anlattı ve onlara nasıl yardım edeceğimi öğretti. O kadar çok şey öğrendim ki..."

Lovie bir şey söyleyecekmiş gibi parmağını kaldırdıktan sonra başını sallayıp, hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekerek elini kucağına geri bıraktı.

"Hayır, hayır Cara, sana söylemeye çalıştığım bu değildi. Kaplumbağalarla alakası yoktu. Hâlâ bunu gizliyorum

ve sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum. Sana bunu anlatacaksam dürüst olmak zorundayım."

Cara'ya baktı ve kızının gözlerinde korku dolu bir ifade gördü. Sarsılmıştı ve nasıl ilerleyeceğinden emin olmadığı için duraksadı. Gözlerini kapayınca karanlıkta Russell'ın yüzü zihninde belirdi. Orada kalbinin derinliklerinde, ona olan aşkının olduğu yerde, kızına söylemek istediği şeyin o olduğunu keşfetti. Tekrar gözlerini açtı, cesaretini topladı ve daha duygulu bir şekilde devam etti.

"Biriyle karşılaşmanın, onun gözlerine bakıp şüphe duymadan o kişinin ruh eşin olduğunu anlamanın nasıl olduğunu bilir misin? Russell ve bana olan da buydu. O anı dün gibi hatırlıyorum. Sahilde onun deniz kaplumbağaları hakkında konuşmasını dinlemek için birkaç kişi toplanmıştık. Sıcak bir gündü. Güneş parlıyordu ve gözlerimi korumak için elimi kaldırmıştım. Hareketim dikkatini çekti ve gözlerimiz buluştu. Onun buğulu mavi gözlerine baktım ve bir dakikalığına sahilde sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. Koca evrende. Kendi kendime, "Ah, hayır. Lütfen Tanrım, hayır" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü o dakikada onu daha önce hiçbir adamı sevmediğim kadar seveceğimi anlamıştım. Ya da o zamandan sonra..."

"İkimiz de komik bir şekilde çok kibardık. Birkaç hafta boyunca aşırı profesyonelce davranarak, şafak vakti sahilde buluştuk. Yanımda bir termos sıcak kahve getirirdim ve güneşin doğuşunu izlerdik. Daha sonra bisikletlerimize biner ve kaplumbağa izleri arayarak ada etrafında turlardık. Onunla geçirdiğim her dakika bir hediye gibiydi. Konuştuğu her kelime beni heyecanlandırıyordu. İlk başta duygularımızı belli etmemek için çok çabaladık." Hafifçe kıkırdadı. "Sadece geceleyin birlikte yuvaların yanında oturmaya başlayana kadar dayanabildik. Ardından..." İç çekti. "Ümitsizce birbirimize aşık olmuştuk, Cara."

"Sevgili olduk. Bu seni şok mu etti? Bir annenin kızına bunu söylüyor olması garip bir şey. Ama oldu işte, bunun olacağını bildiğimizi de söyleyebilirim. Birçok akşam yolun

tam karşısındaki kum tepeciğinde, Palmer'ın satın almak için can attığı o arsada buluşurduk. Fakat evimizin sahilin tam karşısında olduğu zamanlarda her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Yol yapılmadan öncesini? Kum tepeleri evimize kadar uzanırdı. O zamanlar oldukça sessiz ve korunaklıydı. Lüks bir limandı." Yeniden gülümsedi ve yana doğru bir bakış attı.

"Yuvaları kontrol ettiğini zannediyordum!" Cara'nın yüzü aldatıldığını hissettiğini yansıtıyordu.

"Kontrol ediyordum. Usanmadan. Ama sevdiğim adamla da buluştuğumu sana söyleyemezdim değil mi? Sadece on yaşındaydın. Ve bu ilişkinin yazın ötesine ulaşmayacağının da gayet iyi biliyordum. Buna inanmak zorundasın, Cara."

"Eğer onun bu kadar çok sevdiysen neden bitti?"

"Anlaması zor olan kısmı da bu... Bu yüzden en başta kim olduğumu sana açıklamaya çalıştım. Kim olarak yetiştirildiğimi... Evli olduğumu hatırlaman gerek. Russell da evliydi. Her ikimiz de boşanmanın skandal olabileceği ailelerden geliyorduk. Bu bizim çevremizde yapılan bir şey değildi. Ve daha da fazlası, her ikimiz de sorumluluklarımızı ve bağlılıklarımızı hissettik. Ben Stratton'u nasıl bırakamazsam o da Eleanor'u bırakamazdı. En azından başlangıçta."

Onu günden güne eriten öksürük nöbetini zapt edemiyordu. Lovie'nin bir sonraki öksürüğü bile çıkaramayacağına inandığı zamanlar oluyordu. Cara hemen onun için oksijen tüpünü açtı ve Lovie birkaç nefes alabilmek için maskeyi yüzüne bastırdı. Harap olmuş ciğerlerini sakinleştirirken, pencerede bir rüzgarın zincirlerini şıkırdatan hayaletler gibi uğuldadığını duydu. "Ah, git buradan Stratton. Uğuldaman artık bir işe yaramayacak. Bu hikaye anlatılmak zorunda." Maskesini indirip Cara'ya oksijeni tüpünü kapatmasını işaret etti. Ardından yastıklarına yeniden gömülerek, huysuz rüzgarı göz ardı edip hikayesine yeniden başladı.

"Yaz sona erdiğinde hislerimiz çok güçlüydü. Russell ailelerimize karşı gelmemizi, Stratton'dan boşanıp onunla

evlenmemi istiyordu. Gerçekleşmesi zor bir hayaldi ama ben de bunu istiyordum. Russell'a veda etmek şu ana kadar yaptığım en zor şeydi. Ağustos'un sonunda kum tepesinin üzerinde son bir kez beraberdik.

Hafızada olgunlaşan harika gecelerden biriydi. Hala dolunayı ve parlak ışıklarının kumun çok daha ötelerine uzandığını, orayı başka bir dünyaya ait bir yere çevirdiğini görebiliyorum. Sükuneti göz kamaştırıcı, aynı zamanda dokunaklıydı. Hava sakindi, sanki gece nefesini tutmuş bekliyor, yazımızın son birkaç dakikasının nasıl sona ereceğini izliyordu. Tek hareket kıyı boyunca dalgaların dans edişiydi. Tek ses de kıyıya vuran dalgalarla aynı ritimde atan kalplerimizin sesleriydi. Birbirimize sıkıca sarılmış ağlıyor, sevgimizin bitmeyeceğine yemin ediyorduk. Durumumuz kitaplarda okuduğum talihsiz aşıklar kadar üzücü ve duygu doluydu. Çünkü kendimi görevi ve onuru için hayatının aşkından vazgeçmek zorunda kalan trajik bir kahraman gibi hissediyordum. Ama bütün onurlu niyetlerimize rağmen, birbirimizi bir daha asla görmememiz imkansız görünüyordu.

Bu yüzden birbirimize son kez, umutsuz bir söz verdik. Altı ay bekleyecektik. O zamana kadar ikimizden biri eşinden ayrılırsa plaj evine gelecektik. Hiç baskı olmayacaktı. Hiçbir ayrımcılık olmayacaktı. Eğer ikimizden biri gelmezse, diğeri onu bir daha asla aramayacaktı. Randevulaştık. Bu tutunacak bir umuttu ve birbirimize veda etmemiz için bize cesaret vermişti.

Plaj evine ulaşan kumlu patikada yürürken, sanki denize dalıp çıkmış gibi neşeliydim. Biliyordum ki o randevuya gelecektim. İlişkilerimi elimden geldiğince düzene sokacak, Stratton'dan özgürlüğüm dışında hiçbir şey istemeyecek ve onunla olmak için özgür bir şekilde Russell'a geri dönecektim. Kalbim o akşam ay gibi, ışıklar üzerinde yüzüyordu. Mutlulukla ışıldıyor, patika boyunca vals yaparak yürürken yüksek sesle kahkaha atıyordum. Kararımı vermiştim. En kötüsünü arkamda bıraktığımı düşünüyordum.

En kötüsünün henüz başlamadığından haberim yoktu. Plaj evine girdiğimde Stratton beni bekliyordu. Onu şimdi, sanki dünmüş gibi açık bir şekilde görebiliyorum. Siyah bir iş takımıyla bacaklarını genişçe açarak odanın ortasında durmuştu. Yüzü bastırılmış öfkeyle solgundu ve elleri baldırlarında dolgun birer yumruk halindeydi. Buraya asla gelmezdi. Bu yüzden onu görmek beni şaşırtmıştı. Biraz kendimi dengelemek için biraz da kaçmaya hazırlandığım için kapı çerçevesine tutundum. Saniyeler içinde milyonlarca düşünce aklımda yarıştı ama en büyük rahatlık kaynağım yalnız geri dönmüş olmamdı. İlişkimden nasıl haberdar olabileceğini hayal bile edemiyorum ama bildiğinden emin oldum. Bana bakışlarından anlaşılıyordu, gözlerini kısmış, dişleri sanki koku almış bir av köpeğine aitmiş gibi görünüyordu. Bir keresinde o köpeklerin bir tavşanı jilet kadar keskin dişleriyle paramparça ettiklerini ve onları izlerken Stratton'un gözlerinde kana susamış bir ifadenin belirdiğini görmüştüm. O gece de gözlerinde aynı ifadeyi görüp çok korktum.

"Neredeydin?" diye bağırdı.

Saçlarımı arkada toplamak için ellerimi kaldırdım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. Hiçbir şey ifade etmeyen bir sesle "Yuvadaydım" diye cevap verdim. "Çoğu akşam onları kontrol etmeye çıkarım."

Kara gözlerini üzerime dikti. 'Tek başına mı? Bu saatte mi?' diye sordu.

"Tabii ki. Oldukça güvenli" dedim. Sandaletlerimi çıkarıp eve girdim ve şortumdan kumları süpürdüm. Bir anda dondum kaldım. Evlilik yüzüğümün parmağımda olmadığını gördüm. Gözlerim onunkilerle buluştu ve o saniyede, onun da gördüğünü fark ettim. Bakışları savunmamı delip geçti. Sessiz kalmalıydım ama suçlu bir aptal gibi saçmalamaya başladım.

"Yüzüğümü asla sahilde takmam. Çok kum topluyor. Eğer yuva'kazmak zorunda kalırsam..."

"Kim o?" diye sordu. Sesi alçaktı, gök gürültüsü gibi gürdü ve gözleri yıldırım gibi parladı.

Titredim. Ve ardından yalan söyledim.

"Kim mi?" diye sordum. Bu soruyu sorarken bile boşuna çabaladığımı biliyordum.

Ama şimdi geçmişe baktığımda, kurtuluş için tek şansımı kaçırdığımı görüyorum. Eğer en başında gerçeği sahiplenebilseydim, eğer o anda yeterince güçlü olabilseydim, eğer Russell'a ve aşkımıza yeterince güvenebilseydim, o zaman sonradan yaşanan her şey farklı olabilirdi. Ama korktum, bir korkak gibi... Onunla yüzleşemeyecek kadar ürkektim. Bu yüzden beni aşağılayan yalanın içine girdim.

Bugüne kadar bunu nasıl öğrendiğini anlayamadım. Bizi beraber mi gördü, biri mi ona söyledi, yoksa evde bulduğu, ona her şeyi anlatan bir eşya mı bıraktım... Belki de avcılık içgüdüleri o kadar keskindi ki bedenimde başka bir erkeğin kokusunu almıştı. Ama biliyordu. Sevgilimin ismini öğrenmek istediğinde onu reddettim.

O gece bana ilk kez vurdu. İki kaburga kemiğimi, bileğimi ve ruhumu kırdı. O gece benden bir parça öldü. Ama ona ismi asla söylemedim. Asla. Kimseye. Ta ki bu geceye kadar.

Cara kanın yüzünden çekildiğini hissetti. Kendini olduğu kadar Lovie'yi de rahatlatmak için uzanıp elini annesinin elinin üzerine koydu. Zar zor fısıldayarak "Bilmiyordum" dedi. "Hep sana vurup vurmadığını merak etmişimdir."

"Sen ve Palmer bir arkadaşınızın evindeydiniz o akşam bu şükrettiğim ufak bir nimetti. Morlukları düştüğüme dair bir hikayeyle saklayabilmiştim."

"Şimdi hatırlıyorum. Ah, anne nasıl bu kadar saf olabilmişim."

"Bir çocuktun. Nasıl tahmin edebilirdin? Stratton o geceye kadar veya o geceden sonra bana hiç vurmadı ama o gece onun vahşi doğasını görmem için yeterliydi. Orada olduğunu biliyordum ve yeniden dışarı çıkabileceği korkusuyla yaşadım. Özellikle sana karşı... Ne kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunu biliyorum. Kaynama noktasına ulaşması sadece bir an meseleydi."

"Onu polise şikayet etmeliydin."

"Sevgili kızım, hayır. Anlamıyorsun. Dövülmeyi hak ettiğimi düşünüyordum."

"Ciddi olamazsın."

"Onu kalbini kırmış olmayabilirdim ama evlilik yeminimizi bozmuş ve güvenini kırmıştım. Buna bu kadar uzun yıllar boyunca katlanmaya beni mecbur bırakan, onu yanılttığım düşüncesiydi, Cara. Beni utançla sessizliğe mahkum eden suçluluk duygusuydu."

"Ama neden onunla kaldın?" diye haykırdı.

"Bana boşanmaya asla razı olmayacağını söyledi. Eğer onunla boşanmaya çalışırsam, seni ve Palmer'ı alacağını... Uygun bir anne olmadığımı ve bir fahişe olduğumu herkese duyuracağını... Bu bir şantajdı ve ona kesinlikle inandığım için daha da güçlü bir hale gelmişti. Stratton bağlantıları olan önemli bir vatandaştı ve o zaman kadınların da başvuracak çok az kimsesi vardı, özellikle de adlarına leke düşürenlerin. Kendi annem bile onurumu ve sessizliğimi korumamı önermişti. Hareketlerimin bütün sevdiğim insanları nasıl etkileyeceğini hesaba kattığımda, verebileceğim tek kararı verdim. Ve Cara" diyerek kesin bir ifadeyle sözlerini sonlandırdı. "Onun hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurarak, asla evliliğimi terk edip çocuklarımın velayetini almasına göz yumamazdım."

Cara annesiyle bakıştı. Pencerenin dışında rüzgar uğuldarken onun elini sıkıca kavradı. Bir sürü soru cevabını bulmuştu.

Lovie "Böylece altı ay geçtiğinde" diyerek sözlerine devam etti. "Plaj evine geri dönmedim. Rüzgarlı bir mart günüydü, ruh halime uygun bir şekilde kasvetli ve soğuktu. Ah, çok iyi hatırlıyorum. O gün kendimi yatak odasına kilitlemek zorunda kalmıştım. İçgüdülerimi dinlemeyip doğruca Russell'ın kollarına kaçmamak konusunda kendime güvenemedim."

"Sonra sadece aklımın sesini dinledim. Sen ve Palmer hayatımın tek neşesiydiniz ve sizi mutlu etmeye çalıştım.

Sizi gerçekten korumaya çalıştım ama çocukların böyle şeyleri sezebilecek içgüdüleri vardır. Krepon kağıdı ve kurdele mutlu olmak için yeterli değildir. Gerçeği özellikle senin gözlerinde görebiliyordum, Cara. Ama sen bunun nedenini bilmiyordun ve ben de sana söyleyemezdim."

Cara'nın gözleri doldu ve ellerini yüzüne yaklaştırdı. "Keşke bilseydim. Bu kadar yıl boyunca senin çok zayıf olduğunu düşünmüştüm. Babamın da çok zalim olduğunu... Neden bana söylemedin? Ne kadar karmaşık bir durummuş."

"Eğer yeterince uzun yaşarsan, çoğu hayat öyledir tatlım."

"Uzun süredir sana kızgındım. Seni sevmediğim için değil, seni çok sevdiğim için uzaklara gittim."

"Artık kızgın olma! Kanser benim bedenimi yiyip bitiriyor ama kızgınlık da senin ruhunu yiyip bitirecektir. Onun senin mutluluk fırsatını mahvetmesine izin verme. Yıllarımı aldı ama huzuru bulduğum yere tırnaklarımla kazıyarak geri döndüm. Kendimi sadece burada, plaj evinde umutsuzluktan ve üzüntüden uzak hissediyorum."

Gözleri küçük odayı taradı, loş ışıkta eski püskü ve malzemelerle tıka basa dolu görünüyordu. "Bu ufak yer benim vahamdı. Stratton buranın benim için ne anlama geldiğini ve bunun nedenini biliyordu. Diğer her şey gibi burayı da benden almaya çalıştı ama ev benim üzerimeydi ve ne kadar kızgın olursa olsun hiç pes etmedim. Stratton buraya asla gelmiyor ve ben de buradan uzak duramıyordum. Böylece, onunla aşağı yukarı sessiz bir anlaşmaya vardık, en azından yazları o şehirde yalnız başına vakit geçirirken, ben buraya siz çocuklarımla gelecektim. Nihayetinde bu sosyal açıdan kabul gören bir anlaşmaydı."

"Ama babam senin burada Russell'ı tekrar görebileceğini düşünmedi mi? Seni salıvermesine şaşırdım doğrusu."

"Kazandığını biliyordu. Gözlerimde bir şeylerin öldüğünü gördü."

"Anlamıyorum. Bir daha Russell'ı görmedin mi?"

Lovie başını salladı.

"Yani ikiniz de randevuya gelmediniz mi?"

"Takip eden mayıs ayında, gazetede Russell'ın ölüm haberini okudum. Kaplumbağa sezonunun başında her zaman yaptığı gibi kıyı boyunca uçağıyla uçuyormuş ve uçağı düşmüş. Eşi ve iki çocuğuyla fotoğraflarının olduğu, manşetten verilmiş bir haberdi. İntihar etmek istedim. Aylarca kendimi avutamadım. Büyükannen Linnea'nın bizimle plaj evinde kalmak için geldiği yazdı. Hatırlıyor musun? Giderek delirdiğimi düşündüğüne inanıyordum. Sürekli kumsalda geziniyordum. Sonradan öğrendim ki, randevuya gelmiş ve bütün gece plaj evinde beklemiş." Gözlerinden yaşlar boşandı. "Onu yeterince sevmediğimi düşünerek ıstırap çektiğinin acısı bugüne kadar peşimi bırakmadı."

Öksürük nöbetine yakalandı. Cara onun omuzlarını tutup hafifçe sırtına vurdu. Kendi kendine bu kadını ne kadar az tanıdığını düşünüyordu. Onun hakkında ne kadar yanlış düşündüğünü, onu ne kadar haksızca yargıladığını... Onlar anne ve kızdı, ama birçok açıdan birbirlerine yabancıydılar.

Öksürük dindiğinde Cara sordu. "Biraz dinlenmek ister misin?"

Lovie elini göğsünde dinlendirdi, kısa bir nefes aldı ve başını sallayarak bu öneriyi reddetti. Kulak tırmalayan bir sesle "Bitirmem gerek" dedi. "Gel ayaklarını benimkilerin yanına kaldır." Sırtlarını yastıklara dayayarak yerleştiler ve yatağa uzandılar.

Lovie "O sonbahar" diyerek sözlerine devam etti. "Tam plaj evini kapatırken garip bir adam beni burada görmeye geldi. Adı Phillip Wentworth'tü ve Channel Adaları'ndaki Morgan Grenfell Yatırım Ortaklığı Şirketinin idari yetkilisiydi. Benden ne istediğini bilmiyordum ama onu içeri davet ettim ve çay ikram ettim. İngilizdi, tam bir beyefendi, oldukça titiz biriydi. Ama sade İngilizcesine rağmen bana tam olarak ne söylemek için geldiğini anlamakta zorlandım.

Russell Virginialı, kendini doğayı korumaya adamış köklü ve zengin bir aileden geliyordu. Bay Wentworth

Russell'ın Palmiye Adası'nda okyanusa bakan iki arsayı çoktan koruma arazisi olarak miras bıraktığı konusunda beni bilgilendirdi. Russell ve ben bu konuda yaz boyunca birçok kez konuşmuştuk ve bu rüyayı gerçekleştirdiğine çok sevinmiştim. Russell adada neler olduğunu görmüştü. Doğu kıyısında çevreye ve deniz hayatına olan etkisini neredeyse hiç düşünmeden yaşanan gelişmeyi fark etmişti. Evet, o birkaç arsa adanın diğer tarafında inşaat halindeki sekiz yüz arsanın yanında hiçbir şeydi ama onun başkalarına örnek olmayı umduğuna inanıyorum.

Plaj evimin tam karşısındaki üçüncü arsayı benim için bir yatırım şirketine bıraktığından haberim yoktu. Ayrıca Bay Wentworth ismimin posta, vergi formları veya bana gelen herhangi bir yasal belgeyle ifşa olmaması için arsanın vergilerini ödemek üzere Russell'ın bir kenara para ayırdığı bilgisini verdi. Channel Adası yasalarına göre, yatırım şirketi arsanın sahibinin kim olduğunu ifşa edemezdi. Bu yüzden Bay Wentworth'e, Russell'ın ölümü üzerine bana kişisel bir ziyarette bulunması emredilmişti."

Cara nefesi kesilerek soluk soluğa konuştu. "O arsa senin mi?"

"Evet tatlım. Bir süredir orası benim."

Kısa bir kahkaha attı. "Palmer bunu öğrendiğinde geberecek."

Lovie "Asla öğrenemeyecek, Cara" derken gözlerinde o kadar ciddi bir ifade belirmişti ki Cara ona sadece dili tutulmuş bir halde bakabildi. "Hiç kimse öğrenmeyecek. Ben de bu konuya gelmeye çalışıyorum. Ah, Cara anlamıyor musun? Arsanın maddi değerinin benim için hiçbir anlamı olmadı. Bu plaj evinin de... Palmer'ın kafasını sürekli burayla kurcalamasına rağmen ikisini de satmadım çünkü onlar benim sığınaklarımdı. Gülme ama sadece oturup Russell'la konuşmak için sıklıkla oraya giderim. Orada kendimi ona yakın hissediyorum. Uçağı Atlantik'e çakıldığında cesedini asla bulamadılar. Onun orada kaplumbağalarla beraber beni beklediğini düşünmek istiyorum."

Burnunu çekerek kağıt mendillerinden birine uzandı. "Hala da düşünmeye devam ediyorum. Ama burayı neden bu kadar çok sevdiğimi anlıyorsun değil mi?"

"Tabii ki anlıyorum anne. Ondan vazgeçmek zorunda kalman ne kadar korkunç olmalı."

"Şimdi bana böyle bir aşkı tanıma şansının lütfedildiğimi biliyorum."

Lovie kızının gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Konunun özüne inmeden önce aşırı duygusallaşmak istemiyordu. Dışarıda yağmur şiddetli bir sağanağa dönüşmüştü. Damlaların çatıda gök gürültüsü gibi ses çıkardığını duyabiliyorlardı.

Cara endişeli gözlerle tavana bakarak "Yeniden radyoyu açmalıyız" dedi. Batı köşesi su lekeleriyle ıslanmış, diğer odadan akıntı sesi gelmeye başlamıştı.

Lovie uzanıp kızını tutarak "Bir dakika bekle" dedi. "Cara, ikilemdeyim. Bunun üzerine düşündükçe düşündüm. Ben gittiğimde arsa ne olmalı? Karar vermek zorundayım ve senin tavsiyene ihtiyacım var. Doğal olarak orayı çocuklarıma ve torunlarıma bırakmayı düşündüm. Bazen sizi hayatta hayal kırıklığına uğrattığım için bunu size borçlu olduğumu düşünüyorum.

Ama eğer size bırakırsam, o zaman sorular başlayacak. Öncelikle arsa nereden geldi? Bir keresinde bir kadının yıllar boyunca sevgilisinden gelen mektupları yatağının içine tıkıştırdığını okumuştum. Onu okuduğumda kendi kendime kıkırdadım. Hayal etsene. Bütün o arzu dolu aşk ifadelerinin üstünde kocanla uyumak... Gözlerini kapayıp sevgilini düşünmek, kocası... Neyse, boşver. Demek istediğim, ölümünden sonra mektuplar bulundu ve sırrı açığa çıktı.

Bu benim başıma gelmemeli. Bu benim hayatım, benim sırrım. Çok fazla insan zarar görebilir. Bunu engellemek için en büyük bedeli ödedim zaten. Ölümümden sonra her şeyin açığa çıkmasını göze alamam. Bu çok mu bencilce?"

"Hayır, tabii ki değil. Birçok kez bu sırrın bedelini ödedin zaten."

"Ama sen de. Ve Palmer da."

"Bize hiçbir şey borçlu değilsin anne. Arsayla ne yapmak istiyorsun?"

Yüzü hasretle doldu. "Russell eğer ihtiyacım olursa özgürlüğümü kazanmam için arsayı bana bıraktı. Ve bir bakıma, arsa bana bu özgürlüğü sağladı. Ama artık buna ihtiyacım yok." Cara'nın elini kavradı ve yalvarırcasına gözlerine baktı. "En başından niyetlendiğim gibi arsayı korumaya bırakmak istiyorum. Çocuklarımın, çocuklarımın çocuklarının ve her yerdeki çocukların o küçük kum alandan benim aldığım kadar keyif aldıklarını bilmek istiyorum. Ve tabii ki, Palmiye Adası'nda kaplumbağaların geri dönüp yumurtalarını rahatsız edilmeden bırakabildikleri bir toprak parçasının ayrıldığını bilerek ölmek isterim."

"O zaman yapman gereken bu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Cara annesinin gözlerine bakarak gülümsedi ve başını salladı. "Kesinlikle."

"Bana katılacağını umut ediyordum zaten. Sırrım konusunda tamamen güvenebileceğim biri olmadan bunu yapamazdım. Morgan Grenfell Yatırım Ortaklığı Şirketi'ni kararımdan haberdar edebilecek yeterlilikte birisi olmadan... Öldüğümde benim vekilim olur musun, Caretta?"

"Bundan onur duyarım."

Lovie bitkin düşmüş bir halde iç çekti, son enerjisi de uçup gitmiş gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim. Fotoğraf albümümün olduğu kutuda bir belge bulacaksın. Üstünde sadece Phillip'in adı ve telefon numarası yazıyor. Ama artık onun kim olduğunu biliyorsun. Phillip Wentworth artık Morgan Grenfell'de değil tabii ki, ama onun yerine kim görevdeyse, her şeyi gizlilikle yürüteceği konusunda için rahat olsun. Bu tür meselelerde oldukça iyidirler. Bu kararı vermenin ne büyük bir rahatlama olduğunu söyleyemem! Çok büyük bir yüktü."

"Artık endişelenme anne. Ben her şeyi hallederim."

"Ah, bir şey daha. Transferden sonra Russell'ın ayırdığı paranın bir kısmı artacak. Çok değil ama birçok yıl boyun-

ca plaj evinin vergilerini ödemeye yardım etmek için yeterli olur."

"Plaj evi mi?"

"Elbette. Onu sana bırakıyorum."

Cara şaşırmıştı. "Ama düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Aslında bu konu üzerine hiç düşünmedim. Sandım ki... Onun Palmer'a kalacağını zannediyordum."

"Palmer'a mı? Cara, bu kadar zamandır yani..." İç çekip kollarını açtı. "Gel de annene bir sarıl." Kızının başının göğsüne ve kollarının da omzuna dokunuşunun verdiği hissin keyfini çıkardı.

Lovie "Ne kadar komik bir kızsın sen" dedi. "Her zaman da öyleydin. Bazı konularda çok akıllı, diğer konularda ise saftın. Ama asla bencil değildin. Bu her zaman senin farkın olmuştur. Uzaklaşıp gitmen her zaman takdir ettiğim bir özelliğindir. Bu senin güçlü içgüdülere sahip olduğunu ve onları dinlediğini gösteriyor, Cara. Sen Chicago'dayken senin için endişeleniyordum. Kendini adayarak çok çalıştın. Hayatını dengeleyecek hiç ilişkin olmadı. Şehrin bütün o gürültüsünde içindeki sesi artık dinlemediğini düşünüyordum. Ama Palmer'ın karşısına dikilip bana plaj evini satmamamı söylediğinde ve Toy ve benimle ilgilendiğinde, içindeki sesin hala güçlü olduğunu anladım."

"Bunları sadece seni sevdiğim için yaptım."

"Kesinlikle. Cara, bir ebeveyn göçüp gittiğinde geride bıraktığı ufak bir şeyi, ister bir parça toprak, ister büyükbabasının saati olsun, duyduğu sevgiden bırakır. Anne veya baba hangi çocuğun o özel eşyanın ne kadar üzerine titreyeceğini düşünmeye çalışır. Palmer belki evin maddi değerini düşünüyor olabilir ama benim aklım o şekilde çalışmıyor. Rakamlarla aram iyi olmayabilir ama her şeyi eşit tutmaya çalışıyorum. Her ikinizi de seviyorum ve her ikinizi de en mutlu ne yapar diye düşünmeye çalıştım. Charleston'daki evi Palmer'a bırakırken, yazlık evi de sana bırakmayı düşünüyordum. Bunu yıllardır, bu arazinin değerinin şimdiki gibi fırlamasından çok önce planladım. Sadece Palmer'ın

şehirdeki evi ve oradaki yaşam tarzını sevdiğini biliyordum. Senin orayı sevmediğini ve burada mutlu olduğunu biliyordum."

Yüzünden nezaket akarak "Cara, sen benim çocuğumsun, bebeğim" dedi. "Uzakta olduğun o kadar sene boyunca seni düşünmediğimi sanmış olabilirsin ama her zaman buradaydın." Alnını işaret etti. "Ve burada." Elini kalbinin üzerine götürdü.

Cara'nın gözleri yaşardı. "Bütün istediğim buydu. Sadece unutulmadığımı bilmek... Düşünülecek kadar önemli olduğumu..."

Lovie yeniden "Seni komik, değerli çocuk seni" dedi. "Plaj evi senindir Caretta. Bobby Lee'yle her şeyi çoktan ayarladım. Dört Temmuz'da Palmer'la bundan konuşmuştuk."

"Yani bu yüzden endişeleniyordu öyle mi?"

"Çok uzun süre somurtmasına izin verme. Aklı dolar ve sentle dolu olmadığında iyi bir kalbi var. Plaj evine bildiğinden çok daha fazla ihtiyacı var ama o senindir, çünkü buranın büyüsünü benim şu ana kadar anladığımdan çok daha iyi anladın. Büyüsü geçici bir yer değil burası. Beni dinle, Cara. Sahil, okyanus, yalnızlık; bunlar sadece içindeki gerçek huzura ve neşeye seni ulaştıracak birer araç. Büyüyü kalbinde taşımalısın, her nereye gidersen git. Çok güzel bir yaz geçirdik değil mi? Bir sürü muhteşem yaz. Ve umarım burada birçoğunu daha yaşarsın. Ama eğer satman gerekirse, o zaman sat. Bu senin hayatın Cara. Kimsenin ya da hiçbir şeyin seni kalbinin arzusunu bulmaktan mahrum bırakmasına izin verme."

"Ah, anne... O arzunun ne olduğunu nasıl anlayacağım?"

Kızının yüzünü avucunun içine alıp ve kadının içindeki küçük kızı gördü. "Anlayacaksın, kıymetlim. Bir gün gözlerini kaldıracak ve onu göreceksin ve sadece bileceksin."

Deniz kaplumbağaları akciğer solunumu yapan sürüngenlerdir. Uzun saatler boyunca suyun altında uyuyabilirler ama stres ve hareket nefeslerini tutabildikleri süreyi belirgin ölçüde kısaltır. Karides ağlarına veya diğer balık tutma araçlarına yakalandıklarında boğulmalarının sebebi budur.

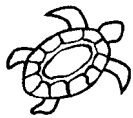

25. BÖLÜM

Cara omzunda annesinin öksürük nöbetiyle uyandı. Evin içi zifiri karanlıktı. Fener sönmüştü ve ev titriyordu. Alnındaki terini sildi, elini göremiyordu. Her şey ıslakmış gibi hissetti. Nem sanki ciğerlerinde yatan ıslak bir battaniye gibiydi.

Boğuk bir sesle fısıldayarak "Oksijen tüpünü açayım" dedi. Uykulu bir halde doğrulup ayakların yatağın ucuna getirdi.

Ayakları bilek hizasındaki suya battı.

Ayaklarını hızla çekerek "Tanrım!" diye haykırdı. Vücudu titrerken çılgına dönmüş ve aklı başına gelmişti. Ne olduğunu ve bundan sonra ne yapılması gerektiğini deli gibi düşünmeye çalışıyordu. Dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Titriyordu. Gözleri korkudan kocaman açılmış, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Karanlıkta dört bir yanında suyun akarken çıkardığı sesi, eşyaların suda yüzerken birbirlerine çarparak çıkardıkları patırtı ve takırtıları, evin rüzgarla ve dalgaların şiddetiyle sallanıp titrerken çıkardığı gıcırtıları duyabiliyordu. Öleceğiz, diye düşündü hissiz bir şekilde.

Kahretsin öleceğiz.

"Anne, anne, uyan!"

"Ne var? Ne oldu?"

"Su. Evi su basmış."

Lovie "Ne!"diye haykırdı.

"Hareket etme!" Karanlık korkusunu daha da belirgin hale getirmişti. Biraz ışığa ihtiyacı vardı. Elleri o kadar fena bir şekilde titriyordu ki başucundaki masayı sakarca el yordamıyla bulmaya çalışırken onları zar zor hareket ettirebiliyordu. Dışarıdan kulağa evin ön tarafından bir şeyler sökülüp atılıyormuş gibi gelen muazzam bir gümbürtü yükseliyordu. Annesi Cara'nın yanında hafifçe inledi. Cara el yordamıyla karanlıkta masayı arıyor, titriyordu. Nihayet parmakları fenerin üzerinde durdu. Onu sanki hayatıymış gibi sıkıca kavradı. Işığı açınca, korkunç karanlığı parçalara ayırmanın ve görebilmenin verdiği rahatlamayı kemiklerine kadar hissetti.

Işığı odada gezdirdi. Yatak birkaç santim yüksekliğindeki dalgalanan siyah deniz suyunun içinde bir ada gibiydi. Suya sadece bakabildi, korkudan ağzı açık kalmıştı. Ayakkabıları, plastik çöp kutuları, elbiseleri, sandalyeleri-hepsi küvetteki ufak çocuklar gibi suya dalıp dalıp çıkıyordu.

Annesinin kolunu tuttuğunu hissetti. "Fırtına yüzünden olmalı" dedi. "Deniz seviyesi yüksek miydi, alçak mıydı?"

Cara kuru dudaklarını yaladı, bilmiyordu. Su hala sığdı ama kendisi onu izlerken bile santim santim yükseliyordu.

"Buradan çıkmamız gerek."

"Nereye gidebiliriz? Evi boşaltamayız."

"Tavan arasına."

"Tavan aramız yok. Sadece sürünecek kadar boşluk var."

"O zaman sürünürüz! Haydi anne, bunun daha ne kadar yükseleceğini bilmiyoruz. Dua edelim de çatıya tırmanmak zorunda kalmayalım. Bir düşüneyim..." Fener ışığını odada gezdirdi, malzemelerine bakınıyordu. Bavulu suda aşağı yukarı hareket ediyordu, ama şans eseri bazı elbiseler

hala kuruydu. Yatağın üzerinde emekleme pozisyonu alıp bavulunu yakalamak için elini uzattı ve ada yatağına çekti. Ardından başucundaki bir fenere daha elini uzattı ve onu annesine verdi. "Birkaç kuru elbise çıkarabilir misin bir bak bakalım. Araç gereçlerimi ve buradan vaktinde çıkmak için her ne gerekiyorsa bulmaya çalışacağım. Acele et!"

"Yumurtalar. Cara, kaplumbağa yumurtaları!"

"Tamam. Onları da alacağım."

Yatağın etrafında dönen suya şöyle bir bakarak adımını atmak için kendini hazırladı. Bir an elektrik çarpma ihtimalini ve yılanları düşündü. Brett'in uyarısını hatırladı. Evet, şükürler olsun ki ana şalterden elektriği kapatmak aklına gelmişti. Geri kalanı için ise... Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Dikkatli ol Cara."

Başını salladı, ardından derin bir nefes alarak siyah suya adımını attı.

Su ılıktı. Baldırlarının yarısına kadar ilerleyerek bileklerinin yukarısına ulaşıyor, güçlü bir akıntıyla dönüyordu.

Yatak odasının kapısını görünce annesine "Burada bekle" dedi. Kapıyı açıp bir gelgit dalgasıyla karşılaşma endişesi dizlerini titretti ama hemen dua edip nefesini tutarak kapıyı hızla ardına kadar açtı. Suyun baldırlarını sardığını hissetti ama şükürler olsun ki hiç dalga yoktu. Koridor suyla kaplı karanlık bir tüneldi. Suda ilerlerken, kendini sanki korkunç bir lunaparkta her an önüne iskeletimsi, garip bir şeyin çıkmasını bekliyormuş gibi hissetti. Çatıya çıkan kapak şeklindeki kapının ipine uzandığında o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Merdiveni indirdi ve annesinin yanına geri döndü.

Birlikte zor zor nefes alınan sürünme boşluğuna sıkışarak birbirlerine sarıldılar. Yanlarında, kirli kontrplak döşemenin üstünde –su dizlerine ulaşmadan toplayabildiği her şey olan– kaplumbağa yumurtalarının olduğu kırmızı kova, pille çalışan bir radyo, kuru elbiselerden oluşan bir yığın, belgelerin olduğu yeşil plastik kutu, araç gereçleri ve

ilk yardım seti vardı. Üzerlerinde rüzgar delirmiş bir kadın gibi çığlık atıyor, çatılarını yolup parçalıyordu. Altlarında karanlık sular tehditkar bir hayvan gibi yükseliyordu.

Karanlık sulara baktığında, sadece güneşin doğuşunun keyfini çıkarmak için bir şans daha diledi. Sahil boyunca yürümek için. Toy ve annesinin marinalar hakkında çene çalmalarını dinlemek için. Emi'yle gülmek için. Brett'in kollarında yatmak için. Kendisine verilmiş bir hak olarak gördüğü anın basit zevklerinin keyfini çıkarmak için dua etti. Sadece bir şans daha...

Toy kağıt bardağından sıcak tatlı çayını yudumlarken, hemşire gerçekten çok hoş, diye düşündü. Hastanenin acil bölümünün koridorunda bir sedyede uzanıyordu. Fırtınanın en kötü anında herkesi sığınağa indirmek zorunda kalmışlardı ama hemşire ona neşeli bir sesle herkesi en kısa sürede yeniden yukarı katlara getireceklerini söylemişti. O zaman uzanmak için gerçek bir yatağı ve yiyecek bir şeyleri olacaktı. Bütün hemşireler hastaların arasında çılgınlar gibi bir oraya bir buraya koşuyorlardı. Bir sürü kadının bu akşam bebeği olduğu için yeterince hemşire yoktu. Bu durum basınç etkisiyle ilgili bir meseleden dolayı meydana gelmişti.

Toy şikayet etmiyordu. Bebeği nihayet vücudundan çıktıktan sonra hissettiği kadar güçlü bir rahatlama olmasa da, içinde yeni, garip bir huzur vardı. Tanrım, kemiklerinin derinliklerine kadar hissettiği, ona "Ahhh" dedirten harika duyguyu yeniden hissedeceğinden şüpheliydi. Okyanusa bakarken hissettiğinden bile daha sessiz bir huzurdu bu, sadece hala çok daha derinlerdeydi.

Bunu kızının yüzüne baktığı an hissetmiş ve bu duygu yakasını bırakmamıştı. Toy bu duygunun hayatının sonuna kadar süreceğini biliyordu.

Ve kızı gerçekten özeldi. Bir kızdı –o kadar emin olduğu gibi– bir oğlan değildi. Birçok şey hakkında yanıldığını fark etti. Bebeğini kollarına ilk defa verdiklerinde, yüzü pespem-

beydi ve sanki öyle güzel, sıcak bir yerden ayrıldığı için çılgına dönmüşçesine çığlık atıyordu. Ama etrafındaki diğer bebekler gibi ağlamayı sürdürmedi. Küçük kızı gözlerini koskocaman açmış ve içinde olduğu bu yeni yere iyice bakmak istercesine gözlerini yavaşça ve ağırca kırpıştırmıştı.

Toy bunu hatırlayarak gülümserken, Darryl'in uzun sedye kuyruklarının ve sandalyede oturan insanların yanından geçerek koridorda ilerlediği gözüne çarptı. Yüzü solgundu ve saçı yana yatmıştı. Yerde yatmış gibi görünüyordu ki muhtemelen öyleydi. Yaklaştığında, onun gözlerindeki endişeyi gören Toy kalbinde bir acı hissetti.

"Merhaba hayatım" dedi yaklaşınca. Ona öpücük vermek için sedyeye yaslandı ama sedye kaymaya başlayınca geriye doğru sıçradı. "Çüş!"

Toy kıkırdadı. "Bizi henüz gerçek yataklara koymadılar."

Ellerini arka ceplerine koyarak geri çekildi. Kolları dışarı çıkmıştı, ince ve zayıftı.

Toy "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Kimi?"

"Bebeği, aptal!"

"Ah, evet. Yani hayır. Görmedim."

"Çok güzel. Bebek güzeli gibi yumuşak, sarı, tüy gibi saçları ve büyük, kocaman gözleri var. Bence senin burnunu almış. Ona bir isim vermemiz gerek."

"Ona istediğin ismi ver."

"Bana biraz fikir vermek istemez misin?"

"Benim sorunum değil." Koridora bakmak için başını çevirdi ve koşmak üzere olan bir adam gibi hızla omuz silkti. Ona yeniden baktığında sabırsız görünüyordu. "Baksana, burada seni ne kadar daha tutarlar sence? Burası cehennemden daha sıcak."

"Bilmiyorum. Çok uzun sürmez. Biraz dinlenmem gerek. Dikiş attılar. Biliyorsun, aşağıya işte. Çok kaşındırıyor."

"Ama ne zaman ayrılabiliriz? Meteoroloji uzmanları

her şeyin geçtiğinin işaretini verdi. İnsanlar evlerine geri dönüyor."

Ev. Bu kelimeyi duyunca ona sıkı sıkı tutundu. "Bunu ben de isterim, Darryl. Doktor şu anda bebeği kontrol ediyor. İyi olduğunu söyler söylemez, biz de..."

"Neden beklemek zorundayız? Birisi, anla işte, o şey için gelmeyecek mi? Bir sosyal görevli veya öyle bir şey?"

Bebeğini "o şey" diye çağırdığını duyunca paniğin içinde yükseldiğini hissetti. "Darryl sadece git ve ona bak. Şöyle bir göz at."

"Ne için?"

"Haydi git. Lütfen. Onu gördüğünde seveceksin."

"Kes şunu, tamam mı?"

"Darryl bak ona!" diye bağırdı.

Darryl "Bakmak istemiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi.

Hemen yanındaki sedyelerde uzanan kadınlar onlara gergince baktı ve bir hemşire köşeden çıkageldi.

"Böyle şeylere müsaade edemeyiz" derken ciddi bakışları Darryl'den Toy'a, ardından yeniden Darryl'e doğru kaydı.

Darryl "Yeniden olmasına izin vermeyeceğiz hanımefendi" dedi. "Sadece biraz yorgunuz o kadar."

Toy Darryl'in gülümsemesinin gücüyle kadının kızgınlığının eriyip gittiğini görebiliyordu.

"Pekala. Sadece sesinizi alçaltın." Hemşire yürüyüp uzaklaştı. Şimdi bu ufak sorunla uğraşamayacak kadar yoğundu.

Darryl ona yeniden yüzünü döndüğünde, Toy onun kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olmasını bekliyordu. Ama pişman görünümü onu şaşırtmıştı.

"Özür dilerim Toy, ama bebeği görmek istemiyorum." Çenesindeki kirli sakalı sıvazladı ve sedyelerin arasında birkaç adım attı. Ardından diğer kadınlar duymasın diye alçak sesle konuşmak için yanına yaklaştı.

Yalvarır gibi bir sesle "Sana söylemiştim" dedi. "Binlerce kez. Ben birinin babası olmaya hazır değilim."

"Gerçekten onu terk edeceksin değil mi? Bir kez bile bakmadan?"

"Eğer ona bakarsam, ondan ayrılmak istemeyebilirim. Ve gitmek zorundayım. Bu başarmak için sahip olduğum büyük bir şans. Bunun için ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun. Ne kadar süredir beklediğimi. Eğer şimdi gitmezsem, her zaman ne olabileceğini merak edeceğim. Ve burası hayatının geri kalanını harcamak için hüzün verici bir yer."

Toy gözlerini açarak bir araya gelmiş kırılgan hayallerinin çözülüp duman gibi dağıldığını gördüğünde, aklı yavaşça odaklanmaya başladı. Toy ağzını açtı. Dilinin dişine dokunmak için hareket ettiğini, dudaklarının oynadığını ve havanın dışarı çıktığını hissetti. "Git o zaman."

Darryl duraksadı. "Benimle gelmiyor musun? Bana bunu şimdi nasıl söylersin?"

Gözlerini kapattı ve sıcak gözyaşlarının gözlerinin kenarlarından sızıp yanaklarına indiğini hissetti. "Darryl, bunu olmasını hayal ettiğim şekilde olduramıyorum. Burada uzanıp seni beklediğim bütün zaman boyunca aklımda bu konuşmayı yapıyor, geldiğinde söyleyeceğin her şeyin hayalini kuruyordum. Bana bebeğimizi gördüğünü ve ona aniden nasıl aşık olduğunu anlatacaktın. Nasıl sevecen bir koca ve baba olduğunu ve bir aile olarak bizi eve götürmek istediğini söyleyecektin." Gözlerini açıp Darryl'in çökmüş ve yorgun yüzünün kendisininkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördü.

"Bunun hayalini çok kurdum ama bugün yüzünü gördüğümde bunları asla söylemeyeceğini anladım. Senden bunları beklememeliydim. Bana karşı hissettiklerin konusunda her zaman dürüst oldun. Başından beri yalan söyleyen hep bendim sana, Cara'ya, Bayan Lovie'ye ve kendime... Sanırım bebeğime de yalan söylüyordum. Ama şaşırtıcı bir şeyi bilmek ister misin Darryl? Artık her şeyi apaçık görüyorum. Bebeğimi kollarıma aldığımda gerçekten neyin doğru olduğunu kesinlikle anladım. Artık ben onun annesiyim ve onu asla terk etmeyeceğim. Benim için her şey demek. Hayatım

boyunca diğer insanlara güvendim ama artık bunu bıraktım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama çocuğuma iyi bir hayat sunacağım. Çok şeyi olmayabilir ve bir babaya da sahip olmayabilir ama o bana, ben de ona sahip olacağım. Ve bu kadarı yeterli olacak."

Saat sabaha karşı 2 olduğunda, radyo fırtınanın Güney Carolina kıyılarını terk ettiğini ve kuzeye, Kuzey Carolina'daki Wilmington'a doğru ilerlediğini bildirdi. Şafak çökerken su evden çekilmişti ve artık aşağı inebilirlerdi.

Cara annesini ıpıslak zeminden geçirerek oturma odasına götürdü. Bunaltıcı sıcağa rağmen yorgundular, ıslaktılar ve üşüyorlardı. Cara ıslak, küf kokan evde temiz hava ve ışık almak için can atıyordu. Annesini yemek odasındaki sandalyelerden birine oturttu, ardından ön kapıya koşturdu, barikatı kaldırdı, kilitleri açıp kapıyı ardına kadar açtı.

Hava hala fırtınalıymış gibi bir his veriyor ve kurşun rengindeki okyanus kıyıyı demir gibi sert dalgalarla hala dövüyordu, ama çığlık atan rüzgar nihayet dinmişti. Birkaç kuş cıvıldamak cüretini göstermişti ve palmiye ağaçları yeniden dik duruyordu, hırpalanmalarına rağmen sağlamlardı. Soluk pembe bir ışık sabahın uçuk gri rengini parçalamıştı.

Fırtına sona dinmişti.

Brendan Kasırgası zararını vermişti. Ön taraftaki kum tepesinde, güllerle çevrilmiş ve çatı örtüsü parçalarıyla çardak yatıyordu. Verandanın merdivenleri zarar görmüş, pencereler sanki binlerce jilet tarafından kesilmiş gibi çizik çizik olmuştu ve camlı kapı Flo'nun evinin yarı yolundaydı. Aşağıda kalan arabalar sele kapılmıştı. Ama çok daha kötü olabilirdi. Plaj evi sağlamdı ve daha da önemlisi, zarar görmeden kurtulmuşlardı.

Lovie sallana sallana Cara'nın yanına geldi, solgundu ve kemiklerine kadar yorulmuştu. Ama gözleri bir başka şafak daha gördüğü için şükranla parlıyordu. Cara'nın elini tutmak için uzandı, yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve neşeyle dolu açık bir sesle bir ilahi okuyarak teşekkürlerini sundu.

"İşte kış geçti, yağmur dindi ve gitti;
Çiçekler yeryüzünde belirdi;
Kuşların şarkı söyleme zamanı geldi,
Ve kaplumbağanın sesi topraklarımızda duyuldu."

Fırtınadan sonra Cara'nın esas endişesi annesiydi. Lovie'nin cildinin solgunluğundan ve nefes alışverişindeki düzensizlikten hoşlanmamıştı. Sallanan sandalyede beti benzi atmış ve omuzları çökmüş bir halde oturan Lovie'nin durumu hızla kötüleşiyor gibi görünüyordu ve Cara paniğe kapıldı. Bir şekilde kaçınılmazı durdurmak istiyor ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Yorgunluk onu sıcak güneşin altında ağır bir kış kabanı gibi sarmıştı ama bir çırpıda halledebileceğinden daha çok işi vardı. Her şeyin tersi de yüzü de ıslak veya ıpıslaktı. Kendisini sandalyeden zorla kaldırdı, kollarını kafasının iyice yukarısına kadar uzattı, yüksek sesle esnedikten sonra kolları sıvadı.

Cara öncelikle kontrplakları pencerelerden çıkardı, onları ardına kadar açtı ve temiz havanın plaj evinde yeniden dolaşmasına izin verdi. Ardından Lovie'nin yatak odasını ve yatağını yağlı sabunla ve fırtınadan önce özenle banyo küvetinde sakladığı suyla fırçaladı. Banyo penceresinin kırılmış camlarını süpürdü, çarşafları yıkadı ve kurumaları için astı. Yatak eski, maun renkli, dört direkli bir karyolaydı ve yerden o kadar yüksekte duruyordu ki Lovie ona tırmanmak için küçük, süslemeli bir ayak taburesi kullanıyordu. Bu bir nimetti çünkü yatağı ıslanmaktan kurtulmuştu. Birkaç saatten sonra, Lovie'nin odasında evin geri kalanına nüfuz eden küften neredeyse eser kalmamıştı. Nihayet Cara annesini rahat bir yere yerleştirebilmişti. Lovie ufak adımlar attı ve yatağa tırmanmak için yardıma ihtiyaç duydu. Cara annesini çarşafın altına yatırırken ve kısa, parlak beyaz saçlarını yastığa dağıtırken, onun ne kadar küçük göründüğüne şaşırdı. Bir çocuk kadar narin, zayıftı ve hassastı.

Güneş onunla eşgüdümlü çalışıyor, sabahın ortasında kendini gösterip toprağı, evi ve iki palmiye ağacı arasındaki

geçici çamaşır ipine astığı bütün çarşafları ve yastık kılıflarını kurutuyordu. Yün halıları yerden kaldırıp onları verandanın tırabzanına astı, ardından meşe kaplama zeminden kiri fırçayla çıkardı ama onun üzerinde yürürken kayganlığını hissetmemek uzun bir zaman aldı. Bir zehirli su yılanının sinsi sinsi arabanın altına girdiğini fark ettikten sonra, evin altındaki çamuru temizlemek için pek bir şey yapmadı. Yolun sonunda ölü bir köpek vardı ve bir kedi yürek burkan bir şekilde komşunun verandasında miyavlıyordu. Ona yemesi için balık konservesi getirdi, mesafeyi korumaya dikkat etti ama kaçınılmaz olarak, tatlı bakışlı üç renkli dişi kedi onu eve doğru takip etti.

Enkazı verandadan öteye süpürürken, evin arkasında bir arabanın tekerleklerinin çakıllar üzerinde kayarak durduğunu, kapının hızla çarptığını ve bir adamın telaşla onun adını söylediğini duydu.

"Cara! Caretta Rutledge!"

Brett'in sesini tanıdı ve kendi sesi de boğazından yükseliverdi. "Burada!"

Köşeden büyük bir hızla çıkageldi, merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Cara'nın heyecanla merhaba demesine kalmadan onu kollarıyla sardı ve esaslı bir şekilde öptü. Cara şaşkınlıktan hareketsiz kaldı. Bir ayağını yana yatırmış, bir eliyle onun omuzlarına tutunmuş, diğeriyle de saplı süpürgeyi kavramıştı. Süpürgeyi düşürene kadar Cara'yı öptü ve Cara kollarını onun boynuna doladı. Cara onu aynı sertlikte öpene dek Cara'yı öpmeye devam etti.

Kendini geri çektiğinde ifadesi sertti. "Beni sakın bir daha böyle korkutma. Geçen gece moteli aradım ve bana giriş yapmadığınızı söylediler. Seksen kilometrelik bir yarıçaptaki herhangi bir motel veya sığınakta yoktunuz. Biliyorum, çünkü her bir kahrolası yeri ya aradım ya da ziyarete gittim!"

Yüzü yorgunluktan bitkindi ve koyu bir kirli sakalla kaplıydı. Kumral saçları dağılmış, elbiseleri kirlenmişti. Bir damla bile uyumamış gibi görünüyordu. Cara büyük bir ih-

timalle kendisinin de öyle göründüğünün farkına vararak gülümsedi.

Yalın bir ifadeyle "Sana ulaşamadım" diye cevap verdi. "Kimseyle iletişime geçemedim." Ardından yumuşak bir sesle ekledi. "Çok korktum."

"Korkmalısın da. Hayatını riske attın." Sesi alçaldı ve Cara'nın yüzünün her bir noktasını aç bir şekilde incelerken, Cara onun gözlerinde endişe, rahatlama ve adlandırmaktan korktuğu başka bir şey gördü. "Benim de hayatımı riske attın. Hala bilmiyor musun? Bu deliliğe lanet olsun. Cara, evlenmek zorunda değiliz. Chicago'ya taşınacağım. Umurumda değil. Altı üstü farklı bir coğrafya. Ama dün gece iyi olup olmadığını, seni yeniden görüp göremeyeceğimi veya seni tekrar kollarımda tutup tutamayacağımı merak ederek geçirdiğim hayatımın en uzun gecesiydi. Seni seviyorum Cara. Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum" kelimeleri dudaklarından döküldü.

Büyük kolları onu sıkıca sararken, Cara nihayet kendini onun kollarına bırakabileceğini hissetti. Onun kollarında kendini güvende ve kapı eşiğine gelip uluyabilecek her türlü tehlikeye karşı korunaklı hissediyordu.

Kendini geri çekerken gülümsedi. "Seni görmesi için birini getirdim."

"Flo'yu mu?"

"Burada bekle."

Onu bırakıp merdivenlerden aşağı indi ve köşeyi döndü. Cara yeniden bir kapı çarpma sesini, ardından çakılların çatırdamasını ve seslerin yumuşak mırıldanmasını duydu. Süpürgeyi almak için eğildi. Onu duvara yasladıktan sonra ellerini birbirine vurarak yapışan kumları temizledi. Tam zamanında başını kaldırarak Toy'un köşeyi döndüğünü gördü. Kollarında bir bebek taşıyordu.

Cara suçu yorgunluğuna, kasırganın verdiği strese ve annesi hakkındaki endişesine attı. Saatler-haftalar, hatta yıllar-boyunca Cara elinden geldiğince güçlü ve cesur olmuştu.

Sebebi her ne ise, elleriyle yüzünü örttü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Güçlü durmak istediği insanlar karşısında utanç verici, kocaman, engellemeye çalıştığı hıçkırıklarla ağlıyordu. Ama kendine hakim olamıyordu.

Toy ve Brett onun etrafını sardılar, sevgi dolu ve rahatlatıcı kelimeler mırıldandılar. Omuzlarında kolların varlığını hissetti ve gözyaşlarının bulanıklığında, Toy'un gülen yüzünü ve uyuyan güzel bir bebeğin huzur dolu ifadesini gördü.

Ardından garaj yolunda bir korna çaldı.

Bebek irkilip feryat ederek ağlamaya başladı. Cara burnunu çekerek kahkahalara boğuldu. Flo ve Miranda'nın yorgun argın merdivenleri tırmandığını görmesiyle ağzı kulaklarına varırken, avuçlarıyla gözlerini sildi. Birdenbire mutluluk ve şaşkınlıkla tiz sesler çıkararak Toy ve bebeğin etrafına toplandılar. Bir dakika sonra Lovie de verandada göründü, sendeliyordu ve zayıftı ama bu şamatanın üzerine diktiği gözleri bir güvercininki kadar parlaktı. Toy onu gördüğünde, bebeğiyle birlikte Lovie'nin açtığı kollara doğru koşturdu. Bebek bütün bu gürültü ve yaygara karşısında cıyaklamaya devam etti ama kadınlar sadece gülüp onun ne kadar sevimli olduğu haykırdılar.

Cara verandadaki sandalyede onlara yer göstererek "Gelin millet, oturun" dedi. "Hepiniz yorulmuş olmalısınız. Korkarım verandada oturmak zorunda kalacağız. İçeride her yer ıslak ve küflü. Gel Toy, şu sallanan sandalye senin için, Küçük Anne." Ardından Lovie'nin kolunu tutarak, onu da Toy'un yanındaki sallanan sandalyeye götürdü. "Sanırım o zaman sen de Büyük Anne oluyorsun" diyerek annesini Miranda'dan daha kırılgan görmenin endişesini saklayan bir kahkaha attı. Brett, Miranda ve Flo'ya sandalye çıkarmak için koşuşturdu.

Cara "Sadece birkaç dakikalık çene çalmanın ardından, iki anne de geri gitmek zorunda" diye ilan etti.

Flo durumu anlayıp "Kesinlikle" dedi. "Bizim de evimizi açmamız gerek. Dışarıdan çok kötü görünmüyor. Birkaç kiremit uçmuş."

Brett "Size yardım ederim hanımlar" diye teklif etti. "Fırtınadan sonra bir sakatlık olsun istemeyiz."

Lovie yas tutarcasına "Ah, Brett" dedi. "Çardak..."

"Gördüm" diye karşılık verdi. "Her zaman bir tane daha inşa edebilirim. Sen ve Cara güvendesiniz. Flo ve Miranda da. Ve Toy'la bebek de. Hey, hepimiz iyiyiz. Şimdi önemli olan bu."

Flo "Şükürler olsun" diye katıldı. "Siz ikiniz motelde görünmeyince, dün gece neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Miranda "Peki ya yuva?" diye sordu. "İyi mi?"

Hepsi yaşlı kadının saplantılı merakına güldü.

Lovie uzanıp Miranda'nın eline hafifçe vurarak "Güvende ve sağlam" diye nazikçe cevap verdi. Ardından telaşlı bir ifadeyle Cara'ya baktı.

"Yumurtaları kuma geri götürmek zorundayız. Mümkün olduğu kadar kısa bir süre içinde."

Flo kaşlarını kaldırarak "Kuma geri götürmek mi?" diye sordu.

Cara elini kaldırarak "Hiç sorma" diye cevap verdi. Ardından Lovie'ye döndü. "Onunla ben ilgilenirim. Senin endişelenmene gerek yok."

"Onları bugün götürürüz" diye ekledi Brett.

Lovie Brett'i uyaran bir ses tonuyla "Ah, hayır" dedi. "Sen karışamazsın."

"Endişelenmek beni bir suç ortağı mı yapar?"

Cara neşeli bir tavırla cevap verdi. "Şimdi Bonnie ve Clyde oluyoruz."

Şiddetle burnundan nefes verip başını salladı, aralarındaki gizli espriyi anladığını belirtiyordu. "Onlara ne olduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

"Çok ciddiyim, Brett" dedi Lovie.

"Ben de öyleyim, Bayan Lovie."

Cara "O halde hepimizin içmesi için içecek bir şeyler getireyim." diyerek mutfağa gitmek için arkasını döndü.

Brett mutfakta ona yardım etmek için Cara'yı takip ettiğinde, Cara onu kuvvetle yanına çekti.

"Pekala her şeyi anlat bakalım. Toy'u nerede buldun?" diye sordu hararetle.

"Bir hastanede. Öncelikle sığınaklara baktım, ardından biri bana eğer bebeği oluyorsa, kasırga alarmı verilse bile büyük ihtimalle onu hastaneye göndereceklerini söyledi. Onu üçüncü denememde buldum. O zamana kadar bebeği çoktan doğmuştu."

"Zavallı şey. Hem de tek başına."

"Yalnız değildi. Darryl'le beraberdi. Belli ki o doğurana kadar yanında kalmış. En azından doğru bir iş yapmış."

"Lütfen ama. Peki ona ne oldu? Hala pusuda mı bekliyor?"

"Toy çok bir şey söylemedi ama anladığım kadarıyla bu sabah California'ya gitmiş. Grubunun da yer alacağı önemli bir sahneyi almak gibi bir şeyden dolayı."

"Evet, tabii. O ve binlerce başka grup... En azından gitti. Artık buraya uğramasından endişe duymak zorunda kalmayacağız."

"Bir süreliğine. Eninde sonunda geri dönmek isteyeceklerdir."

"Onun canını yakmamış değil mi?"

"Hayır. Ne gariptir ki tam tersi olmuş gibi görünüyor. Toy'un onunla gelmesini istemiş ama bebek olmadan. Toy reddetmiş. Çocuğunu arkasında bırakıp ayrılmak istememiş."

"Gerçekten mi? Aferin ona. Zavallı kız, eminim bu zor bir karar olmuştur."

Brett kulak memesini çekti. "Bilmiyorum. Onu bulduğumda kalbi kırılmış gibi görünmüyordu. Büyük bir kahvaltı yapıyordu ve yüzünde kocaman bir sırıtma vardı."

Cara o anı gözünde canlandırınca kıkırdadı. "Biliyor musun, bir süredir bebeği bana bırakıp gideceğini düşünüyordum. Ufak ipuçları, garip sorular ve bakışlar yaz boyunca devam etti. Hepsini bir araya getirip düşündüm."

"Bebeği ister miydin?"

Onun meraklı olduğunu ve cevabını ciddiye alacağını gördü. "Garip bir şekilde, evet. Bir anne olmanın nasıl ola-

cağını hayal ettim. Hiç çocuk sahibi olacağımı düşünmedim ve bir çocuğun-herhangi bir çocuk değil, bakmaya yardım edeceğim bu çocuğun-benim gözetimime verilmesi çok cezp edici görünüyordu. Ama tabii ki, Toy'un bebeğe sahip çıkmasına çok sevindim. On ve çocuk için en iyi karar buydu. Ama üstesinden gelmesi kolay olmayacak. Artık bütün hayatı değişti."

"Nasıl üstesinden geleceğini merak ediyorum."

"Bir süreliğine bunun hakkında endişelenmesine gerek olmayacak. Şimdi bütün yapması gereken bebeğiyle ilgilenmek. Burası onun evi. Yol boyunca ona en iyi kararı vermesi için yardım edeceğim. Onu yüz üstü bırakmayacağım."

"Bırakacağın aklımın ucundan bile geçmez."

Ona baktı, her zaman en iyi yönlerini gördüğü için Brett'e müteşekkirdi. Verandadan Flo'nun bağırışını duydu. "Orada yardıma ihtiyacınız var mı?" Cara gitmek için isteksizdi. Ona yaslanıp, karanlık sular yükselirken sürünecek kadar bir boşlukta oturarak aklından geçirdiği bin bir düşünceden bahsetmek istedi.

Brett birkaç şişeyi tutarak "İçecekleri götürsem iyi olacak" dedi.

"Evet. Bizi bekliyorlar." Ardından Cara ellerini Brett'in omuzlarına koydu ve onu hafifçe dudaklarından öpmek için öne doğru uzandı.

Brett kafası karışmış bir halde gülümseyerek ona baktı. "Bu ne içindi?"

"Bu an için."

Brett'in bakışları alevlendi ve dudaklarını onunkilere nazik olduğu kadar ateşli ve vaat dolu, daha uzun, yavaş başka bir öpücük için yaklaştırdı. Brett dudaklarını çektiğinde, Cara'dan yumuşak bir iç çekme sesi geldi.

Brett "Hala gidebiliyorken gitsek iyi olur" derken, gözleri öpücüğün Cara'yı olduğu kadar onun da her parçasını titrettiğini ifşa ediyordu.

Plastik bardakları topladı ve hep beraber oturup şişelenmiş su ve meyve suyuyla yeni anneyi kutladıkları verandaya doğru ilerleyen Brett'i takip etti.

Flo Toy'a "Bu kıymetli güzele bir isim koydun mu?" diye sordu.

Herkes konuşmayı kesip ilgiyle Toy'a döndü.

Toy'un yüzü aydınlandı ve etraflarını saran dağınıklığa rağmen plastik bardağını dikkatle masanın üstündeki bardak altlığına koydu. Ardından parıldayan gözlerle Lovie'ye baktı.

"Eğer senin için de bir sakıncası yoksa, onun ismini Olivia koymak istiyorum."

Lovie'nin yüzü neşe yayan bir gülümsemeyle çiçek gibi açıldı.

"Ne dedin?" diye sordu Flo. "Olivia mı? Ah ne kadar muhteşem. Bu harika."

Cara bu durum karşısındaki memnuniyetini ve onayını Toy'a gülümseyerek belli etti.

Toy "İşte, onu tutabilirsin." dedi. Uyuyan bebeği büyük bir dikkatle Lovie'nin ince kollarına yerleştirdi, Lovie'nin onu sağlam bir şekilde kavradığından emin olunca ellerini yavaşça geri çekti. Toy yine de her ikisinin başında endişeli bir tavuk gibi dikilmeyi sürdürüyordu.

Miranda görkemli bir ifadeyle başını salladı. Ciddi bir tavırla "Küçük Lovie" derken, bu ismi onaylamış ve takma adını da sonsuza kadar korumaya almıştı.

Herkes iki Olivia'nın görüntüsünü gülümseyerek izledi. Belki de hayat gerçekten tam bir döngü içinde ilerliyordu.

Lovie yarım yamalak dinlenmiş, acımasız kuru öksürükler onu uyandırmadan önce sadece birkaç saat uyuyabilmişti. Uğraşlar onu yorgun ve bitkin düşürmüştü, bu yüzden kaplumbağa yumurtalarının sahile geri götürülmesine nezaret etmekte ısrar etmesi Cara'yı şaşkına çevirmişti.

Yumuşak bir sesle "Buna mecburum" dedi.

"Anne, ben yapabilirim. Beni iyi eğittin."

"Bu sıradan bir yuva taşıma değil" diyerek karşı çıktı. "Her şey mükemmel bir şekilde yapılmalı ve bu benim sorumluluğum."

"Ama öksürük... Bitkin düştün."

"Caretta" derken sesi sert bir fısıltıdan öte olmamasına rağmen, Cara annesinin ismini tam söylemesinin altında yatan ciddiyeti hissetmişti. "Bunu yapmak *istiyorum*." Ardından yüzü yumuşadı ve ciddi bir tavırla sordu. "Anlıyor musun?"

Annesinin yüzü solgundu ama gözleri istekle yanıp tutuşuyordu. Cara başını salladıktan sonra destek vermesi için Brett'e baktı. Acı dolu bakışlarla birbirlerine baktılar.

Sahile çıkan kumlu patikada yola koyuldular. Cara kırmızı kovayı taşırken, Brett de Lovie'yi destekliyordu. Kırılmış ağaç dalları, palmiye yaprakları ve çöp yığınları patikaya saçılmıştı ve sadece Lovie için değil, yumurtaların da sarsılmaması için ıstırap verici derecede yavaş adımlarla yürüdüler. Sonunda sahile ulaştıklarında, ortak bir sessizlik içinde, fırtınanın gücüyle kum tepelerinin nasıl hırpalandığının ve sahilin yeniden şekil aldığının etkisiyle sersemleyerek yumuşak kumun üstünde durdular. Deniz seviyesi alçalıyordu. Breach Koyu'nun parlak ıslak kumları Cara'nın daha önce gördüğünden çok daha öteye uzanıyordu.

Telaşlı bir ses tonuyla "Diğer yuvalar nasıl başa çıktılar acaba?" diye sordu.

Lovie gerçekçi bir ifadeyle "Muhtemelen başaramamışlardır" diye cevap verdi. "Bu yuva da büyük bir ihtimalle başaramayacaktı. Doğa sert olabiliyor. Ama elimizden gelenin en iyisini yaptık, değil mi?"

"Evet, öyle yaptık."

Lovie yuva için olabilecek en iyi yeri araştırmak için kumsal boyunca yavaşça yürüdü. Uzun gül renkli sabahlığı akşam esintisinde dalgalanırken, Cara onun minik ve kambur adımlarıyla narin bir Japon geyşası gibi göründüğünü düşündü. Lovie küçük, yerle bir olmuş bir kum tepesinin önünde uzunca bir süre durdu.

Cara onun yanına geldi. "Anne?"

Lovie üzgünce "Benim kum tepem gitmiş" derken alt dudağı titriyordu.

Cara sahil evlerinin önündeki araziyi inceledi. Bir zamanlar annesi ve Russell için bir sığınak olan yüksek kum

tepesi dümdüz olmuştu. Kolunu annesinin omuzlarına koydu. Omuzları da çok zayıflamıştı. Lovie'nin bu kum tepesi gibi ufalmış olduğuna hiçbir şüphe yoktu.

"Artık kum tepesine ihtiyacın yok. Bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Sihir kalbinde seninle birlikte taşıdığın şeydir."

Lovie dönüp kızına baktı ve Cara onun parıldayan gözlerinde umut gördü.

"Haklısın. Bunu unutmam ne kadar aptalca."

Cara saçını arkaya atıp yumurtalar için güvenli bir liman bulmak amacıyla rüzgarın süpürdüğü, yeniden şekil almış kıyı şeridine baktı. "Bilmiyorum. Sence yuvayı nereye koymalıyız?"

Lovie kum tepesine yeniden baktı ve yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Şansımıza bak. Kum tepem her zaman bir yuva için çok yüksekti ve dikti. Ama şimdi gerçekten harika. Yeterince geride ve tümsek denize doğru güzel bir meyil alınış. Yuvanın yeri burası."

Lovie çalışmalara nezaret ederken yorgunluğun etkisiyle sallanıyordu. Dikkatli gözlerinin altında, Cara ve Brett orijinaliyle aynı derinlikte, genişlikte ve şekilde yeni bir yumurta yatağı kazdı. Yumurtaları tek tek dikkatle yatağa koydular ve hepsi koyulduktan sonra, Cara üzerlerini örttü ardından nazikçe kuma vurdu ve onu avucuyla düzleştirdi. Çubuklarla yuvanın yerini işaretledi ama Lovie son yuvasının turuncu yuva işaretini yerleştirmek için öne çıktı.

Sallanmayı bırakıp yeniden dik durduğunda, Lovie kırılgan bedenini harap eden ve onu soluk soluğa bırakan uzun bir öksürük nöbetine tutuldu. Cara ve Brett sadece çaresizce onun yanında durup kasılmanın geçmesini beklerken onu tutabiliyorlardı.

Cara annesinin bu kadar acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Kendi bedeninde boğuluyor gibiydi. Cara çenesini kaldırıp kederli gözlerle denize baktı ve dalgaların içinde Lovie'yi beklediğini hissettiği Russell'a kalbiyle seslendi.

"Neyi bekliyorsun? Yaz bitti. Lütfen artık onun acı çekmesine izin verme. Eğer onu seviyorsan, onun için gel!"

Sonunda öksürük dindi ve Lovie neredeyse Brett'in göğsüne yığıldı, yutkunarak nefes alıyordu. "Özür dilerim... Ama sanırım kendi başına geri dönemeyeceğim."

Cara elini titreyen dudaklarına koydu.

Brett "Bundan onur duyarım" diye cevap verdi. Centilmence bir hareketle, sanki bir çocuktan daha ağır değilmişçesine Lovie'yi kollarına aldı. Sahilden yukarı yürümeye başladığında büyük bir sırıtmayla "Şimdi, Bayan Lovie" dedi. "Cara size çamurdan geçmek için sırtıma bindiği zamanı hiç anlattı mı?"

Lovie'nin gözleri sevinçle parlarken, Cara onun böyle yakışıklı bir erkeğin kollarında taşınmanın keyfini çıkardığını görebiliyordu.

Boğuk sesiyle "Hayır!" dedi. "Ama sen anlatacaksın!"

Ve plaj evine ulaşan yolda ilerlerken Brett ona o günü anlattı. Cara onları takip etti. Boş kırmızı kova kolunda sallanıyor, annesinin bir meltemin sırtına binen yumuşak kahkahalarının keyfini çıkarıyordu.

Deniz kaplumbağalarının birkaç doğal düşmanı vardır. Köpekbalıklarının saldırdıkları bilinmektedir ama insanlar onların en büyük avcılarıdır. Kıyısal gelişmeler ve aşınan kumsallar, yuvalama alanlarının kaybıyla sonuçlanır. Ölümlerin önemli bir miktarına balık ve karides ağlarında boğulmaları, tekne pervanelerinden yaralanmaları ve okyanustaki atıklar sebep olmaktadır.

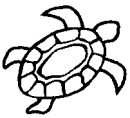

26. BÖLÜM

Palmiye Adası'na fırtına sonrası soğuk meltemler bahşedildi. Bütün gün boyunca etrafta çekiç ve zincir testere sesleri duyuldu. Arabalar sokaklarda geziniyordu ve çocukların kahkahaları, kuşların cıvıltıları ve köpeklerin havlamaları adaya geri dönmüştü.

Ama akşam olunca ada yeniden sessizliğe büründü. Plaj evinde fenerler ve ışıklar alacakaranlıkta sarı sarı parlıyor, günler süren kaostan sonra eve samimi bir hava veriyordu. Toy geçici bir süreliğine Flo'nun evine taşınmıştı. Onun evinin ikinci katı selden zarar görmemişti ve herkes bebeğin ve annenin kuru yataklarda uyumasının çok daha iyi olacağı konusunda aynı fikirdeydi. Brett teknesinin ne kadar zarar gördüğünü öğrenmeye gitmiş, ama ertesi sabah daha çok malzemeyle geri geleceğine söz vermişti. Tatlı üç renkli kedi plaj evinin tek misafiriydi ve hasır koltuğun yastığında kıvrılmıştı.

Böylece yeniden sadece Cara ve Lovie, iki Rutledge kadını baş başa kalmış, sallanan sandalyelerinde verandada

oturuyor, daha önce birçok gece yaptıkları gibi güneşin batışının keyfini çıkarıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Konuşmak zorunda da değillerdi. Kenetlenmiş elleri aralarında iletilmesi gereken her şeyi gayet etkili bir şekilde ifade ediyordu.

Cara göz ucuyla annesine baktı. Lovie yüzünde hasret dolu bir ifadeyle oturmuş ve canı kadar çok sevdiği bozulmamış sahil şeridine ve denize bakarken huzurlu görünüyordu. Cara onun gözlerinin dans ettiğini gördü. Anıların annesinin aklında şimdi daha canlı olduğunu biliyordu. Onu çağırdıklarını da biliyordu. Onu kendilerine çektikleri aşikardı ve Cara annesinin elini tuttu.

"Anne, hava soğuyor. İçeri girmek ister misin?"

Lovie başını salladı. Sadece azıcık hareket ederek elini hafifçe sıkması Cara'nın anlaması için yeterli oldu.

"O zaman gidip sana başka bir battaniye getireyim. Hemen dönerim."

"Caretta?" Sesi rahatsız ediciydi.

"Evet, anne?"

"Sen iyi bir kızsın."

Cara gözlerini sıkıca kapatarak hafif bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, anne."

Çok uzun sürmedi. Sadece annesinin yatak odasına yürüyüp yataktan pamuklu bir battaniye alacak kadar zaman aldı. Ardından annesine bir şişe su daha getirmek için kısa bir süre mutfakta oyalandı. Radyoyu kapattı. Her ikisi de kasırga hakkında yeterince konuşma duymuştu.

Verandaya geri döndüğünde, Cara içgüdüsel olarak bir şeylerin değiştiğini anlamıştı. Kapının eşiğinde durup battaniyeyi göğsüne yaklaştırarak baktı. Annesi sandalyesinde hareketsizdi. İncili yere düşmüştü.

Cara ayrıntıların farkındaydı. Sallanan sandalyesinin ucunda bir boya lekesi, camda bir metal para genişliğinde bir delik, İncil'in rüzgarda uçan bir sayfası ve annesinin dizinin üzerindeki yarı açık elinin narin kıvrımı... Annesinin yanına oturmak için yavaşça yürüdü. Eli hala sıcaktı. Rüz-

gar parmaklarının arasından sarı, buruşmuş bir parça kağıdı çekip almaya çalışıyordu. Cara kağıdı alıp fenerin altın sarısı ışığının altına tuttu. Şık ve güzel bir el yazısıyla yazılmış bir mektuptu.

Benim sevgili Olivia'm,

Benimle buluşmaya gelmediğin için seni zerre kadar suçlamıyorum. Bizi birbirimizden ayıran sorumluluklarımızın karmaşık bağlar olduğunu birçoklarından daha iyi biliyorum. Evet, itiraf ediyorum, geleceğini umut ediyordum. Bütün gece plaj evinde bekledim, bir hırsız gibi karanlıkta saklanmış, seni çalıp götürmeyi umut ediyordum.

Bir anlığına bile beni sevdiğinden kuşku duymadım. Hala beni seviyorsun. Ama sen kararını verdin. Söz verdiğimiz gibi buna saygı duyacağım.

Ama eğer olur da fikrini değiştirirsen, eğer hayatının savunulacak bir tarafının kalmadığı durumlar meydana gelirse, ayrılmak özgürlüğüne sahip olmanı istiyorum, bana gelmeyi seçmesen bile.

İçinde benim aşkımı taşıyorsun. Seni düşünmeyeceğim zaman ne bir gün aydınlanacak ne de güneş ufukta batacak. Aklın genellikle kalbe emrettiğini kabul ediyorum. Ama kalbin gerçek rehber olduğuna inanıyorum.

Bu yüzden, zaman içinde bana gelecek olursan tereddüt etme. Seni beklediğimi bil. Her zaman kalbimin, aşkımın sahibi sen olacaksın.

Sonsuza kadar,
Russell

Cara mektubu katlayıp onu annesinin İncil'inin kuru, ince sayfalarının arasına koydu. Ardından İncil'i sıkıca göğsüne bastırarak ayakta durup denize baktı. Gri bir sis suyun üzerinde dolaşıyordu ve iskeleden çanın çalışı gibi tekrar eden sis düdüğünün alçak, gür bağırtısını duydu.

"Ona git, anne" derken gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Özgürsün! Artık bizim için endişelenme. Bizler iyi

olacağız. Toy'a bakacağım. Palmer'a göz kulak olacağım. Ve meşaleyi Linnea ve Cooper'a uzatacağım. Git! Hiç kimsenin veya hiçbir şeyin kalbinin arzusunun önünde durmasına izin verme."

Yas tutanlar onu seven herkes tarafından Lovie olarak bilinen Olivia Rutledge'ın cenazesi için kiliseye akın etmişti. Aile ağacı çok genişti. Yıllık aile buluşması için sadece birkaç aile gelirken, cenazelerde güçlü bir şekilde kendilerini gösterirlerdi. Flo ve Miranda Kaplumbağa Takımı'nın geri kalanıyla beraber otururken, Brett ve Toy Cara'nın yanında duruyordu. Emi ve Tom Peterson iki oğullarıyla beraber Atlanta'dan uçakla gelmişlerdi. Genç ve yaşlı kaplumbağa gönüllüleri, onların yararı için yorulmak bilmeden çalışan kadına saygılarını sunmak için gelmişlerdi. Ayrıca aralarında, birçok nesilden beri onun ailesiyle bağlantılı olan ailelerin yanı sıra Lovie'yi okul yıllarından tanıyan çok sayıda arkadaşı vardı. Charleston bu açıdan ufak bir şehir sayılabilirdi.

Cenazeden sonra Cara Julia'yla birlikte kilisenin çıkışında durup samimiyetle taziyeleri kabul etti. Ama bir gözü ağabeyinin üzerindeydi. Palmer kamburu çıkmış bir halde ön sırada oturmuş, tabuta inanmayarak bakarken gözleri ve yüzü kızarmıştı. Biraz önce bir kurşunla vurulmuş ama henüz düşmemiş bir adam gibi duruyordu.

Cara ona annesinin ölümünü haber vermek için aradığından beri böyleydi. Onun fırtına sırasında annesinin adada kalmasına izin verdiği için bağırıp çağırmasını bekleyerek, Cara'yı Lovie'nin erken ölümüne sebebiyet vermekle suçlayacağına kendini hazırlamıştı. Bunun yerine Palmer kelimelerle anlatılamayacak kadar sersemlemiş, mahzunlaşmış ve şok olmuştu.

Yas tutanlardan sonuncusu da kiliseden ayrılınca Julia dönüp gözlerinde panikle Cara'ya baktı.

"Cara, korkarım ki defin sırasında bir olay çıkaracak. Bir şeyler yapmalısın. Üzüntüden çılgına döndü. Çocukları korkutuyor."

"Bir definde ağlayacak olan ilk kişi o değil. Üstelik benimle de neredeyse hiç konuşmuyor."

"Sen onun konuşacağı tek kişisin. O senin ağabeyin. Sana ihtiyacı var. Benim de öğle yemeğini hazırlamak için eve dönmem gerek. Geçen her dakikada daha fazla yiyecek geliyor. Yemin ederim, koca bir halkı doyurabiliriz."

Cara iç çekip başını salladı. "Pekala, sen çocuklarla git. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Uzun kilise koridorundan geçip kardeşinin yanına yürürken ağır bir tütsü kokusu aldı. Tabut mezarlığa yapacağı son yolculuğu için biraz önce cenaze arabasına götürülmüştü. Fakat Palmer gönderilmiş çok sayıda çiçeğin arasındaki boş yere bakmaya devam ediyordu. Cara kendi şirketinin gönderdiği muhteşem, pahalı bir çiçeği fark etti.

"Palmer?"

Hareket etmedi.

Cara elini onun omzuna koydu. Sıcak yün elini kaşındırdı. "Palmer, gitme zamanı geldi. Bizi bekliyorlar."

Kardeşi titrek, derin bir nefes aldıktan sonra yaşlı bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı. Julia'nın görevini yerine getirip siyah takımının temiz ve ütülü olduğundan emin olmasına rağmen darmadağın görünüyordu. Ellerini saçlarına götürmekten saçları dağılmış, bakışlarından kravatına kadar her şeyi çarpık görünüyordu. Cara'ya dönüp onun yüzüne baktığında, kan toplamış gözleri babalarının alt kattaki bağırışlarını korkuyla dinlerken geceleri onunla beraber merdivenlerde oturup onu sıkıca tutan ufak çocuğun gözleri gibiydi.

Annesinin yaptığı gibi ona kalbini ve kollarını açtı. Onlara doğru ilerleyip ağlayarak Cara'ya sarıldığında, aralarında soğuk sert bir duvar yaratan bütün o ters sözler eriyip gitti.

Kalbi kırık bir şekilde "Ona güle güle diyemedim" dedi. "Onu sevdiğimi ona söyleyemedim. Daha fazla vaktimin olduğunu düşündüm."

O anda Cara gerçekten ne kadar şanslı olduğunun farkına vardı. Eğer annesinin mektubuna cevap vermeseydi,

eğer yılların biriktirdiklerinin üstesinden gelmeseydi, o da Palmer'ın şimdi çektiği acıyı çekiyor olacaktı.

Şükran duygusu ona merhamet verdi ve o gün aralarını yeniden düzeltmek için kolları sıvadı.

Kaplumbağa yavrularının sadece ufak bir bölümü yuvalama döngüsünü tekrarlamak için yetişkinliğe erişecektir. Araştırmalar, dünya çapındaki deniz kaplumbağası sayısının azalmaya devam ettiğini göstermektedir. Kaplumbağalar milyonlarca yıldır yaşamaktadır. Uzmanların ve gönüllülerin çabalarının deniz kaplumbağalarını yok olmaktan koruyup korumayacağını sadece zaman gösterecektir.

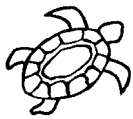

27. BÖLÜM

Cara küçük kum tepesinde durmuş güneşin Atlantik'e batışını izliyordu. Ay, mora dönen gökyüzünde gümüş renkli bir gölgeden başka bir şey değildi. Burası bir zamanlar Lovie ve Russell'ın buluşma yeri, şimdi de gelecek nesiller için kalıcı yeşil bir alandı. Burada kendini annesine, mezarlığın aileye ayrılmış bölümünde kocasının yanına gömüldüğü mezarlıkta olduğundan daha yakın hissediyordu. Orada yatan onun bedeniydi. Ama Cara, onun ruhunun uzun yıllar boyunca üzerinde durup denize baktığı bu kum tepesinde olduğunu biliyordu.

Bir de plaj evinde... Cara yavaş yavaş son birkaç haftadır hissettiği hüzünle uzlaşmaya başlamıştı. Onu kaybetmenin acısı gelgit gibi kabarıp alçalıyordu. Ama Cara annesinin odasında, onun yüksek yatağında uyuduğunda, bazen annesinin varlığının kaşlarını okşayan meltemlerle geldiğini hissediyordu.

Ama artık annesi yoktu ve onun ölümüyle Cara buradan ayrılmak konusunda özgür kalmıştı. Bir başka kaplumbağa sezonu daha sona ermişti. Turistlerin birçoğu evlerine

geri dönmüştü. Kaplumbağa gönüllüleri diğer sezona kadar dağılmışlardı. Kasırga sırasında kumda duran yuvalar yavrulamamıştı ve taşıdıkları yuvanın da yavrulaması pek muhtemel görünmüyordu.

Ekim ayıydı. Cara her zaman bunun adanın en güzel ayı olduğunu düşünmüştü. Daha serin akşamlar ve daha kısa günlerle birlikte yepyeni yaban çiçekleri açmıştı. Göçmen kuşlar uçuyor, güneye olan yolculuklarında Lowcountry'den geçiyorlardı.

Cara kuzeye gidiyordu. Şehir elbiselerini giymiş, buraya ilk geldiğinde olduğu gibi kendini şimdiden buraya ait değilmiş gibi hissetmeye başlamıştı. O sabahın erken saatlerinde elbiselerini yatağın üzerine ayinsel bir özenle sermiş, kendisini değişecek hayat tarzına zihnen hazırlamıştı. Birkaç saat sonra Brett onu havaalanına götürecekti.

Şirketten seyahati için gereken belgeleri aldığında biraz korkmuştu. Buraya geldiğinden beri dört ay boyunca Palmiye Adası'ndan neredeyse hiç ayrılmamıştı. Yıllardır düzenli bir şekilde Chicago'dan Los Angeles ve New York'a seyahat eden Cara'yı, aniden uçağa binip kalabalığa karışmak düşüncesi endişelendirmişti. Adadaki hayatı buraya özgüydü. Ve ne gariptir ki, geçen birkaç ayda insanlarla son yirmi yılda kurduğundan daha yakın ilişkiler kurmuştu.

Tören zırhını giymiş bir kral edasıyla kıyı şeridine son bir kez bakarak durdu. Etrafında deniz yulafları meltemde çatırdayan parmaklar gibi hışırdıyordu. Kendini düşünceli hissetti, geleceğin ne getireceğinden emin değildi. Neden son dakikada kararını sorguladığını merak etti, kararsızlığına kızmıştı. Her şey hazırdı. Çantaları toplanmış ve kapının önüne sıralanmıştı. Toy'un küçük Lovie'yle plaj evinde yaşamaya devam etmesine karar verilmişti. Brett kuzeye yapacağı seyahatinin ayrıntılarını belirlemeden önce Cara'nın şirketteki yeni işine alışmasını onaylamıştı. Geçmişiyle barışmıştı, şirketteki geleceği oldukça parlaktı ve ilişkileri de sağlam temeller üzerine kuruluydu. Mutlu olmalıydı.

Ama gerçek şu ki, buradan ayrılmaktan nefret ediyordu. Yavaş hızda ilerleyen hayata alışmıştı. Uyanıp günün

ona ait olduğunu bilmekten keyif alıyordu. Annesi ona bir yazın fark yaratabileceğini söylemişti ve şimdi bunun doğru olduğunu anlıyordu.

Okyanusa sırtını dönüp küçük sarı plaj evine baktı. Kendi plaj evine... Kasırgadan sonra yine biraz hırpalanmış görünmesine rağmen, kum tepesinin üzerinde hala gururlu ve güçlü görünüyordu. Mor ve altın sarısı yaban çiçekleri kum tepesinde canlılıkla serpilmiş, Cara'ya yıllar önce gibi görünen, baharda buraya geldiğinde onu karşılayan renklere meydan okuyorlardı. Palmiye Adası'ndaki bu küçük plaj evi ona aitti. Bu Bariyer Adası sevdiği insanların yaşadığı yerdi. Yeryüzünün bu küçük yeri onun ait olduğu yerdi.

Ama yine de buradan ayrılıyordu. Tutarsızlığı iliklerinde hissetti. Russell'ın Lovie'ye olan sözleri zihninde yankılanıyordu. "Aklın genellikle kalbe emrettiğini kabul ediyorum. Ama kalbin gerçek rehber olduğuna inanıyorum." Annesinin hatasını mı tekrar ediyordu? Yanlış sebeplerle hareket ederek doğru görünen bir seçim mi yapıyordu?

Hava kararıyordu. Kol saatini kaldırınca gitme vaktinin geldiğini gördü. Derin bir iç çekip yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Ani bir esinti üzerinden geçti, serin ve tatlı kokuyordu. Yukarı baktı ama gökyüzü bulutsuzdu. Seyahat için iyi bir akşam olacak, diye düşündü. Aniden kasırgadan sonra kuma geri getirdikleri yuvayı fark etti. Duygularının hatırına, annesiyle aralarının düzelmesine yardım eden kaplumbağa sezonuna son bir veda etmek için dolambaçlı yoldan geçerek yuvanın yanına gitti.

Yalnız yuva, rüzgarın estiği kum tepesinde terk edilmiş bir kamp gibi görünüyor, sadece yan yatmış tahta çubuklarla işaretlenmiş küçük üçgen bir alan, sarkmış turuncu şerit ve plastik bir işaretten oluşuyordu. Çubukları kaldırıp kaplumbağa mevsimini resmi olarak sona erdirmek için tek dizinin üzerine çöktü. Ama elini uzattığında, yuvanın üzerinde belirgin bir sarsıntı olduğunu fark etti. Gözlerini kırpıştırdı, gördüklerine inanamıyordu. Kum daha aşağı çökünce, hiçbir şüpheye mahal kalmadı. Bu canlı bir yuvaydı. Ve yavruluyordu.

Kalbi mutlulukla deli gibi atarken ayağa fırladı. "Anne, yavruluyor!" diye haykırdıktan sonra kumlu patikadan yukarı koştu. Eve varana kadar nefes nefese kalmıştı.

İçeri girerken "Toy!" diye seslendi. "Toy!"

Toy elinde bir bulaşık havlusuyla mutfaktan çıkarak "Ne oldu?" diye karşılık verdi. Şort ve tişörtünün içinde, arkada atkuyruğu yapılmış saçlarıyla yeniden zayıf bir genç kız gibi görünüyordu.

"Buna inanamayacaksın. Yuva. Lovie'nin yuvası. Yavruluyor!"

Toy çığlık atıp topukları üzerinde döndü.

"Ben Flo'yu arıyorum. Hayır, bekle. Brett'i."

"Sen Brett'i ara. Ben koşup Flo'yu getireceğim. Daha çabuk olacaktır."

Brett'in numarasını çevirirken Cara'nın parmakları heyecandan titriyordu.

"Tatlım acele et. Yuva yavruluyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Bir gecikme yani! Belki de iyi halden dolayı beraat etmişizdir."

"Sadece buraya gel, çabuk ol!"

Telefonu kapattı ve tam sahile geri koşacaktı ki içinden bir ses ona Palmer'ı aramasını söyledi. Annesi onun plaj evine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ve bu onların bir adım daha yakınlaşmaları anlamına geliyordu. Ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi. Birkaç defa çaldıktan sonra onun hırçın sesini duydu.

"Palmer! Annemin yuvası yavruluyor."

Şaşkınlıktan dolayı anlık bir duraksama oldu.

"Kardeşim, bu annemin son yuvası. Bizzat koruduğu yuva. Linnea onu görmek için can atacaktır. Cooper da öyle. En önemlisi, bence sen de burada olmalısın. Geliyor musun?"

"Tabii ki evet!"

Sırıtışının yüzünü kapladığını hissetti. "İyi o zaman! Şimdi acele et ve o üzgün kıçını buraya getir. Bu yavrular beklemezler!"

Ay gökyüzünde daha da yükseldi. Deniz seviyesi yavaşça yükseliyordu ve yay şeklindeki su seviyesi dalgalı hatlar halinde kumda çizgiler oluşturmuştu. Kum tepelerinin üstünde deniz yulafları altın renkli, tohum büyüklüğündeki başlarını rüzgarda sallıyorlardı. Cara, Brett, Toy ve bebeği, Flo, Miranda, Palmer, Julia ve çocukları beraberce yuvanın küçük, giderek genişleyen deliğinin etrafında toplanmıştı. Yuvanın etrafındaki kumların çöküşünü büyük bir dikkatle izlediler. Bir kaplumbağanın ufak yüzgeci, ardından da kafası yüzeye çıktı. Gece havasında ilk nefesini aldıktan sonra kımıldadı, kumdan kurtuldu ve çılgın bir yüzgeç hareketiyle denize doğru koşturmaya başladı.

Cooper "Hepsi bu mu?" diye sordu. Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

Linnea herşeyi bildiğini belirten bir ses tonuyla "Bu sadece bir öncü" dedi. "Şimdi sessiz ol."

Cara ve Brett şefkatle ve neşeyle birbirlerine baktılar.

Dakikalar sonra kum çemberi sanki alttan gelen bir güç onu yukarı doğru itiyormuşçasına kabardı. Kum bir yanardağ gibi püskürdü ve seksenden fazla kaplumbağa yavrusu fokurdarcasına yuvadan çıktı. Yüzgeçler gecenin karanlığında sallanıyor, biri diğerinin üzerine tırmanırken vücutlar kıpır kıpır hareket ediyor ve birbirini itiyordu. Gerçek bir patlamaydı!

Denizin üzerine yansıyan ay ışığı ve fosforla ışıldayarak kıyıya vuran dalgalar kaplumbağa yavrularını evlerine çağırıyordu. Yokuş aşağı telaşla, komik hareketlerle yarıştılar, ardından denize doğru bir yelpaze gibi açıldılar. Kaplumbağa yavruları bitkilerin üzerine tırmandı, taşların ve izlerin etrafından dolandı ve gelgitle oluşmuş uzun, dar havuzdan yüzerek geçti. Yüz yirmi milyon yıldan daha eski içgüdülerini kararlılıkla dinliyorlardı. Gümüş renkli kumsal minik deniz kaplumbağalarıyla hareketlenmişti.

Diğerleri yavrularla kıyıya yürüyüp çapulcu ak yengeçlere karşı onları korurken, Cara yavrular çıktıkça onları saymak için yuvanın yanında kaldı. Son kaplumbağanın da

çıktığı belli olunca ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dikkatle kumsala baktı.

Toy kollarında güvenli bir şekilde dinlenen Küçük Lovie'yle birlikte bir kaplumbağa yavrusunun yanında yavaşça yürüyordu. Onun biraz ötesinde Flo ve Miranda kol kola girmiş, kendi başlarına çok uzaklara gitmiş birkaç kaplumbağa yavrusuna göz kulak oluyorlardı. Linnea yavaşça kumsaldan aşağı iniyor, topuklarını birleştirerek ayaklarını V şekline sokmuş seçtiği bir yavru kaplumbağaya yolu gösteriyordu. Palmer, Cooper'ın yanında durmuş, bir eli oğlunun omzunda, diğer eliyle de bir kaplumbağa yavrusunu işaret ediyordu. Kumaş pantolonu baldırına kadar katlanmıştı, yalınayaktı ve eğilmiş Cooper'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Aşağıda, kıyı şeridinde Brett'in güçlü siluetini gördü, her zamanki gibi elini beline dayayarak ayakta duruyordu.

Cara kum tepesinde dikilirken annesinin varlığını yanında hissetti. Kulağında Lovie'nin sesini duydu. "Bir gün gözlerini kaldıracak ve göreceksin-ve sadece bileceksin."

Cara önünde uzanan manzaraya baktı ve anladı.

Chicago'ya geri dönmeyecekti. Bu Lowcountry erkeğini sevmişti ve her ikisinin de ait oldukları yerden ayrılmasını ondan isteyemezdi. Toy ve bebekle beraber plaj evinde kalacaktı, onların yeni hayatlarına başlamalarına yardım edecekti. Palmer'la barışacak ve yeğenleri için orada olacaktı. Yaz boyunca binlerce kaplumbağa yetiştirdiği gibi, bütün ilişkilerini de yetiştirecekti. Bir eş, anne, büyükanne, hala ve kız kardeş olacaktı. Geleneksel bir aile kurmayacaktı =ama ne zaman geleneksel biri olmuştu ki?

Kalbi gümüş renkli ışıkla dolu bir halde yürüyerek kum tepesinden uzaklaştı. Brett başını denizden çevirip Cara'nın kumsaldan başlayıp onun yanında son bulan yalnız yolculuğunu izledi. Elini ona uzattı ve el ele tutuştular.

Son kaplumbağa yavrusu dalgaya doğru ilerlerken, onlar da onun etrafında bir yarım çember oluşturdular. Bir dalganın parmakları yavruyu sardığında, Cara onun deni-

zin ilk tadını aldığını gördü. Sırtındaki kumlar temizlenerek, kızılımsı kahverengi kabuğunun parlaklığı ortaya çıktı. Kaplumbağa yavrusu kafasını kaldırdı. Evin yönünün kokusunu alırcasına veya belki de yaşlı dişi kaplumbağanın çağrısını duyarcasına kafasını daha da yükseğe kaldırmaya gayret ediyordu. Yenilenmiş bir enerjiyle bir kez daha öne doğru atıldı fakat ikinci bir dalgaya kapılarak yeniden kumsala doğru sürüklendi. Kaplumbağa yavrusu yılmadan tekrar öne doğru süründü.

Bir başka beyaz sırtlı dalga yaklaştı. Cara Brett'in elini sıktı. Dalga yavruyu içine çekti, onu tepetaklak etmişti. Bu sefer kaplumbağanın içgüdüleri devreye girdi. Kabuğunu düzeltti ve kendini çılgın yüzme darbelerine kaptırdı.

Cara mükemmel bir mevsimin son kalıntısına sessizce veda etti. Kaplumbağanın giden dalgaya tutunuşunu, dalışını ve engin denizde gözden kayboluşunu izledi. Ardından gülümsedi. Yirmi yıl sonra kaplumbağa yavrusu geri döndüğünde, Cara Tanrı'nın da izniyle, kaplumbağanın eve gelişini karşılamak için burada, Palmiye Adası'nda bekliyor olacaktı.

Sevgili okurlar,

Deniz kaplumbağaları, gezegenimizin milyonlarca yıllık değişimleri ve dalgalanmalarını atlatmayı başarmışlar, fakat son yıllarda yok olma tehdidi altındalar. Deniz kaplumbağalarının kaderi hepimize bağlı. Doğal hayatı koruma kuruluşları, deniz kaplumbağalarının korunması hakkında eğitim vermek, araştırma yapmak, yaşam alanı oluşturmak ve lobi yapmak için çalışmaktadır. İribaşlı deniz kaplumbağası gibi; deri sırtlı ve yeşil deniz kaplumbağaları da yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Eğer bu çabalara destek olmak istiyorsanız, yerel temsilcilerinize iletişime geçebilir ve onlardan sahil bölgelerinin refahını ve deniz kaplumbağalarını koruyan yasalara destek vermelerini isteyebilirsiniz. Ayrıca desteğimize ihtiyacı olan böyle kuruluşlara bağışta bulunabilirsiniz. Bunun yanında, sahilde uyulması gereken 'kaplumbağa dostu' kuralları da hatırlayalım:

IŞIKLARI SÖNDÜRÜN! Alacakaranlıkta sahilden görülebilecek ışıkları kapatın! Sahile bakan pencereleri stor veya kalın perdelerle kapatın. Dışarıdaki veranda ışıkları yerine harekete duyarlı ışıklar kullanın.

YUVALARDAN UZAK DURUN! Kaplumbağa yuvası işaretlerine dokunmayın ve onları rahatsız etmeyin. Yuvanın üstüne basmak alttaki yumurtaların ezilmesine sebep olabilir. Lütfen evcil hayvanlarınızı yuvalardan uzak tutun.

KAPLUMBAĞA YAVRULARINI ALMAYIN! Kendi başlarına dalgalara kadar emeklemeleri, denize girdiklerinde nerede olduklarını saptamalarına yardım eder. Dişiler yirmi yıl sonra yetişkin bir kaplumbağa olduğunda yuva yapmak için buraya geri döneceklerdir.

ÇUKURLARI DOLDURUN! Yavru kaplumbağalar ayak iziyle yollarını bulabilirler ama kum kalelerinin geniş hendeklerine düşüp çıkamayabilirler. Yetişkin kaplumbağalar bile orada sıkışıp kalabilir.

YUVA YAPAN BİR KAPLUMBAĞAYI UZAKTAN VE SESSİZCE İZLEYİN! Anne kaplumbağa ışıklardan veya insanlardan rahatsız olursa yuva yapmaktan vazgeçebilir. Sizi görmemesi için kaplumbağanın arkasında durun ve ona dokunmaya çalışmayın.

FLAŞ KULLANARAK FOTOĞRAF ÇEKMEYİN! Hem yetişkin hem de yavru kaplumbağalar parlak ışık yüzünden yolunu şaşırabilir. Cezbedici olabilir ama fotoğraf makinelerinin flaşlarını kullanmaktan uzak durun.

PLAJ VE TEKNE ATIKLARINI TOPLAYIN! Balonlar, plastik çantalar ve doğada yok olmayan atıklar, onları yemeye çalışan kaplumbağaların ölümüne yol açar.

Teşekkürler!

Ülkemizde Deniz Kaplumbağaları'nın Yaşadığı Yerler

Muğla: *Fethiye, Köyceğiz, Dalyan*
Mersin: *Göksu Deltası*
Antalya: *Patara*

Deniz Kaplumbağaları İle İlgili Çalışmalar Yürüten Kurumlar

Doğal Hayatı Koruma Derneği
www.wwf.org.tr
(0212) 528 20 30
info@wwf.org.tr

Fethiye Belediyesi
www.infethiye.net
(0252) 614 11 41
belediyem@fethiye.bet.tr

Köyceğiz Belediyesi
www. koyccegiz.bel.tr
(0252) 262 40 05
belediye@koyccegiz.bel.tr

Antalya Belediyesi
www.antalya.bel.tr
(0242) 249 52 00
info@antalya.bel.tr

Mersin Belediyesi
www.mersin.bel.tr
(0324) 231 88 80
cevrekoruma@mersin.bel.tr

Yeniden başlamanın romanı...

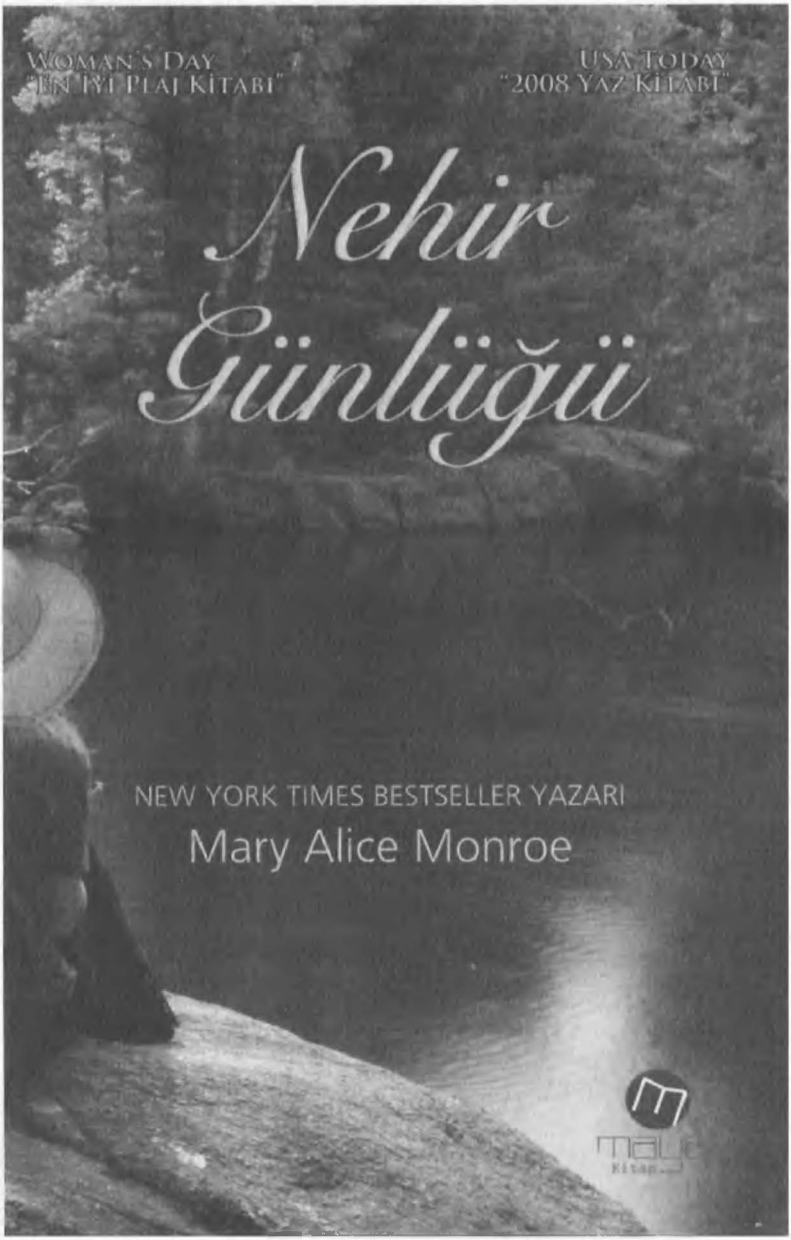

Yolculuk ve köklere dönüşün romanı...

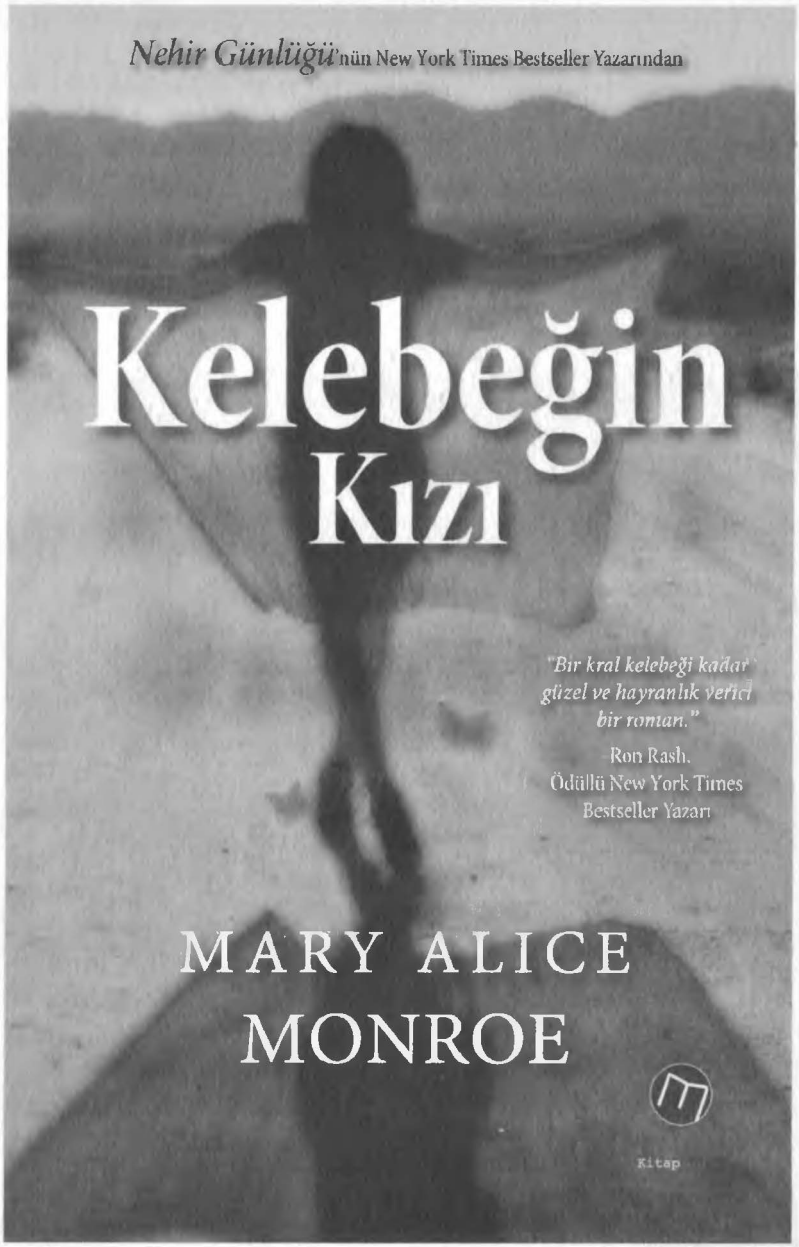
Nehir Günlüğü'nün New York Times Bestseller Yazarından
Kelebeğin Kızı
"Bir kral kelebeği kadar güzel ve hayranlık verici bir roman."
Ron Rash,
Ödüllü New York Times Bestseller Yazarı
MARY ALICE MONROE
Kitap

Evin yolunu bulmanın romanı...

Etkileyici karakterleri ve duygusal dürüstlüğüyle bilinen Mary Alice Monroe, okuyucularını anneler ve kızları arasındaki hassas fakat sağlam bağları keşfeden harika bir hikayeyle buluşturuyor.

Caretta Rutledge, Güneyli köklerini ve ailevi sorunları arkasında bırakıp gidebileceğini düşünmüştü. Ama– tam da kendi hayatı savrulurken- annesinden gelen sıradışı bir rica, onu çocukluk yazlarını geçirdiği muhteşem manzaralı kasabaya geri getirir. Cara çok geçmeden plajdaki evini onarır, çoktan kaybolduğunu düşündüğü eski arkadaşlıklarını yeniden bulur. Adanın, kalbine dokunmasına izin verir ve *bon a fide*, yani "kaplumbağa hanımefendisi", olur.

Fakat Cara hayatın en önemli derslerini ancak annesiyle barıştığında öğrenecektir: Gerçek aşk fedakarlık ister... Ailen her zaman senin yanındadır... Geçmişin hataları, ne kadar büyük olursa olsun, *affedilebilir*...

Bu romanla caretta carettaların mucizevi dünyasıyla da tanışmış olacaksınız.

"Mary Alice Monroe'nun romanı adeta kendi kalbinden okuyucularının kalbine akıyor."

-Charleston Post&Courier

ISBN 978-605-5675-53-0

maya

www.mayayayinlari.com